

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

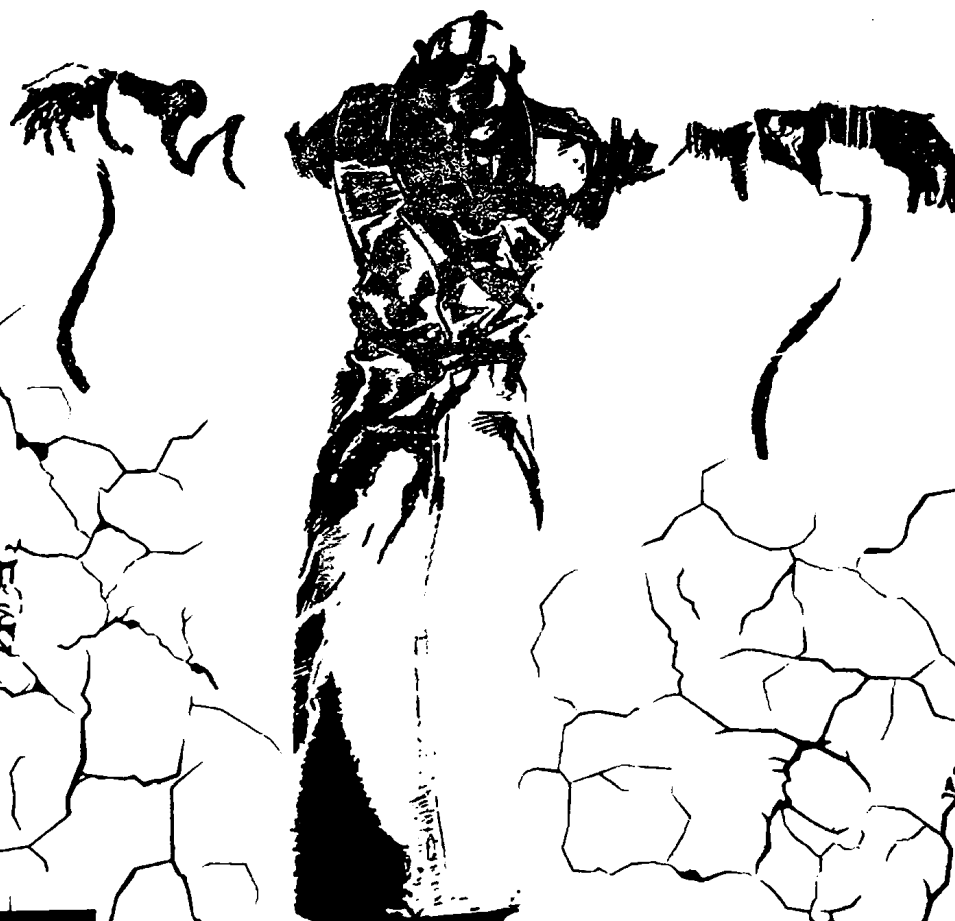
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALEIN KENTIGERNA

HALÜSİNASYON

20. BASKI

00.000

ADET

ALEIN KENTIGERNA HALÜSİNASYON

Doğradığı her kurbanın üzerine başka bir kadının ismini
dağlayan bir sapık...

Katilin saplantı haline getirdiği 118 rakamının gizemi...

Polisle, kedinin fareyle oynadığı gibi oynayan kan içici
bir avcı. Onun peşine düşen, kendi ruhsal sıkıntıları
içinde boğulup kalmış kırk dört yaşında bir
profil uzmanı.

Aklın sınırlarını zorlayan bir hayal gücü,
kalbin temposunu bozacak bir gerilim ve hemen
yanı başınızda soluğunu hissedeceğiniz güçlü karakterler.

Elinizdeki kitap pimi çekilip beyninizin labirentlerine
bırakılmış bir bomba etkisi yaratacak!

Soluğunuzu kesecek, zihninizi allak bullak edecek,
sarsıcı, gerçekçi bir psikolojik-gerilim kurgu.

Bildiğiniz her şeyi unutun ve aklın sınırlarını zorlayacak
bu gizemli hikâyenin kapılarından geçin;
kitabı bitirdiğinizde hayat çok farklı olacak.

Çünkü zihninizde açtığı tahribatı
kolay kolay tamir edemeyeceksiniz!

Hiç düşmeyen bir tempo!

Tedirgin edici bir gerilim!

Baş döndürücü ve karmaşık bir gizem!

Tahmin edilmesi imkânsız bir son!

ISBN 978-605-5143-03-9

₺27.00
(KDV'DEN
MUAFTIR.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

 / panamayayinevi

 / panamayayincilik

 / panamayayincilik

www.panamayayincilik.com

Halüsinasyon

Alein Kentigerna

20. BASKI

HALÜSİNASYON

Alein Kentigerna

Panama Yayın No: 105

ISBN: 978-605-5143-03-9

Genel Yayın Yönetmeni

Caner Vural

Kapak Tasarımı

Leyla Çelik

Birinci Baskı: Şubat 2013

Yirminci Baskı: Ocak 2020

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası

Sertifika No: 13987

Yayıncı Sertifika No: 42278

© Bu kitabın her hakkı saklıdır.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz,

kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Panama Yayıncılık

Yüksel Caddesi 7A/7

Kızılay-ANKARA

Tel-Fax: (0.312) 432 14 89

www.panamayayincilik.com

info@panamayayincilik.com

Depo

Libya Caddesi 25/B

Küçükesat-ANKARA

Halüsinasyon

Alein Kentigerna

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları

Ölüm Peygamberi
Sırlar Uçurumu
Yılanların Uykusu
Tanrı'nın Psikopat Çocukları

*Her insanın yüreğinde karanlık bir kuyu vardır ve
ldrmek insanın en doğal hakkıdır!*

BİRİNCİ BÖLÜM
MIKE'IN HİKÂYESİ

13 HAZİRAN 2008

I

John, "İki günde iki ceset," dedi huzursuz bir sesle.

"Kıça giren kazık çıkmazmış!" diye bir küfür savurdu Mike da uykulu gözlerle arabadan çıkarken.

John, bir yandan burnunu çekerek "İki gün önce Harleysville şerifi eyaletteki polis karakollarına gönderdiğimiz brifingi okumuş," diye devam etti. "Ve yaklaşık iki saat önce sabah yürüyüşüne çıkan yaşlı bir mahalle sakininin telefonu ile olay yerine gitmiş. Kurbanı tıpkı önceki bulduğumuz kurbanlara da olduğu gibi deli gömleği giydirilmiş. Geri kalan yerleri çıplakmış ve vücudunda mide bulandırıcı işkence izleri varmış..."

Buldukları ceset Harleysville Pike anayoluyla Groff's Mile yolunun kesiştiği yerdeki alışveriş merkezinin kuzey batı tarafındaki koruluğun içindeydi.

FBI olay mahalline sarı şeritler çekmiş, Harleysville polisi çevreyi kontrol altına almış, meraklı civar halkını olay yerinden uzakta tutmaya çalışıyorlardı. Mike'dan beş dakika önce gelmiş olan John, Mike'ın koluna girip onu ağaca doğru götürdü. Yeni tıraş olmuş, sürdüğü losyon çevresinde çiçekten bir hare oluşturmuştu. Sarı şeridi geçmeden önce, prosedür gereği olay yeri güvenlik memurunun verdiği kâğıdı imzaladılar.

"Şerif, cesedi bulan adamla konuşmuş," dedi John. "Adam sabah saat 6 civarında görmüş... Yola bakan ağaçlardan birinin arkasındaymış ve durumu hiç de hoş değil!"

FBI'dan gelen özel kıyafetli Kanıt Kontrol Birimi'ne bağlı özel ajanlar, başlarındaki Özel Ajan Rufford Flamant'ın direktifiyle olay yerinin ikinci genel kontrol safhasına geçmişler, ağacın etrafını *ızgara inceleme* yöntemiyle tarıyorlardı.

Görevlilerden biri ağacın üzerinde ve kurbanın üzerinde mor ötesi ışık kaynağı kullanarak parmak izlerini arıyor, bir görevli de inceleme sahasının dışında, ağacın karşısında durmuş olay yerini tripoda taktığı bir kamera vasıtasıyla kaydediyordu; daha sonra da kamera pozisyonları ve mesafelerini gösteren bir kroki çizecekti. Onun yanındaki olay yeri fotoğraflarını çeken görevli de bir yandan fotoğraflara ait teknik bilgileri, fotoğraf dizi pusulasına¹ kaydetmekteydi.

John ve Mike ayaklarına galoş, ellerine de eldiven giyip ağacın önüne dolandılar. "Artık bu işlerin bir seri katil tarafından yapıldığına eminiz!" dedi John cesedin önüne gelince.

Mike kurbanı görünce ayak topuklarından saçlarının uçlarına doğru sarsıcı bir alev yükselerek tüm tüylerini ürpertti.

Ağacın yanına atılmış kadın cesedi öldürülmeden önce feci şekilde dövülmüştü. Üzerinde sadece deli gömleği vardı ve yüzündeki parlak kırmızı renkli morluklar öldürülmeden hemen önce uğradığı şiddetin korkunç izleriyle kaplıydı.

"Haydi çocuklar," dedi Mike, "İşiniz bittiyse yavaşça şu deli gömleğini çıkartalım."

Özel kıyafetlerini giymiş olan kanıt kontrol birimindeki özel ajanlar cesedi dikkatlice kaldırıp deli gömleğin bağcıklarını çözdüler.

Mike ve John cesede yaklaşıp gömleği çıkardılar ve kanıt kontrol birimindeki bir ajana delil poşetine koymasını için uzattılar.

¹ Fotoğraf dizi pusulası, olay yerinde çekilen fotoğraflara ait gerekli teknik bilgilerin kayıt edildiği bir evraktır.

Tahmin ettikleri gibi bu iş yine Damgacı'nın işiydi.

Kadının vücuduna işkence çektirilmişti. Meme uçları kesilmiş, vücudunun pek çok yerine kesikler açılmıştı. Bir önceki cesetlerde de bulunan, kurbanların her iki koluna da dağlanmış nokta nokta kıızıl renkli küçük kabarcıkların oluştuğu 118 rakamı kurbanın çıplak kollarında hemen dikkat çekiyordu. Ayrıca kurbanın göğsü altına yine bir isim dağlamıştı: LIZA.

Mike, kadın kurbanın meme başları kopartılmış göğüslerinin altına dağlanmış yazıya baktı ve içi huzursuz bir ürpertiyle cızladı.

II

On günde üç kadın cesedi bulunmuştu. Son iki kurban peş peşe, iki gün içinde bırakılmıştı ve dün sabah bulunan kurban, kesin otopsi raporuna göre keşfedildikten altı saat önce öldürülmüştü.

Birinci ceset 2 Haziran'da, Philadelphia kentinin batısında, West Chester'ın yakınlarında bir su kuyusunun dibinde bulunmuştu. Geçimini hurda toplayarak sağlayan iki genç adam kamyonetleriyle ana yoldan sapıp koruluğun içindeki orman yolunda ilerlerken lastikleri patladığı için durmak zorunda kalmışlardı. Lastiğe bakmak için aşağı indikleri sırada rüzgârın da yardımıyla kötü bir koku duymuşlardı. Diğer lastiği değiştirmekle uğraşırken öbür kardeş merakına yenik düşmüş ve kokunun kaynağını aramaya çıkmıştı. Kokunun koruluğun içindeki eski bir su kuyusundan geldiğini fark ettiğinde kuyunun yanına gitmiş ve dibinde yüzen cesetle karşılaşmıştı. Olayı hemen polise bildirmişlerdi.

Ceset, polis ekipleri tarafından hemen ilçe morguna kaldırılıp otopsisi yapılmıştı. Cilt alt yağı dokusu henüz mumyalaşmamış ama cesedin karnı çürüyerek patlamıştı. Otopsi raporuna göre kurban yirmi günden fazla, otuz günden az bir zaman aralığında öldürülmüştü. Hava sıcaklığı, nem ve kuyunun dibindeki su cesedin çürüme süresini çabuklaştırmıştı. Bu yüzden olay yeri memurları ileri derecede

çürümüş cesetten parmak izi alamamıştı. Karnına ve sırtına dağlanmış yazılar da okunmuyordu. Ama kollarının dirsek altı adalelerine dağlanmış 118 rakamı büyüteç yardımıyla zor da olsa okunabilmişti. Kadının yüzü, bir demir parçasıyla parçalanmış ve tanınmayacak haldeydi.

Soruşturmayı yürüten Philadelphia cinayet masası ekipleri on günde ne cesedin kimliğini tespit edebilmişler ne de katille ilgili bir ipucu yakalayabilmişlerdi. West Chester’de yaşayan, cinsel saldırı suçundan ceza yemiş tüm sabıkalıları sorgulamışlardı ama gözaltında tutacak ciddi bir şüpheli bulamamışlardı.

İkinci cesetse bundan bir gün önce, 12 Haziran’da, Ricboro’da, Northampton Valley Country Club’ın kuzey doğusunda, Tyler State Park’ta, bölge karakolunun 100 m yakınında, küçük bir su göletinin içinde bulunmuştu. Kurbanın sırtına sigarayla “MESQUITA” karnına ise “JENNIFER” yazısı dağlanmıştı.

Bölge savcılığı seri katil şüphesiyle ön soruşturma işini FBI’ın suç araştırma bölümüne vermişti. Federal Büro’nun olaya dâhil olmasının üzerinden yirmi dört saat geçmeden de bugün üçüncü ceset bulunmuştu. Artık savcılık da emindi. Karşılarında bir seri katil vardı.

Kurbanların hepsine işkence çektirilmişti. Öldürülmeden önce feci şekilde dövülmüş, vücutlarının çeşitli yerleri kesilip biçilmişti. Ayrıca katil öldürdüğü bütün kadınların kollarının iç kısmına 118 rakamını dağlıyordu. Vücutlarının arka tarafına “Mesquita” sözcüğünü, her kurbanın göğüs altına ise farklı bir kadının ismi yazıyordu. Kurbanların hiçbirinin de kimliği tespit edilememişti. Üçünün de yaşları yirmi ile otuz beş aralığındaydı.

Pennsylvania eyaleti, yılda ortalama dört yüz cinayetle Amerika’nın en fazla cinayet işlenen eyaletlerinin başında geliyordu. Adalet Bakanlığı, bu yüzden eyalette işlenen tüm

vahşet içerikli davaların soruşturmalarını FBI ve polisin ortak yürütmesini istiyordu.

Philadelphia 600 Arch Sokağı'nda bulunan FBI Saha Ofisi Suç Araştırma Bürosu Özel Görevli Ajan David Demille, ön soruşturma için, profil uzmanı olan kırk dört yaşındaki Mike'la birlikte deneyimli suç araştırma uzmanı ajanlarından biri olan John Horner'ı görevlendirmişti.

John Horner, yirmi bir yıldır Suç Araştırma Birimi'nde görevliydi. Kırk yedi yaşındaydı. O sıralar on iki kişilik bir ekiple tam sekiz aydır Nicky Almeida adlı bir uyuşturucu liderinin peşindelerdi. Ama sekiz ayın sonunda çete liderini veya tetikçilerini köşeye sıkıştırarak, mahkemelerin dikkate alacağı birinci derece bir delil ele geçirememişlerdi. Hal böyle olunca da John bu işten yeterince sıkılmış ve kendisini başka bir davaya vermesi için FBI saha yöneticisinin birkaç kez kapısını aşındırmıştı.

Profil uzmanı kırk dört yaşındaki Mike Northam ise FBI'nın Suç Araştırma Bölümü'nde sekiz yıldır görev yapıyordu. Bu işe polislikten geçmişti. Polis akademisini bitirince, dört yılı müfettiş yardımcısı olarak, toplam on bir yıl New York Polis Departmanı cinayet masasında çalıştıktan sonra FBI'nın sınavlarına girmiş ve Quantico'daki ABD Deniz Piyadeleri Üssü'nün içinde FBI Akademisi'nin yirmi bir haftalık eğitimini almaya hak kazanmıştı. Ardından iki yıl boyunca Davranış Bilimleri eğitimi almıştı. Üstleri onun, geçmişteki on bir yıllık polis departmanındaki tecrübesini de göz önüne alarak staj yapmasına gerek olmadığını düşünmüşler ve profili çıkarmadaki keskin tahmin becerisi yüzünden onu her geçen yıl suç oranının arttığı on iki milyonluk Pennsylvania eyaletinin en büyük kenti Philadelphia'nın FBI ana ofisine göndermişlerdi.

Altı sene önce Pennsylvania'nın çeşitli kentlerinde işlenen ve polisin bir türlü çözemediği bir cinayet soruşturma-

sını yürüten ekipte yer almış ve bu olay onun FBI'da yükselmesine neden olmuştu. Pittsburgh, Lancaster ve başkent Harrisburg'a musallat olan ve basının "gırtlakçı" diye lakap taktığı, altı evsiz adamın boğazlarını keserek öldüren bir seri katilin yakalanmasında profil uzmanlarından biri olarak görev yapmıştı. Hatta o soruşturmanın esas patronu (uzun zamandır araları açık olan) özel ajan James Clarkson'un da böylelikle terfi almasında yardımcı olmuştu.

Bir buçuk saat sonra, Adli Tıp Kurumu

"Yaralara dikkat ettiniz mi? Hepsinde de kan izi var. Kurbanın henüz kalbi atarken açılmış bu yaralar."

Adli tıp doktoru Ralph Roemer'in kurbanın uğradığı işkenceyi anlatırken kullandığı kelimeler, yüzündeki yeşil maskenin ardından boğuk bir tonda yükselerek otopsi duvarının fayanslarında şeytani bir ürpertiyle çınliyordu.

Doktor Roemer elli beş yaşlarında, oldukça sağlıklı görünen ve yaşını göstermeyen biriydi. Sesi otoriter ama saldırganlıktan uzak, uzmanlığının verdiği kendinden emin bir kararlılığa sahipti. Mike daha önce polise yardım amaçlı iki *vahşet unsuru içeren cinayet* soruşturması sırasında bu adamla tanışmıştı.

Otopsi odasında bölge başsavcı yardımcısı otuz dört yaşındaki Robert Ruffalo'nun yanında FBI suç araştırmadan John Horner ve Mike Northam vardı.

Kurbanın böbrekleri üzerinde derin yırtık ve kesikler vardı. Doktor ilk önce eline ince bir cetvel alıp yarıkların boyunu ölçüyor ve bunları belindeki ses kayıt cihazına bağlı olan yaka mikrofona söylüyordu.

"3 cm genişliğinde, tek tarafı keskin bir aletle..."

Mike bu kısımları fazla dikkatli dinleyemezdi. Daha sonra otopsi raporundan okuyacaktı. Kurbanın böbrek bölgesinde iki geniş yara ve vücudunun pek çok yerinde ince

ama derin kesikler vardı. Yüzü darp edilmiş, burun kemiği ve elmacık kemiği kırılmıştı. Ayrıca memeleri kesilip oyulmuştu. Yaralar cerahat rengine bürünmüş olmasına rağmen oyma işleminden bunun çok sivri bir bıçakla yapıldığı ve kurbanı korkunç bir acı çektirmek için yapıldığı belli oluyordu. Ayak bileklerinde ve kollarında morluklar vardı. Kurban tıpkı dün bulunan kurban gibi önce kaçırılmış, ellerinden ve ayaklarından ip veya benzeri bir şeyle saatler, belki de günlerce bağlı tutulmuştu.

Doktor, Afrika asıllı genç kadın asistanı ve Mike'ın yardımıyla cesedi ters çevirtti. Sirtında, kanat kemiklerinin arasına dağlanmış "MESQUITA" sözcüğü doktorun tuttuğu mor ötesi ışığın altında fosforlu bir renkle parlıyordu.

"Sırtta, özellikle omuzlarda ve gluteal bölgelerde ekimozlar ve abrazyonlar var. Saldırı sert ve düzensiz bir zeminde gerçekleşmiş."

Işığı boyunun arkasına kaldırdı.

"Postmortem hipostaz, yani ölüm morlukları boyun oyuntularında mevcut. Bu morluklar kan dolaşımı kesildiğinde başlar ve yer çekiminin kurallarına göre dağılarak on iki saatin sonunda en belirgin konumunu alır. Yani kurbanımızın vücudunun başka bölgelerinde ölüm morluğu görünmediğine göre öldükten sonra on iki saat boyunca sırt üstü kalmış."

Adli tıp doktoru Ralph Roemer yüzünü yanında duran Mike'a çevirdi. John ve savcı ise masanın diğer tarafında duruyorlardı. "Yardım eder misiniz, cesedi tekrar yüz üstü çevirelim," dedi maskesinin altında boğulan sesiyle.

Mike kurbanı bacaklarından tuttu, asistan kızla John belinden, doktorsa omuzlarından tutup cesedi tekrar kaldırıp çelik teşhir masasının üzerinde aşırarak yüz üstü çevirdiler.

Harici muayene bitmiş sıra iç muayeneye gelmişti. Doktor elinde parlayan neşterle kurbanın derisini boyundan

göbeğe kadar vardı. Hemen ardından da acelesi varmış gibi eline bahçıvan makasına benzeyen bir makas alıp aletin çelik bıçaklarının arasında kalan göğüs kemiklerini “kütür kütür” sesler eşliğinde kopardı.

İlk iş olarak kalın bağırsağı söküp oradan aldı. Ardından pankreas, karaciğer ve mideyi sanki oraya konulmuş hediyelik paketlermiş gibi rahatça çekip çıkardı. En son böbrekleri kesip aldı. Elektronik terazide tartıp sonuçlarını kayıt cihazına söyledi. Hepsini daha sonra yapılacak toksikoloji² ve anatomopatoloji³ incelemeleri için ayrı ayrı özel kaplara yerleştirdi.

Böbrekleri delen bıçak yaralarını tek tek inceleyip derinlikleri hakkında yakasına takılı diktafonun mikrofonuna bilgi verdi. “Yaraların derinliği 15 ile 20 cm arasında değişiyor,” dedi.

“Bıçak mı yoksa başka delici bir şey mi?” diye sordu John, maskesinin ardından ekşi bir sesle. Suç aletinin türünü öğrenmek önemli bir konuydu.

“Maalesef CSI dizisindeki teknolojiye henüz ulaşamadık,” dedi doktor donuk bir sesle. “İnsan vücudundaki yaralardan kalıp alamayız!”

John cahilliğinden dolayı kızarır gibi oldu. “Düzgün kenarlı, bir açısı dar bir açısı geniş delici bir aletle açılmış,” diye devam etti doktor.

Mike, Tanrı’ya inanan bir insandı. Genç kadınların böyle boş bir konserve kutusu gibi önünde tüm yaşamsal organları çıkartılmış bir halde yatmaları hoşuna gitmiyordu. Özellikle de bu insanların birisi tarafından, hem de hiç tanımadıkları cani ruhlu birisi tarafından vahşice öldürülmelerinden son-

² Zehirle, onların organizmaya olan etkileriyle ve zehirlerin belirlenmesiyle uğraşan bilim dalı.

³ Hastalıklı organların incelenmesi.

ra, “Tanrı neden bu sadistlere tahammül etmemizi istiyor?” diye düşünüyordu. Önünde yatan kadının öldürülmeden önce feci şekilde dövülmüş, morluklar içindeki suratından bakışlarını yavaş yavaş yarılp içi boşaltılmış karnına doğru kaydırırken.

Beyaz fayans kaplı odanın ortasındaki paslanmaz çelikten teşhir masasında yatan kadavranın göğsü şimdi, yarılp içi çıkartılmış yemeklik bir patlıcanmış gibi boşaltılmıştı.

Adli tıp uzmanı Ralph Roemer, asistanı Bianca’ya dönüp duygusuz bir sesle, “Şimdi mağduru vajinal muayene için hazırlayalım,” diye uyardı.

Gözleri bir kurbağayı andıran kavruk tenli Bianca, kurbanın kanı çekilmiş kısa bacaklarından birini tutup yukarı kaldırdı. Doktor Roemer ise diğer bacağı tutup ayırdı ve muayene lambasının ışığını kadının üreme organına doğru tuttu. Boştaki eliyle, içeri doğru büzüşmüş, soluk renkli vajina dudaklarını aralayıp daha yakından görmek için başını yaklaştırdı.

Doktor işini yapıyordu ama hem izleyen hem de uygulayan için pek iç açıcı bir sahne olmamalıydı. Otopsilere alışkın olmasına rağmen, vücudu lime lime doğranmış kadının vajinasına parmaklarını sokup çıkartan doktorun altında biriken sıcak terlere bakarken, Mike’ın midesinde bir çalkalanma oldu. Bir an John’la göz göze geldiler. John, “Midem kaldırmaz,” dediği için dünkü otopsiye katılmamıştı. Ama nedense şimdikine girmek istemişti ve şu an tiksintiden mi yoksa öfkeden mi belli olmayan faltaşı gibi açılmış gözlerle doktorun parmaklarını izliyordu. Onun da kadını bu hale sokan sapığa karşı ruhunda bir öfke fırtınası koptuğuna emindi Mike. Ama şimdi onun gördüklerine pişman olduğunu zannediyordu.

“Vajinası elastik. Kızlık zarı da eski yırtıklı.”

Doktor, vajinadan çıkarttığı elini asistanına doğru uzattı ve "Swab," diye seslendi. Sonra asistanının uzattığı ucuna pamuk sarılı bir çubuğu alıp kurbanın vajinasının içine sokup çıkarttı ve asistanına geri uzatıp elini havada bekletti. Asistan bunu, içinde yarı yarıya eterle alkol solüsyonu olan bir kavanoza koyup başka bir pamuklu çubuk verdi. Ardından aynı işlemi doktor kurbanın anüsünde de yaptı. Kurbanın ağzından, boynundan ve göğüs uçlarından harici muayene sırasında sürtünme örneği almıştı. Bu örnekleri sperm ve tükürük testi için laboratuvara gönderecekti.

Sperm tarama işlemi de bitince doktor bisturi ile kurbanın kafa derisini yüzüp asistanıyla birlikte saçlı deriyi kurbanın suratının yarısına kadar soydu. Kafatasını incelerken, "Bazal dura sıyrıldı, sol zigomatik kemikte kırık var, geri kalan karnial kemikler sağlam," diyerek hem odadakilere hem de kayıt cihazına bilgi verdi.

Sonra eline alçı testeresini alıp kurbanın tam tepesinden kafatasını, etrafa saçılan kemik parçaları arasında yarıp beyni ortaya çıkardı. Kafatasını keserken testerenin çıkardığı sesler içerdekilerin kulaklarını tırmalıyordu. John daha fazla dayanamadı ve öğürerek arkadaki dezenfeksiyon eviyesine doğru koştu. Maskesini indirip öğürdükten sonra içerdekilere, "Özür dilerim," gibisinden bir şeyler geveleyip mosmor bir suratla kendini dışarıya attı.

Doktor, suratları bembeyaz kesilmiş Mike ve savcı yardımcısıyla göz göze geldi. Mike omuz silkince doktor maki-neleşmiş hareketlerle işine devam etti. Sinirleri, omuriliği ve kan damarlarını kesip serbest kalan beyni kafatasından çıkartarak elektronik teraziye koydu. Çıkan ağırlığı yine kayıt cihazına okudu. Sonra da içinde formaldehit⁴ sıvısı olan bir

⁴ Tıp eğitiminde kullanılan kadavraların, bozulmalarını önleyen, çok kötü bir kokuya sahip olan sıvı.

kaba koydu. Daha sonra bu organlar incelenip tıp fakültesindeki öğrenciler için kullanılacaktı. Tabi kurbanın yakınları ortaya çıkıp organları almak istemezse!

Doktorun işi bitmişti. Kanlı ameliyat eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna attı. Maskesini indirdi. Cesedin ayakucunda durup yüzünü Mike'a kaldırdı.

“Düzgün kenarlı, bir açısı dar, bir açısı geniş delici bir aletle iki böbreğine de derinliği 10 cm olan yaralar açmak ve boğazı kesilmek suretiyle ölüm olayı gerçekleşmiş. Postmortem pütrefaksiyonunda, yirmi dört saatle kırk sekiz saat aralığında...”

Bir an susup yutkunarak cesede baktı ve dalgın bir sesle, “Cesedin daha şişmeye ve çürümeye başlamamış olmasından da otuz altı saat önce öldürülmüş olduğunu söyleyebilirim. Kısacası en az yirmi dört, en fazla kırk sekiz saat önce öldürülmüş olmalı. Tabi bu yalnızca yaklaşık bir tahmin! Kesin sonuçları yarın söyleyebilirim ancak. Göz içi sıvısındaki potasyum ve hipoksantin düzeyleri ya da diş ve kemiklerdeki aspartik asidin D ve L şekillerinin birbirine oranını ölçtükten sonra kesin ölüm saatini raporumda bildireceğim. Bunu da ancak yarın öğleye kadar size ulaştırabilirim,” dedi.

Mike'ın kulakları az çok tıbbi terimlere alıştı. Doktorun dudaklarından dökülen Latince kökenli kelimeleri ayıklarsa ilk duyduğu sözcükler zihninde bir zil gibi çalmaya başlamıştı.

“En az yirmi dört saat!”

İşte bu işin rengini değiştiriyordu. Çünkü dün bulunan kadının otopsi raporuna göre kurban öldürüldükten altı saat sonra bulunmuştu. Ama üçüncü kurbanın ölümü üzerinden en az yirmi dört saat geçmişti. Fakat cesedi bulan bekçilerin ifadesine göre o göleti en az on iki saat önce görmüşlerdi ve orada ceset yoktu! Katil on iki saat içinde getirmişti kurbanı.

Yani öldürdükten en az on iki saat sonra. Demek ki katil ikinci kurbanıyla üçüncü kurbanını aynı gün içinde öldürmüştü! Belki de aynı saat içinde. Ama katil ikisini de aynı gün mü kaçırmıştı? Yoksa daha önce kaçırıp hapis tuttuğu zavallı kadınlardan ikisini daha mı vahşice öldürüp kurban etmişti?

Psikopat katil, iki kurbanı da aynı günde öldürecek kadar neden vahşileşmişti? İçindeki vahşet arzusunu tutuşturacak bir şey yaşamış ya da görmüş olmalıydı. Onu tetikleyen bir şey! Ve o tetikleyici vaka her neyse, belki de katilin içindeki vahşet duygusu doyuncaya kadar onu tetikte tutmaya ve masum insanların kanını gaddarca döktürmeye devam edecekti!

III

Şu anda John'un 98 model beyaz renkli Dodge Avenger'le, 800 Spruce Street'teki Pennsylvania Adli Tıp Merkezi'ndeki otopside dönüyorlardı. FBI'ın dışı tamamen kurşungeçirmez camla kaplı yirmi katlı granit binasının bulunduğu 600. Arch Sokağı'na girdiler. Binanın yan tarafındaki girişinde, ortasında kristal piramit heykelcik olan havuz yanında, çalışanların hava alıp sigara içmesi için konulmuş kare şeklindeki tahta masaların yanındaki yoldan binanın otoparkına indiler. John arabasını, FBI kanıt kontrol ekibinin siyah minibüsüyle jantları çamurlu bir arazi cipinin arasına park etti. Mike, arabadan inerken saha şefi David'i arayıp binada olduklarını söyledi ve toplantı için iki dakika sonra odasında buluşmak için randevu verdi.

Otoparktan binaya girebilmek için John kimliğini kapıdaki elektronik sensöre tutup içeri girdiler. Asansörle yirmi dört saat aralıksız hizmet veren FBI'ın 18. kattaki Suç Araştırma Bürosu'nun merkezine çıktılar. Son yönetmeliklerden sonra bina içinde dolaşırken optik kimlik kartlarını yakalarına takmak zorundalardı. Bu yüzden cüzdanlarındaki kimlik kartlarını gömlek ceplerine iğnelediler. Asansörden çıkınca mavi kadife halıfleks kaplı koridordan sağa döndüler. Suç Araştırma Bürosu üç kata yayılmıştı ve Mike'la John'un ofisi orta katta yer alıyordu. Otomatik kapıdaki optik okuyucusunun Mike'le John'un yakalarındaki kartları taramasından

sonra çelik cam kapı sinyal vererek açıldı ve içerdeki tüm gürültü bu iki adamın yüzüne boşandı.

İçerideki devinim ve gürültü, ses geçirmez kat kapıları sayesinde ana koridora taşmıyordu. Çalan telefonlar, koridorda operasyon şeflerinin odaları arasında koşturan asistanlar, göreve çıkmaya hazırlanan ajanların heyecanlı tartışmaları, yan yana dizilmiş masalarla dolu olan geniş ve açık ofislerden arı kovanlarını andıran uğultular halinde dışarıya taşıyordu. Bu kat, yukarı kattaki ağır suçlar ve aşağı kattaki çocuk ve aile suçlarının aksine çok daha hareketli ve gürültülüydü. Çünkü paravanlar tarafından dörde ayrılmış ana ofisin içinde, Aile İletişim Birimi, İstihbarat ve Suç Takip Birimi, Bilgi Değerlendirme ile Profil Değerlendirme Birimleri bulunmaktaydı. Toplamda kırk kişi, vardiyalı olarak da yirmi dört personel çalışmaktaydı.

John'un camlı bir bölmeyle ayrılmış olan odası Suç Takip Birimi'nin ortasında yer alıyordu. Mike'ın odası ise Profil Değerlendirme Birimi'nin karşısındaydı. Mike bu odayı kapıncaya kadar yıllarca dışarıdaki masalarda, susmayan telefon ve faks makinelerinin uğultusu, elindeki dosyalarla etrafta koşturan özel ajan asistanlarının takırtıları ve çaylakların yüksek sesli kahkahalarının arasında, önünde yığılan dosyalara başını gömmüş, yoğun çalışma temposunun ve üstlerinin fırçaları altında ezilmiş bir halde ter dökmüştü.

Ana ofise girmeden önceki beyaz parke döşeli, cila kokan kısa koridorun sonunda, kırmızı çuha gerili bir ilan tabelası vardı. Tabelanın en üstünde, 2000 yılında beş yaşındaki bir kız çocuğunu kaçırp öldürme suçuyla aranan, yakalanmasına yardım edene yüz bin dolar para ödülü konmuş olan Alexis Flores adlı bir suçlu vardı. Mike bu ilanın asıldığı günü dün gibi hatırlıyordu. 2007'nin mayıs ayıydı ve Mike, iki erkek çocuğunu kaçırp tecavüz eden bir sapıgın peşindeki ekibe profil çıkartıyordu. Gerçek hayat, polisiye film-

lerdeki kadar kusursuz değildi. Bazen bir suçlunun kimliğini saptamak bile yıllarca sürecektir titiz bir çalışmanın sonucuna bağlı olabiliyordu.

Gürültülü ana ofise girince doğrudan doğruya çaprazdaki Mike'ın odasına yöneldiler.

İçerde, Suç Araştırma Birimi'nin baş ajanı David Demille'in başkanlığında, günlük takip toplantılarından birini acilen yapmaları gerekiyordu. İçerde David'in asistanı Maggie Sanders da vardı ve karşılıklı olarak Mike'ın masasının önündeki deri koltuklara yerleşmişlerdi. David, ellinci yaşına merdiven dayamasına rağmen düzenli olarak FBI'ın spor salonunda antrenman yapmasının neticesinde, sağlığını ve gençliğini korumayı başarmıştı. Oval yüz hatlarının verdiği yumuşak ifadenin aksine son derece sert, hata kabul etmez, disiplinden ödün vermez kararlı bir kişiliği vardı. Tüm yöneticilik vasıfları kişiliğinde toplanmıştı ve yönettiği sahanın tam anlamıyla hâkimiydi.

Mike, "Perdeyi indirebilir misin?" diye arkasından içeriye giren John'a ricada bulunurken masasına geçti ve tavandaki asılı duran projeksiyon cihazının uzaktan kumandasına bastı.

Cihazın fanları çalışıp beyaz ışığı yan duvara vururken, Mike dizüstü bilgisayarını açıp masaüstüne "Damgacı" diye kaydettiği klasörü açtı.

David, "Dünkü cesedi bulmamızın üzerinden yirmi dört saat geçmeden ikinci, on gün içinde ise üçüncü ceset, çocuklar. Bu cinayetleri aynı adamın işlemediğine dair bir şüphemiz var mı? Ya da bir seri katil işi olmadığına dair?" diye sordu.

"Kesinlikle yok efendim," dedi Mike, kendinden emin bir sesle. "İlk bulduğumuz ceset çürümüşü. Ama üzerinde bulduğumuz maddi deliller diğer iki cesette bulduklarımızla bire bir örtüşüyor. Gazeteler konuyu bu kadar iyi bilmiyor.

Bu yüzden kopyacı bir katilin haberi olması imkânsız! Bugünkü kurban da aradığımız katilin ellerinden çıktı!”

Tekrar önündeki makineye döndü. Dün ve on gün önce bulunan cesetlerin olay yeri fotoğraflarını açtı. Ve görüntüleri duvardaki perdeye verdi.

“Cesetlerin kimliklerini halen tespit edemedik. Birinci kurban yirmi beş-otuz yaşlarında, kumral saçlı, kadın, beyaz ırktan... İkinci kurban, yine yirmi beş-otuz yaşlarında, esmer, beyaz ırktan bir kadın. Üçüncü kurbanı şu an resimleri burada yok, yirmili yaşlarda ve Asya kökenli bir kadın... Üç kurbanın da vajinal taramalarında öldürülmeden önce cinsel ilişkiye girdiklerine dair bir iz rastlanmadı. Üç kurban da bakire değil ve kızluk zarları eski yırtıklı. Katil kurbanlarını birbirinden epey uzak noktalara bırakmış. Whest Chester ile Ricboro arasında 30 milden fazla bir uzaklık var. Ve bugün Harleysville’de bulduğumuz üçüncü kurban, Ricboro’ya yirmi mil uzaklıkta. Kurbanların yirmi ile otuz beş yaş aralığında kadın olmaları dışında, fiziksel olarak birbirine yakın hiçbir özellikleri yok. En kötüsü de katilin av alanı çok geniş!”

Slaytı değiştirip Philadelphia haritasını açtı. Cesetleri buldukları bölgeler daire içine alınmıştı. Gergin bir ifadeyle alt dudağını ısırp gözlerini dairelerin üzerinde gezdirdi.

“İşimiz çok zor beyler. Yaptığım ön tetkiklere bakacak olursak katilimiz kurbanlarını rastgele seçiyor. Kurbanların fotoğraflarını emniyet sitelerinde yayımladık. Ama bundan hâlâ bir sonuç çıkmadı. Kurbanlarını başka bir eyaletten bile getirmiş olabilir. Belki yoldan aldığı otostopçu kızlardır. Ya da yeni evden kaçan kızlar. Belki kaçak fahişeler olabilir. Son altı ayda eyalet sınırları içinde kaybolan kadınların listesinde bu kişilere rastlamadık. Eyalet parmak izi taramalarındansa bir sonuç elde edemedik. Şu an başka eyaletlerin sabıka ka-

yıtlarında karşılaştırma yapıyoruz. Ama bu işin sonuçlanması zaman alacak.”

Pennsylvania eyaletinde son on yılda kimliği belirlenemeyen 218 ceset bulunmuştu ve bir yakını görür umuduyla emniyetin ve FBI’ın internet sitelerinde teşhir ediliyorlardı. Maalesef pek çoğu da bulundukları haliyle, yani çürümüş veya parçalanmış halleriyle gösteriliyordu.

“Kısa gelecekte bu fotoğraflardan bir sonuç almayı ummaktan başka çaremiz yok,” diye devam etti ümitsiz bir sesle. “Çünkü kurbanların dış dosyalarını kentteki tüm hastane ve özel dişçilere gönderdik ama bundan da bir sonuç almak için aylarca beklememiz gerek. Kurbanların üzerine giydirilen deli gömleklerinin nereden geldiğini bulmak için kriminal testlerin bitmesini bekliyoruz. Ayrıca belki gömleklerde katilden kalan, bir parmak izi, salya örneği veya bir lif veya sperm izine rastlarız!”

David sabırsız bir sesle başını projeksiyon cihazından yansıyan cinayet haritasından kaldırıp Mike’a çevirdi.

“Bu sabah bulunan şu üçüncü kurban, onun otopsisinden ne çıktı?”

Mike dalgın bir ifadeyle ciğerlerine derin bir soluk alıp üfledi. Adli tıptan otopsi raporunu göndermişler mi diye elektronik postasını kontrol etti ama henüz rapor gelmemişti. Gözü bir an masanın önünde sol çaprazında oturan David’e takıldı. David, karşısındaki koltukta oturan asistanı Maggie Sanders’ın diz altı eteğinin altından çıkan fileli bacaklarına iştahla bakıyordu. Ofiste dolanan dedikodulardan birisi de, ikisi de evli olan David’le ondan on sekiz yaş küçük olan otuz bir yaşındaki Maggie’nin yasak aşk yaşadıklarıydı. Bir ara Mike da, düz sarı saçları altın renkli bir şelale gibi omuzlarına inen, FBI çalışanından çok bir Hollywood yıldızını anımsatan Maggie’ye asılmıştı ama yüz bulamayıp kısa sürede vazgeçmişti.

Bu sırada pencerenin yanında ayakta duran John, jaluzi perdeyi yukarı kaldırıp içeriye hava girmesi için camı açtı. Sonra ceketinin iç cebinden aceleyle bir sigara alıp yaktı ve ilk dumanını büyük bir keyifle pencereden dışarıya üfledi.

“Tıpkı diğer kurbanlar gibi öldürülmeden önce feci halde dövülmüş!” dedi Mike, yarım saat önce otopsisinden çıktığı kurbanın o halini gözlerinin önüne getirerek. “Kollarına yine 118 rakamı dağlanmıştı. Önünde Liza, arkasında ise Mesquita yazıyordu.”

Yüzünü David’e kaldırdı. David, artık Mike konuşmaya başladığından beri dikkatini Maggie’nin bacaklarından Mike’a kaydırmıştı.

“Kurban yirmi dört saatle otuz altı saat arasında bir zaman diliminde öldürmüştü. Bu da gösteriyor ki katil onu öldürdükten sonra bir süre daha elinde tutmuş. Ve büyük bir ihtimalle dün bulduğumuz kurbanla aynı saatler arasında öldürmüştü. Kesin otopsi sonucu yarın elime geçecek. Herhangi bir cinsel saldırı izine rastlamadık henüz. Sperm taramalarının sonuçlarını bekliyoruz. Ama şundan eminim ki bu üç ceset de aynı kişinin eseri!”

“Yani Damgacı’ya,” dedi David’in genç ve alımlı asistanı Maggie, yerel gazetelerin birinden okuduğu benzetme hoşuna gitmiş gibi.

“Evet. Katilimiz arkasında on günde üç ceset bıraktı. Ayrıca modus operandisi⁵, katilin psikolojisi ile ilgili çok ayrıntılı ipuçları içeriyor. Adamımız kaynayan bir kazan, art arda patlayan tehlikeli bir volkan. Bilinç bölünmesi yaşıyor olabilir. Kendini tutamıyor. İçindeki vahşet ve cinsel fantezi açlığı o kadar uzun süre baskı altında tutulmuş ki, patlamaya geçtiği günden beri zapt edemiyor; onu doyurmak için

⁵ Bir katilin kendine has cinayet işleme metodu.

her türlü çılgınlığı ve deliliği yapmaya hazır. Dün Vicap⁶ tabanından katilin kullandığı yöntemi arattırdık. Benzer bir yöntem, başka bir eyalette kullanılmamış. Bizim Damga-cı'nın kendine has yöntemleri var. Kurbanlarına deli gömleği giydirmesi, öldürmeden önce onları dövmesi, vücutlarına bıçakla işkence yapması ve göğüslerine dağladığı isim ve rakamlar..."

Saha ofisi başkanı David, "Evet şu mesajlarla ilgili araştırmalar ne âlemde?" diyerek John'a döndü. "Bir de şu oda-da sigara içmesen olmaz mı?" Sonra da sık sık odasında puro içtiğini bildiği Mike'a suçlayıcı bir bakış atıp, "Yani en azından toplantı sırasında," diye ekledi.

John mahcupça başını sallayıp Mike'ın masası üzerinde duran küllükte sigarasını söndürmeden önce derin bir nefes daha çekti.

Maggie masmavi gözlerini şeytanca kıсарak düşünceli bir sesle "Mesquita," dedi, kurbanların sırtlarında yazan kelimeyi hatırlatarak. "Peki, bugün bulunan kurbanın göğsünde yazan neydi?"

"Liza," diye yanıtladı Mike. "Dünkü kurbanın göğsünde ise Jennifer yazıyordu. İlk kurbanın göğsünde yazıyı ise okuyamadık. Bu isimler katilin takıntı haline getirdiği kadınların isimleri olabilir. Belki eski sevgilileri ya da onda kötü anı bırakan başka birileri..."

John ümitsizce başını omuzları üzerinde salladı. "İnternette 'Mesquita' ile ilgili abuk sabuk şeyler yazıyor. Hatta Brezilya'da eskiden, 60'lı yıllarda çocuk pornocularının mesken tuttıkları bir bölgenin adıymış. Ama bunun dışında üzgünüm, işimize yarar bir şey bulamadım. Mike'la ben bu kelimenin önce bir akıl hastanesinin adı olduğunu düşünmüştük ama bir şey bulamadık. Sonra seri katillerin, Tanrı

⁶ FBI'ın Vahşice İşlenen Cinayeti Kavrama Programı.

onların cezasını versin, dinle ilgili takıntıları olduğu için belki dini içerikli bir mesaj olabileceğini düşündük ve ilahiyat bölümlerine mesaj attık. Ama halen bir cevap gelmedi.”

David, John’un kaba saba güneyli konuşmasına alışık olmasına rağmen uyarıcı bakışlarla onu kısa bir süre süzdükten sonra Mike’a döndü.

“Mike, seni ön soruşturma için seçmiştim biliyorsun. Bölge savcısıyla konuştum. Dava artık tamamen bizim. Bu davaya tam mesai harcayarak John’la birlikte bakmanı istiyorum.”

Mike, meraklı gözlerini David’den ayırmadan başını salladı. Çünkü David’in karanlık bakışlarından kötü bir şeyler söyleyeceğini hissediyordu.

“Suç araştırma bölümünde yalnızca dört yardımcım var ve hepsinin de başlarında bir dolu dosya yığılı. En uygunu Clarkson görünüyor, bu soruşturmanın patronu Clarkson olacak!”

Mike’ın gözüne bir an Clarkson’un o çirkin yüzü geldi. Çene kasları titremeye başladı. Bir buçuk yıldır James Clarkson’la birlikte çalışmamışlardı ve aralarında geçen o tatsız olaydan sonra bir daha da onunla çalışabileceğini düşünmüyordu.

Hollywood filmlerindeki FBI ajanlarının her biri de zeki, kurnaz, yardımsever ve hırslı insanlardı. Oysaki Mike’ın çalıştığı birimdeki ajanlar, yardımseverlikleri ve azimleriyle değil, birbirlerinin ayağını kaydırma konusunda hırslı, üstlerinin gözüne girmek için azimli ve kurnaz olmanın yanında, analitik düşünceden uzak, tünel etkisine⁷ kolayca kapılan maço ve işin kolayına kaçmak için başkalarının haklarını çiğnemekten çekinmeyen ön yargılarla dolu milliyetçi insanlardı. Ve Clarkson bu insanların başını çekiyordu.

⁷ Koşullara uygun olan birini suçlu olarak görme ön yargısı.

Hemen cevap veremedi. Başını önüne eğip sol eliyle diğer elinin parmak kemiklerini ovdu gergince. David'in son sözleri kulaklarında çınliyordu.

"Soruşturmanın patronu Clarkson olacak!"

Mike başını kaldırıp kararsız ve tiksinti dolu bir bakışla saha şefi David'e baktı.

"Sorun değil. Bu davaya bakmak istiyorum!"

"Pekâlâ, elindeki tüm dosyaları rafa kaldır. Onları Richard'a verelim."

"Hayır, Richard olmaz," diye birden sesini kontrolsüzce yükseltip oturduğu koltuktan David'e doğru eğildi Maggie. Eğilince eteği daha da geriye gitmiş ve odadaki tüm erkeklerin bakışları baldırlarına kadar açılan seksi bacaklarına kaymıştı. "Başında iki tane dava var zaten," dedi sonra alçak bir sesle ve arkasına yaslanıp boştaki eliyle eteğini düzeltti.

David elini havada sinirli bir ifadeyle sallayıp, "Eee ki-me vereceğiz?" diye seslendi. Maggie bir an başını önüne eğip düşündü. Alnından sarı bir saç lülesi mavi gözlerinin önüne düştü. Kadın, her hareketini adeta kendisine ilgilerinden emin olduğu çevresindeki tüm erkekleri etkilemek için bilinçli bir cazibeyle yapıyordu. Bir cevap bulamayınca David, "Neyse boş ver sonra hallederiz," deyip Mike'a döndü tekrar. "Ekibini kur Mike. Bize katilin profilini çıkar, kurbanlarını seçme kriterlerini bul, kişiliği hakkında bilgi topla, John da gerekli sorgulamaları yapacak. Ayrıca Philadelphia cinayet masası ekipleri de sorgulama ve takip konusunda bize yardımcı olacak. Bunun için irtibatı Clarkson sağlayacak. Rutin olarak her hafta polis ekipleriyle birlikte bir araya geleceksiniz. Siz de bu soruşturma boyunca ayrıca her gün Clarkson'a rapor vereceksiniz ve hiçbir sorun istemiyorum Mike, anlaştık mı?"

Mike, bir an David'in kararlı parıltılarla ışıldayan gözlerine baktı. "Evet, elbette," dedi kendinden emin olmayan bir

sesle. “Yalnız kurbanların kriterlerini belirlemek için kimliklerini bulmamız şart. Kurbanların kimliğini tespit edememiz genel bir çerçeve çıkartmamın önündeki en büyük engel şu an. Ayrıca seri katillerin bazen aylar boyunca sükünet döneminde kalıp daha sonra tekrar cinayet işleyebileceğini biliyorsunuz. Ama bizim adamımız öyle görünüyor ki son derece sistemli ve aç gözlü bir şekilde hareket ediyor. İlk kurbanı bir ay kadar önce öldürmüş. Cesedini on gün önce bulduk. Ve şimdi iki günde iki cinayet daha işledi. Belki bundan önce de cinayet işlemiş olabilir.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu David, meraklıca kaşlarını kaldırarak.

“Belki daha önce işlediği cinayetlerin kurbanlarını bulamadık. Ayrıca pek çok seri katilin olay yerine geri döndüğünü ve kendi kendine bundan sapıkça bir haz aldığını biliyoruz. Belki katil, ilk kurbanını içine attığı o ıssız yerdeki kuyuyu düzenli olarak ziyaret ediyordu. Cesedi bulduğumuzu fark edince mahremine tecavüz edildiğini düşünüp öfkelenerek kendini tekrar sokaklara attı, yeni bir av buldu. Ya da...”

Devam edip etmemekte kararsız kalan Mike’a, “Ya da ne?” diye sordu David huzursuz bir sesle.

“Ya da elindeki kurbanlardan ikisini daha arka arkaya öldürdü!”

Mike’ın sözleri havada kısa bir an asılı kalıp pimi çekilmiş bir bomba etkisi yarattı. Herkesin yüz kasları birden korkuyla gerildi. John bile Mike’ın bu yeni teorisinden sonra şaşkınca ona dönüp baktı.

“Yani kurbanlarını kaçırıyor ve günler sonra mı öldürüyor diyorsun?” diye sordu David tedirgin bir sesle.

“Olabilir. Kurbanların bileklerinde bağlandıklarına dair izler bulduk. Belki günlerdir bir yerde bağlı tutuluyordu. Ya da öldürülmeden önce birkaç saat bağlı tutuldular. Bunu şu

an kesin olarak bilemiyoruz. Ama tüm kurbanlar yüksek risk grubundan, kolay avlar gibi görünüyor. Kiloları elli beş ile yetmiş arasında değişiyor. İlk iki kurban ortalama boyda. Üçüncü kurban ise Asya kökenli ve bir elli beş boyunda, kolay bir av. İki kurbanın kollarında iğne izleri var. Uyuşturucu bağımlısı olmalarından şüpheleniyorum. Ama kan tahlilleri henüz gelmedi. İlk kurbanın tahlillerinden uyuşturucu kullandığı anlaşıldı. Fahişe olabilirler. Kurbanların bulunduğu bölgedeki polis departmanlarına fotoğrafları gönderdik. Kurbanları tanıyan var mı diye, orada yaşayan fahişeler sorguya çekilecek. Ayrıca kurbanların yüz resimlerini genelde fahişelerin takıldıkları barların tuvaletlerine ve cesetleri bulduğumuz bölgelerdeki yol üzerindeki benzinliklere astırdık. Akşamları evsizlerin kalacak yer veya yemek için uğradıkları kiliselere ve sosyal hizmet barınaklarına da gönderdik. Bir ihtimal belki evden kaçmış ya da macera arayan kızlardır ve o barınaklarda birkaç gece geçirmiş olabilirler. Bir hayli moral bozucu bir yöntem ama denemek zorundayız. Çünkü sokaklarda aç bir katil dolaşıyor ve bir sonraki avını arıyor olabilir!”

Mike’ın iç karartan sözleriyle ortama gergin ve ürkütücü bir hava yayılmıştı. Belki de bu havayı dağıtmak için John o meşhur güneyli aksanı ile sessizliği bozdu.

“Eyalet sınırları içinde akıl hastanelerinden kaçmış ya da son dört yılda taburcu edilmiş hastaların listesini istedik. Ayrıca akıl hastanelerinde çalışan ve geçmişte cinsel saldırıdan tutuklama almış sabıkalıları da araştırıyoruz. Ve tabi bilimsel analizdekiler kurbanların üzerine giydirilen deli gömleklerinin nereden geldiğini de araştırıyor...”

John susar susmaz Mike, “Katilimiz organize bir katil gibi görünüyor,” diye devam etti. Gözleri arenaya çıkmış ölümüne dövüşecek bir gladyatör gibi tuhaf, ürkütücü bir parlıltıyla boşluğa dalmıştı. “Cinayetleri planlayarak yapıyor.

Kendine has yöntemler kullanıyor. Soğukkanlı bir şekilde özenerek işliyor. Onları feci şekilde dövüyor, bıçakla kesip biçiyor, kanlarını akıtıyor. Sonra göğüslerine ve sırtlarına sigarayla isimler yazıyor ve en son boğazlarını kesip öldürüyor. Bunları nerede yapabilir? Arabanın içinde yapamaz. Tüm bu kanlı ayini şehirden uzakta, kendine ait bir evde ya da rahatça kullanabileceği gözlerden uzak depo benzeri bir yerde ya da belki terk edilmiş ıssız ve karanlık bir fabrikada bile yapıyor olabilir. Belki de bir dağ kulübesinde... Ama tüm bu iğrenç şeyleri kurbanıyla baş başa kalabileceği ve kimsenin onu rahatsız edemeyeceği bir yerde yaptığına eminim. Katilin kurbanlarla cinsel ilişkiye girdiğine dair bir ize rastlanmadı. Ayrıca kurbanların hiçbiri bakire değil. Kızlık zarları çok önceden yırtılmış. Adamımız öyle görünüyor ki onlara sadece işkence yapıyor. Cinsel ilişkiye girmiyor. Şizofreni hastası olabilir. Suç işleyen şizofreni hastalarının çok büyük bir çoğunluğunun kurbanlarına cinsel yönden saldırıda bulunmadığını biliyoruz çünkü! Bu da katilimizin bir şizofreni hastası veya geçmişte bu problemi yaşamış olduğundan şüphelendiriyor beni. Bu yüzden eyaletteki hastanelerden gelecek bilgiler bizim için çok önemli. Katilimiz daha önce bir akıl hastanesinde bir süre yatmış bile olabilir.”

IV

David'le seksi asistanı odadan çıkınca, "Resmen kazığa oturduk!" dedi John. Hemen yeni bir sigara çıkartıp David'in kalktığı koltuğa oturdu.

Mike, John'a katıldığını belli eden bir baş işareti yaptı ve sikkın bir sesle, "Bir dolu işimiz var," dedi. "İki aydır aynı dosyalar üzerinde yatıp duruyorduk. Şimdi uzun gece mesailer bizi bekliyor."

John pis pis sırtarak az önce David'in güzel asistanı Maggie Sanders'in oturduğu koltuğa aç bir kurt gibi baktı. "Bu arada Maggie'nin ne giydiğini gördün mü? Ne bacak var karıda..."

Mike alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Evet, kocası akşamları o bacaklarla güzel bir omuz dansı yapıyordur ona."

John ağzının suyu akararak gülümsedi.

"Bizim David gerçekten de düzüyor mu bunu acaba?"

"Bırak şimdi Maggie'yi kimin düzüp düzmediğini de kurbanların sırtlarında yazan o kelimenin ne anlama geldiğini araştır," diye şakayla karışık payladı onu Mike. "İlahiyat fakültesini telefonla aradın mı, o sözcüğün herhangi bir dini manaya gelip gelmediğini öğrenmemiz lazım. Sonra kent polisini sıkıştır. Fahişelerin sorgulamaları bitmiş mi? Kent polisinin nasıl çalıştığını bilirsin. Hele ki konu fahişelerse! Eminim on saniyelik bir muhabbeti yarım saatte bitiremiyorlardır. Bu arada son aylarda kaybolan kadınların isim listesine, Jennifer'ın yanına Liza'yı da eklesinler. Bakalım içlerinde bu isimlere sahip olanlar var mı? Sen bunları kovala, ben de

olay yerlerini gezeceğim. Katil için kurbanları bıraktığı yerlerin özel bir manası olabilir. Oraların kokusunu iyice içime çekip sindirmem lazım.”

John başını salladı.

“Tamam tamam hallederiz. Önce birer kahve içip zihnimizi açalım ama...”

Koridordaki paralı kahve makinesinden iki kahve getirdi. Mike o sırada olay yerinde çekilmiş fotoğrafları masasının üzerine yaymakla meşguldü. John kahvesini içerken konuyu tekrar Maggie’nin bacaklarına getirdi. Ardından geçen hafta internette tanıştığı bir kadınla yatakta yaptıklarından bahsetti. Kahvesi bitince de isteksiz adımlarla oflaya puflaya odadan çıktı.

John çıkınca Mike derin bir nefes aldı. Kanıt Kontrol Birimi’ni arayıp üçüncü kurbanı buldukları yerdeki olay yeri fotoğraflarını ve görüntü CD’lerini acilen odasına göndermelerini istedi.

İpuçları, tanıklar, şüpheliler, yakınlar, adli tıp raporları düzenlenip dosyalanması ve yapılması gerekenler konusunda bir şema çıkartılması gerekiyordu. Tüm bunlar yoğun dikkat isteyen zaman alıcı ve yorucu işlerdi.

Dünyada işlenen birinci dereceden cinayetlerin yüzde doksan sekizi kurbanın iletişim halinde olduğu birisi tarafından işleniyordu. Geriye kalan yüzde ikisi ise deliller ve seri katiller tarafından. Kimilerine göre Amerika Birleşik Devletleri’nin dünyaya kazandırdığı yeni bir suçlu kavramıydı seri katiller. Psikopatların en tehlikesi! İstatistiklere göre Amerika’da her yıl otuzdan fazla seri katil cinayeti işleniyordu ve dünyadaki seri katillerin yüzde yetmişi Amerika’da yaşıyordu.

Mike, kimi iddialarda yer alan, Amerikan filmlerinin katillere ilham verip veremediğini de düşünmüştü. Amerikan filmlerini tüm dünyada milyarlarca insan izliyordu. O za-

man başka ülkelerde de bu filmleri izledikten sonra gençlerin eline silah alıp okul basmaları, seri katillerin ortalıkta fink atması, Neo-Nazi gençlerin beyzbol sopalarıyla Amerika'daki gibi evsizlerin kafataslarını patlatmaları gerekiyordu. Ama bir gerçek vardı ki o da Amerikan toplumunun, Hollywood filmlerinin aksine cinselliğe olan tutucu yaklaşımlarının ve katı cinsiyetçi olmalarının yanında bir de medyada sıkça gösterilen aşırı şiddet haberlerinin, psikolojileri bozuk kişileri tetikliyor olabileceğiydi.

Mike medyanın haberlerinden ve çevrilen filmlerden etkilenerek cinayet işleyen bir insanın olabileceğine hiçbir zaman inanmamıştı. Bırakın birini katil yapmayı, şiddet içrikli bir filmin insanları şiddetten nefret ettireceğine inanıyordu. Özellikle de New York Polis Teşkilatı'ndayken yılda ortalama beş defa otopsiye katılırdı ve mesleğinin ilk yıllarında gördüğü cesetlerden dolayı günlerce uykuları kaçmış, kâbuslar görmüş ve psikolojisi bozulmuştu. Üstelik bu durumdan kurtulabildiği söylenemezdi. Ne zaman bir otopsiye katılacak olsa midesi ilk günlerdeki kadar allak bullak olmasa da cinayete kurban gitmiş insanların otopsi masasında kesilip biçilen vücutlarını hatırladıkça ruhu kapkaranlık bir bulutun altında sancıyla kıvranıyordu.

Arkasına yaslanıp kurbanların üzerindeki işaretleri düşünmeye başladı.

Deli gömlekleri... 118... Mesquita... Jennifer... Liza...

Son iki kurbanın karnına dağladığı isimler o kadınların isimleri olabilir miydi? Ya da katilin takıntı haline getirdiği başka kadınların isimleri... Ona psikolojik acı çektirmiş, geçmişte aşk yaşadığı ya da reddedildiği kadınların isimleri? Veya bir sonra öldüreceği kurbanın ismi!

Peki, 118 rakamı? En çok da kafasını kurbanların sırtlarına dağladığı kelime karıştırıyordu. *Mesquita...*

Yabancı kökenli bir isim gibiydi...

Kapısı çalındı. Kanıt kontrol biriminden gözlüklü, soluk tenli, yirmili yaşların başlarında çıtı pıtı ve utangaç bir asistan kız çekingen adımlarla içeriye girdi. Mike kıza selam verse de kızın sadece dudakları arasından belli belirsiz bir özür sözü çıktı. Elinde, bu sabahki buldukları kurbanın olay yeri dokümantasyon dosyaları vardı. Sessizce masaya bırakıp tıpkı odaya girdiği gibi başı önünde çıktı. Mike kızın arkasından dudaklarını kıvrıp raporları açtı. Olay yerinde herhangi bir müdahale yapılmadan önce rutin olarak çekilen video kaydını bilgisayarında çalıştırdı.

Profil çıkartma yoğun dikkat, çok iyi bir gözlem ve üstün muhakeme etme becerileri gerektiren zor bir işti. Psikoloji eğitimi almış olmanın yanında, tahmin yürütme ve katilin psikolojisini anlayabilecek güçlü bir empati yeteneğine sahip olmak gerekiyordu. Bu da davranış bilimleriyle uğraşan pek çok görevlinin veya danışmanın kariyerlerinin daha ilk yıllarında başka alanlara kaçmalarına neden olacak çalkantılı bir ruh haline sokardı insanı.

Mike, mağdurların fotoğraflarını tek tek, bir avcı gibi derin bakışlarla uzun uzun inceledi. Katilin, kurbanlarına işkence çektirtmeye vücutlarının neresinden başladığını hayal etmeye çalışıyordu. Yakın plandan çekilmiş yaraların derinlik ve genişliği hakkında bilgi edinebileceği fotoğraflara göz attı. Kesikler derin ama küçüktü. Çok keskin ve ince bir bıçakla açılmıştı yaralar. Öldürücü değil. Ama acı çektirici. Gözlerini kapayıp zihninde katilin ruh halini canlandırmaya çabaladı. Kurbanlarına nerede işkence çektirtiyordu? Gözlerini bağlıyor muydu? Ağızlarını bağlamış mıydı? Attıkları çığlıklardan ve inlemelerinden zevk almak için ağızlarını kapatmamış mıydı? Kurbanlarını olay yerine nasıl götürüyordu? Kendi arabasıyla mı? Kiralık ya da çalıntı araçlarla mı? Ya da kurbanların arabasıyla mı? Öldürdükten sonra çuvala mı koyuyordu? Yoksa bir örtüye mi sarıyordu?

Sonra katilin olay yerinde bıraktığı imzaları düşündü. Kurbanlara giydirdiği deli gömleği ile kollarına dağladığı 118 rakamı katilin değişmeyen imzasıydı. Bazen imza ve modus operandi, yani katilin cinayet işleme yöntemi, özellikle seri katil konusunda uzmanlaşmamış polisler tarafından çok karıştırılırdı. İmzası ise kendini ifade şekliydi. Yani olay yerinde bıraktığı iz onun imzasıydı. Bir katilin modus operandisi, zamanla değişebilirken, imzasının özü asla değişmezdi.

Mike'ın aradığı katil, kurbanlarının göğüslerine aynı yöntemle mesaj bırakıyordu. Her seferinde farklı bir isim yazmıştı. Ama kollarındaki rakam değişmemişti. "118."

Bu rakamlar katilin hayatıyla ilgili önemli bir ipucunu gizliyor olmalıydı. Onun için hayatında çok önemli bir yer tutan, ona bir şeyler hatırlatan rakamlardı bunlar. Ya da başka bir şeyin şifresiydi. Onları katile ulaştıracak bir şifre...

Mike daha fazla bilgi toplamak için bürodan ayrıldı. Arabasına atlayıp tek tek olay yerlerini ve katilin cesetlerini bıraktığı yerleri gezdi. Önce West Chester, sonra Richboro ve bugün sabah son cesedi buldukları yer olan Harleysville...

Katil için en riskli yer burasıydı. Çünkü yolun hemen yanındaki parkın içindeki koruluğun içine bırakmıştı cesedi. Dikkat çekmemek için gece yarısından sonra getirmiş olmalıydı. Görgü tanığı olmaması kötüydü. Yerler çimenlikti ve civardaki sakinlerin sık sık köpeklerini gezdirdikleri bir park olmasından dolayı olay yerinde çok fazla iz vardı.

Mike düşünmeye başladı. Hava akşam sekize doğru kararıyordu. Katil kurbanını sokaklardan seçtiyse, sekizden sonra ava çıkıyor olmalıydı. Sonra onu bir şekilde, organize katillerin yaptığı gibi, belki sempatikliğini kullanarak ikna yoluyla, belki de bir bahaneyle yanına yaklaşıp bayılarak kaçıırıyordu. Sonra şehir dışındaki evine götürüyor, orada

işkence edip öldürüyor ve sonra kentin daha önceden seçtiği bir yerine bırakıyordu.

Aynı gün içinde hepsini yaptığına inanmıyordu Mike. Katil kurbanlarını daha önceden kaçırıyor ya da evine gelmelerini sağlıyordu. Belki iş ilanı veriyordu. Evine yalnız gelen kimseleri bayıltıyor ve onları işkence çektirmek için hazırladığı evin bodrumuna ya da garaja götürüyor ve onları bağlayıp işkence çektiriyordu. Belki de internetteki eskort sitelerden ayarladığı fahişelerdi bunlar. Kurbanların arkadaşları fuhuş yaptığı için polise gitmekten korkuyor olabilirlerdi.

Otopsi sonuçlarında kurbanların el ve ayaklarından bağlandıkları ve bundan kurtulmak için epey bir mücadele ettikleri, bileklerindeki soyulma ve tahriş izlerinden açıkça ortaya çıkmıştı. İlk kurbanın kan tahlillerinde ve toksikoloji taramalarında uyuşturucu kullandığı saptanmıştı. İkinci ve üçüncü kurbanın kan tahlilleri henüz gelmemişti.

Katil kurbanını nasıl bağlıyor? Önce bayıltıyor mu?

Mike gözlerini kapatıp kendini katilin yerine koydu. Seri katiller, içlerindeki cinayet işleme fantezilerini doyurunca bir süre durgunluk dönemine girerdi. Ama Damgacı, iki günde iki ceset bırakmıştı ve bu bir ay içindeki üçüncü kurbanıydı. İçindeki vahşet arzusunun kaçınıcı kurbandan sonra dineceğini tahmin etmek güçtü. Bazen bir cinayet, katili yatıştırmaktan öte yeni cinayetleri daha vahşice işlemek için basamak oluştuyordu. Damgacı'nın ruhunun derinliklerinde öylesine kudurmuş bir öldürme arzusu vardı ki, işlediği her cinayet ona büyük bir zevk veriyor olmalıydı.

Katil kurbanlarına fiziksel işkence çektiriyordu. Keskin ağızlı ince bir bıçakla, belki bir maket bıçağıyla kurbanların vücutlarında kesikler açmıştı. Otopside bıçak yaraların kalıbı alınamadığı için cinayet aletinin incelikleri bir sırdı. Belki onların etlerini kesip biçerken, vücutlarından akan kanları izleyerek mastürbasyon yapıyordu. Boşaldıktan sonra gidip

gırtlaklarını kesiyor, kurbanı hırıltılı sesler çıkartırken katil bundan bir senfoni dinler gibi büyük bir keyif alıyordu. Gırtlğından fıskıran ılık kan kurbanın genzine kaçıyor, acının verdiği dehşetle göz bebekleri yuvalarından fırlıyor, onun hırıltılı sesler çıkartarak çırpına çırpına can çekişini izleyen katilse, az önce boşalırken aldığı cinsel hazza benzer bir şevkle titreyerek o dehşet dolu anın vücudunda ve ruhunda bıraktığı ürpertici duyguyla kendinden geçiyordu. Kurbanın ruhu acılar içinde bedeninden çıkarken, katil de kendi ruhunun derinliklerinde yepyeni bir güçle kendini Tanrı'nın yerine koyuyordu. Topuklarından saçlarının ucuna kadar titreyerek kendini evrenin efendisi gibi hissediyordu. Adeta orgazm anında hissedilen bir mutluluk patlaması yaşıyordu! Çünkü katil iktidarsızdı. Kurbanıyla cinsel ilişkiye girmiyordu. Ya da kadınlara dokunamıyordu.

Mike böyle şeyler düşünürken zaman zaman boğulacak gibi olurdu. Nasıl bir canı, hiç tanımadığı birine böylesine acı çektirmekten büyük bir keyif alırdı? Nasıl?

Ruhu işkence çektirilen kurbanların o andaki görüntüsünü hayal edince daralmış, kendini kapkaranlık ve daracık bir kuyunun içine hapsedilmiş gibi hissetmişti.

Gözlerini açıp ciğerlerine temiz havayı soludu. Bazen yaptığı işten gerçekten nefret ediyordu. Ama yapmak zorundaydı. Omzuna astığı küçük bel çantasının içinden ses kaydedici cihazını çıkarttı. Kurbanın bulunduğu ağacın dibine baktı. Koruluğun derinliklerinden esen ılık bir rüzgâr yanaklarını yalayıp geçerken başparmağıyla aletin kırmızı düğmesine bastı.

"Katil, cinayetleri metodik olarak planlıyor, önce kurbanlarını kaçırıyor, onlara bir yerde işkence çektiriyor sonra da öldürüyor cesetlerini ise başka bir yere götürüyor. Onları soyuyor. Üzerlerindeki takıları ve giysileri alıyor. Bu tür şeyleri olayı hatırlamak ve fantezisini canlı tutmak için alıp saklıyor.

Hatta belki yaşamındaki önemli bir kadına hediye olarak verecek. İlk kurbanının suratını sert bir cisimle parçalayarak öldürmüş. Kafatasındaki tüm kemikleri kırmış. İkinci kurbanının yüzü tanınmaz haldeydi. Ama üçüncü kurbanını daha az dövmüş. Adli hekimin tahminine göre ikinci kurbanla üçüncü kurbanı aynı gün öldürmüş. Acaba ikisini de aynı gün mü kaçırdı? Kurbanlarını nasıl kaçırıyor? Sempatikliğini kullanarak mı? Yoksa para karşılığında mı kandırıyor!”

Stop düğmesine basıp bir süre düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Tuhaf bir durum vardı. İlk kurbanını bir kuyunun içine, ikincisini ise bölge polis karakolunun 100 m yakınındaki küçük bir gölete atmıştı. Bunu yaparken hiç şüphesiz suyun izleri yok etme özelliğinden faydalanmak istemiş olmalıydı. Ama üçüncü kurbanı sakın bir mahallenin ortasına, bir parkın içine bırakmıştı. Ayrıca neden onları bir nehre atmamıştı? Kayıt düğmesine tekrar bastı.

“Cesetleri kartviziti gibi kullanıyor. Kurbanları görmemizi istiyor. Topluma korku salmak istiyor. Kendine aşırı güveni var. Aşağılık kompleksi yaşıyor ve kibir duygusuna tutsak. İlk cinayetini işleyip cesedi ormanlık bir alanda, ıssız bir kuyuya atarken çekingendi. Cesedin bulunmasını istememişti. Ama ceset bulundu. Ve katil bunu mahremiyetine tecavüz olarak algıladı. İki gün içinde iki ceset bıraktı. Ve onları kolayca bulunabilecek yerlere attı. Mahremiyetine saldırıya kanla cevap verdi. Polise ve topluma gözdağı vermek istedi. Bana bulaşmayın demek istedi! Bu bir meydan okumaydı. Ama yine de içindeki vahşet duygusunu aynı gün iki kadını öldürecek kadar aniden harekete geçirten özel bir şey yaşamış olmalı! Kan döktükçe kendine güveni geldi. Artık hiçbir şeyden korkmuyor. Çok hızlı hareket ediyor. Yeterince kana doymadan cinayet işlemeye ara vermeyecek!”

Cihazı kapattı. Çantasına geri koyup elleriyle yüzünü ovuşturdu. Çok yorulmuştu. Saatine baktı. Dördü çeyrek geçiyordu. İlerde, koruluğun kenarında küçük bir süs köpeğiyle gezintiye çıkmış ihtiyar bir adam tuhaf bakışlarla ken-

disine bakıyordu. Muhtemelen cinayetten haberi vardı ve cinayet mahallinde elinde bir kayıt cihazıyla durmuş kendi kendine konuşan bu adamın kim olduğunu merak etmiş olmalıydı. Mike adama başıyla selam verip büroya dönmek için bitkin adımlarla arabasına doğru ilerledi.

Katilin kişilik özelliklerine yakın bir profil çıkartması haftalarını alacaktı. Genelde ilk başta düşündüğü çoğu şey yanlış çıkardı. Özellikle peşine düştükleri organize bir katil-se, bu kişiler genelde ortalamanın üzerinde bir zekâyâ sahip olurlardı. En büyük gösterileri ise adli tıp alanında ve kriminoloji hakkında kitaplar okuyup kusursuza yakın, tertemiz bir olay yeri bırakmaktı. Sıklıkla polisle oyun oynarlardı. Onları yanlış iz üzerine göndermek için geride sahte izler bırakırlardı.

Yarım saat sonra FBI bürosuna döndüğünde, Suç Araştırma bölümü sekreteri Mike'a bir mektup geldiğini bildirdi.

Mike, odasına girip ceketini çıkardı ve kendini ağır bir kütük gibi koltuğunun üzerine bıraktı. İçinde kötü bir his vardı. Sekreterin verdiği mektubu yırtarcasına açtı.

Zarfın içinden bir adet renksiz fotoğraf çıkmıştı. Mike fotoğrafa bakınca donup kaldı. Tüm kanı beynine hücum etti. Adeta elektrik akımına kapılmıştı. Damarlarının patlayacakmış gibi genişlediğini hissetti. Çünkü siyah beyaz fotoğrafta kafasına çuval geçirilmiş çıplak bir kadın vardı ve göğsünün altına,

KURTAR BENİ

yazısı ile birlikte midesinin üzerine aradıkları katilin imzası olan uğursuz rakamlar dağlanmıştı.

V

Mike'a gönderilen o fotoğraf yüzünden, tüm üst düzey ajanlar acil toplantı için Özel Görevli Ajan David Demille'in bürosuna çağırılmışlardı.

Odada saha patronu David'in dışında Halkla İlişkiler Ofisi'nden Bayan Lauren Baker'la, Profesyonel Sorumluluk Birimi'nden Psikolog Micheal Payne ve Damgacı soruşturmasının baş sorumlu ajanı James Clarkson da vardı.

Profesyonel Sorumluluk Birimi, FBI çalışanları içindeki ahlaki çöküş ve mevkii yanlış kullanma gibi durumları araştırırdı. Yetkililere danışmanlık yapar, çalışanların disiplin ve hareketlerini denetlerdi. Mike, Bay Micheal Payne'yi yakından tanıyordu. Eskiden Mike'ın bazı özel problemlerinden dolayı Bay Payne onu çok sık ziyaret ediyordu.

"Merhaba Bay Northam, nasılsınız bu yorucu günlerde?" diye sordu Mike'a kapıdan girer girmez.

"İyiyim doktor, ya siz?"

"Teşekkür ederim. John sen nasılsın?"

"Eh idare eder işte," dedi John, kelimeleri uzatarak konuştuğu o ünlü güneyli aksanıyla.

David kaşlarını çatarak, "Şu selamlaşma faslını geçsek artık," dedi. "Oturun çocuklar."

Payne ve Lauren, David'in o geniş meşe masasının önündeki kadife koltuklarda oturuyorlardı. Clarkson, Lauren'in yanındaki sandalyede oturuyordu. John ve Mike

ise karşıdaki üç kişilik kanepeye geçtiler. David'in seksi asistanı Maggie ortalıkta görünmüyordu.

"Bugün bir kere valilik, iki kere de başsavcılık aradı," diye söze başladı David. "Gazetecilere bir açıklama yapmamız gerek. Bazı yerel gazeteler bu sabahki cinayeti ikinci baskı yapacaklarını duyurdu. Büyük gazeteler haberi geçmek için yarını bekleyecek. Bizden açıklama bekliyorlar."

Odadakiler başlarını salladı.

"Philadelphia Polis Departmanı'nın müdürüyle birlikte bir saat içinde ortak bir basın açıklaması yapacağız ve kafesleme yöntemini kullanacağız. Elimizde çok sağlam ipuçları olduğunu ve katile ulaşmamızın an meselesi olduğunu söyleyip o psikopatın paniklemesini sağlayacağımızı umuyoruz. Ayrıca valilik, cinayetleri işleyen manyağı ihbar edene on bin dolar ödöl vermeyi öngördü. İşler kızışıyor. Yarın öğleden itibaren onlarca asılsız telefon ihbarı geleceğine eminim. İhbarlarla polis ilgilenecek ve FBI koordinasyon memuru ile sürekli irtibatta olacağız. Şehirde bir panik havası oluşmasını istemiyorum. Yarından itibaren gazetelerde çıkacak haberlerden sonra üzerimizdeki baskı artacak." Yüzünü Mike'a çevirdi. "Gelelim şu fotoğrafa. Herkesin haberi var değil mi?" Gözlerini odadakilerin üzerinde gezdirdi. "Biliyorum çok net değil ve kadının yüzüne çuval geçirilmiş, ama yine de tanıdığın birisi olma ihtimali var mı Mike?"

Mike bir an başını önüne eğdi ve kuru bir sesle, "Hayır efendim, zannetmiyorum," diye yanıtladı. "Tanıdıklarım içinde kaybolan kimse yok."

"En azından bu güzel," dedi David ve sıkıntılı bir sesle devam etti. "Basına bulduğumuz kurbanlarla ilgili ayrıntılı bilgi vermedik. Katilin kurbanların kollarına dağladığı 118 rakamını bizim dışımızda kimse bilmiyor. Bu fotoğrafta da, umarım sahtedir, kadının üzerine o rakamın dağlanmış olduğunu görüyoruz."

Bir an susup canı sıkılmış gibi derin bir iç çekti. Mike'a gönderilen fotoğrafın kopyalarını odadakilere uzattı. Gözlerini Mike'a dikti.

"Fotoğrafın orijinalini bilimsel analiz bölümüne gönderdik. Elbette sahte olabilir. Biliyorum, ama bildiğimiz kadıyla polis ve bizden başka kimse şu meşhur 118 rakamından haberdar değil. Bir şekilde bu bilgiyi bir yerlerden öğrenmiş, Damgacı'ya özenen iki zevzek gencin aptalca bir şakası olabileceğini umut etmeyi çok istiyorum, ama biz yine de en kötü ihtimalden başlayacağız. Mike bu fotoğraf bize katille ilgili ne anlatıyor?"

"Bizi köşeye sıkıştırmak istiyor. O kadını elinde tuttuğunu bilmemizi istiyor. İplerin kendi elinde olduğunu göstermek istiyor. Bizi panik haline sokmak istiyor. Belki elinde önceden kaçırdığı daha birçok kadın vardır. Ya da bizim böyle olduğunu sanmamızı isteyip şu anda sokaklarda yeni kurbanlarına dişlerini geçirmek için fırsat kolluyordur. Şimdiye kadar üç kadını vahşice öldürdü. Elinde, eğer halen öldürmediyse yenisi var. Bence cinsel eğilimleri sapmış, karanlık bir cinsel kimlik bunalımı geçiren çok tehlikeli bir katil var karşımızda."

Gergin ses tonunun ardında yatan bu ürkütücü ifadeler kurşun gibi odadakilerin kulaklarında çınladı.

"Kadınlarla cinsel ilişkiye girmiyor. Onlara kadınlığını yaşatamıyor. Bu yüzden kendisini de bir erkek gibi hissetmiyor. Belki gizli eşcinsel dürtüleri var, ama bundan utanıyor ve erkekliğini başka yollardan ispat etmeye çalışıyor. Çocukluğunda kadınlardan nefret etmesini sağlayacak ağır bir olay geçirmiş olması muhtemel. Şimdi çocukluğunun kayıp yıllarının acısını, bunun suçlusu olarak gördüğü kadınlara işken- ce çektirerek çıkartmaya çalışıyor."

Huzursuzluk verici bir sessizlikten sonra Clarkson kaşlarını çatarak Mike'a döndü. Clarkson'un cildi kösele gibiy-

di, uzun boylu, gür saçlı ve iri yapılydı. Sabırsız ve çok telaşlı bir kişiliğı vardı, çabucak paniğı kapılır, kendi hatalarını başkalarının üzerine yıkmaktan çekinmezdi. “Şu sana gönderilen fotoğraf Mike,” diye lafa girdi, kısa bir an susup derin bir iç çektikten sonra, “Neden sana gönderdiğini düşündün mü?”

Mike yüzünü boş bakışlarla odadakilerde dolaştırdı. Buna verecek bir cevabı yoktu. “Eğer sana gönderilen fotoğraf,” diye devam etti Clarkson, “Damgacı’dan geliyorsa, yani tüm bunları tek başına planlayıp uyguluyorsa, adamımızın seninle bir alıp veremediğı olabilir mi?”

Onay almak ister gibi odadakilere baktı Clarkson. Lauren ve Payne başlarını sallayıp tedirgince Mike’a döndüler.

Sonunda, bunca konuşulan şeylerin yarattığı gerilimin güçlü bir şekilde hissedildiğı uzun bir sessizliğin ardından Mike başka bir çıkar yolu olmadığını belirtmek istercesine ellerini merakla açarak, “Ne istiyorsunuz benden?” diye sordu.

David, “Üç olasılığımız var,” diye söze girdi. “Birincisi, bu fotoğrafı gönderen kişi aptalca bir şaka yapıyor. İkincisi, bu fotoğraf gerçek ve senin içeri tıktırdığın adamlardan birisinin bir yakını seni rahatsız etmek istiyor. Üçüncüsü ise bu fotoğrafı gönderen kişi bizim aradığımız Damgacı ve çok ciddi. İkinci ve üçüncü olasılıklar arasındaki bağlantıyı da gözden kaçırmamamız lazım.”

“Hangi bağlantıyı?” diye sordu Mike.

David cevap vermeden önce sıkınca iç çekti. Gözlerini tedirgin, huzursuz bir ifadeyle Mike’ın gözlerine dikti. “Mike, ikinci kurbanın üzerinde hangi isim yazıyordu?”

“Jennifer.”

“Bugün bulunan kurbanın üzerinde peki?”

“Liza.”

“Mike, anlamadın mı hâlâ?”

Mike öfkeli bir şekilde ellerini yanlara açıp kanepeden öne doğru eğildi.

“Ne? Neyi anlamadım mı?”

“Mike, dosyan önümde duruyor. Bunu Bay Payne fark etti. Jennifer senin annenin adı. Liza ise, biliyorsun işte, sen New York Cinayet Masası’ndayken o üzücü olayları yaşayan eski sevgilin Liza Paxton’un adı.”

Bu ismi duyunca birden içi cızladı Mike’ın. Bakışları acıyla boşluğa daldı. Derin derin nefes alıp düşündü. Sonra arkasına yaslandı. Alaycı bir sesle, “Bu isimlerde Amerika’da kaç kadın var biliyor musunuz? Bir milyon olabilir mi acaba?” diye sordu.

David kararlıydı.

“Biliyoruz Mike, ama her ihtimali düşünmeliyiz. FBI da yüzlerce insan çalışıyor. Bu davayı enine konuna soruşturan ajan sayısı ise onu geçmez. Bu fotoğraf senin adına gönderildi. Damgacı, gerçekten de sana kafayı takmış olabilir!”

David özür diler gibi başını salladı sonra ve yumuşak bir sesle; “Bak, Bay Payne bu yüzden burada,” diye Mike’ın gözlerine bakmamaya özen göstererek devam etti.

“En ufak bir ihtimali bile değerlendirmek zorundayız. Bu katil belki seni eskiden tanıyan biriymi. Belki de tesadüfen duydu adını. Ya da yakınlarındaki birisi. Bu kadar tesadüfün üst üste gelmesi şüpheli bir durum. Bunu değerlendirmek zorundayız.”

Mike bir an yardım ister gibi odadaki kadınlara baktı. Kendini faka basmış bir tavşan gibi hissediyordu. Ta en başından beri David’in kafasında bu vardı.

Özel hayatını kurcalamak! En son çıktığı kadını, büro-
dan çıktıktan sonra takıldığı barlarda kimlerle konuştuğunu,
evine akşamları kaçta gittiğini, hangi porno sitelerine takıl-
dığını, her şeyi öğrenmek isteyeceği!

Bu konu onun fazlasıyla canını sıkacaktı. Çünkü Mike özel hayatını FBI'daki mesai arkadaşlarıyla bile fazla paylaşmazdı.

"O adamı istiyorum Mike!" dedi David kişiliğine uyan kararlı sesiyle. "Ve onu bulmak için bize her türlü yardımı yapmak zorundasın! FBI'da çalışan yüzlerce insan olmasına rağmen neden sana gönderdi o fotoğrafı? Neden seni seçti?"

Aslında Mike da içten içe ta en başından beri bu soruyu soruyordu kendisine.

"Neden ben?"

VI

1969, New York Çocuk Yurdu

“Bay ve Bayan Northam, başvurunuzu değerlendirdik ve gönderdiğiniz belgelerde çocuk evlat edinmenize mani olacak bir durum bulamadık. Mike artık sizin çocuğunuzdur. Pazartesi günü onu alabilirsiniz.”

Jack ve Jennifer çifti, çocuk yurdunun müdiresinin bu sözleri karşısında yan yana oturdukları koltukta el ele tutuşup gülümsediler.

Jennifer’in, ilk evliliğinden Samantha Morse adında dokuz yaşında bir kızı vardı. Bir ilaç firmasında çalışan Jack’la geçen sene evlenmişlerdi, ama Jack’ın çocuğu olmuyordu. Bu yüzden çok istediği erkek evlada bu yolla kavuşmak istemiş, Jennifer da anlayış göstermişti.

“Eğer çocuğun ismini değiştirmek isterseniz bunun için yerel mahkemeye...”

“Yo,” diye müdirenin sözünü kesti Jack. “Daha önce eşimle konuşup anlaştık. Çocuğun ismi aynı kalacak. Mike Northam.”

Mike Northam’ın bir yıllık yurt macerası böylece beş yaşındayken sona ermişti. Artık bir ailesi vardı. Onu geçen sene New York’un arka sokaklarında, kaldırımın üzerine oturmuş ağlarken bir bulaşıkçı bulmuş, polise haber vermişti.

Mike dört yaşlarında gösteriyordu. Konuşamıyordu. Çok korkmuştu. Ne ismini hatırlıyor ne de bir kelime konuşuyordu. Adli psikolog onun çok ağır bir travma yaşadığını söylemişti. Kollarında minik iğne izleri vardı. Belki kaçırılıp uyuşturucu bile verilmiş olabilirdi. Mahkeme de onu, ailesi bulununcaya kadar devlet çocuk yurdunda kalmasına karar vermişti.

Mike altı yaşında okula başladı. Yaşıtlarından çok üstündü. Çabuk öğreniyordu. Bir haftada okumayı öğrenmişti, ama sorunlu bir çocuktur. Arkadaşlarıyla anlaşılamıyordu. Çok kavgacıydı.

Rehberlik öğretmenin tavsyesiyle Northam çifti onu psikoloğa götürmüşlerdi.

Psikolog onun üstün zekâlı olduğuna kanaat getirmişti, ama Mike bu üstün zekâsını kullanmak istemiyor gibiydi. Adeta zekâsından utanç duyuyordu.

Polis akademisi sınavlarına girene kadar da derslerinden çok yüksek notlar almamıştı.

Okul hayatını, vasat, silik ve uyumsuz bir çocuk olarak geçirmişti.

Polis akademisinde ise kimliğini bulmuştu. Okulun en gözde öğrencisiydi. Spor derslerinde ve akademik derslerde en yüksek notları almıştı.

Herkes onun geleceğinin parlak olacağına inanmıştı, ama Mike yine herkesi şaşırtmıştı.

Eğitimine üniversitede devam etmek istese polis akademisinde akademisyen bile olabilirdi. Ya da polis karakollarında çalışmaktansa emniyet merkezlerinde bir yönetici yardımcısı olarak başlayabilirdi mesleğine.

Ama o sahaya inmek istemişti. Suçluların peşinde koşmak.

Akademi bitirince de istediğini elde etmişti. Genç yaşta New York Cinayet Masası'na dedektif yardımcısı olarak atanmıştı.

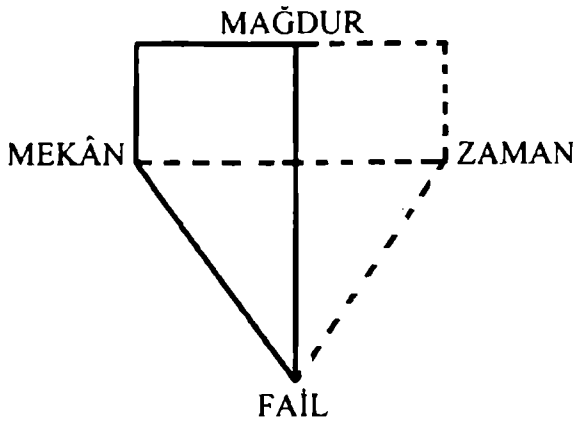
VII

David'in ofisindeki toplantıdan sonra Mike, canı sıkkın bir şekilde, saat altıya doğru odasına geçti. David'in önerisine bir cevap vermemiştir, ama çok yakında David'in Mike'ın geçmişi ve özel hayatı konusunda onu tekrar sıkıştıracağını biliyordu.

Annesinin ve Liza'nın isimlerinin kurbanların üzerine dağlanması sadece bir tesadüf olmalıydı. Çünkü annesi de eski sevgilisi Liza da yıllar önce ölmüştü.

Kurbanların bulunduğu yerleri incelemekten yeni geldiği için belki gözden kaçırdığı bir ayrıntıyı yakalama umuyla olay yeri dokümanlarını tekrar incelemek istiyordu. Birinci kurbanın cesedini bulan Philadelphia Polis Departmanı'ndan aldıkları olay yeri inceleme tutanakları ve foto dizi pusulasıyla, adli patoloğun olay yerinde doldurduğu ses kasetini alıp masasında incelemeye başladı.

Sonra bir kâğıda, her cinayet soruşturmasında yaptığı gibi bir delil plazması çizdi.

Mağdurun yanına kadınların fiziki özelliklerini yazdı. Kadınlar kim? Otostopçu mu? Evden kaçan kızlar mı? Fahişeler mi? Pennsylvania eyaletinde son altı ayda sekiz genç kadın kaybolmuştu, ama ellerindeki kurbanlarla fotoğrafları uyuşmamıştı. Bu yüzden arama çerçevesinin içine diğer eyaletleri de almışlardı. Zaman aralığını da iki yıla çıkartmışlardı. Bu araştırmayla soruşturma biriminden genç ajan Hurt ilgileniyordu.

Zamanın karşısına ise bir ay diye belirtti. Çünkü ilk bulunan kurban bundan bir ay kadar önce öldürülmüştü. Mekân olarak *kuyu* yazdı. Sonra altına diğer iki kurban için *riskli bölgeler* notunu düştü.

İlk kurban ıssız bir ormanın içinde bir su kuyusunda bulunmuştu, ama ikinci ve üçüncü kurban kolayca fark edilebilecek yerlerde.

Neden?

Failin karşısına kocaman bir soru işareti koydu.

Canı sıkılmıştı. Kurbanlar hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Katil onları nerede buluyordu? Nasıl kaçırıyordu? Ne zaman kaçırmıştı? Bunlar çok önemliydi. Ellerini saçlarında gezdirip arkasına yaslandı ve düşünceli gözlerle odasına bakındı.

Sağ tarafta evrakları sakladığı su geçirmez metal dolap, bir köşede üzerine kahve makinesi ve radyo teybi koyduğu orta boy bir sehpa vardı. Düz çizgi desenli ahşap çalışma masasında bir neon lambası, diz üstü bilgisayar ve el yazısıyla not aldığı kâğıtlar, kâğıt yığınlarının altında kalmış kalemler, raporlar, gelen-giden evrak kutuları ve iki-üç günde bir boşalttığı iki adet cam küllük duruyordu. Masasının önünde de deri kaplı koltuklar, ekip toplantıları için mesai arkadaşlarına konforlu ve havadar bir imkân tanıyordu onlara.

Şehrin binalarını gördüğü pencere sağ taraftaydı. Geniş çalışma masasını sol tarafa dayamıştı ve o duvara da uzanabileceği yakınlıkta beyaz bir tahta çakmıştı. Bir davayla ilgili kafasına takılan maddeleri mürekkepli tahta kalemiyle oraya yazıyordu. Arkasında ise mantar bir pano vardı ve oraya da ilgilendiği soruşturmayla ilgili önemli fotoğrafları ve belgeleri asardı. Yer açık kahverengi halıfleksle kaplıydı.

Birden içi cızladı gene. Gözlerinin önüne bu sabah buldukları kurban geldi. Göğsünün altında dağlanmış o kızıl kabarcıklar halindeki harfler gözlerinin önünde acı acı dalgalanıyordu: LIZA.

Philadelphia Phillies takımının logosu olan fincanını alıp canı sıkkın bir halde koridordaki kahve makinesinden kendine bir kahve doldurup, kahvenin baştan çıkartıcı egzotik dumanını içine çekerek odasına geri geldi. Bir süre masanın önünde volta atıp konsantre olmaya çalıştı. Buna inanmıyordu. Annesinin adı, eski sevgilisinin adı. Sonra kendi adına gönderilen çıplak bir kadın fotoğrafı.

Kafası karışmıştı. Huzursuz edici sorular kafasında fırtına bulutları gibi dolanıyordu. Koltuğuna yerleşip kahvesinden ılık, uyarıcı bir yudum aldı.

Önündeki kâğıda katil hakkında düşündüklerini yazmaya başladı.

Bir seri katil kurbanını asla cinayet mahallinde bırakmazdı. Bunu *"cesedin bulunmasını engellemek ve güvenlik güçlerini şaşırtmak,"* için yapardı. Soruşturduğu katil de böyle yapmış, kurbanını şehrin uzağında bir su kuyusunun içine atmıştı. Bunu muhtemelen cesedi saklamak için yapmıştı, ama o bölgede pek çok zengin orman örtüsü ve nehir yatağı varken o kuyuyu seçmesi Mike'ın önsezilerini uyarıyordu.

"KUYU," yazdı sonra Mike büyük harflerle. Neden kuyuyu seçti? Kuyu ana yolun yakınlarında değildi. Tesadüfen görmüş olamazdı. O bölgeyi ancak iyi bilen birisi tarafından bulunabilirdi.

Philadelphia'da son dört sene içinde salıverilen suçluları araştırmaları gerekiyordu. Özellikle de o bölgede yaşayan eski suçluları. Çünkü böylesine vahşet içeren cinayeti işlemiş katilin içindeki saldırgan dürtülerin mutlaka daha önce de bir yerlerde patlak verdiğine inanıyordu. Serbest bırakılan saldırganlar arasında ise profile uygun, adam kaçırmaktan ve sigarayla kaçırdığı kişiye sadistçe işkence çektirten saplantılı suçluları çerçeve içine almaları gerekecekti. İstatistiklere göre şiddet suçuyla ceza almış insanlar, hapisten çıktıktan dört yıl içinde yeni bir suç işliyorlardı ve polis suçluların çok büyük bir kısmını suç karakterlerine göre sabıkalılar içinden yakalıyordu.

“Katil cesedi bir nehre ya da göle atmadı,” diye düşündü tekrar Mike. “Sadece 1 m suyla dolu olan geniş ve derin bir kuyuya atmıştı. Amacı sadece suyun ipuçlarını örtme özelliğini kullanmak olsaydı bir nehre atması tüm ipuçlarını, cesedin üzerinde bulunabilecek, salya, kıl, lif, sperm ya da kan lekelerinin temizlenmesi demek olacaktı, ama o kuyuya attı ve eğer suyun içine cesedi atarken kendi saçından sadece bir tek tel düşürdüyse, bu onun yakalanmasına neden olacak!”

Tam bu sırada kapısı vuruldu ve içeriye John girdi.

Kırk yedi yaşına yaklaşık iki ay önce basan John'un boynu bir boğanunki kadar kalın, omuzları da bir kaldırım taşı kadar genişti. Yanakları hafif tombul, çatık kaşları saldırgandı. Alnında derin çizgiler vardı ve karşısındakine cevabını almak için sabırsızlandığı sorular sorarken bu çizgiler daha da belirginleşiyordu. Soğuk, kaba ve ciddi bir insan olarak tanınırdı. Polis olmadan önce Tanrı'ya büyük bir sadakatle inanırdı. Fakat bu meslekte gördükleri, inanç duygusunu zedelemiş, kendisine şu soruyu sormasını sağlamıştı: *Bir insanı, bizim toplumumuzda, yani başımızda doğup büyümüş masum bir çocuğu, nasıl bir etki acımasız bir katile dönüştürebilir?*

Hâlâ bu soruya bir yanıt bulamamıştı.

Washington D.C.'de bulunan FBI'ın yönetim merkezinde on beş yıl çalıştıktan sonra, yaşadığı bir travma sonrasında beş yıl önce New York Saha Ofisi'nden birkaç ajanla birlikte, her yıl suç oranının ürkütücü bir şekilde yükseldiği Pennsylvania'nın Philadelphia şehrine tayin edilmişti. Bu tayinde yaşadığı korkunç travmanın etkisi büyüktü tabi.

Horner'ın acılara batmış ve taşlaşmış olan yüreğini bu umutsuzluğa sürükleyen tek neden yirmi yıl boyunca FBI'da soruşturduğu suç davalarının onun ruhunu boğması ve ruhunda derin yaralar açması değildi. Karısının onu üç yıl önce terk ettiği günden beri içinde büyük bir boşluk vardı. Göğsünün altından ciğerinin sökölüp alındığını hissediyordu.

John, "Şu geçen gün Chicago Üniversitesi'ndeki teoloji bölümüne attığımız maile cevap gelmiş," dedi.

"Ee?" dedi Mike gözleri umut içinde.

"Bir bok çıkmadı. Mesquita kelimesinin Hristiyan literatüründe bir yeri yokmuş."

"Hımm, kötü. Sen biraz daha bu konuyu deşsene."

John kaşlarını çatı. "Mike bir bok yok işte!" diye parladı bir anda. "İki gündür Mesquita'yla yatıp kalkıyorum. Portekiz'de böyle bir otel var, bir futbol takımı var, abuk sabuk kişilerin soyadlarında var, hatta Brezilya'da kırk yıl önce bir çocuk pornosu işi yapan bir malikâne ismi var ama başka hiçbir bok yok!"

"Peki, tamam tamam kızma. Fahişeleri sorgulayacak polislerden bir haber geldi mi?"

"Hayır Mike, gelmedi."

"Yarın sabahtan şunları bir sıkıştıralım. Savsaklamasınlar."

John başını sallayıp saatine baktı. "Of saat yedi olmuş. Benden bugünlük bu kadar patron, ben çıkıyorum. Gel, bizim *Country*'de iki kadeh viski atıp karılara takılalım mı?"

Mike düşünceli bir ifadeyle hayır anlamında başını salladı. "Benim biraz daha çalışmam lazım. Toparlamam gereken şeyler var."

"Off, iyi iyi tamam, yarın görüşürüz. Umarım sabah kötü bir haberle uyanmayız gene. Tanrım, o manyak yüzünden ne çılgınca günler yaşıyoruz böyle!"

John'un çıkmasından birkaç dakika sonra Mike'ı FBI'ın kimlik tespit ve araştırma bölümünden Mays aradı. Tele konferans tuşuna bastı Mike. "Üzgünüm Mike, son bir yılda eyalet sınırları içinde Liza veya Jennifer isminde kaybolan kimse yok," dedi.

"Peki sağol Mays."

Bu arada Mike'a gönderilen fotoğraf da incelenmişti detaylı bir şekilde. Fotoğrafta yer alan kurbanın özellikleri belirlenmeye çalışılıyordu. Otuz beş yaşından büyük, beyaz kadın, boyu 1.75'le 1.80 arasında, zayıf, dik omuzlu.

Son bir ayda kaybolanların eşkâlleriyle karşılaştıracaklardı, ama fotoğraftaki kadının yüzüne çuval geçirildiği için tahmini vücut özelliklerini kayıp şahıslarla karşılaştırmaktan bir sonuç elde edilemeyeceğini düşünüyordu Mike.

Kafasının içinde büyük bir baskı vardı. İki gündür kurbanların durumlarını ve katilin ruh halini o kadar fazla düşünmüştü ki yorgun düşmüştü. Ağzında bir acılık hissediyordu. Damağındaki acılığı bastırmak için koridordaki kahve makinesinden bol şekerli ve kremalı bir kahve daha doldurup odasına geri döndü.

Üzerinde Philadelphia Phillies takımının logosu olan elindeki fincanı ona Phillies'lerin iki sene önce, sezonu ikinci olarak bitirdikleri zaman gittikleri son maçtan sonra Kristen hediye etmişti. O günün anısına bu fincandan bir de

Kristen'de olmalıydı. Sonra Kristen'le son günlerde hiç haberleşmediklerini hatırladı. Cep telefonunu çıkartıp içinde tuhaf bir huzursuzlukla rehbera girip Kristen'i aradı, ama ulaşamadı.

En son bir hafta kadar önce telefonda konuşmuşlardı onunla ve şu sıralar Mike'ın pek aklına gelmiyordu. Oysa üç yıl önce her ilişkinin başında olduğu gibi ikisi de birbirlerini yeni tanımanın verdiği heyecanla havalarda uçuyordu. Hafta içleri pek görüşemedikleri için, hafta sonlarını ikisi de iple çekiyor, cumartesi günleri öğleden sonra buluşup, Bağımsızlık Binası'nın karşısındaki parktan kiraladıkları faytonun arka koltuğunda birbirlerine sarılarak at nalları arasında tarihi yapıların arasında geziyorlar, genç âşıklar gibi kimseye aldırmadan uzun uzun öpüşüp gülüşüyorlar, akşam olunca da, hafta sonları arabaların girmesinin yasak olduğu South Street'teki *soulrock* barlarına gidiyorlar, bira içip kendilerini caz rakın büyüğü ezgilerine bırakıyorlardı.

Mike tehlikeli ve fedakârlık isteyen bir iş yapıyordu. Gecesi gündüzü belli değildi. Bazen günler, hatta haftalarca onu göremeyebileceğini söylemişti önceden. Kristen ise her şeye razı görünüyordu, ama daha altıncı ayın sonuna gelmeden ilişkilerinde derin ve tamiri zor çatlaklar oluşmaya başlamıştı. İlk başlarda Mike, Kristen'in üzerine düşüp, onu ilgi ve sevgi yağmuruna tutmuştu, ama Kristen kendini bu ilişkiye çok fazla kaptırmamaya özen göstermişti. Daha sonraları ise, nehir suyuna kapılmış ince bir dal parçası gibi aşkın ateşine kendini kaptırmış, Mike'ı hayatının merkezine almıştı. Artık Kristen bir an olsun Mike'ı yalnız bırakmak istemiyor, Mike onu iki gün aramasa çileden çıkıyordu.

Mike zihninden Kristen'le ilgili üzerini toz tutmuş anılarını uzaklaştırdı. Önündeki davaya dönmek istedi, ama içine is gibi çöken ağır bir yalnızlık duygusuyla sarsıldığını hissetti birden. Bazen böyle oluyordu. Sebepsizce, aninde bastıran bir

yağmur gibi yüreğinin çoraklığı yalnızlık kumlarıyla boğuluyordu. Sağ tarafındaki pencereden dışarıya baktı.

Aklına bu sefer de 8. sınıftaki öğretmeni Bayan Melinda gelmişti. Mike'a bir çocukken, *"Liderler yalnız olur, sen bir lidersin,"* demişti. *"Hayat senin için zor geçecek, umarım pes etmezsin!"*

"Çoktan havluyu yere attım Melinda," diye düşündü Mike, öğretmenin sözleriyle dalga geçercesine. İsteyerek polis olmuştu. Daha sonra FBI'a kendi isteğiyle, çok fazla çalışarak, hak ederek geçmişti ama şimdi ne istediğini bilmiyordu. Hayatın ona sunduğu ve ondan kaçırdığı her şeyi tüketmişti. Kırk dört yaşına basmıştı, artık gençliği gerilerde kalmış, su gibi geçen yıllar onu hızla eşsiz, çocuksuz ve haliyle torunsuz, yalnız bir ev hayatında pinekleyeceği emeklilik yıllarına doğru olanca acımasızlığıyla itekliyordu. Yaşam, gölgesi olmayan bir hayalet gibi hızla geçip gitmişti yanından. Özellikle son aylarda kendini bu gölgenin peşinde koşturana bir hayalet gibi hissediyordu.

Profil uzmanlığı zor bir meslekti. Olay yerinde çekilmiş kanlı fotoğrafların karşısına geçmek, saatlerce, günlerce olay anını hayal etmek, sonra kendini önce kurbanın yerine, ardından da katilin yerine koyarak onun ne hissettiğini, ne düşündüğünü anlamaya çalışmak, profil uzmanlarının psikolojilerini derinden etkiliyordu. Bu yüzden pek çoğu düzenli olarak FBI psikologlarına görünürdü zaten, ama bu Mike'ın doğasında vardı. Sanki olay anını daha önce görmüş gibi olağanüstü bir başarıyla tahminlerde bulunuyor, katilin ruh hali ve kişiliğiyle ilgili çok önemli bulguları ortaya çıkarıyordu.

O kadar çok başka birisi olmuştu ki, başkalarının ruh halini anlamak için empati kurma yeteneğini o kadar çok kullanmıştı ki belki de kendisine fazlasıyla yabancı kalmıştı. Adeta ruhu, ipi kopmuş hafif bir uçurtma gibi kaçıp gitmişti

bedeninden. Gördüğü ve çözmek için peşinden koşturduğu her cinayetten sonra ruhundan bir şeyler azalmıştı.

Aslında hiçbir zaman bir lider olduğuna inanmamış, böyle bir yeteneğe sahip olduğunu gösterecek bir fırsatı da olmamıştı. Hatta şu anda kendini insanlardan kaçacak yer arayan, çığnenmiş, ezilmiş, unutulmuş, fakirleşmiş yaralı ruhunu tekrar gençliğine götürecek mucizevî bir zaman makinesi arayan uzlaşmaz ve öfkeli bir gezgin olarak görüyordu.

Bu dünyada belki de çok az insanın sahip olabileceği onur budalası inatçı kalbi, artık Kristen için atmıyordu ve ona bir daha görüşmek istemediğini söyleyecek cesareti, aylardır kendinde bir türlü toplayamıyordu!

Şimdi, yıllar önce yaşadığı erkeksi heyecanlardan oldukça uzak, yorgun, sinirli ve bu aramayı sanki başka bir bürodan peşinde koşup tükendiği tatsız bir soruşturma raporunu istemek için zoraki yapacakmış gibi hissederek, sık-kın bir tavırla cep telefonunu tekrar eline alıp kulağına götürdü. Arama tuşuna basmıştı ki birden ürperdi. Niyeyse ansızın çakan bir şimşek gibi gözlerinde bugün ona gönderilen fotoğraftaki kadının görüntüsü parıldadı. Göğsünde BENİ KURTAR yazan ve kafasına çuval geçirilmiş o çaresiz kadının fotoğrafı yüreğine mih gibi çakıldı ansızın. Belki hâlâ yaşıyordu kadın ve o sapığın elinde doğranacağı saniyeyi bekliyordu...

Belkemiğini soğuk bir ürperti yaladı. Sanki önünden bir hayalet geçmiş gibi irkildi. "Fotoğrafı neden bana gönderdi?" diye düşündü tekrar, telefonun diğer ucundan onu huzursuz eden, "Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyor..." tele mesajını dinlerken.

VIII

Saat yediyi on geçe bürodan ayrıldı.

Çok yorulmuştı ve biraz günlük meselelerden uzaklaşp kafasını boşaltması gerekiyordu. Bu yüzden ofisten çıkmadan önce eski bir dostu aramıştı.

Onunla Schaefer William Hastanesi'nin karşısındaki Woodlands Mezarlığı'nın girişinde saat yedi buçukta buluşacaklardı. Dört millik yolu yaklaşık on bir dakikada aldı. Trafik iş çıkışı olduğu için yoğundu, ama çift yönlü Baltimore Bulvarı'ndan çıktıktan sonra, Woodland Caddesi'ne dönen dörtlü kavşakta birkaç dakika kırmızı ışığa takılması dışında frene basmak zorunda kalmamıştı.

Buluşma saatine on dakika vardı. Mike, iki yıldır Frank'i tanıyordu ve en son bir ay kadar önce ondan alışveriş yapmıştı. Ondan önce alışveriş yaptığı kişi yakayı ele verdiği için bürodaki güvenilir bir arkadaşının tavsiyesiyle Frank'la iş yapmaya başlamıştı. Frank, Mike'ı Market Street'te çalışan gözü tok bir sigortacı zannediordu. Bir referans ile gittiği için Frank ondan hiçbir zaman ş phelenmemişti. Zaten alışverişleri de bir dakika bile sürmez fazla muhabbet etmezlerdi.

Mike arabasını, mezarlığın akça ağaçların arasında kalan demir parmaklı kapısının bir 20 m gerisine, yolun diğer tarafına dönüş yapıp park etmişti. Çünkü evi Belmont'taydı ve alışveriş bittikten sonra geldiği y n n ters istikametine gitmek zorundaydı.

Hava ılık ve nemliydi. Klimayı kapatıp camları açtı. Ciğerlerinden gelen kısa ama şiddetli bir öksürük nöbetiyle birkaç saniye sarsıldı. Belki de puroyu azaltması gerekiyordu, ama puronun o hüzünlü dumanlarının etrafında dans etmesini izleyerek düşüncelerine konsantre olmaya alışmıştı.

Cep telefonu çaldı. Arayan Kristen'in çalıştığı bankadan çok yakın bir arkadaşı ve aynı zamanda onun sekreteriydi. Mike telefonu açıp hızla kulağına götürdü.

"Selam Sally, nasıl gidiyor?"

Sally'nin sesi tedirgindi.

"İyiymiş Mike, Kristen seninle mi birlikte?"

"Hayır Sally. Onu bir haftadır görmedim. Ne oldu?"

Bir an gergin bir sessizlik oldu.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Mike şaşırılmıştı.

"İş yerinde değil mi Sally, sen neden bahsediyorsun?"

"Kristen, pazartesi günü telefon edip izin aldı. Üç günlüğüne. Bugün gelmesi gerekiyordu. Ben sizin hafta sonu bir yere gittiğinizi ve birkaç gün daha kaçamak yapacağınızı sanmıştım."

Mike endişelenmeye başlamıştı.

"Sally, Sally beni dinle, baştan anlat her şeyi tamam mı?"

Sally'nin konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldığını duydu.

"Kristen, pazartesi günü telefon etti ve üç günlüğüne tatile çıkacağını söyledi. Sesi de her zamanki gibiydi, ama o üç gün dün doldu ve o bugün işe gelmedi. Telefonu da sabah-tan beri anyorum, ama kapalı."

Mike doğruldu. Düşünmeye çalışıyordu. Kristen'i üç yıldır tanıyordu ve Kristen şimdiye kadar ona haber vermeden hiçbir yere gitmemişti. Kavga edip ayrıldıklarında bile. Çok sinirli olsa bile ona kafasını toparlamak için gittiği yeri

mesaj atarak bildirirdi. Kristen olgun bir kadındı ve ne yapmak istiyorsa kimseye hesap vermeden yapardı, ama sorumluluklarının, ihtiraslarının veya komplekslerinin önüne geçmesine asla izin vermezdi. Pittsburgh'da Üniversiteden eski bir kız arkadaşı vardı. Bazen kafasını dağıtmak için onun yanına giderdi. O arkadaşının adını düşündü bir an Mike, ama hatırlayamadı. "Sally, Pittsburgh'a gitmiş olabilir mi? Orada bir arkadaşı vardı onun..."

"A evet, Elaine, onu hiç düşünmemiştim. Ben şimdi onu arayıp sana haber veririm."

"Evet, evet iyi olur, görüşürüz."

Mike birden kendini dışarıya attı. Sol elini beline atıp diğer elini sıkıntıyla yüzüne götürdü. Kristen neden böyle yapmıştı? Başına bir iş gelmiş olabilir miydi?

Mike kötü şeyler düşünmek istemiyordu. En son görüşmelerini hatırlamaya çalıştı. Geçen hafta Salı ya da Çarşamba günü haftalık rutin telefonlaşmalarından birini yapmışlardı. Ondan önce ise bir önceki hafta akşam yemeği için dışarı çıkmışlardı. Kristen her zamanki gibiydi. Neşeli, dedikoducu ve fazla meraklı. Mike'a neler yaptığıyla ilgili pek çok soru sorup hiçbirinde de ayrıntılı cevap alamamasına rağmen en ufak bir tartışma geçmemişti aralarında.

"Nerede olabilir bu kadın?" diye düşünürken elinde tuttuğu cep telefonu titremeye başladı.

"Sally, konuştun mu orada mıymış?"

"Mike," dedi Sally üzgün bir sesle. "Orada da yokmuş. En son internetten mesajlaşmışlar o da iki ay önce."

Mike dişlerini sıktı. Gergin bir sessizlik yayıldı aralarına.

"Peki tamam Sally, onu bulmaya çalışacağım, sen de bir haber alırsan beni ara."

Mike telefonu cebine koyarken sanki suçlu olan dişle-riymiş gibi onları öfkeyle birbirine geçirdi. Kristen'in başına

bir şey geleceğini düşünmek istemiyordu. Aralarındaki soğukluktan dolayı kendisinin dikkatini çekebilmek için böyle bir şey yaptığını düşündü bir an. "Belki Sally'nin de haberi vardır. Sırf benim ilgimi eskisi gibi üzerine çekebilmek için böyle çocukça davranıyordur! Aptal kadın!" diye sövdü hınçla.

Ama az sonra bu düşüncesini kafasından atıp kendinden utandı. Kristen çok olgun bir kadındı ve böyle bir saçmalık asla yapmazdı. "Belki de yine genç bir erkek bulmuş onunla kalıyordur," diye düşündü sonra. "Keyfine bak Kristen ne de olsa arkada senin için endişelenecek bir sürü aptal var!"

Birkaç saniye sonra tekrar telefonu çaldı. Bu sefer Frank'tı.

"Söylediğin gibi, mezarlığın girişine yakın bir yerdeyim ve yoldan her saniyede bir araba geçiyor."

Telefonun diğer ucundan Frank'ın o sevimsiz sırıtışlarından birini takındığını hayal etti.

"Biliyorum, demin geçen arabalardan birisi benimkiydi. İki dakikaya oradayım."

Telefonu kapattı. Eskiden otoban altlarında ve gecenin karanlığında buluşurlardı. Gündüz vakti, hem de gözönünde bir yerde alışveriş yapmak Frank'ın nereden aklına gelmişti anlayamadı Mike.

Beş dakika sonra arabasına, uzun boylu ve zayıflıktan derisinin üzerinden kemikleri sayılan kırk yaşlarında biri yaklaştı. Üzerinde gri keten bir yazlık ceket, altında ise buz mavisi eski bir kot pantolon vardı. Bir haftalık sakalla kaplı yüzüne ayna camlı geniş çerçeveli bir güneş gözlüğü takmıştı.

"Selam Mike."

"Selam. Arabaya geçelim."

Arabaya bindiklerinde Frank ceketinin yan cebine elini soktu. “5 gramdı değil mi?” diye sordu. Eli hâlâ cebinde, gözleri ise etrafı tarıyordu.

Mike başını sallayıp cüzdanından beş yüz dolar çıkarttı. Yüzünde sevimsiz bir gülümseme ile başını Mike’a çevirdi.

“Dostum bu malları getirmek bu sefer masraflı oldu. Bu yüzden yedi yüz papel vereceksin!”

“Ne! Saçmalama, beni çarpmaya mı çalışıyorsun!”

“Dostum gerçekten söylüyorum. Eğer yedi yüz papel vermezsen malın ancak yarısını alırsın!”

Mike dişlerini gıcırdattı.

“Bana bak, gündüz vakti burada oturup pazarlık mı yapacağız?”

Yüzündeki gülümseme birden huzursuz bir ifadeye bıraktı yerini.

“Ben gidiyorum o zaman.”

Elini arabanın koluna atmıştı ki Mike adamın kolunu tuttu.

“Tamam dur, bak üzerimde başka nakit yok, her zamanki fiyattan olacağını düşünmüştüm.”

“Üzgünüm yapacak bir şeyim yok. Parayı getirdiğinde beni tekrar ararsın.”

Mike bir an düşündü.

“Tamam yarısını ver o zaman.”

Frank cebinden bir küçük siyah poşet çıkartıp hemen torpido gözüne koydu.

“Bu poşette 2,5 gr var. Emin misin dostum diğer poşeti de almayacağına?”

Mike kızgın bir ifadeyle elindeki paradan iki yüz dolarını ayırıp geri kalanını adama uzattı.

“Elli dolar üstünü ver.”

Frank parayı hemen ceketinin diğer cebine soktu. Yana eğilip kot pantolonunun cebinden bir tomar para çıkarttı, arasından iki yirmilik bir onluk uzattı.

“Bizde paranın üstü kalmaz.”

Frank arabadan inerken Mike, Mercury Cougar marka arabasını çalıştırıp gazı kökledi.

“Namussuz herif, yüz dolar soktu bana!” diye bir küfür savurup hızla eve dönüş yoluna saptı.

Güneş henüz batmamıştı ve yüksek binaların camlarında bir ustura gibi çakarak dönemeçlerde Mike’ın gözlerini kamaştırıyordu. Torpidodan güneş gözlüklerini çıkartıp taktı. Kentin bu saatlerdeki motor gürültüsünü, kararsız klakson seslerini, karşıdan karşıya geçen insan kalabalıklarını hiç sevmiyordu.

Belmont’ta oturduğu evin yakınlarına geldiğinde midesinin kazındığını fark etti. Haftada en az üç dört kere yaptığı gibi, Lancaster Bulvarı üzerindeki Texax Wiener’de karnını doyurmak için durdu.

Saatine baktı. Akrep onun üzerinde, yelkovansa sekize doğru yaklaşıyordu.

Frank’ın attığı kazığı unutmuştu. Aklına tekrar Kristen gelmişti. “Ya doğruysa?” diye geçirdi içinden ürkerek. “Ya gerçekten kaybolduysa?”

Aklına ona gönderilen fotoğraftaki kadın geldi birden ve kanı beynine sıçradı. Elleri titredi. “Yo hayır,” dedi içinden. “Paranoya yapıyorum. O katil herif Kristen’i nereden bulup kaçıracak ki? Üstelik de neden?”

Endişelenmemeye çalışıyordu ama elinde değildi. “Ya Kristen’in başına başka bir şey geldiyse?” diye düşünmekten kendini alıkoyamıyordu.

Daha önce Kristen’in onun dikkatini çekmek için böyle bir oyun hazırladığını düşündüğünü hatırlayınca bir an kendinden utandı.

Kristen'in gerçekten de ona ihtiyacı olabilirdi. Kristen'den iş yerindekiler bile üç gündür haber alamamıştı. Mike böyle bir olay olmamış gibi davranamazdı.

Restorandan içeri girerken şakaklarında sivri bir zonklama hissediyordu. Bu Mike'ın çocukluğundan beri çektiği şiddetli baş ağrılarından birinin ayak sesleriydi. Kristen'i düşünürken aklına ister istemez yıllar önce yaşadığı ve hâlâ unutamadığı kötü bir anısı geldi.

Hayatında sadece bir kere sevdiği birisini umursamamıştı ve bunu yaptığına sonra çok pişman olmuştu.

Tekrar başına böyle bir şeyin gelmesini asla istemiyordu.

Kim isterdi ki?

IX

On iki yıl önce, 1996 New York Şehir Mezarlığı

“...Onu yanındaki azizlerin yanına al Tanrım, Amin!”

Rahibin tok sesi, siyahlar içinde giyinen hüzünlü gürhunun yüreğindeki acıyı daha da körüklemişti. Hava yağmurlu olduğu için yas kıyafetlerine uygun siyah renk şemsiyeler açılmış, çoğu güneş gözlüklü insanların yanakları, tıpkı yağın yağmur gibi kesintisizce döktükleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Tören kalabalığın arasına karışmamış, arka tarafta, bir huşu ağacının yanında duran Mike, sonsuz bir boşluk hissiyle yaşlı gözlerini güneş gözlüklerinin arkasına saklamıştı, ama bu acıya daha fazla dayanamadı. Tabut mezara doğru indirildikten sonra mezarlık görevlileri tabutun üzerine kum atarken gözyaşlarını tutamadı ve kesik kesik ağlamaya başladı.

New York Polis Departmanı’ndan zaten az sayıda olan birkaç sıkı dostu onu yalnız bırakmamış ve destek olmak için Mike’ın yanında durmuşlardı.

Katılımcılar yavaş adımlarla çamurlu yollardan ayrılırken Mike’ın yanına Altmış yaşlarında, kısa boylu, gözleri altında mor halkalar olan esmer bir kadın gelip durdu. Mike’a aşağıdan öfke yüklü bir bakış attı. Öyle ki Mike bu bakışı hayatı boyunca unutamayacaktı. Ardından Mike’ın suratına öfkeyle tükürdü ve onun koluna girmiş olan genç

bir adam tarafından oradan uzaklaştırıldı. Mike dudağının kenarından akan tükürüğü utanç içinde silerken yanındaki arkadaşı “Haydi gidelim Mike,” dedi sessizce.

Mike burnunu çekerek başını yanlara salladı. “Yalnızca birkaç dakika...” dedi titreyen bir sesle.

Rutubetli rüzgâr saçlarını uçururken mezarın başına doğru ağır adımlarla yaklaştı. Mezar görevlisi iki kişi hâlâ tabutun üzerine toprak atmaktaydı. Mike mezarın çevresindeki çiçek çemberine baktı. Sonra da mermer mezar taşına. Yüreği bir kez daha sarsıldı. Mezar taşında gümüş varaklı büyük puntolarla şu yazıyordu:

LİZA SAMANTHA PAXTON
HER AN VE SONSUZA KADAR
YÜREĞİMİZDE YAŞAYACAK
1957-1996

Mike’ın fırtınalı bir birliktelik yaşadığı sevgilisi artık toprağın altında yatacaktı. Koluna vurduğu *altın vuruş* denen aşırı dozdaki şırınga sayesinde!

Mike onu dinlememişti. Liza, “Eğer beni terk edersen kendimi öldürürüm,” diye defalarca mesaj bırakmıştı Mike’a. Ama Mike telesekreterindeki o mesajların hiçbirini dinlemeden silmişti.

Öfkelenince gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Liza’nın mezarı başından ayrılırken gözlerinin önüne birkaç gün önce yaşananlar geldi. Liza’yı yatak odasında, başka bir erkeğin yanında yatarken gördüğü o geceyi hatırladı tekrar.

İçeriye rüzgâr gibi dalıp önce adamı boğazına sarılıp yaktan çıkartmıştı. Adam daha ne olduğunu anlayamadan Mike’ın suratının ortasına attığı balyoz gibi yumruklarla yere yığılmıştı. Mike bir süre de adamı sivri uçlu kovboy çizmeleriyle yerde tekmelemişti.

Liza adamla yatağa girmeden önce hangi haptan kullandıysa, ancak Mike'ın komodinin üzerine dayadığı çizmelerinin üzerindeki kan lekelerini yorgana silerken gözlerini açabilmişti. Önce hayal gördüğünü sanmıştı Liza. Gözlerini kırıştırıp tekrar baktığında Mike onun tepesine dikilmiş, yıkılmış bir adam gibi acılı gözlerle ona bakıyordu.

Solgun bir sesle, "Mike, dinle beni..." demişti Liza, ama Mike elini havaya kaldırmıştı hışımla. Liza sesini kesip korkuyla gözlerini kapatmıştı. Çok geçmeden yanağının üzerinde bir tokat patlamasını beklerken kulağında yankılanan kapının sesiyle irkilmişti.

Liza yataktan fırlayıp Mike'ın peşinden koşmuştu. Onu salondan çıkarken yakalamıştı. "Mike," diye ağlamaklı bir sesle haykırmıştı arkasından. "N'olur dinle beni. Dinle!"

Mike kapının önünde dimdik durmuştu. İhanetin onurunda akıtmaya başladığı kanları şakaklarında hissederek yumruklarını ve dişlerini sıkmış ve "Ne var!" diye haykırmıştı. "Ne diye dinleyeceğim seni ha! NEEEEEE!" Öfkeden patlamak üzere olan yüzünü Liza'ya dönmüştü. Yanak kasları hırsla titriyordu. Aldığı uyuşturucudan dolayı gözaltları morarıp şişmiş Liza ise ayakta zor duruyor gibi bir hali vardı. Mike ellerini kaldırıp "Şu haline bak" gibisinden küçümseyici bir hareket yapmıştı, sonra genzinde ağlamakla öfkeden haykırmak arasında gidip gelen bir hıçkırmayla, "Sen uyuşturucu bağımlısı bir orospusun!" diye haykırmıştı.

Liza, "Mike seni seviyorum!" diye bağırmıştı boğuk, ağlamaklı bir sesle. "O adam... O... bir hataydı... Beni kaç haftadır aramıyorsun. Çok yalnız ve acıyıldım. O... O adam... Barda tanıştım onunla. Hiçbir anlamı yok benim için anlamıyor musun? Seni seviyorum, gitme?"

"Doğru. Senin için anlam ifade eden tek şey haplar ve alkol. Bir gün..." kısa bir an susup nefretle burnunu çekmişti. "Bir gün hap almak için paran kalmazsa ne olacak? Ne

olacak biliyor musun, bacaklarına yırtık bir jartiyer ve mini etek giyip Brodway sokaklarına çıkacaksın.” Öfkeden kan kızılına dönmüş gözlerle Liza’nın solgun yüzüne bakmıştı. “Defol git hayatımdan orospu! Defol git!”

Liza kollarını açıp, “Mike dur ben...” diye seslenmişti ki işte o an tokadı yapıştırmıştı Mike. Hem de öyle şiddetli bir tokattı ki bu, sanki uzun zamandır içinde biriktirdiği, kadınlara karşı duyduğu öfkeyi de yapıştırmak istemişti bu tokadıyla. Bir an şamarın yankısı salonun boş duvarlarında asılı kalmıştı. Sarışın kadın sağ tarafa doğru sarsılarak düşmüştü. Acı içinde sol yanağını tutup kalçasının üzerinde doğrulmuş ve ağlamaya başlamıştı. Mike ona iğrenti yüklü son bir bakış atmış, sonra da çıkıp gitmişti.

Liza hıçkıra hıçkıra ağlayarak yüzünü ellerinin arasına almış ve “Mike, ben... ben... hamileyim!” demişti hıçkırıkları arasında.

Ama Mike onu duymamıştı. İki aylık hamile olduğunu da Liza’nın intiharından sonra, otopsi raporundan öğrenmişti. Liza bu intiharıyla sadece kendini değil, aynı zamanda Mike’ın oğlunu da öldürmüştü.

Mike, Liza’nın karnındaki bebeğin gerçekte kimden olduğuna her zaman şüpheyile yaklaşmıştı, ama artık bir önemi kalmamıştı. İkisi de şu anda Liza’nın tabutunda yatıyordu. Geriye acıdan ve vicdan azabından başka Mike’a hiçbir şey bırakmadan. Oysa Liza’nın ona ölmeden önce günler boyunca bıraktığı mesajlarda ne söylediğini merak edip silmeden dinleseydi, Liza’nın zaten o çocuğu doğurmayı istemediğini de öğrenecekti.

Otuz dokuz yaşındaki Liza, o çocuğu aldırmaq için hastaneden çoktan randevu almıştı bile, ama Mike hiçbir zaman bunları bilemeyecekti.

Gömüldüğü o bilinmezliğin ve vicdan azabının içindeyken Mike’ın psikolojisi alt üst olmuştu. Liza’yı gerçekten

de sevmiştı. Kendisinden sekiz yaş büyük olmasına rağmen onunla evlenmeyi bile düşünmüştü, ama Liza, Mike'a göre ilahi bir güzellikle donanmış olmasına rağmen, saldırgan, tedirgin, içe dönük ve anlaşılmaz derecede kırılgan bir kadındı.

Liza'nın intiharından sonra tekrar uyurgezerlik hastalığı nüksetmeye başlamıştı Mike'ın. Birkaç ay süren psiko terapilerden ve kullandığı ağır ilaçlardan sonra yavaş yavaş bu hastalığından kurtuldu ve Liza'nın açtığı o korkunç yarının kapanmasını, zamanın büyülü iyileştirici özelliğine bırakmıştı.

X

Yemeğini yiyip restorandan çıkınca arabasına binmeden önce bir kez daha Kristen'i aradı. Yine kapalıydı telefonu. İçerde yemeğini beklerken FBI operatörünü arayıp, Kristen'in telefonunun nerede olduğunu araştırmasını istemişti, ama operatör herhangi bir sinyal yakalayamamıştı. En son geçen pazartesi günü saat 18.30 sularında, Kristen'in çalıştığı bankanın yakınlarındaki baz istasyonundan sinyal gelmişti. Büyük bir ihtimalle ondan sonra Kristen sim kartını telefonundan çıkartmıştı.

Başını direksiyona koyup umutsuz bir ifadeyle elindeki verileri gözden geçirdi. Kristen pazartesi günü telefonla iş yerini arayıp birkaç gün gelmeyeceğini söylemişti. Telefonundan gelen sinyal ise çalıştığı bankanın yakınlarından arama yaptığını gösteriyordu. Muhtemelen kafası bozulmuştu ve Sally'i aradıktan sonra, o gün şehir dışına çıkmıştı. Michigan'ı çok özlediğini söylerdi sık sık. Doğup büyüdüğü yeri. Belki oraya kaçmıştı. Orada babasından kalma, göl manzaralı bir evi vardı. Bir ara Mike'la kaçamak yapacaklardı, ama Mike'ın işlerinden dolayı fırsat bulamamışlardı. Sonra orada doğanın ortasında biraz daha kalıp kafasını toparlamak istemişti. İnsanlardan uzakta, dertlerden uzakta ve Mike'dan uzakta. Rahatsız edilmemek için de telefonunu kapalı tutuyordu sürekli.

Ama emin olamıyordu. "Ya başına bir iş geldiyse?" diye sürekli tedirgin bir haldeydi.

Mike sabah olmasını bekleyemeyecekti. Hemen cep telefonuna sarılıp araştırma biriminden bir arkadaşını aradı.

"Nelson, büroda mısın?"

"Hayır efendim, çıktım. Sorun nedir?"

"Yok, yok bir şey. Büroda kim nöbetçi bu gece?"

"Samual, efendim."

Mike, telefonu kapar kapamaz Samual'i aradı.

"Samual, ben Mike Northam, senden bir şey isteyeceğim?"

"Evet efendim."

"Bürodasın değil mi?"

"Evet efendim."

"Not al, Kristen Greer. G-r-e-e-r... evet çift e. Tüm hava yolu şirketlerini ara, pazartesiinden bugüne geçen günlerde bir yer ayırtmış mı öğren."

"Tabi efendim."

Telefonu kapattı. "Haydi bakalım Bayan Greer, nereye gitmişsiniz öğrenelim bakalım," dedi kendi kendine.

Yemeğini yerken şakaklarında başlayan ağrı alnına ve kulaklarının üzerine doğru yavaş yavaş yayılmaya başlamıştı. İçinden bir lanet okuyup caddedeki 200 m'lik boşluğu, kavşakta durmuş yeşil ışığın yanmasını bekleyen ve içinde hiç yolcusu olmayan bir Phlash Loops⁸ çıkana kadar gazı kökleyerek aldı.

Evine vardığında gökyüzüne hüznü bir alacakaranlık düşmüştü. Anahtarını çıkarıp kapıyı açarken o daimi yalnızlığın altında ezilip büzülen evine girmeyi hiç istemedi. Kendini dünyanın en yalnız insanı gibi hissedeceği, karamsarlıkla dolu dipsiz gecelerden birine daha düşmek üzere olduğunu hissederek yorgunluktan sızlayan ayaklarını güçlükle

⁸ Kentin her noktasında durağı olan minibüs otobüs karışımı Philadelphia'ya özgü bir toplu taşıma aracı.

eşikten içeri attı. Ceketini çıkartır çıkarmaz hemen mutfığa geçti ve buzdolabını açıp etkili baş ağrısı ilaçlarından birini alıp yuttu.

Hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Ne Kristen'i, ne katili, ne de ısıltılı caddelerin arkasındaki karanlık Philadelphia suçlarını... Başının her iki yanına da çekiç gibi vuran ağrının yanında bir de sabahtan beri içine dalıp bir türlü çıkamadığı soruşturmanın verdiği yorgunluk, omuzlarından tüm eklem yerlerine doğru azgınca akan bir sel gibi git gide ağırlaşarak yayılıyordu. Birkaç saat dinlenmeye ve zihnini boşaltmaya karar vermiş olmasına rağmen, mutfaktan çıkarken aklına bir zamk gibi yapışmış olan kurbanların üzerinde yazan yazılar belirdi.

Zavallıların tenlerine dağlanarak kırmızı kabarcıklı tepcikler oluşturmuş harfler, masumiyetin öldüğü bir dünyada şeytanla yapılan anlaşmanın kanlı damgaları gibi Mike'ın vicdanında parıldıyordu.

118, Mesquita, Jennifer ve en son bugün buldukları kurbanın üzerinde yazan Liza isimleri adeta şeytanın attığı imzalarmış gibi huzursuz edici bir sesle Mike'ın zihninde inliyorlardı.

Yorgunluğunu ve baş ağrısını üzerinden atınca Hurt'ı araması gerektiğini hatırladı. Suç araştırma ajanlarından üç yıldır sahada görev yapan, otuz üç yaşındaki kara derili Hurt Nelson'u cep numarasından aradı.

"Hey Hurt, rahatsız ettim. Eyaletteki akıl hastanelerinde çalışanların sabıka kayıtlarını araştıracaktın, bir şeyler çıktı mı?"

"Hayır Mike. Sadece iki hastaneye bakabildim, onların da çalışanları temiz görünüyor. Diğerlerinin araştırması sürüyor."

"Tamam Hurt, görüşürüz."

FBI'nın saha içi rutin telefon konuşmalarından birisiydi. Çaylak ajanlar aynı anda pek çok dosyaya baktığı için sıkılıp da işlerini savsaklamamaları için sık sık arayıp baskı yapmak gerekiyordu. Gerçi Hurt Nelson çok çalışkan bir ajandı, ama yine de boş bırakmamakta fayda vardı.

Bu arada Philadelphia'daki tüm emniyet güçlerine bu gecedен itibaren başsavcılıktan kırmızı alarmlara geçmeleri konusunda emir verilmişti. Eğer polis ekipleri işlerini savsaklamamışsa, fahişelere geceleri yalnız dolaşmamaları ve tanımadıkları kimselerin arabalarına binmemeleri konusunda uyarılacaktı. Kenti gezen devriyeler iki katına çıkartılacaktı. Yolda belirli noktalarda çevirmeler yapılacak ve şüpheli tüm taşıtlar durdurulup aranacaktı, ama Mike bu tip uygulamalardan bir şey çıktığına henüz şahit olmamıştı.

Karşılarındaki katilin sıra dışı ve şu güne kadar nam salmış katiller içindeki en cüretlisi olduğunu düşünüyordu. Seri katillerin işledikleri cinayetlerin arasında zaman farkı olurdu ve riske girmemek için genelde kurbanlarını kaçırıp ellerinde tutmazlardı, ama karşılarındaki katil eğer Mike'ın tahmini doğruysa, kurbanlarını önceden kaçırıp elinde tutuyordu. Sonra da sırayla onları öldürüyordu. Mike, kurbanları buldukları yerlerin bile katil tarafından özel olarak seçilmiş olduğunu düşünüyordu ve en önemlisi, katil vahşi fantezilerini doyurabilmek için daha elinde kaç tane daha canını alacağı kurban tutuyordu, bilmiyordu.

Yukarı çıkıp ılık bir duş aldı. Suyun vücuduna yaydığı serinlik gergin yüz kaslarını yumuşatıp vücuduna geçici bir gevşeklik vermişti. Aynadaki aksine baktı. Aklaşp seyrelemeye başlayan saçlarıyla orta yaşlarını geride bırakmış, yaşlı ve miskin bir erkek olma yolunda hızla ilerliyordu. Gevşeyen kasları ve yavaş yavaş çıkmaya başlayan göbeğine rağmen yine de "İdare ederim," diyerek kendini avuttu. Aşk hayatında mutluluğu hiçbir zaman bulamamış, artık pek çok

şey için geç kalmış bir yaşıydı. Onu hayata bağlayan tek şey işiydi.

Banyodan çıktıktan sonra üzerine rahat bir şeyler giyerek salona indi. Şimdi daha dinç görünüyordu. Gözleri canlı bir balık gibi parlıyordu. Yüzüne doğal bir ışık yayılmış, güneşin altında parıldayan bir göl gibi aydınlanmıştı surati.

Buzlu bir viski koyup kendini salondaki kanepenin üzerine attı. Baş ağrısı şiddetlenmişti. İlaç etkisini gösterene kadar bu ağrıyla kıvranmak zorunda kalacaktı.

Şimdi Kristen yanında olsaydı Mike'ın başını dizleri üzerine koyar ve uzun ince parmaklarıyla şakaklarını ovardı. Tabi aylar önce...

Cep telefonunun sesi Mike'ı anılarından kopardı.

"Mike Northam konuşuyor?"

Arayan Samuel'di.

"Efendim, pazartesi gününden perşembe gününe kadar tüm hava uçuşlarını kontrol ettim. Kristen Greer adına ayırılmış hiçbir uçuş görünmüyor."

Mike'ın surati asıldı. Bunu beklemiyordu. "Şey..." dedi, sesi kötüleşmişti. "Sağol Samuel, işine geri dönebilirsin."

Telefonu kapattı. Eğer sabaha kadar Kristen'den bir ses çıkmazsa kayıp ilanı verecekti.

Mike şöminedeki gaz kütüğüne dalarak karşısındaki kanepeye elindeki İrlanda viskisiyle oturdu. Ayaklarını pufa uzattı ve kumanda aletiyle müzik setinden popüler bir soul müzik kanalı açıp bir süre zihnini tüm her şeyden uzaklaştırdı. Kısa sürede yorgunluktan ağırlaşan gözleri yavaşça kapandı. Ne kadar uyudu bilmiyordu, ama derinlerden gelen bir sesle irkildi.

Gözlerini açtığı anda kendini kanepede buldu. Müzik setinin kolonlarından yumuşak bir tonda, Marvin Gaye'in sesi yükseliyordu. Israrla çalan cep telefonunun git gide yükselen zili setten yükselen Marvin'in buğulu sesini keskin bir

çığlık gibi bastırıyordu. Kolundaki saate baktı. Yarım saat bile uyuyamamıştı.

Viski kadehini kanepenin yanındaki cam sehpaye koyup ayağa kalktı. Yorgun ve uyuşuk adımlarla telefonunu bıraktığı kösedeki sehpanın yanına yürüdü. Telefonda özel numara vardı.

Uykudan kalktığı anlaşılan gergin sesiyle, "Northam konuşuyor," diyerek telefonu açtı.

Karşı taraftan derin bir soluk sesi duydu. Birden içi ürperdi Mike'ın. Kötü bir haber alacaktı.

"Mike, ben Jason Miller," dedi karşı taraftan ölgün bir ses.

Jason Miller, federal büronun Bilimsel Analiz bölüm şefiydi. Yarına kadar erteleyemediğine göre önemli bir şey bulmuş olmalıydı. "Ne var Jason?"

"Mike, bilmeni istedim. Gıda analiz laboratuvarından birisi aradı beni. Önemli olacağını düşünmüş. Dün sabah otopsisı yapılan kızın midesinden ve akciğerinden korkunç bir şey çıkmış!"

"Ne çıkmış Jason?"

Cevap vermeden önce derin bir iç çekti.

"Midesinde ve akciğerinde insan eti bulmuşlar!"

XI

Bu önemliydi. Katilin öldürdüğü kadının midesinden insan tırnağı ile ciğerinden insan parmağı parçası çıkmıştı. Sapık, muhtemelen kızın kestiği parmaklarını kendisine yedirtmişti. Bu katilin psikolojik profilini netleştirme yolunda çok önemli bir kanıt barındırıyor olabilirdi. Üstelik bu ayrıntı Mike'ın kafasında bir şimşek çakmasına neden olmuştu.

Hemen diz üstü bilgisayarını açıp FBI'ın Şiddet Suçlularını Yakalama Programı'na (VICAP) bağlandı. FBI kimlik numarasını girdikten sonra arama motoruna aradığı katilin kurbanlarını öldürürken kullandığı yöntemlerin anahtar kelimelerini yazdı. "İnsan eti yedirmek; bıçak ile işkence; Sığara ile dağlamak; deli gömleği giydirmek..."

Küçük yaştaki oğlan ve kız çocuklarını öldürüp yiyen Andreas Bichel'den, çoğu Asya ve Afrika kökenli on yedi adamı ve erkek çocuğu öldürüp yiyen Jeffrey Dahmer'a; kaçırdığı zenci kadın kurbanlarının etlerini diğer kurbanlarına yediren Pennsylvania canisi Gary Heidnik'ten, insan etine karşı dayanılmaz bir iştah duyan biseksüel canı Ottis Toole ve onun suç ortağı Henry Lee Lucas'a kadar öldürdükleri kurbanların etlerinin tadına bakan geçmişte yaşamış birçok seri katilin isimleri listenin hemen en üst sıralarında çıkmıştı.

Ama aradığı kişi bu sapıkların arasında değildi. Arama ölçütüne yazdığı kelimelere "Akıl hastanesi," diye ekledi.

Ve aradığı şeyi buldu.

Herbert Condon.

Pennsylvania Üniversitesi matematik profesörü ve eski Philadelphia Newton Atom ve Biyokimya Araştırma Vakfı üyesi.

1951 doğumlu bu adam, çok üstün bir zekâyâ sahipti. Yirmi sekiz yaşında Pennsylvania Üniversitesi'nde matematik profesörü oldu. Daha sonraki yıllarda üç kere intihar girişiminde bulundu. Otuz dört yaşında şizofreni paranoyak teşhisiyle üç yıl akıl hastanesinde yattı. Taburcu olduktan yedi yıl sonra, 1996 yılında, kırk dört yaşındayken sekiz ay içinde dört kadını kaçırp evinin bodrumuna kilitledi. Onlara hiçbir cinsel bir saldırıda bulunmadı. İlk kurbanını 6 Temmuz da, saat sabah 7.15 de boğarak öldürdü.

Daha sonra öldürdüğü kurbanın göğsüne 12 CM'LİK inşaat çivileriyle $E=mc^2$ yazısını çaktı. Öldürdüğü kurbanın kollarını keserek diğer kurbanlara yediriyordu. Yakalandıktan sonra yetkililere bunu "insan etinin ne kadar iğrenç bir şey olduğunu tattırmak istediğim için yedirdim," açıklamasında bulunmuştu.

İkinci kurbanını 6 Ağustos'ta yine aynı saatte öldürdü. Diğer iki kurbanını öldüremeden yakalandı. Çünkü Polise kanla yazılmış bir not göndermişti.

"Ben Trocki, cehenneme hoş geldiniz."

Herbert bir hata yapmıştı. Kâğıtta değil, ama mektup zarfında parmak izi bulunmuştu. Bu yüzden yakalanmıştı.

Yaptığı öldürme ayininde kullandığı yöntemlerin nedeni olarak, Hiroşima'ya 6 Ağustos 1945'de atılan atom bombasının Pennsylvania saatiyle 7.15'e denk geldiğini söylemişti.

Delirmesinin nedeni olarak kullandığı ağır depresyon ilaçlarını suçlamıştı.

Herbert Condon halen Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nde ağır şizofreni paranoyak teşhisiyle tedavi görüyordu.

Pennsylvania'da kaçırdıkları kurbanların etlerini diğer kurbanlara yediren iki canı yakalanmıştı. Birisi 1987'de yaka-

lanıp 6 Temmuz 1999'da idam edilen Gary Heidnick, diğeri ise halen Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nde tutulan Herbert Condon'du.

İkisinin de IQ'ları çok yüksekti. Gary Heidnick sıfırdan başladığı ticaret hayatında kısa zamanda beş yüz bin dolarlık servet edinmiş ticari bir dehaydı. Diğeri ise yirmi sekiz yaşında matematik profesörü olmuş dahi bir akademisyendi ve ikisi de şizofreni paranoyak teşhisiyle bir süre aynı akıl hastanesinde tedavi görüp taburcu edilmişlerdi

Mike, diz üstü bilgisayarını sehpanın üzerine koydu. Okudukları midesini bulandırmıştı. Bu dava belki de hayatının en önemli davası olabilirdi. Bir FBI ajanına ya da bir cinayet masası dedektifine çok fazla seri katil soruşturması gelmezdi, ama yine de bu davayı sonuna kadar götürebilecek gücü kendinde bulamıyordu. Çok yorulmuştu.

O an aklına Frank'tan satın aldığı 2,5 gr'lık kokain torbası geldi. Bir lanet okuyup hemen dışarı çıktı. Kokaini arabasının torpido gözünden almayı unutmuştu. Kaldırımın yanına park ettiği arabasının torpido gözünden torbasını alıp on yıldır yaşadığı iki katlı müstakil evine geri girdi.

Az önce ayağa kalkarken cam sehpanın üzerine koyduğu diz üstü bilgisayarını ileri doğru itekleyip torbasından bir parça tozu sehpanın üzerine yaydı. Aceleyle mutfak çekmesinden bir pipet getirip kokaini burnundan ciğerlerine çekti.

Arkasına yaslandı. Birkaç dakika geçmeden kendine aşırı derecede güven gelmişti. Kasıklarından başlayan tuhaf bir ısınma hissi tüm vücuduna dalga dalga yayılıyordu. Üzerindeki tişörtü çıkartıp huzurlu ve mutlu bir ifadeyle bir kenara attı. Tekrar diz üstü bilgisayarını kucağına alıp Facebook'a girdi. Son birkaç gündür yeni tanıştığı otuzlu yaşların sonundaki hoş bir kadınla konuşuyordu. Kadını uzaktan tanıdığı bir arkadaşının arkadaş listesinden rast gele

seçmişti. Kadın en son dün gece ona ne iş yaptığını sormuş, Mike da dürüstlük erdemdir diye düşünerek FBI'da davranış bilimi uzmanı olarak çalıştığını söylemişti. Hesabına girince kadının onu listesinden silmiş olduğunu fark etti. Derin bir iç çekip arkasına yaslandı. Kadınlar ya devlet için çalışan güvenlik elemanlarından korkuyorlardı ya da onun işini beğenmiyorlardı. Ya da yalan söylediğini düşünüyor olmalıydı.

Daha fazla bu aptal siteyle uğraşmayacaktı. Vakit onun için çok değerliydi. Hesabını kapatıp üzerinden büyük bir yük kalkmışçasına rahatlamış bir halde arkasına yaslandı.

Önündeki soruşturmaya konsantre olması gerekiyordu. Altı senedir bir seri katil davasına bakmamıştı ve çok iyi bir pozisyonda değilse bir federal ajanın karşısına her zaman bir seri katil davası çıkmazdı. İki buçuk sene önce evinde dayak atılarak öldürülen ve faili bulunamayan bir eşcinselin soruşturmasını yürüten Philadelphia Cinayet Masası'na profil çıkartma ve daha önce sorgulanan şüphelilerle katilin kişilik analizini kıyaslama konusunda iki aydır yardım ediyordu ve Damgacı dosyası yüzünden bu cuma günkü emniyet toplantısına katılamayacaktı. Son iki haftadır da New Jersey ile sınırındaki ormanda geçen ay bulunmuş olan, iki kimliksiz kadın cesediyle ilgileniyordu. Cesetler adli tıp raporuna göre en az beş yıllıktı. Polis daha cesetlerin kimliğini bile tespit edememişti. FBI ise ondan bu kadınları öldürenin bir seri katil olup olmadığını saptamasını istiyordu. Mike, sadece suç mahalli fotoğraflarına, cesetlerin üzerinde bulunan giysilere, kurbanların yatış pozisyonlarına ki vahşi hayvanlar, yağmurlar, seller yüzünden yerlerin değişmiş olan kurbanlara bakarak bir sonuca ulaşmasını bekliyordu. Mike bir defasında cesetlerin bulunduğu bölgeyi bile gezmişti, ama kimlikleri bile saptanamamış altı senelik iki ceset hakkında aynı kişi tarafından öldürülmüş olmaları dışında söyleyeceği

başka bir şeyi yoktu. Aynı kişinin öldürmüş olmasına inanması cesetlerin aynı bölgede, birbirine 50 m mesafede bulunmuş olmaları ve kadınların yaşlarının yirmi beşle otuz beş arasında olmalarıydı, ama bunun bir seri katil tarafından yapılmış olmasını kanıtlamazdı. Belki kadınlar birbirini tanıyordu ve kıskanç bir sevgili ya da ikisiyle birden derdi olan öfkeli biri tarafından bile işlenmiş olabilirdi. Aynı bölgede belki başka bir ceset daha bulunsa fikirleri netleşebilirdi, ama henüz bir şey bulunmamıştı.

Ellerindeki kan henüz kurumamış, ortalıkta dolaşan ve her an cinayet işlemeye hazır bir seri katil davası ise hiçbirine benzemezdi. İnsanın psikolojisini ve mesaisini epey bir harcardı, ama onu ışıltılar içinde parlayan dünyanın derinliklerine itilmiş habis ruhların en karanlık ve en vahşi gölgeleriyle buluştururdu. Dışarıda, sokaklarda, onunla birlikte büyümüş, aynı okul gitmiş, aynı şarkıları dinlemiş, aynı kızlardan hoşlanmış ama ondan çok farklı bir yol çizmiş onlarca katil ve suçlu geziniyordu.

Önünde çok karanlık ve sıkıntılı bir yol vardı. Günlerce kurbanların olay yeri ve otopsi fotoğraflarını inceleyecek, kurbanların kimlikleri tespit edildiyse onların hayatlarını didik didik edecek ve katilin onları hangi kıstaslara göre seçtiğini bulup onun av alanını bulmaya çalışacaktı. Sonra katilin çocukluğunda yaşadığı sorunlarla ilgili tahminler yürütecek, varsa tespit edilen şüphelilerin ruh halleriyle, aradıkları katille ilgili saptadığı psikolojik bulguları kıyaslayacaktı. Bu iş aylarca, belki yıllarca sürecekti. Ve o kadar emek harcıyıp, katille neredeyse aynı anda soluk alıp vermeye başlamışken, FBI'ın yıllık performans değerlendirmesinden düşük not alıp başka bir davaya yönlendirilecekti. Ya da buna itiraz ederse FBI ona *mobing*⁹ uygulayacaktı.

⁹ Genellikle işlerini doğru düzgün yapan, güvenilir, ilkelerine

Derin bir soluk alıp ciğerlerine biraz daha kokain çekti. Kokainin verdiği yalancı cesaretle olsa gerek rahatça ruhundaki pişmanlıklarla yüzleşebiliyordu. Düşünceleri iyice dağılmıştı. Nedense oturduğu koltuktan ayağa kalkmaya çalışırken kalbinde korkunç bir çarpıntı oldu ve bir an kalp krizi geçirdiğini sanarak korkuyla kendini koltuğa geri bıraktı. Elini göğsüne götürdü. Çarpıntı geçince kendi kendine güldü. Bu, kokain alsın almasın sık sık yaşadığı bir duyuydu ve her seferinde göğsünde ölümüne bir korku duyuyordu. Kokain kullananların panik atak yaşadıklarını biliyordu, fakat her seferinde aynı korku tuzağına düşüyordu.

Bir süre oturduğu yerde hiçbir şey düşünmeden boşluğa baktı. Düşüncelerini toparlayamıyordu ve hiçbir şey zerre kadar umurunda değildi o an. Belki şimdi Damgacı, dışarıda, gecenin karanlığında kendine yeni bir av arıyordu. Masum bir genç kızı kaçırıp ona korkunç işkenceler çektirterek öldürecekti.

Ama bu o an Mike'ın zerre kadar umurunda değildi. Bir erkek neden bir kıza işkence çektirirdi? Kriminal uzmanlar, bu tip bir öfke patlamasının, katilin kurbanına tamamen hükmetmek ve onu aşağılamak şeklindeki habis arzusundan doğduğunu düşünürlerdi. Ama Mike farklı düşünüyordu. Hiçbir erkek kadınlar tarafından aşağılanmadıysa onları işkence çektirterek öldürmezdi. Bir seri katil kadınlar tarafından ne kadar çok aşağılandıysa, onlara da o kadar çok acı çektirerek öldürüyordu.

Aklından bir fırtına hızında o kadar çok şey geçiyordu ki kafası allak bullak olmuştu.

sadık, yaratıcı ve zeki insanların çalıştıkları yerde üst düzey yöneticileri tarafından başarısızlıkla suçlanarak sistematik bir şekilde ezilmesi ve iş yerinde diğer çalışanlardan yalıtılmış bir odada kişinin özgüvenini zedeleyecek işler verilmesi.

Cep telefonu çaldı. Arayan Sally'di ve sesi kötü geliyordu.

"Mike, geç oldu biliyorum ama Kristen'den bir haber aldın mı?"

"Hayır Sally, üzgünüm. Uçuş kayıtlarına da baktırdım, ama öyle görünüyor ki uçağa da binmemiş."

"Kocamla birlikte onun evine gittik Mike. Yedek anahtarı sakladığı yeri biliyordum. İçeri girdik, ama evde de yoktu. Mike polisi aramalıyız bence."

Mike derin bir soluk aldı. Sally'nin söylediklerini hazmetmeye çalışıyordu.

"Tamam Sally, polise haber vereceğim. Sonra görüşürüz."

Kristen!!!

Onun ismi fırtınanın ortasında aniden gökten yere inen ölümcül bir şimşek gibi vicdanının ortasında çakıyordu.

Koltuktan hızla kalkıp gerindi. Aldığı kokainin etkisiyle daha kırılgan olmuştu. Genzinde acı bir tatla telefonunun başına gidip 911'i aradı. Bunu yapacağını hiç düşünmemişti. Ama artık ciddi ciddi endişeleniyordu. "Ben Özel Ajan Mike Northam. Bir kayıp ihbarında bulanacaktım. Kaybolan şahsın adı Kristen Greer. Elli altı yaşında, beyaz, kadın. Adresi..." diye başlayarak Kristen'le ilgili bilgileri verdi.

Hattaki kadın onu polis merkezine yönlendirdi. Birkaç dakika sonra telefonu açan nöbetçi memur uyuklu bir sesle Mike'a polis departmanının internet sitesine girip kayıp ihbarı yapılan şahsın bilgilerini ve varsa fotoğrafını yüklemesini istedi. Mike telefonu kapattıktan sonra bilgisayarının başına geçti ve Philadelphia Polis Departmanı'nın internet sitesini açıp Asayiş Bürosu'nun Yetişkin Kayıp İnsanlar formunu doldurdu. Bilgisayarında bulunan Kristen'in fotoğraflarından birkaç tanesini gönderdi.

Saatin 11.30'a yaklaştığını görünce, "Bu gecelik bu kadar yeter," diye söylendi. Kokainin etkisi de hemen hemen geçmişti zaten. Omuzlarından topuklarına doğru ağır ağır akan inanılmaz bir yorgunluk, ruhunun acılarla çöreklenmiş katmanları ise korkunç bir bezmişlik ve hayata karşı kayıtsız bir ümitsizlik duygusu ile çalkalanıyordu. Şu an Damgacı kapısına bir tekme atıp aniden içeriye dalsa, karşısına çıkıp onu öldürmek istediğini söylese Mike ona sadece gülerdi.

Yatmaya çıktı ama hemen uyuyamadı. Uykuyla uyanıklık arasında sıkıntılı bir şekilde yatağında dönüp durdu. Ne zaman uykuya dalsa gözlerinin önüne Damgacı'nın doğradığı kadın kurbanlar, otopsi sırasında tüm iç organları alınmış bedenler, kaçırılıp işkence edilen kadınların acı dolu çığlıkları, akıl hastalarının paranoyak dünyaları ve psikopatların karanlık geçmişleriyle birden, hiçbir neden yokken sırra kadem basan yaşlı sevgilisi Kristen geliyordu. Bir de on üç yıl önce intihar eden eski sevgilisi Liza... Onu başka bir erkekle yakaladığı ihanetin yatağı! Karnındaki bebeği. Mike'ın bebeği...

Sonra bu sabah eline geçen o fotoğraf, ağaçtan düşen bir yaprak gibi salınarak yavaş yavaş belirdi gözlerinin önünde. Kadının üzerinde yazan **BENİ KURTAR** yazısı.

"Neredesin Kristen?" dedi Mike uyku ile uyanıklık arasındaki o sisli geçitte sayıklayarak. "Ya o fotoğraftaki kadın Kristen ise?"

Belki o gözü dönmüş katil Mike'ın hayatında bir yerlerdeydi. Geçmişindeki karanlık bir köşeye gizlenmişti, ama öldürdüğü diğer kızlar? Madem Mike'la bir alıp veremediği vardı neden doğrudan Mike'tan hesap sormak istemiyordu da kim olduklarını bilmediği kızları kaçırıp onları vahşice katlediyordu?

Belki de Mike'ı korkutmak için. Onunla oynamak için. Onunla dalga geçmek, FBI bürosunda küçük düşürmek için.

Alein Kentigerna

Ama kim?

Yo hayır, o fotoğraftaki kadın genç bir kadındı, Kristen ise elli altı yaşındaydı. O kadın Kristen olamazdı...

Karanlık düşüneler içinde boğuşurken uyuya kaldı.

XII

Uyandığında güneşin doğmuş olduğunu fark etti. Salonun ortasında yerde, çıplak bir halde yatıyordu ve pencereden boşanan güneşin bal renkli ışıkları tatlı bir sıcaklıkla göğsünü yalıyordu. Bir sürü kâbus görmüştü gene. Vahşice öldürülen kurbanlar, tecavüz edilen kadınlar...

Bir de şempanze görmüştü. Çok garip bir rüyaydı. Şempanzenin bir adı bile vardı. Melvin Calvin diye çağırıyordu Mike onu. Nobel Ödüllü ünlü biyokimyacının ismiyle ve şempanze onunla matematik hakkında tartışıyordu. Georg Cantor'un *sonsuz kümeler* formülü hakkında.

Eskiden Mike'ın sayılar üzerinde saplantısı vardı. Onu yaşlarında hafızasını sınamak için yüzlerce rakamı kısa zaman içinde ezberlemeye çalışırdı. Şu son yıllarda çıkan *sudoku* bulmacalarına da meraklıydı, en belalılarını bile beş dakika içinde çözerdi.

Mike salonun ortasında çıplak bir halde ayağa kalkarken şaşkınca ellerinin üzerinde ve bileklerine bulaşan kan kıızılı boya kalıntılarını gördü. "Burada ne işim var?" diye söylendi.

Dün gece salonda kokain alıp içki içmişti. Sonra yukarı kata yatağına çıkmıştı, ama şimdi salondaydı ve cırılçıplaktı.

O an geçmişi hatırladı. On üç yaşına kadar uyurgezerlik hastalığıyla mücadele etmişti. En son, on üç sene evvel Liza öldüğünde de aynı hastalığı nüksetmişti. "Neden yapıyorum bunu neden?" diye homurdandı. Liza'nın öldüğü zamanlar-

da da uyurgezerlik yaptığı çoğu gece ya arabasını çalıştırırken ya da evinden kilometrelerce uzaktaki bir parkta, takım elbisesini giymiş bir halde başıboş gezerken uyanıyordu ve oraya kadar nasıl geldiğini, ne yaptığını hiç hatırlamıyordu. Ancak aldığı psikolojik tedaviler ve ilaçlardan sonra bu hastalığından kurtulabilmişti.

Her iki eline ve bileklerine bulaşmış kırmızı boya kalıntılarına baktı. Merdiven boşluğundaki, içeriye temizlik malzemeleri ve bir sürü ıvır zıvırı istiflediği küçük bölmedeki rafların birinde birkaç kırmızı sentetik boya kutusu olduğunu hatırlıyordu. Boş zamanlarında bahçede ahşap kutulardan süs eşyaları yapmayı, hurdaları allayıp boyayıp estetik bir görünüm verdirmeyi seviyordu. Şimdi ellerindeki o boyanın nereden geldiğini tahmin edebiliyordu, ama o boyayı nerede kullandığını hatırlayamıyordu.

“O boyayla ne yaptın Mike? Neyin üzerini boyadın?”

XIII

Telefon alıyordu. Mike şaşkın ve uykulu adımlarla köşedeki telefona doğru yürüdü. Karşı taraftan ses, "Neden cep telefonunu açmıyorsun Mike? On dakikadır sana ulaşmaya çalışıyorum," diye bağıırıyordu.

"Bağıırıp durma sabah sabah! Duymadım işte, ne oldu John? Sakın yeni bir ceset daha bulundu deme!"

"Hayır, bu sefer iyi bir haber. Bizimkiler iki numaralı kurbanın kimliğini tespit etmişler."

"Kimmiş?"

"Charlotte Burke adında bir otoban fahişesi."

"Harika. Tahmin ettiğimiz gibi, adamımızın avı fahişelermiş. Bana bu kadınla ilgili ayrıntılı bilgi lazım. Toplantıda buluşuruz John."

Mike saatine baktı, sekizi on geçiyordu. Buzdolabından, tıpkı dün gece yaptığı gibi tekrar kuvvetli bir ağrı kesici aldı, çünkü şakaklarında yavaş yavaş başlayan iğne uçlu bir zonklama, ilerleyen saatlerde kopacak korkunç bir ağrının habercisiydi. Yüzünü yıkadı. Ellerindeki ve parmaklarındaki boya kalıntılarını çıkartırken tırnak törpüsüyle kazımak zorunda kaldı. Uyurgezerliği sırasında sıra dışı şeyler yaptığı için buna alışıktı. "Nereyi boyadın lanet olası!" diye kendi kendine kızdı. Tıraş oldu. Beş dakika sonra banyodan çıkınca yatak odasına gitti, parlak yüzünün üzerinden keskin bir losyon kokusuyla çevresine yasemin esanslı bir dalga yayarak gri bir takım elbise giydi.

Sonra aşığı kata indi. Evinin önündeki geniş caddenin kenarına park ettiğı 2002 model Mercury Cougar marka arabasına atlayıp rüzgâr gibi bir hızla FBI bürosuna gazladı.

Kurbanlarını fahişeler arasında seçiyordu. Fahişeler yüksek risk grubundaki avlardı. Para kazanmak için müşterileriyle ıssız yerlere gidebilirlerdi.

Katil kurbanlarına tecavüz etmiyor, cinsel ilişkiye girmiyordu. İşkence çektirip öldürüyordu. İlk kurbanını suratını ve kafatasını darmadağın edene kadar sert bir cisimle vura vura öldürmüştü. İkinci kurbanını, yani Charlotte Burke'nin ise meme uçlarını kesmiş, parmak uçlarını doğramış, sonra bu parçaları ona zorla yedirtmiş, vücuduna bıçakla işkence çektirmiş, en sonunda boğazını keserek öldürmüştü. Akıttığı onca kana rağmen içinde kopan öfke patlaması dinmemiş, ikinci kurbanını öldürdükten hemen sonra üçüncü kurbanına da benzer işkenceler çektirtip öldürmüştü.

Odasına girdiğinde faks makinesinin yazıcısından FBI antetli birkaç sayfa kâğıt sarktığını fark etti. Bu kâğıtlar FBI laboratuvarı kimya bölümünden geliyordu. Dün Mike'a gelen zarfın ve içinden çıkan fotoğrafın üzerinde bulunan tozların analizi tamamlanmıştı. Mike ceketini çıkartıp sandalyesinin arkasındaki ahşap ceket askılığına astı. Kâğıtları masasına koyup hemen incelemeye başladı.

Fotoğraf kartına sinen gazda 2,9 bekarel radon ölçülmüştü. Ayrıca zarfın üzerinde yüksek nem oranı vardı.

Fotoğraf ve zarfta yapışan tozun büyük bölümü kereste tozundan meydana gelmişti. Tozların yoğunluğunu ve kırılma katsayısını hesaplamışlar ve tozun büyük çoğunluğunun uzun iğneli çam ağaçlarından geldiğini bulmuşlardı. Uzmanın yazdığı bilirkişi raporunda uzun iğneli çam ağaçlarının, yapı kerestesi olmaya en ideal türler içinde olduğunu belirtmişti. Ayrıca zarfta biriken radon gazı değerlerinin

çok düşük olması ve yüksek nem oranı, mektubun ahşap bir mekânda muhafaza edildiğini gösteriyordu. Mektup postaneden Mike'a 12 Haziran günü, yani dün postalanmıştı. Tüm mektuplar gideceği yerlere göre ayrılıp taşıtlara yükleme yapılacağı saate kadar postanenin bodrum katında tutulurdu. Postane binası betonarmeydi ve Amerika'daki pek çok betonarme binada olduğu gibi bodrum katında yirmi dört saat çalışan radon gazı tahliye aspiratörleri¹⁰ vardı. Raporu yazan uzmana göre mektubun postanede kaldığı yaklaşık on iki saatlik zaman dilimi içinde zarfta tespit edilen 2,9 bekarel oranındaki radon gazından etkilenmesi mümkün değildi.

Bunun hemen altına FBI kimya uzmanı şu görüşü yazmıştı:

"Amerika'da ormanlar her yıl kesilen miktarının %23'ü kadar büyümektedir. Kesilen her yüz ağaca karşılık yüz yirmi üç ağaç dikiliyor. Amerikan Orman ve Kâğıt Birliği'yle yaptığımız yazışmalardan da Amerika'da her sene ormanların, yüzölçümü ve ağaç miktarının ortalama %10 arttığını teyit ettirdim. Bu bilinçli yaklaşım neticesinde, neredeyse bir asırdır, haşarata dayanaklı, fiziki mukavemeti yüksek, hızlı büyüyen ağaçlar yetiştirilmektedir. Amerika'da bundan yüz yıl önce, son çağına varmış ve inşaatta kullanılmış ağaçlarla şu anki ağaçların özellikleri bir değildir. Geçmişte yetişen ağaç türlerinin bölgesel dağılımını gösteren ayrıntılı bir kayıt bulunmadığı için de bundan yüz yıl önce hangi bölgede ne tür ağaçlar yetiştiğini bilmiyoruz. Bölgedeki geleneksel ahşap evler, kuruldukları yerdeki ağaçlardan hazırlanarak inşa edilirdi. Elimizdeki verilerden aradığımız mektup zarfının, tah-

¹⁰ Radon, radyoaktif bir gazdır. Akciğer kanserinden ölenlerin %14'ü bina içi radona maruz kalanlardır. Bu yüzden Amerika'da özellikle kurumsal binalarda radon gazı tahliye aspiratörleri vardır.

minen uzun iğneli çam ağaçlarından inşa edilmiş bir evde muhafaza edildiğini anlıyoruz, ama bundan belki de yüz yıl önce inşa edilmiş bir evse, bu, şu anda o bölgede aynı türden ağaçlar yetişmiyor olma ihtimalini göz önünde bulundurmanız gerekir. Bu evin sadece son yirmi yıl içinde inşa edilmediğini biliyoruz kesin olarak. Çünkü modern ahşap evlerde mantara, böceğe ve hava şartlarına karşı korumak için ahşabın emprenye işlemi yapılır. Bu işlem için kromsuz ve borsuz, bakır ve amonyum tozu kullanılır ama tozun yapısında biz bu maddelerin hiçbirine rastlamadık. Eldeki verilerle, eğer mektup zarfı birkaç gün bir evin içinde muhafaza edilmişse, bu evin kesin olarak en az yirmi yıl öncesinde inşa edilmiş eski tip bir ev olduğunu söyleyebiliriz.”

Mike raporu okuyunca düşünmeye başladı. Amerika’daki konutların ortalama yüzde doksanı ahşaptan yapılıyordu. Deprem sigortası priminin beton evlerde ahşap eve göre beş misli fazla olması, ahşap evlerin depreme dayanıklılık açısından betonarme binalardan daha sağlam olması, ayrıca betonarmelerin yüksek ölçülerde radon gazı salgılaması ve ahşabın çok daha sağlıklı olduğundan ve maliyet fiyatının da daha ucuz olması nedeniyle, evlerin yüzde doksanı ahşaptan inşa edilmişti. Bu Amerikan’ın ulusal bir politikasıydı. Bu izin peşine düşülebilirdi. Ama yirmi yıldan önce kaç ahşap ev yapılmıştı Philadelphia’da ve çevresinde? Mike, karşısına çok yüksek miktarlarda ev sayısı çıkma ihtimalini biliyordu, ama ilerde ellerine birden fazla şüpheli geçerse yaşadıkları evin inşaat özelliklerine göre şüpheli sayısını düşürebilirlerdi. Ayrıca bulunan bu sonuç Mike’ın ilk tahminiyle de uyuşuyordu. Katilin kalabalıktan uzak, gözlerden uzak bir evde kurbanlarını sakladığını iddia etmişti. Eski tip evlerin de yeni ve modern yerleşimlerden uzak bölgelerde kaldığını göz önüne alınca, katil için ilk

başta yaptığı profil tahmininin isabetli olma ihtimalinin yüksek çıkmasına sevinmişti.

09.30'daki sabah brifingine yarım saatten fazla vardı. Üzerindeki mahmurluğu kazımak için koridordaki makineden sert bir kahve koyup odasına geçti. İnce purolarından birini yakıp camın önünde içmeye başladı. Yarım saat sonraki toplantı, bu soruşturmada Clarkson başkanlığında yapılacak ilk toplantı olacaktı.

Purosusu ve kahvesi bitince James Clarkson'un odasına gitti. İçerde suç araştırma ajanı genç Nelson Hurt da vardı. Hurt henüz otuz üç yaşındaydı ve meslekte stajyerliği dahil üç yıldır görev yapıyordu. Bir sporcu gibi sağlam vücudunun yanında heyecanlı, kıpır kıpır ve gece mesailerine kalmaktan dırdırlanmayan, yaptığı işi çok seven Afroamerikan ırktan bir ajandı. Bu soruşturmada istihbarat işini yöneten ekibin başındaydı.

Birkaç dakika sonra kapı vurulup içeriye John Horner girdi. Odanın kliması ve havalandırması açık olmasına rağmen John'la birlikte içeriye keskin ve inatçı bir sigara dumanı girmişti. Bunun John'un sigara dumanıyla beslenen ciğerlerinden mi yoksa dün gece gittiği barda ceketine sinen dumandan mı geldiği anlaşılamıyordu. Mike'ın yanındaki koltuğa otururken, "Eee beyler ne buldunuz?" diye seslendi Clarkson.

John enerjik bir sesle ikinci kurbanın kimliğinin tespit edildiğini haber vererek başladı. Sonra ceketinin iç cebinden ikiye katlanmış bir dosya kâğıdı çıkartıp topladığı bilgileri okumaya başladı.

"Kurbanın adı Charlotte Burke. Yirmi yedi yaşında. Genellikle Alice ismindeki ev arkadaşı ile birlikte Pennsylvania Turnpike yoluyla Hulmeville yolunun kesiştiği köprüünün üzerinde işe çıkarılmış ve müşterileriyle elli dolara ilerdeki yeşillik arazide beraber olurlarmış. 11 Haziran gecesi Alice,

regl olduğu için evde kalmış. Charlotte ise saat 09.00 gibi işe çıkmış, ama geri gelmemiş. Telefonlarına bir gün boyunca cevap vermemiş. Kayıp ihbarını ev arkadaşı dün gece yapmış. Alice'in iki gün beklemesinin nedeni Allentown'un bir kasabasından geçen sene evden kaçmış bir uyuşturucu bağımlısı olmasıymış. Uyuşturucu bulabilmek için fahişelik yapıyormuş. Başının derde girmesinden korktuğu için polise gitmemiş ama sonra vicdanı rahat etmemiş. İlk sorgulamasını Newportville polisi yapmış. Hemen Philadelphia polis departmanı yargıçtan emir kâğıdı çıkartmış ve GSM operatöründen rapor istemişler. Cep telefonunun sinyallerine bakmışlar. En son sinyal 12 Haziran günü akşamüzeri, saat 22.15 sularında, 513 nolu yolun sonundaki futbol sahasının yakınlarındaki istasyondan gelmiş. Dün akşamüzeri oraya birilerini göndermişler ama bir sonraki baz istasyonu arasında 7 km²'lik bir alan varmış. Memurlar yol boyunca arama yapmışlar ama ne telefonu ne de Charlotte'den bir iz bulamamışlar. Kurbanın kimlik tespitini ise dün akşam Philadelphia polis departmanındaki çocuklar yapmış. Hemen bize haber verdiler. Arkadaşının ifadesini Newportville polisinden istedim. Ayrıca kızı biz de sorgulayacaksak Göçmen Bürosu ile bağlantı kurmamız gerek çünkü kız hâlâ orada gözaltındaymış."

Clarkson acımasız bir ifadeyle başını salladı.

"Bunu ben hallederim."

Soğuk bakışlarını Mike'a çevirdi.

"Mike, sende bir şeyler var mı? Profil işi nasıl gidiyor?"

"Evet, kurbanlardan birinin kimliğinin tespit edilmesi olumlu bir gelişme. Elimizdeki en güçlü bulgu katilin kesinlikle kurbanlarla cinsel ilişkiye girmemesi. Katil sadece onları öldürmekten ve işkence çektirmekten zevk alıyor. Bu da onu şehvet delisi değil de daha çok organize bir misyoner katil olduğu konusunda bize bir ipucu veriyor. Dün gece

Jason bana telefon etti ve Charlotte'un midesinde insan parmağı bulduklarını söyledi. Şu an buldukları parçayla Charlotte'un DNA'larını karşılaştırıyorlar. Tahminimce bu parmaklar Charlotte'a ait. Katil kızın parmaklarını kestikten sonra bunları ona yedirtmiş."

Bir an odadaki herkesin suratı bembeyaz kesildi. John kendini tutamadı ve "Aşağılık sapık herif!" diye bir lanet okudu.

"Bulduğumuz bu yeni bulguyla Vicap'ta bir araştırma yaptım. Pennsylvania'da kurbanlarının etlerini diğer kurbanlarına yediren iki manyak yaşamış. Birisi hatırlarsanız, on beş yıl önce idam edilen ünlü cani Gary Heidnick, diğeri ise halen Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nde yatan Herbert Condon isimli eski bir profesör. Bizimkinin bir kopyacı katil¹¹ olduğundan şüphelenmiştim ama et yedirme vakası dışındaki bulgular uyuşmadı. Gary ile profesörün kullandığı yöntemler çok farklı. Katilin kurbanlarına deli gömleği giydirmesinin altındaki neden, bize bir mesaj verme niyetiyle ya da hedef şaşırtmak için olabilir diye düşünüyorum. Adamımız bir süre akıl hastanesinde yatmış olabilir. Misyoner katiller genelde şizofreni paranoyak çıkabiliyor ve bu tip kişiler kurbanlarıyla cinsel temasta bulunmaktan genelde kaçınır. Öldürmeyi kendilerine bahşedilmiş bir görev olarak görürler ve sadece bu amaca hizmet ederler. Kurbanları üzerinde vahşi işkence metotları deniyor. Bundan keyif almıyor olabilir. Yapmak zorunda olduğuna inanıyor. Kurbanlarını cezalandırma amacıyla, eskiden engizisyonun şeytan çıkarma törenlerinde yaptığı gibi, kutsal bir amaca hizmet ettiğine inanarak yapıyor, ama yine de elimdeki bilgiler

¹¹ Bir seri katilin işlediği cinayet yöntemlerini taklit eden başka bir seri katil.

henüz çok esnek. Kurbanlar hakkında elime daha çok bilgi geldikçe profilin çerçevesi daha da daralacaktır.”

“Teşekkür ederim Mike. Hurt sende bir gelişme var mı?”

“Ben ve ekibim son dört yıl içinde Philadelphia’da hapisten çıkan tüm suçluları tarıyoruz,¹²” diye söze başladı. Konuşması akıcı ve sakindi. “Özellikle de kadınlara karşı sadist eylemlere meyilli sabıkalıları. Ayrıca kentteki akıl hastanelerini ve psikolojik yardım merkezlerini araştırıyorum. Daha önce Mike’ın söylediği gibi, eylemlerinden sabıkalı, son dört yıl içinde taburcu olmuş ya da buralarda halen ara sıra tedaviye gelen birilerini. Ve aradığımız özellikte sadece bir kişi bulabildim. Bu adamın bilgilerine Kimlik Tespit Bölümü’nden ulaştım.”

Ceketinin iç cebinden not defterini çıkartıp okumaya başladı.

“Adı Ralph Chandler, otuz sekiz yaşında, yirmi yaşındayken farklı zamanlarda iki genç kızı kaçırmış. Kayıp ihbarından altı gün sonra polis bir ipucunu değerlendirip evine baskın düzenlemiş ve rehineleri Chandler onları öldürmeden kurtarmış. Yapılan sorgulamada Chandler onları öldürmeyeceğini, sadece hiç kız arkadaşı olmadığı ve onlarla biraz sohbet etmek için kaçırdığını söylemiş. Kızların üzerinde darp izleri bulunmuş. Kızların ifadesine göre Chandler sebepsizce öfke patlaması yaşayıp onları dövüyormuş. Ve onları öldürmekle tehdit ediyormuş. 1991 yılında eyalet yargıcı, kasten yaralama suçundan, tehditten ve hürriyetten yoksun bırakma suçlarından on iki yıl vermiş, sonra iyi halden ve Chandler’in psikolojik sorunları yüzünden cezayı altı yıl dokuz aya indirmiş. Dört sene sonra şartlı tahliyeyle çık-

¹² Araştırmalara göre hapisten çıkan kişiler ortalama 4 yıl içinde tekrar suç işlemektedir.

muş. Hapisten çıktıktan sonra geçirdiği üç sene boyunca ne yaptığı tam bilinmiyor. Onu bir işe yerleştirmişler ama Ralph kısa süre sonra oradan ayrılmış ve şartlı tahliye polislerine izini kaybettirmiş. Sonra yirmi yedi yaşında, yine bir kızı kaçırmış. Görgü tanıkların verdiği eşkâli değerlendiren polis evine baskın düzenleyip kızı kurtarmış. Yargıç bu sefer onu dokuz seneye çarptırmış. Adamımız bir sene evvel çıkmış hapisten.”

“Şu kaçırdığı kızların arasında Jennifer ve Liza isminde bir kız mıymış peki?” diye sordu Mike.

Hurt dudağını büzüp elindeki kagıda baktı.

“Yok, hayır, isimler farklı.”

“Peki, evinde kıza bir şey yapmış mı?” diye sordu Mike kuşku dolu bir sesle.

Hurt belli belirsiz gülümsedi.

“Kızı ona oral seks yapması için zorluyormuş. Kız istemeyince de onu dövüyormuş. Sonra da kendi kendini tatmin edip kızın üzerine boşalıyormuş.”

John, “Pislik herif!” diye homurdandı.

Clarkson, “Adresini bulabildin mi?” diye döndü Hurt’a.

“Evet, Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi’nde temizlik işçisiymiş.”

Clarkson parlak bakışlarını John’a çevirdi ve canlı bir sesle, “John, yanına birini alıp bu adamı getirin. Bir sorgulayalım. Ve dikkatli olun. Eliniz her ihtimale karşı tetikte olsun. Aradığımız kadın kasabı, o herif olabilir!”

XV

Özel ajanlar, Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nden Ralph Chandler'i FBI'a getirmişlerdi. Onu, fleksiqlastan tek yönlü ayna olan sorgu odasına tıktılar ve John'la birlikte Mike içeri girip sorgulamayı yapmaya başladı. Clarkson'la birlikte David de aynanın arkasından sorgulamayı izliyorlardı.

Ralph Chandler, ince uzun, elmacık kemikleri çıkık, avurtları çukur, gözleri ise bir sansar gibi kurnaz ve tehlikeli ışıklar saçan, seyrek saçlı, alnın kenarları açılmış, kavruk tenli bir adamdı. Derin ve ürkmüş bakışlarıyla sandalyeye oturur oturmaz sorgu odasının dört bir tarafını didik didik incelemişti. Üzerinde salaş bir kot pantolonla ucuz ve kırışık, mavi bir gömlek vardı. Adam herhangi bir olay yerinde yakalanmış olsaydı birinci dereceden zanlı olacak kadar şüphe çekiciydi.

John, adamın önüne bir kâğıt uzattı. Kâğıtta "FBI ile işbirliği yapmaya hazırım. Bana sorulan sorulara kendi isteğimle yanımda avukatım olmadan dürüstçe cevap vereceğim," yazıyordu.

Ralph kâğıdı sinirli bakışlarla, içinden uzun uzun birkaç kez okudu. Yanında, ayakta duran John adamın önüne mürekkepli bir kalem bıraktı. Ralph sinirli görünüyordu. Sürekli metal masanın altındaki bacaklarını açıp kapatıyordu. "Neden?" diye sordu gergin bir sesle. "Ben işlediğim tüm suçların cezasını çektim. Ve hiçbir şey yapmadım. Buna hak-

Halüsinasyon

kınız yok. Beni neden buraya getirdiğinizi söyleyin önce! Yoksa avukatım gelmeden konuşmayacağım!”

Mike, adamın karşısına oturdu. John’sa hafifçe ona doğru eğilip bir elini masanın üzerine koydu.

“Bak dostum, avukat mı istiyorsun, getirtiriz. Ama avukatın gelene kadar burada seni saatlerce tutarız. Avukat öyle bir telefon edince zırt diye gelir mi sanıyorsun? Senin yurtseverlik yasasından haberin var mı ha?”

“Neyden?”

“Yurtseverlik yasası. Artık öyle mahkeme emriymiş, avukatmış, şuymuş buymuş beklemiyoruz. Şüpheli bir durum varsa seni üç gün boyunca gözaltında tutup, bu süre boyunca evini iş yerini, arabayı, hatta köpeğinin kulübesini bile arayabiliriz. Ve bizim aramalarımız bitene kadar sen de kodeste kalırsın. İstersen böyle yapalım. Sen bilirsin...”

Mike gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bu yasa 26 Ekim 2001’de Başkan Bush tarafından “The USA Patriot Act” (Yurtseverlik Yasası)’ın terörle mücadele yasaları kapsamında çıkartılmıştı. Federal Soruşturma Bürosu ajanlarına, mahkeme emri olmadan vatandaşların gizli bilgilerine ulaşma, evlerini onlardan habersizce arama izni verilmişti. Her zaman değil, ama bazen böyle küçük yalanlar işe yarıyordu. Ralph’in gözlerine baktı. John’un yalanı tutmuş gibiydi. Adamın yüz kasları seğiriyordu.

“Birkaç soru sorup göndereceğiz. Eğer suçlu değilsen neden korkuyorsun? Hadi imzala şu kâğıdı ve biz de işimizi bitirelim.”

Ralph yutkundu. Sonra kâğıdı masaya koyup imzaladı.

Mike, kurbanların olay yerinde çekilmiş fotoğraflarını çıkartıp Ralph’in önüne uzattı. Ralph fotoğrafları görünce bir an irkildi. Gözlerini kırıştırtarak Mike’a baktı. “Ben yapmadım,” dedi ürkmüş bir sesle.

Ralph’in başında duran John, “Sana sen yaptın mı diye sorduk mu?” diye seslendi.

“Tanıyor musun bu kadınları?”

“Hayır, çekin şunları önümden,” deyip fotoğrafları elinin tersiyle itti. “Tanımıyorum.”

“Suratları pek tanınacak halde değil zaten,” dedi Mike, gözlerini zanlının gözlerinden ayırmadan. “Son üç gecedir neredeydin?”

“Ben evdeydim.”

“Kanıtlayabilir misin?”

Ralph gözlerini boş boş kırıştırtarak baktı. John elini Ralph’in omzuna koyup yüzünü kulağına eğdi.

“Oğlum, şahidin var mı?”

“Yok,” dedi Ralph, belli belirsiz duyulan, ürkek bir sesle. “Ben yapmadım,” diye inledi sonra, ama o kadar kısık sesle söylüyordu ki kendi bile zor duyuyor olmalıydı. Titriyor ve sorulara aşırı tepki veriyordu.

“Damgacı sen misin?”

“Kim?”

“O kadınları senin öldürdüğünü biliyoruz, haydi itiraf et de bitsin bu iş.”

“Hayır,” diye bağırdı Ralph.

John adamın omzunu sıktı.

“Bağırma oğlum burası FBI.”

“Ben yapmadım, İncil’e el basarım ki ben yapmadım,” diye yalvardı adam.

Çok korkmuştu. Ama Mike daha önce de böyle suçlular görmüştü. Yaptıkların İncil üzerine yemin ederek inkâr eden, polisin karşısında Azrail görmüş gibi titreyen, salya sümük yalvarıp af dileyen, ama salıverilince de dışarıda aslan kesilen, masum insanların boğazlarını yüz dolar uğruna doğrayıp atan. Fakat seri katiller soğukkanlı olurlardı. Hatta bazıları kendini beğenmiş ve kültürlü.

Ralph, önündeki plastik masanın üzerindeki mikrofona Damgacı’nın kendisi olmadığını söyledi. Böyle birinin varlığından bile haberi yoktu.

Devam eden on beş dakikalık sorgulama boyunca tüm suçlamaları reddetti. Söylediğine göre bugünkü gazeteleri okumamış ve günlerdir televizyon da izlemiyordu. Ralph Chandler sonunda yalan makinesine sokulmak istediğini haykırdı. Yalan makinesinin eyalet mahkemesinde bir delil teşkil etmediğini bile bilmiyordu.

David ve Clarkson tüm sorgulamayı aynanın arkasından bütün dikkatlerini vererek izlediler.

Sonunda Mike ayağa kalktı aynaya doğru dönüp başını yanlara salladı.

Daha önceden sabıkası olduğu için Ralph'in DNA örneği ve parmak izi FBI'da mevcuttu. John, "Dava sonuçlanıncaya kadar eğer eyalet dışına çıkarsanız büroya haber vereceksiniz," deyip önüne bir kağıt daha uzattı. "Oku ve imzala."

Mike yan bölmeye geçti.

Clarkson ve David yüzlerini ona dikti. Mike'ın gözleri yıldızsız bir gece kadar parıltısızdı, durgun, heyecansız bir sesle, "Aradığımız adamın o olmadığına eminim," dedi. "Bizim aradığımız çok zeki biri. Seçtiği kurbanları onların evinde öldürmeyecek kadar zeki."

Aynanın diğer tarafında, masada oturan adama baktı. Yüzünü tekrar çevirdiğinde gözleri bu sefer fokurdayan bir yanardağ gibi ışıldıyordu; derinlerde güçlü bir iradeye sahip olduğunu dışarıya vuran ölümcül ve kararlı bir sesle, "O Damgacı'nın hayatımın bir yerinde karşıma çıktığına, onunla tanıştığıma eminim ve neden bilmiyorum, ama benden fena halde nefret ediyor!" diye bitirdi lafını.

Sonra ceketini alıp ayağa kalktı ve seri adımlarla koridorun sonundaki tuvalete doğru yöneldi.

XVI

Ralph Chandler'in sorgulamasından çıktıktan beş dakika sonra polis, Mike'ı aradı. Sorgulama sırasında da iki kere aramış ama telefonu sessizde olduğu için Mike aramayı yanıtlamamıştı.

"Merhaba Bay Northam, ben Philadelphia Polis Departmanı, kayıp şahıs bürosundan dedektif yardımcısı James Robertson. Dün akşam bir ihbarda bulunmuşsunuz bunun için aramıştım, iki dakikanızı alabilir miyim?"

"Evet, tabi ki sizi dinliyorum?"

"Kayıp şahıs, Kristen Greer. Birleşik Pennsylvania Bankası'nda müdire. Doğru mu?"

"Evet doğru."

"Siz onun nesi oluyorsunuz?"

"Sevgilisiydim. Yani sevgilisiyim."

"Bay Northam, yardımcı olabilmem için açık cevaplar verin. Sevgilisi misiniz sevgilisi değil misiniz?"

"Yani ayrılmıştık, ama tekrar arada sırada görüşüyoruz."

"Peki, Bayan Greer'in herhangi bir ruh hastalığı var mı?"

"Hayır yok."

"Peki, daha önce böyle habersizce bir yerlere gitti mi?"

"Yo hayır."

"Peki, onu tehdit eden birisi var mıydı?"

"Hayır, yok, yani bilmiyorum."

“Eski kocası, eski sevgilisi, herhangi birisinden tehdit alıyor muydu?”

“Yo hayır. Bana söylemedi.”

“Peki, Bayan Kristen Greer’in başına bir şey gelmiş olabileceğine dair somut bir şüpheniz var mı?”

“Bilmiyorum, bakın, tek bildiğim telefonuna cevap vermediği ve günlerdir kayıp olduğu.”

“Peki, Bay Northam, isminizi doğru söyledim değil mi?”

“Evet doğru.”

“Tekrar soruyorum Bayan Greer’in başına herhangi kötü bir şey gelmiş olabileceğine dair elinizde bir delil var mı? Somut bir kanıtınız var mı? Evine zorla girilmiş mi? Arabası terk edilmiş olarak mı bulundu? Sizi arayıp bir şeyler söyledi mi? Ya da başının dertte olduğuna dair bize gösterebileceğiniz somut bir kanıt var mı?”

“Ne, nasıl? Ne demek istiyorsunuz? Bakın ben bir FBI ajanıyım, seri numaramı vereyim mi? Onun kaybolduğuna inanmıyor musunuz?”

“Bakın Bay Northam, madem FBI ajanısınız bizi anlamamız gerekir. Her gün onlarca kayıp ihbarı alıyoruz ve onda dokuzu yanlış anlaşılma çıkıyor. Yetişkin insanlar bazen yalnız kalmak ister. Eyalet yasaları gereğince reşit olmayan bir kayıp ihbarı için dosya açabilmemiz için ya ihbarınızdan sonra kırk sekiz saat geçmesi gerekir ya da bize somut bir kanıt göstermeniz gerekir, aksi halde yapabileceğimiz bir şey yok.”

Mike’ın bir anda şalterleri atmıştı. “Ne?” diye haykırdı. “Nasıl yani? Bana arkadaşımın soruşturmasına başlayabilmeniz için önce cesedini bulmanız gerektiğini mi ima ediyorsunuz? Tanrı aşkına ne saçmalıyorsun sen? Bana müdürünü ver!”

“Bay Northam sakın olun. Bakın, böyle durumlarla sıklıkla karşılaşılıyor, sabırlı olun. Haber alamadığınız her yakınınızın öldürüleceğini ya da kaçırıldığını düşünmeyin. Birkaç gün sonra eğer ortaya çıkmazsa bize tekrar başvurun.”

“Lanet olsun, beni dinle lanet olası! Ben Mike Northam’ım, FBI Suç Araştırma Bölümü davranış bilimler uzmanıyım. Ve şu anda Damgacı davasını araştırıyorum. Dışarıda kadınları kaçırp onları doğrayan bir manyak var ve sen benim arkadaşımın laf olsun diye telefonunu kapattığını söyleyemezsin tamam mı? Derhal o dava dosyasını açıyor-sun ve soruşturmaya başlıyorsun!”

“Bay FBI ajanı, üzgünüm ama bunu yapamam. Dosya açabilmemiz için eyalet yasaları gereğince yasal sürenin geçmesi gerekir. Bunun dışında tekrar ediyorum bana sunacağınız maddi bir delil olmadığı sürece şimdilik size yardım edemem. Bugün kayıp ihbarında bulunan yirmi ikinci ya da yirmi üçüncü kişisiniz, biliyor musunuz? Bu Damgacı ortaya çıktığından beri onlarca kişi bizi arayıp kızlarının ya da sevgililerinin kaybolduğunu söylüyor. Belki arkadaşınız sizin telefonlarına bakmak istemiyordur bunu hiç düşündünüz mü?”

Mike bir an sessiz kaldı. Öfkeden patlamak üzereydi. Eğer ağzından bir anlık boş bulunarak küçücük kötü bir söz çıkarsa kendine hâkim olamayıp içini boşaltana kadar karşı-sındaki polise çok ağır küfürler edeceğini biliyordu. Şakaklarındaki damarlar kanla dolmuştu. Boştaki elini şakalarında gezdirirken, “Bakın, sadece telefon kayıtlarına bakın o zaman. En son kimlerle görüşmüş ona bakın,” dedi sakın olmaya çalışarak.

“Üzgünüm bayım, bunun için de yargıçtan izin almam lazım. Şimdi diğer hatta başka bir görüşmem var, aklınıza

elle tutulur bir şey gelirse merkezi tekrar arayın, yasal gün dolunca sizi ararız, iyi günler.”

Telefonu kapatmıştı. Mike ‘orospu çocuğu’ diye bir küfür savurup telefonunu masasının üzerine fırlattı.

O an aklına birden Tanya Rider olayı geldi. Geçen yıl, birden bire ortadan kaybolmuş bir kadındı. Kocasını tüm girişimlerine rağmen ortada bir suç unsuru olmadığı için ilk günler polise dava soruşturması açtırmamıştı. Sonunda, bir hafta kadar sonra bir yargıç Tanya Rider’in telefon kayıtlarına bakılmasına izin vermişti. Ve kadının telefonundan gelen en son sinyallere bakarak polisler, kadının iş yerinden evine dönüş yolundaki oto yolun bir yerlerinde, yolun 4 m aşağısında ormanlık bir arazinin kıyısında arabasını yan yatmış olarak bulmuşlardı. Kadın arabanın içine sıkışıp kalmıştı. Sekiz gün boyunca aç susuz ve yaralı bir halde yaşamayı başarmıştı. İşin en acı tarafı ise polisin hem dava dosyasını günlerce açmamış hem de açtıktan sonra ilk şüpheli olarak olayı ihbar eden kocasını gözaltına almış olmasaydı. Yasal süre dolduktan sonra polisin ne yapacağını iyi biliyordu Mike. Polis, birinci dereceden şüpheli olarak Mike’ı sorgulama odasına alacak ve gerekli görürlerse onu yalan makinesine sokacaklardı.

Sinirleri alt üst olmuştu Mike’ın. Her şey üst üste geliyordu. Philadelphia gecelerinde fahişeleri kesip doğrayan bir sapık ve Kristen’in kayboluşu! Mike o kadar tedirgindi ki her an bir telefon gelip öldürülen yeni bir kurban bulunduğunu söyleyecekler diye kulakları sürekli telefonun sesindeydi.

Sakinleşmesi için kafasını başka işlere vermesi gerekiyordu. Odasına geçince kimliğini tespit ettikleri iki numaraları kurbanın, yani Charlotte Burke’un istihbarat biriminden gelen bilgilerini okumaya başladı.

Charlotte Burke, 1980 Romanya doğumlu. İki sene önce Amerika'ya turist vizesiyle gelmiş. Çıkış yapmamış. Uyuşturucu bağımlısı, eroinman ve bir seks işçisi.

Otopsi raporunda da öldürülmeden önce feci şekilde dövüldüğü, vücuduna elektrik verildiği ve parmaklarının kesildiği yazılıydı. Katil, suratını tanınmayacak hale getirene kadar sert bir cisimle vurmuştu.

Bir saat sonra FBI Laboratuvarı Bilimsel Analiz bölüm şefi Jason Miller, Mike'ın odasına geldi. Tombul yanaklı, seyrek sarı saçlarını geriye doğru tarayan ve siyah çerçeveli 4,75 numara gözlük takan kırk dokuz yaşındaki bu adam doksan dört kiloluk bir cüsseye sahipti.

O her zamanki sakın, duru sesiyle, "Mike, sana güzel bir haberim var," diye söze başladı. "Kurbanların üzerinde bulduğumuz deli gömleklerinin nereden geldiğini bulduk."

Mike, bilgisayarına yazdığı rapordan gözlerini kaldırıp meraklı ve heyecanlı bir ifadeyle Jason'a baktı.

"Otursana Jason, nasıl buldunuz, nerden geliyormuş?"

Jason, Mike'ın masası önündeki deri koltuğa oturunca ağırlığı yüzünden deri koltuk gıcırdayıp ahşap aylaklarından esneme sesi duyuldu.

"Önce deli gömleklerinin satıldığı yerleri tespit ettik. Bunun için Philadelphia'da tıbbi malzeme satan on iki dükân, bir tane de kostüm mağazası bulduk. Son altı ayda bu mağazalardan hiç deli gömleği satın alınmadığını öğrenince gözümüzü bu malzemeleri üreten Harrisburg'daki iki fabrikaya çevirdik. Bu fabrikalardan birer tane deli gömleği örneği getirttik. Ama dokuma malzemeleri bizdeki gömleklerle uyuşmadı. O zaman biz de hastanelere yöneldik. Önce Harrisburg'daki fabrikalardan malzeme alan Philadelphia'daki akıl hastanelerini listeden çıkardık. Geri kalan kurumlardan birer gömlek aldık. Bu işte Hurt'ın ekibi çok koşturdu. Tüm örnekleri bir kaç saat içinde laboratuvara getir-

diler. Biz de çözgü sıklığı, atkı sıklığı, çözgü iplik numarası, atkı ve çözgü ipliği elyaf karışım oranlarını elimizdeki örneklerle karşılaştırmaya başladık. Ve şanslıyız. Elimizdeki gömleklerle sadece bir tanesi uyuştı. Diğer hastaneler eyalet dışındaki atölyelerden temin ederken, Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi, daha ucuz ve daha sağlam liflerden üretildiği için kuruma alınan tüm deli gömleklerini Batı Virginia'daki bir tekstil fabrikasından alıyormuş. Böylece katilin kurbanlarına giydirdiği gömlekleri Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nden temin ettiğini anladık."

"Ya da," diye araya girdi Jason'ı dikkatle dinleyen Mike. "Virginia'daki fabrikadan aldı."

"Bu zor bir ihtimal," dedi Jason. "Fabrikalar üç beş tane satım yapmaz. Kurumlara, faturayla toplu satış yapar. Teyit ettirmedim ama bizim adamımız gidip de fabrikadan, hem de kimliğini açığa çıkartma riskini göze alıp da yüzlerce gömlek almamıştır herhalde..."

"Gene de araştırmak lazım," dedi Mike. Sonra gözleri boşluğa dalıp düşünmeye başladı. "Belki katil bir süre o fabrikada çalışan birisidir. Oradan temin etmiştir gömleklere."

"Ya da geriye tek ihtimal kalıyor. Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nde çalışan birisidir."

Mike'ın aklına bunu yapabilecek tek bir isim geliyordu. Demin sorgulamasını yaptıkları Ralph Chandler. Ama ellerinde onu suçlayacak fiziki bir kanıt yoktu.

Jason'a teşekkür edip onu uğurladıktan sonra hemen John'u aradı. Önce Jason'ın bulduğu bilgileri onunla paylaştı.

"Sen şu fabrikayla görüşür müsün John, son dört yılda çalışanların listesini göndersinler. Sabıka kayıtlarını inceleyelim. Ayrıca son aylarda kimlere, hangi kurumlara gömlek satmışlar bir öğren."

“Tamam, sorun değil, sen ne yapacaksın aklında bir şeyler varmış gibi geliyor?”

“Evet, var ama ne var ben de bilmiyorum. Bir yere gitmem lazım. Sadece gidip birkaç doktorla görüşeceğim. Ne aradığımı tam ben de bilmiyorum. Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi’ne gideceğim. Philadelphia’da son yirmi yılda çıkan en acımasız iki seri katil de o hastanede yatmış. Hatta bir tanesi halen orada.”

1946 doğumlu Doktor Geldof Wieland, her pazar sabahı hastanenin yakınındaki Manor Gölü’nde kürek çekip, her çarşamba akşamüstleri oturduğu villanın üç sokak aşağısındaki tenis kortlarında tenis oynardı.

Ofisinin duvarında, 1975’de bitirdiği Princeton Üniversitesi Tıp Fakültesi diplomasının yanında Pennsylvania senatörleriyle on yıl kadar önce çektiği birkaç fotoğrafla, üniversite yıllarına ait kürek çekme yarışmaları sırasında fotoğraflanmış resimler asılıydı. Karşıdaki Van Sciver Nehri’ne bakan geniş pencerenin yanındaki dolaplı rafın üzerinde ise iki tane takım kürek çekme kupası ile bir tane tenis turnuvası plâketi duruyordu.

Mike, bürodan çıkmadan önce telefon edip Doktor Wieland ile görüşme talebinde bulunmuştu. Odaya girince kimliğini gösterip kendini tanıttı. Doktorla el sıkıştıktan sonra doktorun gösterdiği koltuğa oturdu.

“Damgacı cinayetlerini duydunuz mu?”

Doktor asık bir suratla başını salladı.

“Korkunç bir olay. Duymayan kalmış mıdır?”

Bir an koltuğundan doğrulup çığlık atarcasına, “Yoksa bugün gözaltına aldığınız Ralph Chandler’in bu olanlarla ilgisi mi var?” diye sordu.

Mike adamı rahatlatmaya çalıştı. “Yo henüz paniğe kapılacak bir durum yok. Cinsel şiddet suçundan eski sabıkalı olduğu için federal büronun yaptığı rutin sorgulamalardan birisiydi. Ondan şüphelenmek için hiçbir neden yok şu an.”

Doktor bir kaşını kaldırdı.

“Doğrusu içimin çok rahatladığını söylemem. Hastanemizde belirli oranda özürlü ve sabıkalı çalıştırmak zorundayız. Temizlik işini eskiden özel şirketlere veriyorduk, ama bize pahalıya mal oluyordu. Bu yüzden kadrolu eleman alma yoluna gittik. İş bulma kurumu da bir yıl kadar önce onu bize gönderdi. Ve şu an böyle bir suçlamaya muhatap olmuş birisiyle aynı çatıda olmak biraz...”

“Lütfen Bay Geldof, bana güvenin. Şu an endişelenecek hiçbir şey yok. Ben buraya onun için gelmedim.”

Doktor arkasına yaslanıp kaşlarını şüpheli bir bakışla çattı.

“Ne için geldiniz?”

“Az önce FBI laboratuvarından bir rapor elime ulaştı. Kurbanların üzerine giydirilen gömlekler bu hastanede kullanılan gömleklerle aynıymış.”

“Bu kötü. Hastanemin ve çalışanlarımın zan altında olması hoşuma gitmez.”

“Biz de eğer bir yanlışlık varsa bunu düzeltmek için elimizden gelen tüm gayreti göstereceğiz.”

“Gömlekleri Ralph Chandler’in mi çaldığını düşünüyorsunuz?”

“Ralph Chandler’in dosyası elimizde. Etrafındakilerin sorgulaması da bir iki gün içinde biter. Bu konuda endişe etmeyin. Ve soruşturmanın bitmesini bekleyin. Ben sizden başka bir konuda yardım isteyeceğim.”

“O sapıği yakalamanız için elimden gelen her türlü yardımı yaparım.”

“Sizinle Herbert Condon hakkında konuşmak istiyorum.”

Geldof’un yüz hatları birden gerildi. Araya giren huzursuz sessizlikte Geldof kravatını gevşetip derin düşüncelere daldı.

“Tam olarak ne öğrenmek istiyorsunuz, internette onunla ilgili dolaşan bir sürü bilgiye rahatça ulaşabileceğiniz halde buraya kadar geldiğinize göre daha fazlasını istiyor olmalısınız.”

“Evet, onun hasta dosyasını görmek istiyorum ve...”

Doktor sabırsız bir sesle Mike’ın sözünü kesti.

“Hastalarımızın dosyası koruma altındadır. Bu bilgiyi ancak mahkemeden...”

“Biliyorum,” diyerek bu sefer Mike doktorun sözünü kesti. “Biliyorum tabi, mahkemeden izin belgesi getirmem lazım. Ama bu vakit alacak. Ben bu konuda anlayışlı olacağınızı ve FBI’a yardım edeceğinizi umarak rica ediyorum. Herbert Condon’dan öğreneceğim şeyler aradığımız katilin psikolojisi hakkında bana çok önemli fikirler verebilir.”

Doktor ellerini birbirine birleştirip bir süre başını önüne eğerek düşündü.

“Peki, mademki vakit kaybedemeyeceğiniz kadar acil, dosyanın bir kopyasını size vereceğim. Ama bu aramızda kalacak. Başka bir şey var mı?”

“Evet, bir şey daha istiyorum, onunla konuşmak.”

“Bay Herbert’la mı?”

“Evet, mümkünse hemen.”

Doktor ellerini birbirinden ayırıp kuşkulu, şaşkın bir ifadeyle Mike’a baktı.

“Bu yasal bir sorgulama olmayacak değil mi?”

“Tabi ki hayır. Ben profil uzmanıyım. Kayıtlara hasta ziyareti olarak geçebilirsiniz.”

Doktor başını salladı. “Bunu ayarlayabilirim,” dedi ve telefonunun ahizesini kulağına götürüp birkaç tuşa bastı.

“Katy, 24-A servisindeki tehlikeli hastalar bölümünden, hasta 118’i görüşme odasına çıkartın, beş dakika içinde. Teşekkür ederim.”

Doktorun söyledikleri önce Mike’ın dikkatini çekmedi. Kucağına aldığı çantasını açmış soruşturma dosyasını yanına alıp almadığına bakıyordu. Doktor telefonu kapatırken birden ürperdi.

“Siz ne dediniz?” diye sordu. “Az önce 118 mi dediniz?”

Doktor bilmeden önemli bir şey söylediğini fark ederek kaşlarını çatı. “Bay Condon’un kaldığı odanın numarası. Neden sordunuz?”

Mike’ın içi korkuyla ürpermişti. Damgacı’nın öldürdüğü kurbanların koluna yazdığı rakam da 118’di.

XVII

Bu bir tesadüf olabilirdi. Ama Mike'ın profesyonel düşüncesi bunun bir tesadüf olmadığı yönündeydi. Her seri katilin kendine özgü hastalıklı bir ruh yapısı olurdu ve kullandığı cinayet yöntemleri başka katillerinkine benzemezdi. Ama cinayetlerindeki küçük ayrıntılarda seri katillerin birbirinden ilham aldıkları daha önce kanıtlanmıştı. Hatta Mike bu konunun FBI'ın Quantico'daki Suçlu Kişilik Profili Çıkarma ve Danışmanlık derslerinde de işlendiğini hatırlıyordu.

Damgacı, büyük bir ihtimalle kurbanlarına insan eti yedirtme fantezisini Herbert Condon'dan esinlendiği için, hayranı olduğu bu akıl hastası seri katile gönderme yapmak için kurbanlarının kollarına, onun hastanede kaldığı odanın numarasını damgalıyor olmalıydı.

Mike'ın aklına bir soru takılmıştı.

"Bay Wieland, Herbert Condon'un hiç ziyaretçisi oluyor mu?"

Adam olumsuz anlamda başını salladı.

"Hiç akrabası yok. Daha doğrusu onu ziyarete gelen hiçbir akrabası yok. Anne ve babası yıllar önce ölmüş. Kardeşi de yok. Hayatı boyunca hiç evlenmemiş."

Mike üzgünce başını salladı. Adam bir akıl hastasıydı ve yaptıkları her ne kadar korkunç şeyler olsa da bunca yıl boyunca onu ziyarete kimsenin gelmemiş olmaması hüznün vericiydi.

“Sadece bir kişi onu ziyaret ediyor,” diye devam etti sonra Doktor Wieland.

Mike şaşırmıştı.

“Kim? Demin kimse ziyaretine gelmiyor demiştiniz.”

“Yakın bir akrabası gelmiyor dedim. Ama Profesör Elmore Ellington onu yıllardır düzenli olarak ziyarete gelir.”

“Profesör Ellington mu? O da kim?”

“Pennsylvania Üniversitesi’nden bir profesör.”

“Yani arkadaşı öyle mi?”

“Sayılır,” dedi Wieland biraz çekingen bir sesle.

“Nasıl sayılır? Sadece iş arkadaşı mıymış, onu mu demek istediniz?”

Wieland’ın bu konuda pek konuşmak istemediği yüz ifadesindeki sıkıntıdan belli oluyordu.

“Biraz moral bozucu bir konu. Aslında ikisi eskiden iyi arkadaşlarmış. Hem mesleki açıdan da ortak çalışmalar ve araştırmalar yapıyorlarmış.”

Araya sessizlik girince Mike kulaklarını dikkatlice doktora vererek, “Evet sizi dinliyorum,” diye teşvik etti.

“Herbert Condon hastalanınca, siz de biliyorsunuzdur belki, basın on yıl kadar önce birçok kere manşet yapmıştı bu konuyu. Herbert kızları kaçırıp öldürüyordu.”

“Evet biliyorum.”

“İşte kaçırdığı kızlardan birisi Ellington’un kızıydı! Ama sağ salim kurtarıldı.”

Mike’in duyduğu şey karşısında gözleri kocaman açıldı. Tam bu sırada telefon çaldı. Herbert Condon görüşmeye hazırды. Hastane müdürü Geldof Wieland, Mike’in yanına bir güvenlik görevlisi verip onu görüşme odasına yönlendirdi.

Mike’in odadan çıkmadan önce müdürün son söylediği konu hakkında bilgisi yoktu. Demek Herbert Condon kurbanları arasına, diğer seri katillerin aksine, daha önceden

tanışıklığı olduğu birini de seçmişti. Zaten Herbert Condon'un diğer seri katillerle aynı kategoriye konulması suç bilimi açısından doğru olmazdı. Çünkü Herbert Condon bir akıl hastasıydı. Bu yüzden de diğer seri katiller gibi şu an hapishanede değil, akıl hastanesinde yatıyordu ve mahkeme tarafından idam cezası almaktan kurtarılmıştı.

Görüşme odası hastanenin diğer kanadında, zemin kat-
taydı. FBI'ın sorgulama odalarına benziyordu. İçerde metal
bir masa, masanın etrafında ise plastik sandalyeler vardı.
İçerde, elektro şok tabancalı, üniformalı bir güvenlik görevli-
siyle bir hastabakıcı bekliyordu ve ikisi de ayakta, odanın iki
ayrı köşesinde, elleri arkada duruyorlardı.

Masada, mavi renkli hastane kıyafetleriyle sakince
oturmakta olan, kırk dört yaşından beri akıl hastanesinde
yatan, iki genç kızı öldürüp göğüslerine çivilerle Einstein'ın
kütle enerji eşitliğinin formülü olan $E=mc^2$ yazan elli altı ya-
şındaki şizofreni paranoyak hasta Herbert Condon, oldukça
sağlıklı ve güçlü bir görünüme sahipti. Tirşe yeşili, soğuk
gözlere sahipti. Sarıya yakın parlak saçları, geniş elmacık
kemikleri, Slav ırkına özgü kalıptan çıkmışçasına küçük ve
kalkık bir burnu vardı. Kaşları çatıktı ve suratındaki donuk
ifadeden ne hissettiğini anlamak imkânsızdı.

Mike, Herbert Condon'un karşısına otururken çantasını
usulca masanın üzerine koydu.

"Merhaba Bay Condon, ben FBI profil uzmanı, özel ajan
Mike Northam'ım. Nasılsınız?"

Herbert, yeşil gözlerini yumuşak bakışlarla Mike'ın göz-
lerine kaldırdı.

"İyiyim sayın ajan, buraya tez araştırma konunuz için
mi geldiniz?"

"Yo, hayır. Size birkaç soru sorup gideceğim."

Çantasını açıp içinden kayıt cihazını çıkarttı ve düğme-
sine basıp masanın üzerine koydu.

“Bay Condon, şu an Philadelphia sokaklarında serbestçe dolaşıp kadınları işkenceyle öldüren cani bir seri katil var. Ve öyle görünüyor ki sizin geçmişte yaptıklarınızdan bir hayli etkilenmiş. Size hayran olduğunu düşünüyorum. Eskiden beri size hayran olduğunu bildiğiniz birisi var mı? Belki eski bir öğrenciniz. Sizden çok etkilenen birisi..?”

Condon, Mike’a uzun uzun baktı. Sonra yüzünde silik bir gülümseme belirdi. “Ben buraya yanlışlıkla atıldım,” dedi.

Mike kaşlarını yukarı kaldırdı.

“O cinayetleri siz işlemediniz mi?”

“Hayır. Bunu yapan ruh hastası bir manyaktı. Bense akli başında bir insanım. Üzgünüm, ama yanlış kişiyle konuşuyorsunuz.”

Doktor Wieland, Mike’ı bu konuda uyarmıştı. Condon, yaptıklarını inkâr ediyordu ya da gerçekten hatırlamıyordu.

“Şey, üzgünüm. Sorumun başını unutun. Peki, size mesleki açıdan veya kişiliğinize hayran bir kimse var mıydı? Sizin fikirlerinizden veya üniversitedeyken yaptıklarınızdan çok etkilenen birisi? Sizi taklit etmek, sizin gibi olmak isteyen birisi?”

“Hayır evlat, böyle biri yoktu.”

“Jennifer ya da Liza adında birilerini tanıyor musunuz?”

Herbert Condon bakışlarını yere eğip bir süre düşündü. Oldukça sakin görünüyordu ve oturuşu da çok rahattı. Ellerini göğsünde birleştirip başını yanlara salladı.

“Hayır, üzgünüm, ailemin içinde ya da hayatıma bir şekilde girmiş bu isimlerde hatırladığım kimse yok.”

“Peki, Mesquita sözcüğü sizde bir şeyler çağrıştırıyor mu?”

Herbert Condon bu sefer o durgun yeşil gözlerini Mike’tan ayırmadan başını salladı.

“Üzgünüm, hiçbir anlamı yok.”

Mike başını salladı. Bu adamla konuşmak vakit kaybıydı. On üç yıldır akıl hastanesinde yatan bir şizofreni hastası, sadece onun yaptıklarından ilham almış sapık ruhlu bir seri katille ilgili ne anlatabilirdi ki? Mike’ın içine birden kapkara bir bulut çöktü, göğsü karamsar bir hisle daraldı. Sabahtan beri omuzlarının üzerinde sallanan yorgunluk tekrar üzerine binip tüm ağırlığını bastırdı. Bu davayı belki de hiç çözemeyecekti! Katil, aylar belki de yıllarca yeni bir cinayet işlemeyecekti ve ellerinde hiçbir fiziki kanıt olmadığı için de katile asla ulaşamayacaklardı.

“Teşekkür ederim Bay Condon, sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Umarım bu yanlışlık bir an önce düzelir de eski günlerinize geri dönersiniz.”

Kayıt cihazını kapattı ve çantasının içine koyarken Herbert Condon’un, “Umarım bu bir an önce gerçekleşir,” dediğini duydu. Mike, adamın söylediğiyle ilgileniyormuş gibi yaparak başını salladı. Çantasını kapatıp ayağa kalktı. “Çünkü dışarıda bitirmem gereken bir iş var,” diye devam etti adam.

Mike gitmek için kapıya doğru yönelmişti ki başını hafifçe hastaya çevirip, “Nedir o iş?” diye öylesine sordu.

Herbert Condon’un gözlerindeki vahşi ifadeyi hayatı boyunca unutmayacaktı.

“Profesör Elmore Ellington’un bana yaptıklarından dolayı başını vücudundan ayırıp kesik kafasıyla rugby oynaya-
cağım!”

XVIII

Elmore Ellington, 1934 yılında Virginia'da doğup büyümüş, üniversiteyi ise Seattle'da Washington Üniversitesi'nde okumuş, aynı okulda biyoloji mastırı yapmış bir bilim adamıydı. Otuz iki yaşında, Washington Üniversitesi'nde kimya profesörü olmuş, yaptığı araştırmalar ve fikirleriyle erken yaşlarda bilim çevresinin dikkatini çekmişti. Yedi yıl kadar önce Pennsylvania Üniversitesi'nden emekli olmuştu. Şu an Pennsylvania Biyomedikal İlaç Firması'nın kurucu temsilciliğini yapmaktaydı.

Mike, hastaneden ayrılmadan önce Herbert Condon'a neden Elmore Ellington'u öldürmek istediğini ısrarla sormuştu ama bir cevap alamamıştı.

Mike, arabasını hastanenin bir alt sokağına park etmişti. Hâlâ kendini çok isteksiz hissediyordu. İçinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Önündeki dosyaya yoğunlaşamıyordu. Bu ruh halinin nedeni, kullandığı kokainin yan etkisi olabiliyordu, bunun farkındaydı. Ama daha korkunç bir gerçek vardı. Mike aylardır depresyondaydı. Bunun için uzun bir süre *eforxes* isimli anti depresyon ilacı bile kullanmıştı. İlacı kullanmaya başladığı ilk zamanlarda kendini bomba gibi hissediyordu ama zamanla birçok yan etkisi ortaya çıkmıştı. Bu yüzden ilacı bırakıp kokaine geri dönmüştü.

Arabasına binince FBI'dan Elmore Ellington'un telefon numarasını öğrendi. Hâlâ neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama Herbert Condon'un anlattıkları merakını ateşle-

mişti. Adam Elmore'un kızını kaçırmıştı ve muhtemelen öldürecekti. Polis erken davranıp kızı Condon'un mezbahasından kurtarmıştı. Ama Elmore Ellington ona karşı hiç kin gütmemiş gibi adamı yıllarca hastanede ziyaretine gelmişti. Herbert Condon bir şizofreniydi. Hangi ruh haliyle Profesör Ellington'u öldürmek istediğini söylediği önemli değildi. Mike, neden Ellington'un, Herbert Condon'ı yaptıklarından sonra terk etmediğini merak ediyordu. Arabasını çalıştırmadan önce Ellington'u telefonla aradı.

"İyi günler, Bay Ellington'la mı görüşüyorum. Ben FBI özel ajanı Mike Northam'ım. Bir iki dakikanızı bana ayırabilir misiniz?"

"Davayı size mi verdiler?"

"Hangi davayı?"

"Kızımın davasını."

"Pardon, anlayamadım."

"Ajan Northam, polis sizinle görüşmedi mi?"

"Hayır, hangi konuda anlamıyorum?"

Adamın telefonun diğer ucundan gergince iç çektiğini duydu Mike.

"Kızım, kızım dört gün önce kayboldu. Ben de soruşturmayı FBI'a verdiler sandım. Siz neden aradınız beni?"

Mike'ın hisleri birden tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Bir süre sessiz kalıp düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Her şey çok ani ve üst üste geliyordu.

"Müsait misiniz? Sizinle görüşmem lazım. Kızınızla ilgili olabilir. Bana adresinizi verin."

Adresi aldıktan sonra peçeteyle ensesinde biriken terleri silerken kontağı çevirdi. Saatine baktı. 12.00'ye geliyordu. Vitesi otomatığe alıp gaza bastı.

Herbert Condon bundan on üç yıl önce dört kızı kaçırıp ikisini Hiroşima'ya atom bombasının atıldığı saatte ayın yaparak öldürmüştü. Diğer kaçırdığı ve gelecek ayın altısın-

da öldüreceği kızlardan birisi ise arkadaşı ve meslektaşı Elmore Ellington'un kızıydı.

Aradan on üç yıl geçiyordu. Philadelphia'da, Herbert Condon'undan ilham alan bir başka seri katil ortaya çıkıyordu. Üç kızı kaçırıp vahşice öldürmüştü. Elinde bir kız daha vardı. Dün elindeki o kızın fotoğrafını Mike'a göndermişti o manyak. Ve Elmore Ellington dört gün önce kızının kaybolduğunu söylüyordu. Mike gazı kökledi. Bel kemiğinden dalga dalga yayılan ürpertici bir his ona bir şeyler bulduğunu söylüyordu.

Yirmi dakika sonra arabasını Springfield'in merkezindeki, Güney Rolling yolu üzerindeki beyaz evin önüne park etti. Üzerinde 4152 yazan ağaç renkli posta kutusunun önünden geçip bahçeye girdi.

Dört tarafı yeşillikler içinde, beyaz renkli, turuncu çatısı göğe keskin bir üçgen hat çizen iki katlı ahşap bir evdi. Mike verandaya çıkıp kapının ziline bastı.

Çok geçmeden kapı açıldı. Mike'ın karşısına yetmişini devirmiş, kırlaşmış gri uzun saçlarını arkaya doğru düzgünce taramış, gözlüklü, gri keçi sakallı, içmekten pembeleşen yanakları biraz daha zayıf olsa Sean Connery'i andıracak keskin yüz hatlarına sahip, kısa boylu karizmatik bir adam çıktı.

"Profesör Elmore Ellington siz misiniz?" diyerek kimliğini çıkarttı Mike. "Ben FBI'dan Mike Northam, telefonda az önce konuşmuştuk."

Adam Mike'ın uzattığı cüzdanın şeffaf iç kabında parlayan mavi sarı renklerdeki armaya bakıp, "İçeri buyurun ajan Northam," diyerek onu buyur etti.

Evin içi oldukça sade ve soğuk döşenmişti ve her yerde kitaplar vardı. Tavana kadar yükselen kitap rafları duvar görevini bile görebilirdi, hatta o kadar çok kitap vardı ki raflar yetmemiş, köşelere, uygun bulunduğu yerlere dahi kitap-

ları üst üste yığmıştı profesör. Yemek masası, köşede telefonun bulunduğu kapaklı küçük bir büfe, bir tanesinin üzerinde kitap ve gazetelerin dağınık halde bırakıldığı, kılıfında yağ ve pas lekelerinin dantel dantel yayıldığı üç tane eski kanepeler, ortada üzerinde bir adet televizyon kumandasıyla açık halde bir dergi bırakılmıştı. Cilası kazınmış antika bir sehpa da bulunan salon ilk bakışta zamanının çoğunu dışarıda geçiren, çalışmaya ya da sosyal hayata düşkün yalnız bir insanın yaşadığı bir ev izlenimi uyandırıyor.

İçerideki koltuklara oturdular. Bir an sessizce birbirlerinin gözlerine baktılar. Mike konuya nasıl gireceğini kestiremiyordu. Üzerindeki bezginlik, beyninin içini hamurlaştırmıştı. Adamın dört gün önce kızı kaybolmuştu. Şimdi Damgacı'dan bahsedip elindeki fotoğrafı göstererek adamı boş yere panikletmek istemiyordu, ama bunu yapmak zorundaydı.

“Profesör, kızınızın kaçırılmış olabileceğini düşünüyor musunuz?”

Adam gözlerini sıkıntılı bir ifadeyle yere eğdi.

“Bilmiyorum, doğrusu, bilemiyorum. Hiçbir şey düşüneyim.”

“Kaybolduğunu nasıl anladınız?”

“Biz beraber yaşıyorduk. Kızım yerel bir dergide çalışıyordu ve arıların şu muhteşem kayboluşuyla ilgili bir dizi haber hazırlıyordu. Çok çalışırdı. Bazen eve ofisten çok geç saatlerde dönerdi. Ama günde en az iki üç kere telefonda görüşürdük ve birbirimizi her yaptığımızdan haberdar ederdik.”

Bir an susup nemli gözlerle boşluğa baktı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi acıyla titriyordu.

“O gün, akşama doğru beni aradı. Ofiste kalıp yazısını bitireceğini ve geç geleceğini, yemeğe beklemememi söylemişti. Ben sekiz gibi kanepede uyuya kalmışım. Uyandığını-

da saat ona geliyordu. Hemen kızımı aradım. Telefonu cevap vermiyordu."

"Telefonu kapalı mıydı yoksa açmıyor muydu?"

"Çalıyordu, açmıyor ya da duymuyordu. Saat on bire kadar üç dört kere daha aradım, yine açmadı. Ofisin telefonlarını aradım, hep telesekreter çıktı. Sonra Lillian'ın ofisten bir arkadaşını aradım. Telefonlarına cevap vermediğini söyledim. Bana endişelenmememi, işine konsantre olduğu için telefonu sessize almış olabileceğini söyledi. Ona diğer arkadaşlarını arayıp Lillian'ın nerede olduğunu bilen var mı diye sormasını istedim. Aradan bir saat daha geçti. En az yirmi kere daha aradım kızımı. Ama cevap vermedi. Arkadaşından da haber çıkmadı. Ofisine gittim. Kimse kapıyı açmadı. Arkadaşını tekrar arayıp ofise çağırdım. Saat on iki buçuk gibi içeriye girdik. Kızım orada değildi. Hemen polise gidip kayıp ihbarında bulundum. Polis iki gün sonra araştırmaya başladı. Yetişkin insanların soruşturmasına kırk sekiz saat sonra başlıyorlarmış. Ofisin bulunduğu binada kamera sistemi yoktu. Bu yüzden kızımın ofisten ne zaman çıktığını bulamadılar. Telefon kaydında ise en son konuştuğu kişiler içinde yabancı bir kimse yoktu. En son sinyal ise ofisin bulunduğu bölgeden gelmişti. Daha sonra ise polisin dediğine göre telefonunun ya sim kartını çıkartmıştı ya da şarjı bitmişti!"

Mike başını salladı. Ona gönderilen fotoğraftaki kadının Ellington'un kızı olup olmadığını merak ediyordu. Damgacı gerçekten de Herbert Condon'a saplantılı şekilde hayran birisiyse ki öyle görünüyordu, onun on üç yıl önce yarım bıraktığı işi bitirmek isteyebilirdi. Ama bunu profesöre sormadan önce Mike'ın iyice emin olması gerekiyordu.

"Kızınız kaç yaşındaydı?"

"Otuz sekiz."

"Dış görünüşü hakkında bilgi verebilir misiniz?"

“Dalgalı uzun siyah saçları vardı. Orta boyluydu. İnce bir yapısı vardı, geniş omuzluydu, iyi bir fiziği vardı, yediklerine çok dikkat ederdi. Düzenli olarak spor yapardı.”

Profesörün verdiği bilgiler fotoğraftaki kadınla uyuşuyordu. Aslında bu fotoğrafı göstermeden önce aile irtibat polislerinden veya psikologlardan yardım istemesi veya bu konuyu danışması gerekiyordu. Ama bu çok fazla vakit kaybettirecekti. Üstelik Mike’ın doğru iz üzerinde olduğunu gösteren çok bulgu vardı. Herbert Condon bir misyoner katildi. Kaçırdığı kurbanlarla cinsel ilişki kurmuyordu, onları sadece hastalıklı bir görev bilinciyle öldürüyordu. Tıpkı Damgacı gibi. Ve Condon, yıllar önce Profesör Ellington’un kızını kaçırmıştı. Ve on üç yıl sonra, ortaya Damgacı lakaplı yeni bir seri katil çıkıyor, öldürdüğü kurbanların cesetleri bulunurken Ellington’un kızı tekrar ortadan kayboluyordu. Bir an boğazında bir şey düğümlendi Mike’ın. Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştı. Cesaretini toplamaya çabaladı. Teskin edici bir sesle, “Bay Ellington, şimdi size bir fotoğraf göstereceğim, bu fotoğrafın kızıınıza ait olup olmadığını söyleyebilir misiniz?”

Adam o an Mike’a öyle bir bakış attı ki Mike’ın yüreği cızladı. Adam ona bir ceset fotoğrafı göstereceğini düşünmüş olmalıydı. Mike kelimeleri dikkatle seçerek, “Elimdeki fotoğraf halen yaşadığını düşündüğümüz bir kıza ait.”

Mike çantasını açıp bir dosya çıkardı. Dosyadaki resimleri Ellington’a göstermemeye dikkat ederek içinden bir sayfa açtı. Dikkatle diğer sayfaları arkaya doğru kıvrıp dün ona gönderilen fotoğrafın dosya kâğıdına büyütülmüş fotokopisini gösterdi.

“Bu sizin için zor bir şey biliyorum ama bu sizin kızınız olabilir mi?”

Adam dosyayı Mike’ın elinden çekip aldı. Resme tüm dikkatliyle baktı.

“Yüce Tanrım, bu, bu...”

Adamın gözleri dehşetle açılmış, kelimeler boğazında tıkanmıştı. “Bilemiyorum, bilemiyorum olabilir de,” diye inledi. “Neden neden başıma geliyor bunlar neden?” Gözlerini kapayıp dosyayı Mike’a geri uzattı.

Mike şeffaf dosyayı kapatırken içi parçalanmıştı ve yanlış yaptığını düşünerek pişman olmuştu. Hem fotoğrafın gerçek olup olmadığı henüz kesinlik kazanmamıştı.

“Sizi endişelendirmek istemedim, üzgünüm, bu fotoğraftaki kızınız olmayabilir. Sadece emin olmak zorundaydım.”

Adam sakinleşince gözlerini açıp beklenti dolu bir ifadeyle Mike’a baktı.

“Benden ne saklıyorsunuz, ne oldu? Lütfen söyleyin.”

Mike dişlerini sıkıp başını önüne eğdi. Alnından boncuk boncuk terler döküyordu. Daha fazlasını söyleyip de adamın hayatını iyice cehenneme çeviremezdi. “Bay Ellington, bu sabah Herbert Condon’la bir görüşme yaptım,” dedi.

Profesör kaşlarını kaldırdı.

“Condon mu?”

“Evet, on üç yıl önce kaçırdığı kişiler arasında sizin kızınız olduğunu da biliyorum.”

“Bunun şu an olanlarla ne ilgisi var?”

Mike, profesörün kızını Damgacı’nın kaçırmış olabileceğini söylemek istemiyordu. Güçlü bir varsayımdı ama yine de kesinleşmemişti. “Benim merak ettiğim,” diyerek konuyu zekice değiştirdi. “Siz neden onunla dostluğunuzu hiç kesmediniz? Hastaneden öğrendim, yıllardır düzenli olarak Herbert Condon’u ziyaret ediyormuşsunuz.”

Ellington’un surat ifadesi birden değişti. Gözlerini kaçırdı. “Biz arkadaşız. Çok samimiydik,” diye geveledi.

“Evet, bunu biliyorum, tahmin edebiliyorum, aynı üniversitede çalışmışsınız yıllarca. Ama kızınızı kaçırdı ve polis

zamanında yetişmeseydi belki de ona zarar verecekti. Ve siz onu affedip hastanede hiç yalnız bırakmadınız. Onu ziyaret eden tek kişi sizmişsiniz.”

Profesör yüzünü Mike’a çevirdi.

“Bakın Bay Northam, Profesör Condon bir şizofreni hastasıdır. Onun iyileşip tekrar normal hayata dönmesini kimse benden daha fazla isteyemez. O çok zeki ve başarılı bir akademisyendi. Ve kızımı hastalığının en uç noktaya ulaştığı bir dönemde kaçırdı. Ne yaptığını bilmiyordu. Zaten şu an bile bu yaptıklarını hatırlamıyor. Ayrıca kızım hayatta kaldı. Ona kin duymam için hiçbir neden yok.”

Mike anlayışla başını salladı. “Ama o size duyuyor,” dedi.

Ellington kaşlarını çatı.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Hastaneden ayrılmadan önce bana sizin başınızı kesip onunla rugby topu gibi oynayacağını söyledi!”

Ellington bir an gülümser gibi oldu. Gözlerini tekrar kaçırdı. “Esprili kişiliğini hiç kaybetmedi,” dedi. Kısa bir sessizlikten sonra gözlerini suçlayıcı ve küçümseyici bir ifadeyle Mike’ın yüzüne çevrildi. “Şaka yapmıştır ya da o bir şizofreni hastası Bay Northam, söylediklerini ciddiye almanız çok saçma!”

Mike başını salladı. Nedense Profesör Ellington’un o an bir şey sakladığını hissetti. Ama başka soracak sorusu kalmamıştı. “Benim gitmem lazım, polisten haber bekleyin umarım kızınız sapasağlam evine döner.”

Ellington bir anda uzanıp elini Mike’ın elinin üzerine koydu. Gözleri acı içinde parlıyordu.

“Benden bir şey saklamıyorsunuz değil mi? Ne olur dürüst olun!”

Mike omuzları üzerinde başını salladı.

“Yemin ederim, saklamıyorum.”

“Bana yardım edin, bu acıyı kimse yaşamasin. Bu çok acı verici bir şey...”

Mike başını sallayıp adamın acı dolu gözlerinden bakışlarını kaçırdı. Diğer eliyle adamın yaşlılıktan buruşmuş eline dokundu.

“Merak etmeyin onu bulacağız. Güçlü olun.”

Mike, Profesör Ellington’u kuşku içinde bırakarak arabasına doğru yöneldi. Kafasında bir sürü soru dolaşıyordu.

Eğer Damgacı, Ellington’un kızını kaçırdıysa, hedefindeki kızlar sadece fahişeler olmuyordu. Belki henüz kimliğini tespit edemedikleri diğer iki kız da fahişe değildi. Ya da Damgacı Ellington’un kızını saplantı haline getirmişti. Onu öldürerek Condon’un yarım bıraktığı hastalıklı işi bitirecek ve üstadına bir jest yapacaktı. İçindeki kuşklar bir iplik yumağı gibi karmakarışık bir hal almıştı.

Aklına tekrar Kristen geldi. Telefonunu çıkartıp aradı. Halen ulaşamıyordu. Polise gidip ifade vermeliydi. Ama telefonda söyledikleri dışında onlara verebileceği başka bir bilgi yoktu.

Bu sırada telefon çaldı. Arayan Nelson Hurt’tı.

“Hey Nelson, ne haberlerin var?”

“Dün bulunan Asyalı kızın da kimliğini teşhis ettik Mike. Kız kaçak göçmen bir fahişeymiş.”

Böylece Mike’ın kafasında dönüp duran sorulardan birisi artık cevabını kesin olarak bulmuştu. “Adamımızın fahişelere kafayı taktığına artık eminiz,” dedi. “Kuyunun içinde bulduğumuz ilk kurbanın kimliği tespit edildiğinde onun ne iş yaptığını araştırmamıza gerek kalmayacak Hurt. Çünkü o da fahişe çıkacak!”

XIX

Saat biri geçiyordu. Mike'ın karnı acıkmıştı. FBI'a dönmeden önce göz kapaklarına binen uykusuzluğun ağırlığını iki fincan *javandi*'yle¹³ yıkayıp midesindeki açlığı doyurmak için gaza bastı.

Büronun üst caddesindeki Market Street'e saptı ve bir kafenin önünde durdu. Sokaklarda, o sıcağa rağmen ceket ve kravatla dolaşmak zorunda kalan şirket çalışanlarıyla, gevrek kahkahalar atarak birbirleriyle itişip kakışan öğrenciler ve yüzlerinde boş bir mutluluk ifadesiyle ellerindeki haritalarla heyecanlı heyecanlı dolanan yabancı turistler vardı.

Köşedeki cam kenarında sakın bir masaya geçip garson kızıdan bir hamburger ve yanına sıcak kahve söyledi. Çantasını açıp içinden Doktor Geldof Wieland'ın verdiği Herbert Condon'un hasta dosyasını çıkarttı.

Herbert'in hasta dosyası bir hayli kalındı. Mike, onun on üç yıldır aynı hastanede yattığını düşününce bunun normal olabileceğini düşündü. Dosyanın ilk sayfalarında, arşivlendiği ilk yıldan itibaren sıralanmış, terapist ön değerlendirme formu, tıbbi muayene ve müşahede kâğıdı, hasta dosyası içeriği kontrol formu gibi belgeler vardı.

Mike'ın aradığı şey, hastayla terapiye giren psikiyatri doktorunun doldurduğu hastanın ruh sağlığı gelişim kontrol raporlarıydı. Dosyanın sonunda bu raporların ayrı bir

¹³ Koyu renkli, sert bir Endonezya kahvesi. Java adasında üretilir.

klasör içinde tarih sırasına göre toplanmış olduğunu gördü. Hemen sarı renkli klasörden çıkartıp raporlara bakmaya başladı.

İlk rapor 1995 yılında yazılmıştı. Herbert Candon'un o dönemki psikiyatri doktoru, şu an Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nin müdürü olan Başhekim Geldof Wieland idi.

Bu sırada suratı bir karış asık olan garson kız Mike'ın siparişini getirip geri işine döndü. Mike kahvesinden bir yudum alıp ilk raporu bir çırpıda okudu.

İlk raporun sonunda Herbert Candon'un kadınlardan korktuğunu, hayatında hiç kız arkadaşı olmadığını, gençliğinde sadece dersleriyle ilgilendiğini, sosyal iletişim yönünün çok zayıf olduğunu yazmıştı Doktor Wieland.

Mike dumanı fincanından tüten kahvesinden bir yudum daha alıp hamburgerini ısırdı. Bir yandan da düşünüyordu.

Herbert Condon'un kadınları öldürecek kadar nefret etmesinin bir nedeni de duygularını kadınlara açamıyor oluşu olabilirdi. Onları bilinçaltında saplantı haline getirmişti. Duygusal ve cinsel açlığını bir kadınla tatmin edemeyince de arzuları bir okyanus gibi kabarmış, sonunda kontrolden çıkıp vahşi bir kasırgaya dönüşmüştü. Herbert'in vicdanını karanlık bulutlarla örten, yağmur yerine kurbanların kanlarını akıtan acımasız ve hastalıklı bir kasırgaya...

Damgacı, eğer Mike'ın tahmin ettiği gibi Condon'dan esinleniyor ve ona karşı bir hayranlık besliyorsa, onunla kendisi arasında ruhsal bir bağ kurmuş olmalıydı. Bu bağın oluşmasını ve güçlenmesini sağlayan, kendi hayatıyla onun hayatı arasında benzer noktalar olmalıydı.

Damgacı, kaçırdığı kurbanlara tecavüz etmiyordu. Kadınlara düşmanlık besliyordu. Belki eşcinsel yönelimi bile olabilirdi. Adeta onları cezalandırır gibi korkunç bir öfke pat-

laması yaşayarak ağır işkenceler çektirerek öldürüyordu. Kurbanlarının hayatlarının, ölüm ile yaşam arasındaki çizgide kendi elinde olmasından büyük bir haz alıyor olmalıydı. O ölüm anında, karanlık gözlerini kurbanının yavaş yavaş ışığı sönmekte olan gözlerinin içine çeviriyor, kurbanının verdiği son nefesi, bu hayattaki en değerli manevi hazineymiş gibi kendi ciğerlerine çekiyordu. Adeta öldürdüğü kurbanların ruhlarına sahip oluyor, kendini bir Tanrı olarak görüyordu.

Hasta raporuna göre Condon'un sosyal yönü zayıftı. Belki katilin Condon'a kendini yakın hissetmesinin bir nedeni de buydu. Damgacı da asosyal bir insandı.

O zaman Mike'ın ilk tespiti hatalı çıkabilirdi. Çünkü organize katillerin genellikle sosyal yönleri güçlü olurdu. Ama Damgacı asosyal bir insan ise, o zaman organize katil olmazdı. On yedi-yirmi beş yaşları arasında izole bir dönem yaşamış olmalıydı. Ruh sağlığı normal değildi. Depresyon tedavisi almış ve düzenli olarak ilaç kullanıyor olabilirdi. Herhangi bir profesyonel yardım aldıysa tanımı şizoit davranış gösterdiği şeklinde sınıflandırılmış olabilirdi.

Condon'la Damgacı arasındaki en büyük ortak nokta belki de ikisinin de şizofreni hastası olmasıydı. Condon daha önce kızları kaçırıp öldürmeden önce şizofreni tedavisi görmüştü. Belki de o dönemde beraber tedavi gördüğü hastalardan birisiyle arkadaşça bir yakınlık kurmuştu. Ya da Damgacı, Condon'ı sadece basından ve internetten takip ederek etkilenmişti. Bu soruşturmadaki FBI araştırma ajanları, son on yılda Philadelphia'da şizofreni tedavisi gören ve şiddete yatkın sabıkalı hastalarını da araştırıyorlardı.

Eğer Mike'ın bu son tahminleri doğru çıkarsa şüpheli çerçevesi epey bir daralacak, eyalet akıl hastaneleri veya tıp merkezlerinde tedavi görüp şizoit teşhisi konmuş, röntgencilik, fetiş hırsızlığı, teşhircilik gibi suçlardan sabıkası olan suçluları şüpheliler listesinin başına koyacaklardı.

En önemlisi de Damgacı, eğer Ellington'un kızını kaçırdıysa, Mike, bu olayı soruşturan polisten bilgi almalıydı. Çünkü Damgacı'nun fahişeleri kaçırmayı kolaydı. Ama Ellington'un kızını kaçırmayı için mutlaka ön hazırlık yapmış olmalıydı. Belki onunla önceden iletişim bile kurmuş olabilirdi. Kızın karşısına son günlerde sık sık çıkan, onunla yeni arkadaş olmuş birisi...

Cep telefonu çaldı. Ağzını peçeteye silip ceketinin cebinden telefonunu çıkarttı. Arayan John'du.

"Dinliyorum, John?"

John'un sesi heyecanlıydı.

"Mike nerdesin?"

"Market Street'teyim ne oldu?"

Kötü bir haber vereceği korkusuyla kalbi cızlıyordu.

"Üçüncü kurbanın kimliğini tespit ettik."

"Biliyorum, yarım saat kadar önce Hurt bana haber verdi."

"Hepsi bu değil ama kızın telefonundan hâlâ sinyal geliyor. GSM şirketi baz istasyonunu daha yeni güçlendirmiş. Şanslıyız. Sinyalin geldiği noktayı 5 m²'lik bir çembere aldık. Tam ortasında bir ev çıktı."

"Bir ev mi çıktı?"

"Evet. Clarkson yargıçtan arama izni çıkardı bile, şu an baskına gidiyoruz!"

"Harika, adres kime ait?"

"Gary Lockwood adında bir yazılımcıya aitmiş. Adamın sabıka kaydı yok. Ama evinin aranmasına engel olamayacak!"

"Evi nerede?"

"Ee, bir saniye... Glenolden'de oturuyor, Güney Elmwood Bulvarı'yla Inskeep Bulvarı'nın köşesinde."

Mike bir an ona gönderilen fotoğraftaki toz analiz sonuçlarını gözleri önüne getirerek Gary'nin yaşadığı mahal-

ledeki evin kaç yıllık olabileceğini düşündü. Bildiği kadarıyla oradaki evler çok eski değildi. Katilin muhtemelen kurbanlarını esir tuttuğu evler yirmi yıldan yaşlı olmalıydı. “Tamam John, iyi şanslar, bir şey bulursanız beni haberdar et.”

Telefonu kapatıp hamburgerinin kalanını ağzına attı. Haberin Kristen’le veya yeni bir kurbanla ilgili olmaması içini rahatlatmıştı. Masasının üzerine yaydığı evrakları tekrar düzenli bir şekilde dosyaya koyup asık suratlı garson kızı hesabı ödemek için yanına çağırdı.

XX

On yedi yıl önce, New York

Banyodan kusma sesleri geliyordu. Kapıda elinde havluyula bekleyen Jennifer Danna Northam, sıkkın bir bekleyişten sonra yıpranmış bir halde banyodan çıkan kocasına elindeki havluyu uzatıp moralsiz bir sesle, "İyi misin tatlım?" diye sordu.

Beş buçuk aydır uygulanan kemoterapi yüzünden kafasında bir tane bile saç kalmamış olan Jack Northam sararmış yüzünü havluya silmeden önce başını salladı.

Jennifer, "Az önce Doktor Kramden aradı. Acilen bizi görmek istiyormuş," dedi. "Ama eğer kendini iyi hissetmiyorsan daha sonra da gidebiliriz tatlım ya da ben tek başıma giderim."

Jack başını salladı.

"Yo, biraz hava alsam iyi olur sanırım. Ben de geleceğim."

Yirmi dakika sonra evden çıkan çift, otuz beş dakikalık bir yolculuktan sonra, 3. Cadde'yle George Burns Yolu köşesindeki beş katlı Cedars-Sinai Hastanesi Kanser Enstitüsü'ne varmışlardı.

Dördüncü kattaki hematolog Doktor Adriel Kramden'in odasına çıktılar. Doktorun yüzündeki ince tebessüm evli çiftin içinde meraka neden oldu. Doktor masasının üzerin-

deki dosyayı açıp içinden hastane antetli birkaç sayfa kâğıt çıkardı.

“Jack Northam, bu sabah elime raporlarınız ulaştı. İtiraf etmem gerekir ki kan testleri, kemik iliği testi ve akciğer röntgenleriniz beni oldukça şaşırttı. Kanserli hücrelerinizdeki auer cisimcikleri denen oluşumlar, yakalandığınız akut kan kanserinin miyeloit tipte olduğunu göstermişti bize. Kısacası yaşama şansınız akut lenfosit lösemiye göre oldukça düşüktü, yüzde yirmi şansınız vardı. Dört ay önce konsolidasyon evresi tedavisine geçtiğimizde sizi hastaneden taburcu edip remisyon evresindeki ilaçlarla tedavinizi sürdürmeye karar vermiştik. Geçen hafta yapılan tetkikleriniz şu anda elimde.”

Doktorun söyleyecekleri karşısında Northam çifti neredeyse heyecandan titremeye başlamıştı. Jennifer Northam’ın yüreğinde dolanan ölümcül kelimeler onu neredeyse endişeden yere serecekti. Yoksa kocası, beklenenden çok daha kısa sürede mi ölecekti!

“Bakın,” diyerek doktor devam etti temkinli bir sesle, “İleride bizi ne bekler bilemem. Bir süre daha düzenli olarak kontrollere geleceksiniz. Ama tetkikler şunu gösteriyor ki, kanserli hücrelerinizde inanılmaz bir iyileşme kaydedilmiş. Yüzde doksan dokuz oranında!”

Doktor önündeki test sonuçlarına tekrar şaşkın bir bakış atıp bir an ne söyleyeceğini bilemedi.

“Doğrusunu söylemek gerekirse meslek hayatımda bu kadar çabuk bir iyileşmeye tanık olmamıştım. Düzenli olarak kontrole gelmeye devam edeceksiniz ve gerekli testler yapılmaya devam edecek. Ama şu andan itibaren artık kemoterapi uygulamanıza son veriyorum.”

Jack ve Jennifer Northam bir an için doktoru anlayamadılar. Henüz dört ay önce aynı doktor, Jack’i iki yıl bile yaşatabilme şanslarının yüzde beşten bile daha az olduğunu

söylemişti. Dünyada her yıl altı milyon insan kansere yakalanıyordu ve dört milyondan fazlası ölüyordu.

Jennifer Northam yüzünü eşine çevirdi. İkisinin de gözleri dolmuştu ve daha fazla kendilerini tutamayıp doktorun önünde birbirlerine sarıldılar. Hayatlarında alabilecekleri bundan daha mutlu bir haber olamazdı. Jennifer bu mutluluğa daha fazla dayanamadı ve kocasının kolları arasında ağlamaya başladı. O kadar mutluydu ki doktorun söylediği son sözler uzak bir gezegenden geliyordu adeta.

“Sevincinizi kursağınızda bırakmak istemem ama bazı hastalarda lösemi tekrar ortaya çıkabilir. Bu yüzden kesin olarak iyileştiğinizi söyleyebilmemiz için beş yıl hastalıksız dönemde kalmanız gerekiyor... Lütfen moralinizi yüksek tutun ve hayatınızın tadını çıkarın...”

XXI

Mike, FBI'daki ofisine geçmişti. Herbert Condon'un hastaneden aldığı dosyasını masasının üzerine koydu. Pencereyi açtı. Dışarıda yirmi beş derecelik bir hava sıcaklığı olmalıydı ve nehirde tuzlu bir serinlik geliyordu.

Ceketini askılığa astı ve masasındaki kutudan bir puro alıp koltuğuna oturdu. Gümüş renkli çakmağını çıkıp purosunu tutuşturduktan sonra içine derin bir nefes alıp burun deliklerinden üfledi.

Yol boyunca aklından bir sürü şey geçmişti. Bir an yapması gereken bir şey olduğunu ama bunu unuttuğunu fark etti. Biraz düşününce hatırladı. Masadaki telefona uzanıp Philadelphia Polis Departmanı kayıp şahıs bürosunu aradı. Kendisini tanıtip sicil numarasını verdi. Operatör onu birkaç dakika beklettikten ve birkaç telefon aktarımından sonra ilgili birime bağladı. Mike, bu sürede karşısına çıkacak polisin birkaç saat önce tartıştığı polisin olmaması için içinden dua etti. Telefonu Andrew Self adında bir dedektif açtı. Mike, önce kendini tanıtip ona Profesör Elmore Ellington'un kızı Lillian Ellington'un soruşturmasının nasıl gittiğini sordu. Adam, Mike'a şu an Lillian'ın yakın çevresini sorguladıklarını söyledi. Bunun üzerine Mike adamdan bir şey rica etti. Lillian'ın telefonundan en son kimlerle irtibat kurduğunu öğrenmek istiyordu.

Dedektif Andrew Self bir an duraksadı.

“Ajan Northam, bu resmi bir soruşturma raporudur. Bunu neden istiyorsunuz?”

Mike, polislere fazla güvenmezdi. Kimi polis memurları ve şefleri gazetecilerle fazla içli dışlı olurdu. Bu yüzden Damgacı davasına baktığını söylemedi. Bunun yerine masum bir yalan uydurdu.

“Bakın, ben Profesör Ellington’un bir aile dostuyum. Arayıp teyit ettirebilirsiniz. Adama yardım etmek istiyorum. Ben bir federal ajanım. Ve amacım sadece yardım etmek.”

Uzun bir sessizlik oldu. Mike, telefonun diğer ucundan gelen seslerden polisin gergince sakız çiğnediğini duyuyordu. Ama dedektifin cevabı olumsuz olmamıştı.

“Bak, söylediğin her şeyi teyit ettireceğim. Eğer olumsuz bir şey görürsem her şeyi unut.”

“Tamam, merak etme görmeyeceksin.”

“Tam adın ne?”

“Mike Northam. FBI Suç Araştırma Birimi’ndenim.”

“Tamam, yazdım.”

“Dur, kapatmadan sana faks numaramı da vereyim dostum...”

Mike faks numarasını verip telefonu kapattı.

Bilgisayarını açıp elektronik postalarını kontrol etti. Adli tabip Ralph Roemer, dün sabah cesedini buldukları Asyalı kızın otopsi raporunu göndermişti. Bu seferki kurbanın midesinde veya ciğerinde insan eti atıkları bulunmamıştı.

Mike, arkasına yaslanıp katili gözlerinin önüne getirdi. Adli tıp raporunda belirtilen kesin ölüm saatlerine göre iki kurban da aynı saatlerde öldürülmüştü. 11 Haziran’ı 12’sine bağlayan gece. Damgacı, dün sabah cesedi bulunan Charlotte’un parmaklarını kesip ona zorla yedirmişti. Ama aynı işkenceyi Asyalı kıza yapmamıştı. Ve onun cesedini bir koca gün bekletip 13 Haziran gecesinde bir parkın kenarına at-

mıştı. İkisini de aynı gece öldürecek kadar onu deli eden bir öfke patlaması yaşamış olmalıydı.

“Bu vahşeti sana yaptırarak ne gördün veya ne duydun? Kız arkadaşından mı ayrıldın? Bir fahişeyle beraber olurken başarısız mı oldun? Neden fahişelerden bu kadar nefret ediyorsun?”

Cep telefonundan Hurt Nelson’u arayıp odasına çağırdı. Asyalı kız hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

Beş dakika içinde kara derili Hurt Nelson, elinde köpüklü bir bardağa doldurduğu sıcak bir kahve ve yüzünden hiç eksik olmayan o bembeyaz gülümsemesiyle içeri girdi.

“Selam Mike, ne haber?”

“İyi gidiyor Hurt, otur da şu Asyalı kurbanla ilgili neler buldun anlat.”

Hurt masanın önündeki deri koltuğa oturup bacak bacak üzerine attı. Gömlek cebine koyduğu not defterini çıkarttı.

“Kurbanın lakabı Chloe’ymiş. Gerçek adı Sherie Lou Garcia. Yirmi bir yaşında, bir Filipinli. Buraya kaçak yollarla geçen sene gelmiş. Aslında 25 Mayıs’tan beri kayıpmış. Ama çalıştıkları motelin sahibi kimseye haber vermemiş.”

“Kimliğini nasıl tespit ettiniz?”

“Buraya bir buçuk saat mesafedeki Buckingham ile Lahaska arasında bir motele Göçmenlik Bürosu ve eyalet polisleri dün baskın yapmış. Motel uzun zamandır Göçmenlik Bürosu tarafından gözetim altındaymış zaten. Motelde beş-altı tane kaçak göçmen fahişe varmış. Kaçak Asyalı kızlardan birisi o zaman söylemiş arkadaşının yirmi gündür kayıp olduğunu. Polislerden birinin, Damgacı’nın öldürdüğü kurbanlardan birisinin de Asyalı olduğu aklına gelmiş. Cinayet bürosundan dün bulduğumuz kızın olay yerinde çekilen fotoğraflarını istediler. Arkadaşı fotoğrafları görünce kız teşhis etmiş.”

“Bu kızı sorguladınız mı?”

“Göçmen Bürosu’ndaki işi bitince kızı sorgulayabileceğiz.”

“Peki, kızın kayboluşuyla ilgili bir şey öğrenebildin mi? Yani nasıl olmuş olay?”

“Polislerle konuştum. Bunlar gece yarısından sonra ana yola dökülüp müşteri çekmeye çalışıyorlarmış. Kızlardan bir tanesi de motelin otopark alanında beklermiş. O gece Chloe park alanındaymış. Sonra bir bakmışlar kız yok olmuş. O saatte bir iki araba park alanından çıkmış ama kimse arabalara dikkat etmemiş. Zaten dediğim gibi, kızlar kaçak olduğu için motelin sahibi de kimseye bildirmemiş. Motel sahibi bunları öldürmekle tehdit ediyormuş. Bunlar da korktukları için kimseye bir şey söyleyememişler.”

Mike derin bir nefes aldı.

“Motelde kalan müşterilerin listesine göz atmamız lazım. Bunu halledebilirsin değil mi?”

“Tabi ki sorun değil.”

“Peki telefon. Kızların telefonları varmış. Telefonda onu aramamışlar mı?”

“Aslında kızların hepsinde telefon yokmuş. Motel sahibi yasaklamış telefonu. Bu bizim Chloe’e de kullandığı telefonu hatıyla birlikte müşterilerinden birisi vermiş. Telefonu Tom Mitchell adına kayıtlı. Lumberville de yaşayan bir çiftçi. Telefonu aylar önce vermiş kıza. Chloe’yi o telefonda ertesi günü aramış arkadaşı. Ama ulaşamamış.”

Mike başını salladı.

“Teşekkürler Hurt, iyi iş çıkardın. Hadi gidip şu motel kayıtlarına ulaş şimdi.”

Hurt odadan çıkınca Mike tekrar Herbert Condon’un dosyasını açıp Doktor Geldof’un 1995 yılında yazdığı raporlara göz atmaya başladı. Gözüne çarpan bir şey yoktu. Doktor Geldof, Condon’un bazı terapi seanslarında işlediği cina-

yetleri şiddetle inkâr ettiğini, kendisinin akli başında bir adam olduğunu söylediğini yazmıştı; bazı raporlarda ise Condon'un bu cinayetleri kendisinin işlediğini, Başkan Clinton tarafından bir gece televizyon vasıtasıyla gizli bir mesaj aldığını ve ilk operasyonu 6 Ağustos'ta gerçekleştirdiğini, aksi halde üçüncü dünya savaşının çıkacağını söylediğini yazmıştı. Hatta 1995 yılının ekim ayında yazdığı bir raporda, Condon'un kendisini Amerikan'ın en dahi insanı olduğunu, ama kıymetinin çok geç anlaşılabileceğini ve 2012 yılında özgürlük heykelinden daha büyük boyutlarda bir heykelinin dikileceğini söylediğini de eklemişti.

Doktor Geldof Wieland'ın 1995 yılındaki yazdığı en son raporda ise geçen eylül ayında akut şizofreni şüphesiyle hastaneye getirilen Profesör Herbert Condon'un hoşgörü yoksunluğuna sahip; şizofreninin temel ve ikincil tüm belirtilerini taşıdığını, düşünce akışı ve içeriğinde temel bozukluk, paranoyak belirti ve bulgular bulunduğunu, bu sebeplerden ötürü hastaya şizofreni paranoid tanısı konduğunu yazmıştı.

Mike, bipleyen faksın sesiyle irkildi. Okuduğu raporlardan başını kaldırıp köşedeki faks makinesine baktı. Yazıcıdan çıkan kâğıdı almak için ayağa kalktı. Kâğıt polis departmanından gönderilmişti. Profesör Ellington'un kızının, kaybolduğu günkü telefon görüşme kayıtlarıydı.

Yazıcıdan kâğıdı kopartıp hemen üzerinde yazan numaralara ve karşısındaki isimlere göz atmaya başlamıştı ki cebindeki telefonu çalmaya başladı. Arayan John'du. Bir yandan yazıcıdan aldığı kâğıda bakmaya devam ederken öbür eliyle telefonu açıp kulağına götürdü.

"Hey John, ne buldunuz?"

"Kurbanın telefonunu evde, yatak odasındaki dolabın çekmecesinde bulduk Mike. Bunun dışında ev temiz çıktı. Gary telefonun nereden, nasıl evine geldiğini bilmediğini

iddia ediyor. Şimdi toparlanıyoruz. Gary’i FBI’a getirip ifadesini alacağız. Biraz heyecanlandı. Bu yüzden avukatını istedi.”

Mike’ın gözü bir an elindeki rapordaki bir isme takıldı. Birden irkildi.

“Evet, John, Gary Lockwood kesinlikle avukatını da getirsin,” dedi Mike, elindeki kâğıttan gözlerini ayırmadan.

“Neden ne oldu ki?”

“Gelince anlatırım.”

Telefonu kapattı.

Çünkü elindeki rapora göre Elmore Ellington’un kızı kaybolduğu gece, Gary Lockwood tarafından üç kere telefonla aranmıştı.

XXII

Gary Lockwood kırk yaşında, sarışın, uzun ince narin yapılı çok yakışıklı bir adamdı. Saçının açık rengiyle tezat oluşturacak koyu renkli kalın kaşlarının gölgelediği açık mavi gözleri turkuaz rengindeydi. Gözlerinde parlak, dikdörtgen çerçeveli bir gözlük vardı. Gülümsediği zamanlar, geniş ve biçimli dudaklarının kenarlarında ortaya çıkan hilal şeklindeki derin gamzeler, köşeli hatlara sahip sert yüzünde sempatik ve sıcakkanlı bir görüntü veriyordu.

Ama şu an gülümsemekten çok uzak bir ruh haline sahipti. FBI ajanları Gary'i sorgu odasına alıp kahve ikram ettiler ve onu önündeki mikrofonla yalnız bıraktılar.

Gary, Pennsylvania Harrisburg'da dünyaya gelmişti. Üniversiteyi Pennsylvania Üniversitesi Bilgisayar Bölümü'nde okumuştı. Yıllarca özel bir şirkette çalışmış sonra kendi şirketini kurmuştu. Zekâsının en dikkat çekici yönü ise henüz yirmi yaşındayken Ulusal Hafıza Olimpiyatları şampiyonu olmasıydı.

Gary'i sorgulama odasına almalarının üzerinden bir saat geçmişti. Mike bu sırada odasında John ve Hurt Nelson'a kısaca bugün neler yaptığını anlattı. John'a, Profesör Ellington'un iki gece önce kaybolan kızının telefon görüşme raporunu gösterdi.

"Vay vay! Demek kız kaybolduğu gece Gary Lockwood'la görüşmüş ha? İsmi teyit ettirdin mi? Başka bir Gary çıkmasın?"

“Tabi ki teyit ettirdim. Ayrıca siz gelmeden önce Profesör Ellington’la da görüştim. Gary, kızının birkaç sene önce tanıştığı bir arkadaşımı. Onunla tenis kulübünde tanışmışlar.”

Avukatı gelince Gary ile baş başa kısa bir görüşme yapmak için ajanlardan izin aldı. Beş dakika sonra Hurt Nelson, John Horner ve Mike Northam sorgulamayı yapmak için odaya girdiler.

İlk sözü John Horner aldı.

“Evinizde cep telefonunu bulduğumuz kızı siz mi öldürdünüz?”

“Hayır.”

“11 Haziran gecesi neredeydiniz?”

“Evimde.

“Şahidiniz var mı?”

Gary avukatına yandan bir bakış attı. Avukatı omuz silkince, “Hayır yok,” dedi.

Hurt Nelson masanın üzerine koyduğu dosyadan kurbanların olay yerinde çekilmiş fotoğraflarını çıkarttı.

Gary fotoğraflara bir an bakıp yüzünü buruşturarak kafasını başka yöne çevirdi.

“Bu kızları tanıyor musunuz? Onlarla bir ilişkiniz oldu mu?”

“Hayır. Hiçbirini tanımıyorum, daha önce de görmedim.”

“Dün sabah cesedini bulduğumuz Chloe lakaplı, gerçek adı Sherie Lou Garcia olan Filipinli kaçak göçmen fahişenin kullandığı cep telefonu evinizde bulundu. Bunun için ne söyleyeceksiniz?”

“Bir şey söyleyemeyeceğim.”

“Oraya kendi kendine gelmedi değil mi bu alet?”

Avukatı araya girdi, “Bu soru mecazi bir soru, müvekkilime net sorular sorun lütfen.”

“O telefonu oraya kim getirdi?”

“Bilmiyorum.”

“Sherie Lou Garcia’yı siz mi öldürdünüz?”

“Hayır.”

“Peki, telefon evinize nasıl geldi?”

“Söyledim ya bilmiyorum.”

“Evinize yabancılar gelir mi?”

“Yani, yabancılar derken, evet çevrem çok geniştir ve çok misafirim olur.”

“Evinize son zamanlarda zorla girildiğine dair bir şüpheye kapılıp polise şikâyetinde bulundunuz mu?”

“Hayır.”

“O halde kurbana ait o telefonu, dolabınıza siz koymadıysanız, evinize gelip giden misafirlerinizden birisi bırakmış olabilir mi?”

Sorgulama sırasında Gary’nin başı genellikle aşağıya bakıyordu. Ama bu sorudan sonra yüzünü kaldırıp karşıdaki sandalyede oturan John’a şaşkınca baktı. Gözlüğünü düzeltti.

“Ben kimseyi zan altında bırakmak istemem. Çevremdeki insanlar da tıpkı benim gibi seçkin kimselerdir.”

“25 Mayıs’tan sonra, bugüne kadar evinize kaç kişi girip çıktı?”

Gary omuz silkip dudak büzdü.

“Çok kişi. Hatta geçen hafta sonu evimde bir parti vermiştim.”

“Davetliler kaç kişiydi?”

“Çok fazla.”

“Kaç kişi?”

“İki yüz kadar!”

John derin bir “Of” çekip arkasına yaslandı.

Gary omuz silkti. “Evime Noel partilerinde dört yüz kişi geldiği de olur!” Sesi alaycıydı.

Söz sırasını ayakta, şüphelinin karşısında bekleyen Mike almıştı.

“Jennifer isminde kimseyi tanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Liza?”

“Hayır.”

“Mesquita sözcüğünün bir anlamı var mı sizin için?”

Biran duraksadı. “Hayır.”

“Herbert Condon’ı tanıyor musunuz?”

Gary bu soruya hemen cevap vermedi. John da bu sorudan sonra başını, kalın boynunun üzerinde hafifçe döndürüp meraklı bir ifadeyle Mike’a baktı. Mike gözlerini kırptırdı.

“Tanımıyorum.”

“Herbert Condon ismini hiç duymadınız mı?”

“Şey aslına bakarsanız duydum ama şahsen tanı mıyorum, demek istedim.”

“Herbert Condon’la hiç görüştünüz mü? Pennsylvania Akıl Hastalıkları Hastanesi’nde.”

“Hayır.”

“Geçmişte hiç ruhsal bir hastalık geçirdiniz mi?”

Gary bu sorudan rahatsız olmuş gibi irkildi bir an. “Hayır.”

“Peki, Lillian Ellington’u tanıyor musunuz?”

Gary’nin kaşları çatıldı bir an. Başını aşağıya salladı.

“Tanıyorum.”

“Şu an onun nerede olduğunu biliyor musun?”

Gary buz gibi bir ifadeyle bu sefer başını yanlara salladı.

“Kayboldu.”

“Kaybolduğunu biliyorsun demek?”

“Evet.”

“Ne zaman kaybolduğunu da biliyor musun?”

“Evet, dört gün önce.”

“Peki, seninle buluştuktan sonra mı yoksa daha sonra mı?”

Avukatı araya girdi.

“Beyler, yeter ama. Bu soruşturma Lillian’la mı ilgili yoksa telefonla mı ilgili? Elinizde hiçbir somut kanıt yok, müvekkilimin sabıka kaydı temiz, vergi borcu bile yok, onu böyle zan altında bırakan sorular soramazsınız!”

John kaşlarını çatıp avukata baktı.

“Evinde dün boğazı kesilerek öldürülen bir kadına ait telefon bulundu. Ve dört gün önce bir kız kaçıyordu. Ve o kızın telefonda en son konuştuğu kişi de müvekkilinmiş. Sence bunlar birini zan altında bırakmaya yetmez mi?”

“Yapmayın, Lillian müvekkilimin bir arkadaşı, bunu olayı soruşturan polis raporlarından da bulabilirsiniz. Size eyalet yasalarını hatırlatmak istemiyorum. Müvekkilimin evinin bahçesinde bir ceset bile bulsanız onu gözaltında tutabilmek için birinci sınıf bir kanıtı ihtiyacınız var!”

“Birinci sınıf mı? Sizce bulduğumuz bu telefon ikinci sınıf bir kanıt mı? Neden benim evimde bulunmadı bu telefon? Ya da başka birinin? Neden müvekkilinin evinde bulundu, söyler misiniz?”

Avukat küçümseyici bir ifadeyle başını sallayıp, “O telefonu evine müvekkilimin getirdiğine dair elinizde hiçbir somut kanıt yok. Susma hakkını kullanabilirsin,” dedi Gary’e dönerek. “Bu sorgulama tam bir saçmalık.”

“Saçmalık mı? Bunu böyle rahatça bölge başsavcısına da söyleyebilir misin? Elimizde maddi bir delil var. Birinci sınıf bir delil hem de! Ve o delil müvekkilinin evinde, yatak odasındaki dolabın içinde bulundu? Nasıl girdi oraya acaba?”

“Belki kız telefonunu birine sattı ve Gary de ondan aldı. Bunu açıklamak zorunda değil. Bu telefon hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

John tam ağzını açmış, her zamanki gibi bağırarak bir şey söyleyecekti ki kapı açıldı ve eşikte Clarkson'un asık suratı görüldü. Bu süre boyunca aynalı camın arkasından izlemişti sorgulamayı. "Tamam, John, adamı serbest bırakın. Telefonun üzerinde Gary'e ait parmak izi çıkmadı," dedi duygusuz bir sesle. "Ama savcı Gary'nin parmak izi ve DNA örneği vermesini istedi, bu yüzden buradan çıkmadan önce laboratuvara uğramanız gerek."

John sıkıntılı bir ifadeyle arkasına yaslanıp ellerini geriye doğru taradığı saçlarının üzerinde gezdirdi. "O partiye katılan herkesin ismini, telefonunu ve adresini istiyorum," dedi Gary'e emir verircesine. "25 Mayıs'tan sonra evine girip çıkan herkesi. Akşam olmadan listeyi gönder, yoksa yakana yapışırım."

Avukatı başını yanlara salladı.

"Bunun için savcılık izni gerek. Özel hayata böyle tecavüz edemezsiniz!"

Gary, "Tamam," dedi. Odadaki herkes şaşkınca yüzünü Gary'e dikti. "Tamam, istediğinizi yapacağım. Çünkü bu olay sınırlarımı bozdu. Ben masumum. Ve bunu kanıtlamak için istediğiniz her şeyi yapacağım."

Ayağa kalktıklarında Hurt Nelson, "Hey durun, şunu imzalamanız lazım," diyerek ifade tutanağını uzattı. Avukat ifade tutanağına bir göz atıp sessizce başını salladı. Gary, avukatının yanında ifadesinin alındığını belirten belgeye imzayı attı ve avukatıyla birlikte odadan çıktı.

XXIII

Mike sorgulama odasından çıkıp FBI'ın 18. kattaki Suç Araştırma Bürosu'nun yan yana dizilmiş masalarla dolu olan geniş ve açık ofisine geçmek üzere asansörün önündeki beyaz parke döşeli koridora girdi.

Koridorun sonunda kırmızı çuha gerili ilan tabelasının yanından geçerken kulakları karşı duvardaki küçük LCD televizyona takıldı. Ekrandaki haber bülteninde kadın spiker heyecanlı bir sesle bir haber veriyordu.

"...Orta Pennsylvania bölgesi Birleşik Devletler avukatı olan Martin C. Carlso, yaptığı açıklamada, 3 Nisan 2007'de yakalanan, kırk yedi yaşındaki çocuk pornocusu..."

Dün FBI'ın Adalet Bakanlığı Basım Bölümü'nün yayıma verdiği, Pennsylvania'da FBI ajanları tarafından yakalanan kırk yedi yaşındaki John New adlı bir çocuk pornocusunun bugün başlayan mahkeme haberiye bu.

Bir an olayı kendi yaşıyormuş hissiyle ürperdi Mike. Serri ve uzun adımlarla odasına yöneldi.

"Ee, adamın elini kolunu sallayarak gitmesine izin verdik," diye söylendi John, Mike'ın hemen arkasından ofise girerek.

Mike omuz silkip masasına oturdu.

"Yapacak bir şey yok, hem Gary tamamen vakit kaybı."

"Sen onun Damgacı olduğuna inanmıyor musun?"

“Hayır,” dedi Mike kendinden emin bir sesle. “Düşünsene, bulduğumuz kurbanların üzerinden katilin kimliğini ortaya çıkartacak en ufak bir ipucu bile bulamadık. Bu kadar temiz ve titiz çalışan bir katil, neden kurbanının telefonunu evine getirip saklama salaklığını yapsın ki?”

John düşünceli bir ifadeyle başını sallayıp Mike’ın masası önündeki deri koltuğa yerleşti.

“Belki gözü dönmüştü. Ne yaptığını hatırlamıyordu. Belki çift karakterlidir. Tam bir delidir.”

Mike gülümsedi.

“Birinin delilik anında işlediği cinayetlerde bile zekâsı durmaz John. Çoğu ruh hastasının birini öldürdüğünde delilleri saklayacak kadar bilinci yerinde oluyor.”

“O zaman geriye tek bir seçenek kalıyor. O telefonu oraya katil getirip koydu.”

“Olabilir ve Gary’den fazla hoşlanmayan birisi. Ya da avukatının dediği gibi, Gary o telefona başka yollardan sahip oldu ve bunu söylemek istemiyor. Kolay olmayacak. Eğer katil Gary’nin arkadaşlarından ise er geç şüphelilerimizin listesine girecek. Ama...”

Mike devamını getirmeden önce bakışlarını sıkıntılı bir ifadeyle boşluğa dikti.

John huzursuz bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Ama ne?”

“Adam geçen hafta evinde iki yüz kişilik bir parti verdiğini söylüyor. Belki partiye gelen arkadaşlarının arkadaşlarından birisidir. Gary bile ilk kez o gün tanışmış olabilir. Herkesi sorgulamamız aylar sürer ve elimizde maddi bir kanıt olmadığı sürece katille yüzleşsek bile onu kırk sekiz saatten fazla burada tutamayız! Bize kanıt lazım, John, avukatı haklı, birinci sınıf bir kanıt hem de!”

John, canı sıkılmış gibi derin bir iç çekti.

“O halde şu an rutin sorgulama işlerine devam etmekten başka yapacak bir çare yok! Gary’nin mal varlıklarını

kontrol edeceğiz, telefon sinyallerini, başka bir evi varsa orayı da arayabiliriz. Ama ne buluruz bilmiyorum. Bu iş iyice sarpa sardı!”

Mike gülümsedi.

“Elimizi boka sokmadan yüzüğü bulamayız John.”

Bir süre sessizlik olunca John, dün gece NBA final serisinde Boston Celtics’le Los Angeles Lakers arasında oynanan maçtan bahsetti. Celtics durumu üç-bir yapmıştı. Mike da fanatik bir Los Angeles taraftarıydı, ama dün geceki maç tamamen unutmuştu.

John çıkınca Mike klimayı çalıştırıp başını masasının üzerine koydu. Yorgunluktan ve uykusuzluktan göz kapakları ağırlaşmıştı. “Kokaine ihtiyacım,” var diye düşündü. Şu an evinde, yatağında olmak için maaşının yarısını verebilirdi.

Üzerine binen yorgunluk zırhını delmek için, alnını masanın üzerindeki yumuşak deri dosyanın üzerinden kaldırmadan on beş dakika kadar uyukladı. Uyanmasına neden olan şey gördüğü tuhaf bir rüyaydı. Rüyasında gece saatlerinde Brezilya’ya gidiyordu ve uçaktayken gözyaşları bir sel gibi dizlerine boşanıyordu.

Göğsünü daraltan tuhaf bir sıkıntıyla gözlerini açtı. Kendini kuş gibi hafif hissediyordu. Kahve içip zihnine ağ ören uyuntuluğu süpürebilmek için dışarıdaki kahve makinesinden fincanına şekersiz bir *americano* koydu.

Masasının üzerindeki *panatella* denilen ince ve uzun puroların bulunduğu kutudan bir puro alıp yaktı. Pencereye doğru yürüdü ve camı açıp kentin uğultusuyla birlikte içeriye boşalan sıcak havanın nem yüklü ılık dalgalarına yüzünü tuttu. Bir süre hiçbir şey düşünmeyip beynindeki kuşku dağlarının üzerindeki yükü hafifletmeye çalıştı. Hareketli çalışma binalarının göğe uzanan gri damlarının silüetleri parlak Philadelphia güneşinin altında erimiş krom renginde

görülüyordu. Karşıdaki Bağımsızlık Parkı'nın terk edilmiş yürüyüş yolları ve kimsesiz bankları, yalnız âşıkların buruk hülyalara dalması için oldukça uygun, melankolik ve ıssız bir hale bürünmüştü. Öğlen saatleri olduğu için parkta pek insan görünmüyordu. Sadece 100 m kadar aşağıda Market Street'in üzerinde kayan trafiğin yoğun ve uğursuz homurtuları bu تنها görüntünün huzur uyandıran ruhunu emiyordu. "Gürültü ve huzur, rekabet ve paylaşım, iyi ve kötü... Aynı kentin içinde, aynı mahallede, hatta aynı evin içinde büyümüş insanlar nasıl bu kadar birbirinden zıt olabiliyor, nasıl dünyayı bu kadar farklı yorumlayabiliyorlar," diye düşündü. "Kimileri yaşadığı hayattan bir şeyler almaya çalışıyor, kimileri ise hayata bir şeyler katmak... Kimisi vahşi bir hayvan gibi insanları öldürüyor, kimileri de insanların hayatını kurtarabilmek için ömrünü tüketiyor." O an, geçenlerde okuduğu ama ismini hatırlayamadığı bir yazarın çelikten bir yumruk gibi beynine gömülen o sert sözlerini hatırladı.

"İçindeki bütün umutları öldür, geriye sadece vahşi ve kuduz bir köpek kalır!"

Bir anda esmeye başlayan rüzgârın acı iniltileri Mike'ın bu uğursuz düşüncelerine eşlik etmek istercesine kulaklarında kasvetli bir sesle uğuldadı. İnsan olmak umut etmektir. Kolundaki saatin tik takları zamanın öldürücü çivilerini boşluğa çakarken, masasındaki cep telefonunun git gide yükselen ziliyle ürperiverdi.

Sinir bozucu motor ve klakson gürültülerini kesmek için camı kapayıp masasına yürüdü. Telefonun ekranındaki numaraya baktı. Özel numaraydı. Ekipteki ajanlarından birisinin aradığını düşündü. Israrla çalan telefonunu sol eline aldı, açmadan önce diğer eliyle Philadelphia Phillies takımının logosu olan fincanından bir yudum kahve alıp telefonuna cevap verdi.

“Hâlâ başın ağrıyor mu Mike?”

“Pardon?”

“Kim olduğumu merak ediyorsun, değil mi Mike?”

Ses, adeta karanlık bir kuyunun içinden geliyordu. Mike ürperdiğini hissederek, “Kimsiniz?” diye sordu.

“Doğradığım kadınların kimliklerini tespit edebildiniz mi Mike?”

Bir anda tüm kanı beynine fırladı Mike’ın. Bu oydu.

Arayan o manyaktı!

XXIV

“Kimsin sen?”

Katilin sesi derinlerden, adeta bir kuyunun içinden yükseliyormuş gibi yankılanıyordu.

“O fahişeler için üzülme Mike. Her yerde varlar. Başımı ağrıtıyorlar. Kadınların sesinden nefret ediyorum Mike. Tıpkı senin de ettiğin gibi. Birbirimize benziyoruz Mike. Ama sen geçmişin hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Kim olduğunu bilmiyorsun? Gerçek anne ve babanı hiç merak ettin mi?”

Mike’ın tüm kanı beynine çıkmıştı. O manyak, Mike hakkında gereğinden fazla şey biliyordu. Çok özel şeyler.

“Gerçek annem babam mı? Kimmiş onlar, madem sen biliyorsun, buraya gelip benimle paylaşma inceliğini göster-sene!”

“Komik birisin Mike. Babandan hâlâ nefret mi ediyorsun?”

Mike bir an beyninden vurulmuşa döndü. O psikopat Mike’ın babasından nefret ettiğini bile öğrenmişti.

“Ne yaptım ben sana? Bir yakınını hapse tıktım değil mi?”

Mike onu kızdırmaya çalışıyordu.

“Eminim şu anda beş-altı tane zenci bağırarak onu bir güzel hallediyorlardır!”

Karşısındaki cevap vermeden önce yine derin, hırıltılı bir soluk aldı. Mike onu sinirlendirip kontrolünü yitirteceğini sanıyordu ama umduğu etkiyi yaratamadı.

“Kim olduğumu asla bulamayacaksın Mike ama ben sürekli senin yakınlarında olacağım!”

“Manyak herifin tekisin sen biliyor musun? Hastasın! Benim hakkımda da bir bok bildiğin yok!”

Karşı taraftan ses gelmeyince Mike sesini daha da yükseltti.

“Konuşsana hadi, neden sustun! Masum insanları öldüreceğine benimle paylaşsana derdini! Eminim nerede olduğumu da biliyorsundur, gelsene hadi, kozlarımızı başa paylaşalım!”

Telefonun diğer ucundan bir kaç dil şaklatma sesi geldi. Sesini kısarak konuşan katil ürkütücü derecede soğukkanlı, kibirli ve kontrollüydü.

“Olmuyor böyle Mike, şimdi sakince dinle beni. Yaptığım her şeyin bir nedeni var. Benim bir canavar olduğumu sanıyorsun, ama değilim. Benim yerimde olsan sen de aynı-sını yapardın. Her insanın yüreğinde karanlık bir kuyu vardır Mike ve öldürmek insanın en doğal hakkıdır! Bu sabah ziyaretine gittiğin Doktor Wieland’ın evine az önce senin için bir hediye bıraktım. Gidip alsan iyi olur.”

Mike’ın kalbi küt küt atmaya başladı.

“Ne! Neden bahsediyorsun sen?”

Telefon kapandı. Mike bir süre olduğu yerde donup kaldı. Tepkisini ölçmek için mahsustan o psikopata hakaret etmişti, ama karşısındaki sakinliğini korumayı bilmiş ve üstüne üstlük bir de Mike’ın zihnini allak bullak eden o şey-leri söylemişti.

“Bu sabah ziyaretine gittiğin Doktor Wieland’ın evinde senin için bir hediye bıraktım...”

Bu sözler Mike’ın zihninin içinde, sessizliğe sıkılan bir kurşun gibi yankılanarak dolanıyordu. Katil onu takip ediyordu!

Mike, bel kemiğinde ürperen bir hisle telefonu masasının üzerine koyup koltuğuna oturdu. Katilin konuşması onun kişiliği hakkında Mike'a pek çok bilgi vermişti. Sakinleşmek için purosunu ağzına aldı ve dumanını havaya üfleterek o manyağın az önce telefonda kendisine söylediklerini düşünmeye başladı. Katil telefonda onunla konuşurken sesini ürkütücü derecede kısıyordu; belki bir ses değiştirme aleti kullanıyordu. Bu yüzden Mike onun kaç yaş aralığında olduğunu tahmin etmekte zorlandı. Belki 30-40 yaşları arasında olabilirdi.

Sesi ürkütücü derecede soğukkanlıydı, kibirliydi. Yakalanmayacağına emindi. Kendini bir tanrı olarak görüyordu. Bu yüzden yaptıklarından en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Aslında kaygılanmaması, bu kadar rahat davranması iyiye işaretti. Hata yapacaktı. Kendine bu kadar aşırı güvenmesi hatayı da peşinden getirecekti. Ama katilin aynı zamanda bu kadar soğukkanlı olması Mike'ı ürkütüyordu da. Elini yeni kana bulamış bir katilin o üstünlük taslayan heyecanı ve budala kibri, karşısındaki katilde yoktu. Adam çok profesyoneldi, kibri ölçülüydü, kendine güveni ise akılcıydı, açık açık meydan okumuyordu, adeta avına pusu hazırlayan bir avcı gibi, usul usul ilerliyordu. Bu kadar kontrol, cinayet işlemeye birkaç hafta önce başlamış toy bir katili aşıyordu. Bu da Mike'ı başka bir yere götürüyordu. Adam bir profesyoneldi. Daha önce kesinlikle cinayet ya da ağır bir şiddet suçu işlemişti. Öyle ya da böyle suçun içinde yer almıştı.

Kafasını meşgul eden başka bir şey daha vardı. Babası...

Katil, "Babandan hâlâ nefret mi ediyorsun?" diye sormuştu.

Purosunu kül tablasında söndürüp elleriyle yüzünü ovaladı.

"Katil bunu nasıl bilebilir?"

Mike babasının ne yüzünü görmek ne de onunla ilgili bir şey duymak istiyordu. Öfkeyle dişlerini sıktı. Gözleri baş ağrıtıcı bir sızıyla buğulanmıştı. Mike babasından nefret ettiğini Kristen'e bile anlatmamıştı. Bunu annesi dışında kimse bilemezdi.

O olaydan sonra babasıyla hiç konuşmamıştı. Neredeyse on yedi yıldır...

XXV

On beş yıl önce

Jennifer Northam, gözyaşları içinde salondaki kanepede oturuyordu. Köşedeki abajurun yaydığı loş ışıklarla aydınlanan salon, acılı kadının yüzündeki derin çizgileri koyu gölgelerle daha da keskinleştirmişti.

Umut-suzca geniş yüz kaslarını gerip arkasına yaslandı ve uzun bir süre boşluğa daldı. Sonra göğüs kafesindeki sıkıntıyı giderecekmiş gibi ciğerlerine derin bir nefes alıp verdi, elindeki ıslak mendile nemli yanaklarını sildi. Umut-suzluk, göğüs kafesine oturmuş bir kurt gibi yüreğini kemi-riyordu. Kafası kurşun gibi ağırlaşmış, genzi kurumuş, yanakları ağlamaktan şişmiş, gözleri buz mavisi bir menevişle yaşlanmıştı.

Derken içerdeki odadan Jack Northam çıktı. Elinde bavulu vardı.

Karşısından geçerken karısına kaçamak bir bakış atıp hiçbir duygu kalıntısı barındırmayan soğuk gözleriyle kapıya doğru yöneldi. Oysa bu gözler karısına yıllar boyunca aşkla, sevgiyle, tutkuyla bakmıştı. Jennifer için bu gerçek tokat gibiydi, sevdiği adamın gözlerindeki parıltının yapmacık olduğunu anlayabilmesi için onun dudaklarından dökülecek acı kelimeleri duyması gerekmişti.

Jack elini kapının tokmağına uzatınca durdu. Söylemekte kararsız olduğu kelimeler dilinde ağırlaşıyor, acı veriyor,

ama vicdanı onları özgürlüğe uçurmak için damağında sabırsızca debeleniyordu. Yumruklarını sıkıp tırnaklarını avuç içlerine batırdı. Yüzünü omzunun üzerinden kanepede oturan karısına çevirip hüznün dolu bir bakış attı. Adeta bu olanlardan kendisi sorumlu değilmiş gibi. Aradaki sessizlik ve bu bakışma hiçbir kelimenin yerini tutamazdı, her şey durgun bir göl kadar şeffaf ve açıktı. Ölülerin arkasından ne konuşulabilirdi ki?

Artık Jack ve Jennifer'in evliliği ölmüştü. "Önce ben senin hastalığınla ilgilendim yıllarca, sonra da sen benimkiyle. Ama artık yapamıyorum. Bu durumuna katlanamıyorum," dedi Jack çatallı bir sesle. "Mike'a de ki..." diye devam etti, ama devamını getiremedi, ağzı açık bir halde sustu, çenesi kasıldı, yüzüne pişmanlık dolu, korku dolu bir anlam oturdu.

Jennifer kendine birkaç adım uzakta duran, oysa gerçekte derin bir uçurumun diğer yakasından bakan kocasının gözlerinin içine bakmaya çalıştı.

Jack Northam, gözleri acıdan incecik bir cam gibi parlayan eşinin gözlerine bakamadı, başını eğdi ve sözcüklerin devamını karısıyla arasına giren uçurumun içine attı. Dudaklarının ucuna kadar gelmiş olan kelimeleri acıyla yutkunarak boğdu. Dişlerini sıkıp kapının tokmağını sertçe çevirdi ve aceleci adımlarla kendini dışarı attı. Kapının sesi Jennifer'in ensesinde buz gibi bir ürperti uyandırdı, tüyleri diken diken oldu. Kapının çarpan acı sesi, Jennifer'in yüreğini delip geçen bir silah sesi kadar ölümcüldü.

İki ay sonra boşandılar.

Jack Northam, kanseri yendikten iki yıl sonra karısının ruhsal problemlerini bahane ederek onu kendinden on altı yaş küçük bir kadın için terk edip gitmişti.

XXVI

Mike babasını hiç affetmemiştir. Kanseri olduğu zaman annesi onu bir an olsun bile yalnız bırakmamıştır. Onunla ağlamış, gecenin bir yarısında onunla birlikte kalkıp banyoya koşmuş, umutsuzluk dolu, sancılı dolu günlerde kocasını bir saniye olsun yalnız bırakmamıştır.

Buna karşılık babası kanserden kurtulduktan iki yıl sonra başka bir kadın için vefakâr annesini terk edip gitmiştir. Mike, o günlerde çiçeği burnunda bir dedektif olarak New York'ta görev yapıyordu ve babasının kanser olduğunu bile çok geç öğrenmişti. Annesi ve babası Mike'a bunu babası mucizevi bir hızla iyileştikten sonra söylemişlerdi.

Tıpkı öz evlatları olmadığını ona on üç yaşındayken itiraf etmeleri gibi!

Katil ona, "Gerçek anne ve babanı hiç merak etmedin mi?" diye sormuştu. Demek ki Mike'ın evlatlık olduğunu da biliyordu. Bunu Mike'ın çevresinde bilen kaç kişi vardı ki?

Onu 1968'de, tahminen dört yaşındayken, bir lokantanın bulaşıkçısı, New York'ta bir ara sokakta baygın halde bulmuştu ve polise teslim etmişti. Polis soruşturmasından bir sonuç çıkmayınca mahkeme onu yurda vermişti. İki ay boyunca tek kelime bile konuşmamıştı. Dört yaşından önce ne yaptığını, nerede yaşadığını, annesinin ve babasının adlarını, kısacası hiçbir şey hatırlamıyordu. Adli çocuk psikoloğu onun çok ciddi duygusal bir travma geçirdiğini, başından-belki de kaza, kaçırılma, hapsedilme gibi kötü bir olay geçti-

ğini ve geçici amnezi¹⁴ yaşadığını söylemişti. Kolundaki iğne izleri de küçük Mike'ın kaçırılmış olabileceği ihtimalini güçlendiriyordu, ama polisin eyalet çapında bir yıl süren araştırmalarında Mike'ın nereden gelmiş olabileceğine dair tek bir iz bile bulamamışlardı. Bir yıl sonra da Jack ve Jennifer Northam çifti tarafından evlatlık alınıp yurttan alınmıştı. Bu yüzden Mike ne gerçek adını, ne de nerede doğduğunu asla öğrenememişti.

Mike bunu çok düşünmüştü geçmişte. Kaçırılmış mıydı? Gerçek annesi ve babası öldürülmüş müydü? Polis hiçbir şey bulamamıştı. Ertesi yılsa çocuk yurdundan Jack ve Jennifer Northam çifti onu evlatlık almıştı. Evlat edinmek için sekiz aydır sırada bekliyorlardı.

Bu gerçekleri şu anda FBI yöneticisi David Demille ve Profesyonel Sorumluluk Birimi'nden Micheal Payne dışında bilen yoktu.

Birde Kristen biliyordu. Kristen başka birisine söylemiş olabilir miydi?

Bu arada Kristen'i tamamen unuttuğunu fark etti. Gün içerisinde birkaç kez aramıştı, ama telefonu halen kapalıydı. Sally'i aradı ve polise kayıp ihbarında bulunduğunu söyledi.

"Kırk sekiz saat içinde resmi soruşturma dosyasını açacaklar Sally."

"Çok korkuyorum Mike, bir arkadaşım haberlerde bir seri katilin kadınları öldürdüğünü duymuş."

"Hayır Sally, endişelenme, o katil sadece hayat kadınlarına saldırıyor. Kristen'i sapasağlam bulacağız."

Telefonu kapatınca ona dün gönderilen fotoğrafı çıkartıp tekrar baktı. Kafasına çuval geçirilmiş kadının üzerinde yazan "Beni Kurtar" yazısı ruhunun derinliklerinde acı dolu

¹⁴ Hafıza kaybı.

bir zehir gibi patlıyordu. “Kimsin sen? Lillian mı? Kristen mi?”

Purosu dibine gelmişti, küllükte söndürdü. Zihni Kristen’le yaşadıkları anıların gölgede kalmış ara sokaklarındaydı. Oralarda, gözünden kaçan bir ayrıntı arıyordu. Eğer o manyağın Kristen’in kaybolmasıyla bir ilgisi varsa, ki Mike’ı demin aradığında bundan hiç bahsetmemişti, sadece Mike’tan değil, onun beraber olduğu kadından da intikam almak isteyen biri olmalıydı.

Bu fikir beyninde bir ışık yaktı. Belki de katil Mike’ın değil, Kristen’in peşindeydi. Belki de Kristen’in çevresinden birisiydi. Tabi Kristen’in kaybolmasıyla ilgisi varsa?

Ama Mike’tan ne istiyordu? Ya öldürdüğü fahişeler?

Hedef şaşırtmak, Mike’ın zihnini bulandırmak için onu telefonla aramış olabilirdi. Mike’la ilgili öğrendiği bölük pörçük bilgileri bir yumak gibi sarıp sarmalayıp sanki hakkında çok fazla şey biliyormuş gibi yaparak dikkatini başka tarafa çekmek için bir zihin bulamacı yaratmaya çalışıyor olabilirdi. Zeki ve organize bir katil böyle yapardı!

Mike biraz daha düşününce bu yaklaşımı ona çok mantıklı geldi. Katil konuşurken de konudan konuya atlayarak Mike’ın kafasını karıştırmaya, soruşturmayı yanlış bir yöne çekmeye çalışmıştı. Belki de bunu bilinçsizce yapıyordu, düşüncelerini toplama problemi olabilirdi. O an katilin bir işte çalışıp çalışmadığını düşünmeye başladı. Bu katilin profili için önemli bir ayrıntıydı. Bu tip karakter karmaşası yaşayan psikopatlar düzenli olarak bir işte çalışmazdı, sık sık iş değiştirirlerdi. Karşısındaki katil de böyle olmalıydı, çünkü çalkantılı bir ruh hali, narsist davranış bozukluğu vardı. Suçlanmak onu deli ediyordu. Kendini bir tanrı olarak görüyordu. Belki gerçekten de üstün bir zekâyâ sahipti, ama kıymeti bilinmediği için yaptığı bütün hataları başkalarının üzerine yıkıyordu. Bu yüzden yalnız yaşıyordu, kendini

toplumdan soyutlamıştı. Eğer maddi durumu biraz iyiye belki hiçbir işte çalışmıyor da olabilirdi. Başkasının emri altında çalışmak onu küçültürdü, bu yüzden baskı altında yaşamaktansa fakir ama özgür bir hayat sürmeyi tercih etmiş bile olabilirdi. Belki işsizlik maaşıyla geçiniyordu ya da ordu maaşıyla...

Tabi bir oyuna gelmediyse... Demin arayan kişi Damgacı olmayabilirdi! Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Hay lanet!" diye bir küfür savurdu Mike ve FBI operatörünü arayıp az önce cep telefonunu arayan numaranın adresini tespit etmelerini istedi.

Sonra Doktor Geldof Wieland'ı aradı. Hastane sekreteri birkaç saniye beklettikten sonra başhekimin odasını bağladı.

"Doktor, ben Mike Northam, tekrar rahatsız ediyorum ama bu sefer ki çok ciddi."

"Sizi dinliyorum Bay Northam. Yoksa bir gelişme mi oldu?"

"Evet, teyit etmemiz lazım. Sizi fazla endişelendirmek istemem ama şu an iş yerinizden ayrılıp evinize gidebilir misiniz?"

"Neden, ne oldu?"

"Az önce bir ihbar aldık. Evinize gizlice girilmiş olabilir. Bunu değerlendirmek zorundayız. Ben şimdi polise haber verip bir ekibi oraya yönlendireceğim. Siz de bir gidip kontrol etseniz iyi olur."

Doktor bir süre sessiz kaldı. Mike adamın durumunu anlayabiliyordu. Philadelphia'da vahşi cinayetler işleyen bir sapığın peşine düşmüş bir FBI ajanı ona, "Evinize gizlice girilmiş olabilir," diyordu. İnsanı huzursuz edecek, uykularını kaçırarak sinir bozucu bir durumdu. "Tamam, Bay Northam, gidip kontrol edeceğim."

"Polislerle birlikte girin mutlaka eve. Size ait olmayan bir eşya, belki bir telefon, bilmiyorum evinizde olmaması

gereken herhangi bir eşya var mı kontrol edip beni arayın. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama kontrol etmek zorundayız.”

“Tamam, Bay Northam, size haber vereceğim.”

“Bana şimdi adresinizi verin. İş birliğiniz için teşekkürler...”

Mike adresi alınca telefonu kapattı. Önce polisi arayıp durumu anlattı. Sonra da ekiptekileri son gelişmeleri haberdar etmek için acil olarak odasında toplantıya çağırdı.

XXVII

Sırtlarında sarı harflerle FBI yazan açık mavi rüzgârlıkları üzerlerine giymiş Kanıt Kontrol Ekibi, Doktor Wieland'ın evinde parmak izi, ayak izi ve elektrikli süpürgelerle muhtelif saç teliyle lif örnekleri arıyordu.

Mike, devriye arabasının arka koltuğunda hayalet görmüş gibi bembeyaz bir yüzle oturan Doktor Geldof Wieland'ın yanına gitti. "İyi misiniz?" diye sordu.

Geldof kederli yüzünü tedirgin bakışlarla Mike'a çevirip sessizce başını salladı. Mike, "Az sonra psikolog burada olur," dedi.

Geldof gözlüğünü düzeltti. "Hayatım boyunca pek çok akıl hastasıyla uğraştım. Onlarla ilgili çok kötü anlara tanık oldum, onların ağzından insanın aklının almayacağı korkunç şeyler duydum. Ama bu kadar iğrenç bir şeye şahit olmamıştım hiç."

Mike pişmanlık içeren bir ifadeyle başını salladı. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Doktor Geldof'un şahit olduğu şey yüzünden bir parça kendini suçlu hissediyordu.

"Mike, bizimkiler kalıntıları toparlayacaklar görmek ister misin?" Mike'ın arkasından seslenen Kanıt Kontrol ekibinin başı Özel Ajan Rufford Flamant'tı.

Mike, Doktor Geldof'u ekip arabasında yalnız başına bırakıp düşünceli bir halde eve doğru yöneldi.

Doktor Wieland'ın evi, Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'ne arabayla on dakikalık mesafedeki Hulmeville

Mahallesi'nde, 3,5 dekarlık yeşil bir arazi üzerine kurulmuş, arka bahçesinde bir yüzme havuzunu da barındıran, etrafı 2 m yüksekliğinde bir duvarla çevrelenmiş kolonyal tarzında bir villaydı. Etrafı da kocaman yeşil bahçeleri olan birçok villa ve malikâneyle çevriliydi.

Mike, demir bahçe kapısından geçip, yolun her iki kıyısında da uzanan fundalığın arasından ilerleyip villanın önüne geldi. Karşısında, uzun pencereleri, yüksek tavanlarıyla, klasik bir Fransız mimarisini andıran lüks bir villa duruyordu. Ev, kestane ağaçlarının gölgelediği sundurmanın aşağısında, geniş mermer merdivenlerin her iki yanını da süsleyen kireçtaşından 2 m boyundaki iki Meryem Ana heykeliyle ziyaretçileri dinsel bir hoş geldin havasıyla karşılıyordu. Mike bu heykellerin aynısını doktorun müdürlüğünü yaptığı Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nin bahçesinden de hatırlıyordu. Demek ki Doktor Wieland ya hastaneye müdür olduktan sonra evinin girişindeki bu heykellerden birer tane kopya da kendi çalıştığı hastaneye yaptırmıştı ya da daha sonra hastanede gördüğü heykellerin kopyasını kendi evinin bahçesine de yaptırmıştı.

Yanında yürüyen Özel Ajan Rufford Flamant'la birlikte kayrak taşıyla döşeli bahçe yolundan geçip, 2 m'lik görkemli heykellerin gölgesi altından verandanın basamaklarını çıktı. Hava sıcaklığı öğleden sonra birden yükselmişti. Geçen yıllara göre hissedilir derecede artan sıcaklık, henüz yazın başı olmasına rağmen, güneşten kızgın uçlu oklar yağıyormuşçasına kemiklerine kadar ısıırıyordu onları.

Mike'ın yüzü nemden sırlıslık olmuştı. "Bu havada ceket giymek çok kötü," diye söylendi Rufford, ceketinin yan cebinden çıkardığı bir mendile yüzünü silerken.

"Eve nasıl girildiği belli mi?" diye sordu Mike, kapıda, olay yerine girecek olanların ismini ve imzasını alan çaylak bir ajanın uzattığı formu doldururken.

“Arka bahçe kapısının camı dışarıdan kırılmış. Ama kapıda parmak izi bulamadık. Büyük bir ihtimalle eve giren kişi eldivenliymiş. Ama yine de evin her yerinde parmak izi arıyoruz.”

Mike ellerine lateks eldiven giyince, Rufford onu doğruca Geldof’un yukarı kattaki, penceresi arka bahçedeki yüzme havuzuna bakan yatak odasına götürdü. Merdivenlerden çıkarlarken tırabzanlarda yere çömelmiş, ellerinde luminol şişeleri ve büyüteçlerle parmak izi arayan özel kıyafetli görevlilerin yanından geçtiler.

Mike içeri girince bir flaş patladı. Rufford’un ekibindeki ajanlardan bir tanesi yatağın üzerindeki fotoğrafinı çekiyordu.

Mike geniş yatağın yanına yaklaştı.

Geldof’un, “Hayatım boyunca bu kadar iğrenç bir şey görmedim,” demesine neden olan kalıntılar yatağın üzerinde duruyordu.

Dirseğin üzerinden kesilmiş iki adet kadın kolu, kesik yerleri birbirine bakar pozisyonda yatağın üzerine bırakılmıştı. Kesiğin üzerindeki pıhtılaşmış kan, kolların sahibi yaşarken kesildiklerini gösteriyordu.

İki kolun da üzerine tıpkı diğer kurbanların kollarında olduğu gibi aynı rakam dağlanmıştı. “118”

Cesedin geri kalanı henüz bulunmamıştı. Damgacı dün geceyi de boş geçmemişti. Ya yeni bir kurban kaçırıp parçalamıştı ya da muhtemel esirlerinden birisini kurban etmişti.

Tüyleri diken diken olan Mike’ın gözleri kesik kollarından yavaş yavaş duvara doğru kaydı.

Damgacı, duvara kanlı harflerle bir mesaj bırakmıştı.

Mesajı okuyunca Mike’ın tüm kanı beynine sıçradı.

Duvardaki kanlı yazıda **13 Ekim 1996** yazıyordu!

XXVIII

13 Ekim 1996, New York

Günlerden perşembeydi. Liza'nın ölümü üzerinden üç gün geçmişti. Mike'a toparlanıncaya kadar cinayet masasındaki şefi izin vermişti. O da kafasını dağıtmak için evinde sabahdan akşama kadar bira içip televizyonda çizgi film izliyordu. Öğlene doğru telefonu çaldı. Arayan cinayet masasındaki arkadaşlarından birisiydi.

"Mike, iyi misin?"

"İyiyim James, öyle takılıyorum evde. Sizin işler nasıl gidiyor?"

"Bildiğin gibi. Ee, sana bir şey söyleyecektim."

"Dinliyorum."

James bir süre sessiz kaldı. Mike onun kötü bir haber vereceğini hissederek endişelendi.

"Konuş James, ne oldu?"

"Eğer bugün dışarı çıkarsan, oturup bir yerlerde bir şeyler içelim diyecektim."

Mike hemen cevap vermedi.

"Olur. Akşam her zamanki yerde buluşalım."

"Tamam görüşürüz."

James telefonu kapatmadan birkaç saniye daha bekledi. Mike'ın içinde huzursuz edici bir his uyanmıştı. James telefonu kapatıncaya kadar bekledi.

Banyoya gidip yüzünü yıkadı. Saçları bir hayli uzamıştı. Günlerdir yıkanmıyordu ve ensesine dökülen uzun uçları yağdan parlıyordu. Saçlarını ıslatıp arkaya doğru attı.

James'ı yıllardır tanıyordu. Aynı ekipte çalışıyorlardı ve artık birbirlerine kötü bir haber verecekleri zaman ses tonundan bunu hemen hissedebiliyordu. James ona bir şey söylemek istemişti, ama cesaret edememişti.

Bunun için akşam olmasını beklemeye niyeti yoktu Mike'ın. "Lanet olsun James, yine ne oldu?" diye kendi kendine söylendi.

Oturma odasına geri dönüp kanepeye uzandı. Yere koyduğu kutu birayı eline aldı. Dibinde kalan son birkaç yudumu daha içti.

Şimdi telefon etse James ona yine bir şey söylemeyecek ve akşam görüşelim diyecekti. Merkeze gidip neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Ama içinden de evden çıkmak gelmiyordu. Sanki dünyanın tüm yorgunluğu omuzlarının üzerine binmişti. Liza'nın intiharının yarattığı acıyı atlatması kolay olmayacaktı. Cinayet masasındaki şefi Bayan Maggie Berkeley ona bir psikoloğa danışması konusunda ısrar etmişti. Ama Mike ruh doktorlarından korkuyordu. Sağlığı çok kötü olmayan bir insanın o odaya ayak basınca kendini otomatikman hasta ve yardıma ihtiyacı olduğunu hissedeceğine inanıyordu. Saçma bir kuruntu olduğunun farkındaydı, ama bu acıyla tek başına mücadele etmek istiyordu. Ayrıca yalnız değildi. Ucuz biralar ve açlığını yatıştıracak cipsler oturduğu evin hemen karşısındaki markette gün boyunca onu bekliyordu.

Gidip buzdolabından kendine yeni bir bira aldı. Kutunun kapağını açıp televizyonun karşısına oturdu. Gözü, ortadaki eskimiş ahşap sehpanın üzerine attığı dedektif roze tiyle silahına takıldı. Otuz iki yaşındaydı ve artık cinayet masası dedektifi olmaktan hiç de keyif almıyordu.

Yıllarca, gecesini gündüze katıp katillerin, sapıkların canilerin peşinde koşacak, amirlerinden sayısız fırça yiyecek iş arkadaşlarıyla kavga edecek ve belki on yıl sonra çektiği

onca çileden sonra ulaşabileceği en son nokta bir polis departmanının şefliği olacaktı.

Bunun için değmezdi. Mesleği onu çok yıpratmıştı. Ama içindeki umutların hepsini öldürmemişti. Hayatını değiştirmesi gerekiyordu. "Eskiden yaşamak için çalışmak zorundaydı insanlar," diye düşündü. "Şimdi ise çalışmak için yaşamak zorundayız!"

Geçen yıl polis akademisinden beri görüştüğü bir arkadaşının FBI'a geçtiğini öğrenmişti. Otuz yaşının üzerindeki üniversite mezunu herkes FBI'a başvurabiliyordu. Gerçi sınavlarının çok zor olduğunu ve elemelere giren her on kişiden sadece birinin akademiye kabul edildiğini duymuştu. FBI'a girmek hayatını çok fazla değiştirmeyebilirdi. Ama daha iyi bir maaş ve daha prestijli bir geleceğe adım atabilirdi. Zaten bu yaşta elinden başka bir iş gelmezdi.

Kapısı çalındı. Açıp açmamak konusunda kararsızdı. Zilli ısrarla çalmaya devam edince bir küfür savurup ayağa kalktı. Elinde bira kutusuyla kapıyı açtı.

Karşısında cinayet masasından üç kişi vardı. Birisi yirmi dakika önce telefonda konuştuğu James idi. Diğerleri de sürekli aynı renk takım elbiseleriyle dolaşan cinayet masasının emektarları teğmen Martin'le Albert'ti.

"Selam Mike, nasıl gidiyor," diye sordu Martin. Soğuk surat lakabını taktıkları kara camlı gözlüklerini yine yüzüne takmış olan Albert onun yanındaydı. Tıpkı Mike gibi genelde kot takımla dolaşan James ise arkada duruyordu ve başını yere eğmişti.

Mike derin bir soluk aldı.

"Neler oluyor hemen söyleyin?"

"İçeri girebilir miyiz?"

Mike dişlerini sıkıp başını önüne eğdi. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Ama kötü bir haber getirdiklerine emindi.

Başını sallayıp kapıyı açık bırakarak salona döndü. En kötüsüne kendini hazırlaması gerektiğini hissediyordu. Silahını ve rozetini koyduğu sehpanın arkasına geçip birasından büyük bir yudum daha aldı.

Dedektifler salona girip Mike'ın karşısına geçtiler.

"Mike, bu bizim için çok zor ama yapmak zorundayız," dedi Martin.

Mike tekrar dişlerini sıkıp öfkeli bakışlarla dedektifleri süzdü.

"Neler oluyor, söyleyin artık!"

"Liza," dedi Martin. "Liza'nın ölümüne sebep olan şırınanın üzerinde senin parmak izlerini bulmuşlar."

Mike gülümsedi.

"Ne saçmalıyorsunuz siz?"

"Savcının emri var. Seni tutuklamak zorundayız. Zorluk çıkartma."

Mike önündeki sehpayı baktı. Silahının namlusu dedektiflere doğru çevriliydi. Mike usulca eğilip bira kutusunu silahının yanına koydu.

Albert kelepçeleri çıkarttı. Martin Mike'a doğru bir adım attı.

"Mike uslu çocuk ol ve bizimle birlikte merkeze gel."

Mike gözlerini James'e dikti. Eli silahının hemen yanındaydı ve karıncalaşıyordu.

"James, bu saçmalık da neyin nesi?"

James kederli bir sesle, "Mike üzgünüm. Bir yanlışlık olduğuna eminim. Ama şimdi bizimle gelsen iyi olur," dedi.

Albert gözlerini vahşi bir yırtıcı gibi Mike'a dikmiş, elindeki kelepçelerle birlikte yaklaşıyordu. Bir gözü sehpanın üzerindeki silahta diğeri onun yanında duran Mike'ın havadaki elindeydi.

Martin, "Haklarını biliyorsun, söylememe gerek yok değil mi?" diye konuştu.

Mike öfkeyle inleyerek, "Ne diyorsunuz siz? James, bunu nasıl yaparsınız?" diye sordu.

Albert, Mike'ın sol tarafından ağır ağır yaklaşıp kelepçeleri kaldırdı. Martin'se Mike'ın sağ tarafına geçip yumruklarını sıktı.

Mike'ın ses tonundan ve bakışlarından kontrolünü kaybedeceğini anlamıştı James.

Albert buz gibi bir sesle, "Ellerini uzat da kelepçeyi takayım," dedi.

Mike dişlerini sıktı. Bir anlığına gözlerini kapattı. Elini silahının üzerine doğru yaklaştırdı.

James, "Durun!" diye bağırdı. Albert'i iterek Mike'ın yanına geldi ve bileğini tuttu.

"Mike üzgünüm, üzgünüm. Halledeceğiz bunu! Sakin ol, lütfen sakin ol."

Albert duygusuz bir sesle, "James kenara çekil de kelepçeyi takayım," dedi.

James tehdit dolu bir ifadeyle gözlerini ona çevirdi.

"Bana bakın, o kelepçeyi eğer hemen kaldırmazsan onu senin bi tarafına sokarım! Yolda gelirken böyle konuşmamıştık."

Martin alaycı bir ifadeyle güldü.

"O hırçının biri, biliyorsun bunu."

James, "Bunu ben halledeceğim," dedi inatçı bir sesle. Sonra yüzünü Mike'a çevirdi. "Mike, Mike dinle beni. İyi misin? Her şey düzelecek. Tamam mı, bu işi halledeceğiz. Güven bana."

"Ben yapmadım James, ben yapmadım."

"Bunu halledeceğiz Mike. Lütfen hadi benimle gel."

Elini dostça Mike'ın omzuna attı. Ve hâlâ elinde tuttuğu kelepçeyi sağa sola bir zincir gibi sallayan soğuk yüzlü Albert'in yanından geçirip onu aşağıdaki ekip arabasına götürdü.

XXIX

Saat dörde doğru Doktor Geldof Wieland'ın FBI'da ifadesi alınıp serbest bırakılmıştı. Doktor Wieland verdiği ifadede, sabahleyin evinden çıkarken herhangi bir gariplik fark etmediğini söylemişti. Damgacı, Mike'a telefonda da söylediği gibi, Mike'ın doktoru ziyaretinden sonra onun evine gidip kolları bırakmış olmalıydı.

Doktor Wieland altı sene önce karısından ayrılmıştı. Karısının kameralara karşı fobisi vardı. Bu yüzden evlerine hiçbir zaman güvenlik kameraları taktırmamışlardı. Karısı gittikten sonra da Wieland bu alışkanlığı sürdürmüştü ve kameraya gerek olmadığını düşünmüştü.

Geldof'un ifadesinden sonra Damgacı ekibi rutin akşam toplantısı için Clarkson'un odasında buluştu. Herkesin sinirleri gergindi.

Katilin Mike'ı telefonla aramasının üzerinden birkaç saat geçmişti. FBI operatörü Mike'ı arayan telefonun numarasını tespit etmişti.

Clarkson, "John, şu istihbarat ajanımız Nadia Morse'u bu iş için görevlendir. Toplantıdan sonra bölge yargıcına gidip izin çıkartsın," dedi. "Bu telefon numarasının kime ait olduğunu, şu an nerede olduğunu, son günlerdeki görüşme kayıtlarını, hepsini tespit etti." Sonra Mike'a döndü. "Mike, öyle görünüyor ki bu adam sana kafayı takmış. Bölge savcısıyla ve polisiyle konuşacağım, bir süre seni korumaya alacağız."

Mike tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki Clarkson, "İtiraz istemiyorum," diyerek sesini yükseltti. "Riske giremeyiz. Adamın bizimle oyun oynamasına izin vermeyeceğim. Ve ajanlarımdan birisini tehdit etmesine de!"

Mike çaresizce arkasına yaslandı. "Tamam, ama daha önemli bir konu var," dedi sonra. "Katil, Doktor Wieland'ı ziyaret ettiğimi nasıl bilebilir? Beni takip mi ediyor. Bürodan birisiyle mi irtibat halinde? Ya da hastanede çalışan birisi olabilir mi?"

"Ralph Chandler mi?" dedi John, o kavruk güney aksanıyla. "Adamı daha sabah sorguladık. Ve serbest kalır kalmaz böyle bir halt mı karıştırdı? Hiç sanmıyorum!"

"Doktor Wieland'ın evi şehir telefon defterinde mevcut," diye devam etti Mike. "Adresini kolayca bulmuş olmalı. Ama esas mesele, neden? Neden Damgacı o kolları Doktor Wieland'ın evine bıraktı? Bizimle konuşuyor. Bize mesaj bırakıyor. Bir şeyleri araştırmamızı, bir şeyleri kurcalamamızı istiyor. Ama neyi kurcalayacağımızı ve arayacağımızı şu an bilmiyoruz."

"Peki duvardaki şu tarih," dedi Clarkson. "13 Ekim, kaçtı?"

"1996," dedi John.

"Bu tarih senin için bir anlam ifade ediyor mu Mike? Belki de kurcalamamız gereken şey budur!"

Mike düşünceli bir ifadeyle başını olumsuz anlamda salladı. Yalan söylüyordu. Bu tarih Mike'ın Liza'nın ölümünden sorumlu tutulup tutuklandığı tarihti. Ama şu an içinden bunu itiraf etmek gelmemişti. Tuhaf bir şekilde içgüdüleri ona şu an susması gerektiğini söylüyordu. Tüyleri ürpermişti. Bel kemiğinde bir karıncalaşma hissediyordu. Kafası allak bullak olmuştu. Katil dersine çok iyi çalışmıştı. Peşindeki avcılarının kafasını karıştıracak, onları yanlış iz üzerine sürecektir sahte izler bırakıyordu. Mike yönünün nereye

çevireceğini şaşırmıştı. Katil onun geçmişini çok iyi biliyordu. Bu katil basit bir ruh hastası değildi. Planlı, programlı ve organize hareket ediyordu. Katil, gerçekten de Mike'ın geçmişinde bir yerlere ait olabilirdi.

Odaya karanlık bir sessizlik çökmüştü, ağırlığıyla odadakilerin içini bunaltan puslu, yapışkan, vahşi ve ağır bir sessizlik.

"Doktor Geldof Wieland'la ilgili kapsamlı bir araştırma istiyorum Hurt. Banka kayıtları, telefon kayıtları, mülklerinin adresleri, arabasının plakası, her şeyi. Katil neden onun evini seçti?"

"Şu Gary'i de takibe alalım," dedi John. "O heriften de hiç iyi kokular almıyorum."

Clarkson başını salladı.

"Yargıçla konuşacağım. Katilin Doktor Wieland ile Gary'nin evini seçmesinin bir nedeni olmalı. Telefonlarını da dinlettirelim. Bu arada John, buraya ifadelerini almaya çağırdığımız şüphelilerle konuşurken şu üslubunu değiştir. Daha sonra Yasal Konsey Bölümü¹⁵ benim başımı ağrıttıyor."

John umursamaz bir ifadeyle başını sallarken, Mike başını pencereye çevirip dışarı baktı. Esen kasvetli bir rüzgâr yüzünü yalayıp odaya aktı ve bir anlığına içerdeki sıcak havayı dağıttı. Mike, katilin neden kesik kolları Geldof'un evine bıraktığını düşünüyordu.

"Geldof'u ziyaret ettiğimi nasıl bildi? Beni mi takip ediyor? Telefonda sürekli ensende olacağım demişti. Çevremdeki insanlardan birisi olabilir mi? Telefonda sesini değiştiriyordu. Sesinden onu tanıyacağımdan korkuyor belki de. Belki de onu hatırlayacağımdan..."

Mike huzursuz bir ifadeyle gözlerini odadakilerin yüzlerinde dolaştırdı. Bir an boğulacak gibi hissetti kendini.

¹⁵ FBI çalışanlarına yasal tavsiyelerde bulunan FBI danışmanları.

Kristen kayıptı. Elllerinde sahipsiz iki kesik kol vardı. Ve katil Mike hakkında çok şey biliyordu.

“Kokaine ihtiyacım var. Tatile ihtiyacım var. Bu işlerden bir süreliğine uzaklaşmam lazım. Belki de hayatımın sonuna kadar...”

Clarkson’un masası üzerinde çalan telsiz telefonunun sesi Mike’ı düşüncelerinden çekip çıkardı. Clarkson telefonda kısa bir görüşme yaptı. Telefonunu kapatınca yüzünü odadakilere çevirdi.

“Jason aradı. Kesik kollar kırk yaşlarında bir kadına aitmiş. Ama eyaletteki parmak izleri taramalarından bir şey çıkmamış. Şimdi ulusal bankada arıyorlarmış. Birkaç saate tarama biter. Esas sevindirici olansa...”

Kaşlarını meraklıca çatan John, “Neymiş?” diye böldü lafını.

“Kurbanın tırnakları arasında kıl ve doku örnekleri bulmuşlar. Görünüşe göre kurban bir şekilde Damgacı’yla temas kurmuş. Yani o örneklerin Damgacı’ya ait olduğunu umuyorum. Şimdi hemen DNA analizine başlayacaklarmış,” dedi. “Eğer katilin veri tabanımızda DNA örnekleri varsa, bu sefer katilin kimliğini saptadık demektir!”

Bu güzel bir haber gibi duruyordu!

Tabi katil kurbanının tırnakları arasında kıl örneği bırakacak kadar aptal birisiyse!

Mike saat altıya doğru FBI’ın garajına indi. Arabasını çalıştırıp garajdan çıktı. Arch Caddesi’nden 500 m kadar doğuya doğru yol aldı ve Çin Mahallesi’nin girişinden sola dönüp 10. Sokak’a saptı. Market Street’e çıkınca, evine varabilmek için yaklaşık 8 km sürecektir olan yolculuğu başlamıştı. Genelde on sekiz dakikada evine varabilecekken, bu saatlerde bürodan çıkınca, iş dönüşü trafiğine takıldığı için bazen otuz dakika sürebiliyordu yolculuğu.

Güneş artık iyice kendini göstermişti. Binaların arasından gülümseyerek öylesine saf ve parlak bir sıcaklık yayıyordu ki Mike'ın arabasının camını bir ızgaraya çevirmişti. Mike torpidoya eğilip içinden güneş gözlüklerini alırken klimaları da sonuna kadar açtı.

Mike, Kristen'le ilgili içini kaplayan sıkıntılı düşüncelerden daha uzaklaşamamıştı ki, Kennedy Bulvarı'nın Market Street'e bağlandığı 32. Sokak'ın ortalarında, toprak renkli Bilgisayar Merkezi binasının yanından geçerken şakaklarına yavaş yavaş sivri bir ağrının binmeye başladığını hissetti.

"Ağrı kesici lazım, kokain almam lazım..."

Birkaç saat önce Doktor Geldof'un yatak odasının duvarında gördüğü o yazı, zihnini içinde kanlı bir girdap gibi dönüp duruyordu. Katil, Liza'nın ölümünden dolayı Mike'ın suçlu bulunup tutuklandığı tarihi Doktor Wieland'ın yatak odasındaki duvara yazmıştı. Neden? Katil, Liza'nın çevresindeki birisi miydi? Liza'nın o kadar geniş bir çevresi vardı ki, Mike'la çıkmadan önce en az kırk tane sevgili değiştirmiş olmalıydı. Liza'yı saplantı derecesinde seven bir sevgilisi olmuş muydu, Mike bunu hatırlamıyordu. Ayrıca Mike, Liza'nın ölümüyle suçlandığı davadan aklanmıştı. Ama mesleğine geri dönmemişti. İstifa edip birkaç yıl sonra FBI'a girmişti.

Katilin bunları bildiğini er ya da geç FBI'dakilerden birisi fark edecekti. Mike bunu ekiptekilerden saklayarak doğru yapıp yapmadığına emin olamıyordu şimdi. Özellikle de Bay Payne, onun dosyasını ve Damgacı dosyasını karşılaştırmalı olarak inceliyordu. Bugün buldukları bulgunun raporunu okuduğu zaman bu ayrıntı er ya da geç mutlaka gözüne çarpacaktı. Mike yanlış yaptığını düşünüyordu. Hem de çok yanlış. Soruşturmayla ilgili bilgi saklamıştı. Ve bunu nasıl düzelteceğini bile bilemiyordu.

“Katil benden ne istiyor?” diye sordu kendi kendine. Artık David’in ilk başta ortaya attığı teoriye inanıyordu. Katil, Mike’a kafayı takmıştı. Kurbanların vücutlarına yazdığı o isimler, Liza, Jennifer... Bunların tesadüf olmadığına emindi artık. Katilin o karanlık soluğunu ensesinde hissediyordu. Birisi intihar eden eski sevgilisinin adıydı. Diğeri annesinin adıydı. Bir de on gün önce West Chester’daki kuyunun içinde bulunan, henüz kimliğini saptayamadıkları bir kurban daha vardı. Ceset çürüdüğü için adli tıp kurbanın göğsüne dağlanmış yazıyı okuyamamışlardı. Mike’ın içi acıyla ürperdi. O kurbanın göğsünde Mike için önemli olan başka bir kadının ismi dağlanmış olabilir miydi?

Mesela Kristen’in ismi? Ya da...

Mike’ın içinde birden acı dolu bir şimşek çaktı.

Zihni, kanlı bir nehir gibi birden yıllar öncesine aktı.

“Samantha!” diye bir çığlık attı o kanlı nehrin döküldüğü yerden...

XXX

Yirmi dört yıl önce, New York

Yirmi dört yaşındaki Samantha Morse, polis merkezinde fotoğrafları çekildikten sonra ertesi gün mahkemeye çıkartılmak için karakolun gözaltı hücreğine konulmuştu.

Annesi olayı öğrenir öğrenmez soluğu polis merkezinde aldı. Karamsarlık, pişmanlık ve sıkıntı dolu geçen birkaç saat sonunda otuz iki yaşındaki avukat Michael Baker, savcı yardımcısıyla görüşüp polis merkezinde bekleyen annenin yanına geldi.

“Bayan Northam. Haberlerim iyi. Savcı yardımcısı kızınızın iki yıl boyunca uyuşturucu tedavisi görmesini istedi. Eğer bu süre içinde tekrar uyuşturucu kullanırsa, hapis cezası yatacak. Eğer kızınız bunu kabul ederse yarın sabah mahkemeden sonra özgürlüğüne kavuşur.”

Jennifer Northam rahatlamış bir ifadeyle başını sallayıp acıyla karışık şükran dolu bir sesle, “Teşekkür ederim Bay Baker, teşekkür ederim,” diye seslendi.

Altı yıl sonra

Mike Northam iki yıldır New York Polis Departmanı cinayet masasında müfettiş yardımcılığı stajı yapıyordu. Bu yıl içinde terfi alıp müfettiş yardımcısı olmayı bekliyordu.

Ahlak masasında görevli bir arkadaşı geçen gün ona bir dosya getirmişti. Mike, dosyadaki fotoğraftan kadının kim

olduğunu hemen tanımıştı. Bu kadın beş yıldır kayıp olan kız kardeşi Samantha Morse'du.

Geceleyin dosyayı okuduktan sonra içi acıyla burkulmuştu. Hemen ertesi sabah Samantha'nın adresine gitti.

Samantha, üzerinde mavi sabahlığı, gözlerinin altında mosmor lekelerle kapının zinciri üzerinden Mike'a bakıyordu. Kapıyı sekizinci çalışta açmıştı ve vücudundan Mike'ın yüzüne doğru ağır bir parfüm kokusu esiyordu.

Mike'ın gözlerinde bir parça öfke bir parça da acı dolu bir ifade vardı.

"Beni içeri almayacak mısın?"

Samantha bir an tereddütte kaldıktan sonra zinciri çıkartıp kapının aralığında kayboldu. Mike içeri girip kapıyı kapattı.

Evin içinde fazla eşya yoktu. Pencerelerin üzerine bordo renkli güneş perdeleri çekilmişti. Sehpa'nın üzerinde içki şişeleri, kadehler ve öylece çıkartılıp atılmış kadın iç çamaşırları vardı. Evin hangi amaca hizmet ettiği çok açıktı.

Samantha ortadaki ikili kanepeyle oturup bir sigara yaktı. Başında dikilen Mike'a, "Çok erken değil mi?" diye sordu. "Otursana..."

Mike, kız kardeşinin gösterdiği köşedeki koltuğa oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. Alnın üzerinden başının arkasına doğru taradığı uzun saçları burnunun ucuna kadar dököldü.

"Beni bulacağını biliyordum," dedi Samantha. "Bir gün geleceğini biliyordum, ama bu kadar erken saatte beklemiyordum."

Şaka yapmaya çalışıyordu, ama Mike'ın espri kaldıracak gücü yoktu. Polis olduktan sonra sinirleri çok yıpranmıştı. Artık eskisi gibi hoşgörölü ve sevecen biri değildi.

"Erkek olmuşsun," dedi Samantha, kederli sesiyle. "Kaç yıl oldu, yedi mi, sekiz mi?"

Mike arkasına yaslanıp Samantha'ya baktı. "Altı yıl," dedi.

"Polis olduğunu duymuştum. Bu sayede mi beni buldun?"

"Ne fark eder ki!" dedi Mike kaba bir sesle. Bir an uzun uzun birbirlerine baktılar. Aynı evde on beş yıldan fazla yaşamışlardı. Samantha, Mike'dan dört yaş büyüktü ve Mike onu her zaman için iyi bir abla olarak hatırlıyordu.

"Annem iyi mi?" diye sordu sonra Samantha.

Mike başını sallayıp gergin bir ifadeyle alt dudağını ısırıldı.

"Seni aramadığımız yer kalmadı. Annem sen evden kaçtıktan sonra aylarca ağladı. Ruh sağlığı günden güne bozuldu. Senin öldüğünü düşünmeye başlamıştık ve sonra dün bir arkadaşım dosyanı getirdi. Geçen yıl fuhuştan tutuklanmışsın."

Mike susup ablasının gözlerinin içine baktı. Samantha çok yaşlanmıştı. Otuz yaşındaydı, ama çok daha büyük gösteriyordu ve Mike'ın annesiyle ilgili sözlerinden dolayı gözleri nemlenmişti. "O lanet uyuşturucular yüzünden değil mi?" diye sordu Mike gergin bir sesle. "O lanet şeyi bırakmadın! Ve uyuşturucu alabilmek için şimdi etini satıyorsun!"

Samantha gözlerini Mike'dan kaçırdı. Bir cevap vermedi. Sigarasından derin bir nefes alıp çıplak ayaklarını ortadaki pufa uzattı. Üzerinde sabahlığı vardı ve jöleyle dalgalandırılmış sarı saçları omuzlarından memelerine dökülüyordu.

Mike, "Annemle babam senin için..." demesine kalmadan Samantha birden "Kes sesini!" diye sesini yükseltti.

Mike irkildi. Şaşkın, sorgulayıcı bir bakışla ablasına baktı.

“Bana babamdan bahsetme. O adamın adını bile ağzına alma!”

“Neden?” diye sordu Mike tedirgin bir sesle. “Neden, ne yaptı sana o?”

“Hiçbir şey. Sadece onu hatırlamak istemiyorum.”

Mike ayağa kalktı. Ağır adımlarla Samantha’ya doğru yaklaştı. Dişlerini gıcırdatıyordu. Samantha yüzünü ürkekçe Mike’a kaldırdı.

“Eve döneceksin,” dedi Mike amirane bir sesle. “Bu iğrenç hayattan kurtulacaksın. Uyuşturucu tedavisi göreceksin.”

“Hayır, o eve dönmeyeceğim.”

“Benim evime taşınırsın. Ya da...” Sesi yumuşamıştı. “Bu iğrenç yerde oturmanı istemiyorum Samantha. Sana başka bir ev tutarız. Ben sana yardım ederim, ama artık kendini satmayacaksın.”

“Benim hayatıma karışamazsın Mike!”

Mike kontrolünü kaybetmek üzereydi. Ellerini tekrar yüzüne götürüp sırtını Samantha’ya çevirdi.

“Lanet olsun sana!” diye inledi ellerinin arasından. “Ne oldu sana böyle ha? Ne oldu? Kendini gebertmek mi istiyorsun!”

Samantha buruk bir ifadeyle gülümsedi.

“Ben yıllar önce öldüm Mike, yıllar önce!”

Mike yüzünü hiddetle kardeşine çevirdi.

“Neden, ne oldu?”

“Hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi. “Hiçbir şey?”

“Neyi bilmem gerekse söylesene!”

“Annem ve baban hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!”

“Söyle o zaman ne bileceğimi! Babamla aranda ne geçtiğinden başlayabilirsin!”

“O senin baban değil Mike!”

“Bunu biliyorum, bunu biliyorum!” diye bağırdı Mike. “Ben evlatlık alındım. Sen Jennifer’ın öz kızıydın. Jack de üvey baban. Benim içinse ikisi de üvey. Öz annemi ve babamı hiç tanımadım. Biliyorum bunları, ne olmuş?”

Samantha bir an Mike’ın gözlerine derin bir ifadeyle baktı. Acı, pişmanlık ve acıma dolu gözlerle. Mike ablasının yanına oturdu. Dirseklerini kendi bacaklarının üzerine koyup çenesini elinin üzerine eğdi.

“O adam ne yaptı sana Samantha?” Mike başını yana çevirip ablasının gözlerinin içine baktı. “O adam sana ne yaptı?” diye sordu tekrar. Sesi yalvarır gibi çıkıyordu.

Samantha acı bir ifadeyle yüzünü öteki tarafa çevirdi.

“Soracağım ona,” dedi Mike. “O herifin karşısına geçip bunu soracağım!”

Samantha birden çığlık attı. “Hayır,” diye bağırdı. “Hayır, sakın yapma! Böyle bir şey yaparsan kendimi öldürürüm!”

Mike şaşkınca ağzını açtı. Aklından lanetli bin bir türlü düşünce geçiyordu. “Neden?” diye inledi.

Samantha dişlerini sıktı. Güçlkle yutkunduktan sonra “Tamam,” dedi. “Bu evden çıkacağım Mike. Tedavi de olacağım, ama Jack’la benim hakkımda konuşmayacaksın. Ben sadece ondan hoşlanmıyorum tamam mı? O da benden.” Yüzünü kurşun gibi ağır ve tehditkâr bakışlarla Mike’a çevirdi. “Tamam mı? Hepsi bu.”

Mike hepsinin bu olmadığını hissediyordu. Sorgulayıcı bakışlarla derin derin ablasına baktı. Ona şu an o kadar acıyordu ki yüreği paramparça olmuştu. Onu anlamıyordu. Onu anlayamıyordu. O bir şeyler gizliyordu. Babasıyla onun arasında bir şeyler geçmişti, ama ablasını tanıyordu ve gözlerindeki safir renkli ifadede onu öldürse bile bunu asla söylemeyeceğini anlamıştı. Israr etmek sadece onu daha da

üzecek ve aralarındaki bağı daha da zayıflatmaya yarayacaktı sadece.

“Tamam,” dedi Mike içindekileri bastırmaya gayret ederek. “Bundan sora hep birlikteyiz, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Samantha da.

On yedi yıl sonra, Pennsylvania

Isabella yıllarca uyuşturucu tedavisi görmüştü. Otuz altı yaşındayken iş bulma ajansının önerdiği bir sigorta şirketinde geçici olarak işe başlamış, orada tanıştığı, kendisinden dokuz yaş büyük bir çalışanla dört ay çıktıktan sonra evlenip eşinin küçük bir semtte oturduğu apartman dairesindeki iki odalı evine taşınmıştı. Kazançları çok fazla değildi ama idare ediyorlardı. İlk altı ay çok kolay geçmemişti. Birbirlerini fazla tanımadan evlenmişlerdi. Çok fazla ortak zevkleri yoktu. Karakterleri çok fazla uyuşmuyordu ama aşkın büyüğü alevleri yerini günlük sorunlarla beraber mücadele etme alışkanlığına dönüşünce, küçük uyuşmazlıkları bir kenara itip zamanla birbirlerini sevmeyi öğrenmişlerdi.

Ama bu sevgi oyunu çocuksuz ve çoğu zaman Isabella'nın ya işvereninden ya da kendisinden kaynaklanan problemler yüzünden işini değiştirmek zorunda kalıp işsizlik içinde geçen dokuzuncu yılını doldurduğunda, artık beraberliklerinin bir daha tamiri asla olmayacak şekilde bozulduğunu anlamışlardı. Heyecansız ve tutkudan uzak bir cinsel hayat, Isabella'nın ev işlerindeki beceriksizliği ve alkol problemi, Martin'in ise romantizmden ve ilgiden uzak, öylesine sürdürmek zorundaymış gibi hissettiği bir evlilik, sonunda en ufak bir anlaşmazlıkta bile kopan kavga fırtınaları onları kaçınılmaz sona getirmişti.

İlk celsede boşanmışlardı. Isabella o yıl kırk yedi yaşına girmişti. İkinci gençliğinin neredeyse yarısını aslında hiç âşık olmadığı bir adamla geçirmiş olduğunu, ondan önceki yıllar-

rını ise uyuşturucu bağımlılığı yüzünden heba ettiğini anlamış, geçmişe dönüp baktığında ise esrarla tanıştığı on beş yaşından sonra aslında bir adım bile ileri gidemediğini anlamıştı. Artık hayata yeni bir başlangıç yapacak gücü ve arzuyu kendinde bulamıyordu, ama boşandıktan sonra içgüdülerini takip edip iki yıl boyunca tüm gücüyle, dayanabildiği noktaya kadar ayakta kalmaya çabalamıştı. Bulduğu geçici vasıfsız işlerde çalışmıştı. Garsonluk, barmenlik, tezgâhtarlık, sekreterlik... Varlığıyla yokluğunun birkaç kişi dışında kimse tarafından fark edilmediği, ne sosyalleşme adına ne de yeni bir aşk bulma fırsatı vermeyecek yoğun ve yalnız çalışma saatleri...

Geçen yıl, kendini dünyanın en kadersiz, en yalnız insanı hissettiği bir gece, iş yerinden çıkınca, hem iki kadeh içki içip rahatlamak hem de yalnızlığını bir geceliğine de olsun unutturabilecek bir partner bulma umuduyla yaşadığı bölgenin en büyük barına gitmişti.

Her şey üçüncü kadehten sonra hızla gelişmişti. Barın öteki ucundan ne zaman baksa gözlerini ondan ayırmayan spor kıyafetli, hiç de artı bir özelliği olmayan, otuz yaşlarının başında genç bir erkek birden yanında bitivermişti. Sıcak bir merhabadan sonra beraber içilen birer kadeh içkinin ardından bir taksiye binip Isabella'nın evine gitmişlerdi.

Adam yakışıklı sayılmazdı. Alt tabakadanmış gibi bir konuşması vardı, ama ateşliydi. Isabella'ya ara vermeden ardı ardına ihtiyacı olan zevki yaşattıktan sonra soğuk bir şeyler içmek için salona geçmişlerdi. İşte o zaman genç adam cebinden küçük, beyaz bir torba çıkarmıştı.

"Biraz mutluluğa ve sanki dünyanın son gecesiymiş gibi sabaha kadar sevişmeye ne dersin?"

Yıllardır kaçıp saklandığı o karanlık kapı Isabella'nın önüne tekrar çıkmıştı. Daha önce de kırk defa karşılaşmıştı

bununla. Nasıl başa çıkacağını biliyordu. Esas mesele daha fazla kaçmak isteyip istemediğiydi.

Daha önceleri kaçmayı başarmıştı, ama ruhunun derinliklerinde her zaman bu kapının eninde sonunda karşı koyamayacağı bir şekilde karşısına tekrar çıkacağını hissetmişti ve artık kaçmak istemiyordu.

“Bu arada,” dedi genç adam, kendi kendine nedensizce bir kahkaha atıp. “Ben senin adını unuttum yahu?”

Hayatını kendi elleriyle mahvetmişti Isabella. Bu noktada olmasının nedeni kendi yaptığı seçimlerdi. Elbette bu karanlık ve yalnızlıkla dolu hayata düşmesinde birçok etken vardı, ama bunlar bahaneydi. Anlık zevkler uğruna geleceğini feda edenlerdendi o. Bekâretini on dört yaşında kaybetmişti. İlk çocuğunu on yedi yaşındayken aldırılmıştı. On sekizine gelene kadar yirmiden fazla erkekle çıkmış sadece birkaç tanesi hariç hepsiyle de yatmıştı. Evlenene kadar en uzun ilişkisi iki ay sürmüştü.

Uyuşturucu bulabilmek için yirmi beş yaşından otuz yaşına kadar fahişelik yapmıştı.

Onun hayatı buydu. Hayatı boyunca kimse için vazgeçilmez birisi olduğunu düşünmemişti. Çirkin sayılmazdı. Ama o herkesin gözlerini ve rüyalarını süsleyen kızlardan birisi de olmamıştı hiçbir zaman. Annesi ve üvey erkek kardeşi onun için bir şeyler ifade ediyordu bir zamanlar. Erkek kardeşi kendi yolunu bulmuştu. Annesi ise hastaydı. Psikolojik sorunları yüzünden annesi yıllar önce intihar etmişti. Isabella, annesinin eski kocasından, o dokuz yaşındayken evlendiği o adamdansa nefret ediyordu. Çünkü daha on dört yaşındayken onun bekaretini alan adam oydu: Jack Northam.

Bunu kimseye söyleyememişti. Ne annesine, ne üvey kardeşine.

Uyuşturucu tedavisi görüp üvey kardeşi Mike'ın evinde yaşadığı o birkaç yıl hayatının en huzurlu dönemi idi. İkisi de yalnızdı. Mike'ın hayatında bir kız arkadaşı yoktu. Isabella ise uyuşturucu bağımlılığıyla savaşıyordu. Birbirlerine çok yakınlaşmışlardı. Belki de aralarında kardeşliğin ötesinde bir şeyler vardı ama ne Mike ne de kendisi, bunu birbirlerine itiraf edecek cesareti bulamamışlardı hiçbir zaman. Sonra hayatına birden Martin girmişti. Hemen evlenmişlerdi.

Artık geri dönmek için çok geçti.

Samantha için her şey çok geçti. İsmi unuttuğunu söyleyen ve bir elinde uzattığı kokain torbası olan genç adama ihtiraslı bir bakış attı. "Isabella" dedi. "Adım Isabella." Bu aslında Samantha'nın uyuşturucu bulabilmek için etini sattığı zamanlarda kullandığı ismiydi...

Altı ay sonra

Kafasında beyzbolcu kasketi, gözlerinde siyah renkli, kalın camlı gözlükler olan bir adam, beyaz renkli bir kamyonetle güneş batmak üzereyken Belfast ile Wind Gap'ı birbirine bağlayan 115 nolu yolda, yerel radyo kanalında çalan *country* şarkıcısı Kenny Chesney'in bir şarkısı eşliğinde ilerliyordu.

Yolun kenarında siyah mini etekli, sporcu fiziğine sahip bir fahişe görüp hemen direksiyonu yana kırdı. Deri çizmeleri dizlerinin altında, lüle lüle uzun sarı saçları beline kadar dökülen, boynunda da kırmızı bir fular olan ağır makyajlı fahişenin yanına yaklaşıp frene bastı.

Otoyol fahişesi normalde bu işi Allentown'da¹⁶ bir barın üst katında kiraladığı küçük bir odada yapıyordu. Barın

¹⁶ Pennsylvania eyaletinin Philadelphia'ya komşu şehirlerinden birisi.

sahibiyle ortak çalışıyorlardı, ama bara son zamanlarda dadanan iki uyuşturucu satıcısı pezevenk, para vermeden kadına sahip olup bir de kazancına ortak olmaya çalışmış, üstelik kadına koruma sözü veren barın sahibini de korkutup aradan çıkartmışlardı. Bu yüzden kadın arkasında hiçbir iz bırakmadan dört aydır çalıştığı yerden kaçmıştı. Şimdi elinde sahip olduğu tüm varını taşıdığı küçük bir deri el çantasıyla, kendine polislerden ve pezevenklerin başına bela açmayacağı sağlam bir yer buluncaya kadar yol kenarlarında iş tutarak para biriktirmek zorundaydı. Çok eskiden bu işi New York'un arka sokaklarında yapıyordu. Evlenip boşandıktan sonra Pennsylvania'ya taşınmıştı. Şimdi hedefinde yaşamak için öyle herhangi bir yer yoktu. Kader onu nereye sürüklerse oraya gidecekti. Aradığı yer polislerin baskınlarından uzak, aynı zamanda da istediği her an rahatça uyuşturucu bulabileceği bir yer olsun yeterdi. Bir de yanında onu belalı beleşçilerden koruyacak güvenilir ve sağlam bir koruması olursa hiç de fena olmazdı. Böyle bir koruma için kazancının yarısından fazlasını ve etini seve seve paylaşmaya hazırdı.

Önünde duran kamyonetin içindeki, beyzbol şapkasını siyah güneş gözlüklerinin üzerine kadar indirmiş adam yana eğilip camı açtı. Fahişe cama doğru yaklaşırken kadının göründüğünden çok daha yaşlı olduğunu anladı adam. "En az kırk beş," diye düşündü içinden. "Hey yavrum nasıl gidiyor?"

"Ne tarafa böyle yakışıklı?"

"Saylorsburg Havaalanı'na. Tarifen nedir güzelim?"

"Arabada yaparız ya da ayakta. Tek seferlik elli dolar, saatlik istersen yüz olur, bunun için de 2 km ileride bir motel var. Yirmi papellik oda kirası da senden olur."

"Elli dolar bana uyar, nereye gideceğiz?"

"Hemen şurada bir koruluk var."

“Sen yalnız mı çalışıyorsun?”

“Hayır, bir arkadaşım vardı ama ilerde iş tutuyor o da,” diye yalan söyledi. “Merak etme koruluk büyük kimse bizi rahatsız edemez.”

“Tamam, atla hadi.”

“Hey para peşin!”

“Tamam yavrum.”

Adam eğilip kot pantolonunun arkasından bir cüzdan çıkarttı.

“İşte al bakalım ücretini.”

Kadın parayı çantasının içine atıp arabaya bindi.

Adam yan koltuğa oturan fahişenin bacaklarına bakarak, “Adın ne fıstık?” diye sordu.

“Isabella,” dedi.

Adam yanındaki kapının cebinden bir şok tabancası çıkartıp kadının boynuna yapıştırdı. Kadın bir çığlık atıp kasıldı.

“Orospu!” dedi adam, şok tabancasını bayılan kadının boynundan çekerken. Sesi vahşi bir yırtıcı gibi çıkıyordu. “Sana öyle acılar çektireceğim ki, Azrail’in bile göz bebekleri dolacak!”

Adamın bayılttığı fahişenin gerçek adı Samantha Morse’du.

XXXI

Mike ablasından bir yıldır haber alamıyordu. Samantha kocasından iki sene önce boşanmıştı. Mike onun tekrar uyuşturucuya başlamış olabileceğinden kuşkulanıyordu.

Annesini düşünmeye başladı. Ayrı kaldıkları yıllarda şükran günleri ve Noellerde ziyaretine gitmeyi ihmal etmediği annesi yıllar önce intihar etmişti. Jack Northam onu terk ettiğinde, annesi uzun süre psikolojik tedavi görmüştü. Ama bu tedaviler bir işe yaramamıştı.

Katilin gerçek annenle babanı tanımıyorsun lafı zihnini matkap gibi oyuyordu. Katil, nasıl Mike'ın evlat edinildiğini öğrenmişti? Mike'ın üvey babasını ya da annesini tanıyan birisi olabilir miydi?

Onu evlatlık alan, büyüten ve ismini veren adam Jack Northam'dı.

Katilin telefonda söyledikleri bir kere daha çınladı kulaklarında.

"Gerçek annenle babanı tanımıyorsun..."

"Üvey babamı ne kadar tanıyorum ki?" diye sordu kendi kendine.

O an hayatında "baba" olarak bildiği insanın geçmişini düşünmeye başladı:

Jack Northam o zamanki eşi Jennifer Northam ile birlikte onu dört-beş yaşındayken, 1969 yılında çocuk yurdundan alıp evlat edinmişlerdi. Bunu ona Mike on üç yaşındayken itiraf etmişlerdi. Mike bu travmadan kolay kolay kurtula-

mamıştı. Anne ve babası olarak bildiği kişilerin gerçek ailesi olmadığını öğrenmesi ruhunda soğuk düş etkisi yaratmış, birkaç ay ailesiyle hiç konuşmak istememişti. Sonunda okul psikoloğu devreye girip Mike'la özel olarak ilgilenince Mike bu gerçeği zor da olsa sindirebilmişti. Jack 1989 yılında kansere yakalanmıştı. Üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki Mike üvey babasının hangi kansere yakalandığını bile hatırlamıyordu şu anda. Annesi ve babası onu aylar sonra aramış ve babasının kansere yakalandığını ama bu hastalığı yendiğini söylemişlerdi. Doktorlar daha dört ay önce ona üç-dört yıl ömür biçmişlerken, dört ay sonra, tarihte belki de ilk kez karşılaşılan mucizevî bir olayla babasının vücudundaki kanserli hücreler yüzde yüz oranında iyileşme göstermişti. Peki, sonra ne olmuştu, babası birkaç yıl sonra, ona en kötü anlarında hep destek olan, onu asla yalnız bırakmayan karısını genç bir kadın için terk edip gitmiş, annesi de birkaç yıl sonra ilaç içerek intihar etmişti.

1991 yılından sonra Mike babasıyla hiç konuşmamıştı. Sadece New Jersey'a taşındığını ve birkaç yıl önce tesadüfen birisinden, uğrunda Jennifer'ı terk ettiği kadından da ayrıldığını duymuştu.

Kafasının içi o kadar doluydu ki artık bunları düşünmek istemiyordu. Eve gider gitmez uyuyacak ve birkaç saatliğine de olsa her şeyden zihnini uzaklaştırmayı planlıyordu.

Arabanın radyosunda çalan Kristen'in en sevdiği şarkılardan biri olan Guns N Roses'ın "Dont Cry" şarkısı aklına yine onu getirmişti.

Hemen telefonundan Kristen'i aradı. Hâlâ ulaşılıyordu. "Aptal polisler ve aptal kanunları!" diye lanet okudu. Yasal süre yarın akşam dolacak ve polisler Kristen için bir kayıp dosyası açacaktı. Ve Kristen resmi olarak kayıp kişiler listesine girecekti! Öldürülmüş olması, kaçırılmış olması veya tecaviize uğrayıp bir çukura gömülmüş olma ihtimalle-

rini bile araştıracaktı polisler. Mike dahil çevresindeki herkes şüpheli listesinde olacaktı. Mike'ın boğazında bir şey düğümlendi. Sıkıntıyla iç çekti. Birinci dereceden şüpheli kendisiydi. Kristen'le aralarının aylardır açık olduğunu herkes biliyordu.

Mike'ın gerçekte Kristen'den soğumasının birçok nedeni vardı. Kristen'in çekilmez bir karakteri olması, onun, sevdiği için hiç emek vermeyen, sürekli ilgi isteyen, yorumlamaktan ve incelikten uzak, yüksek yaşam olanaklarına sahip sıradan bir Amerikan kadını gibi sadece tüketmek için yaşaması ve son zamanlarda oldukça sıradanlaşan tartışmaları... Sonra geçen yıl onu genç bir erkek için terk edip iki ay sonra pişmanlık içinde geri dönmesi... Ayrıca Kristen'in elli yaşına merdiven dayamış olması... Şu an kırk sekiz yaşını doldurmuştu. Yüzündeki kırışıklıklar daha da derinleşmiş ve başta çene altı olmak üzere yanakları ve göğüsleri sevimsiz derecede sarkmış, baldırlarında ve karnında da selülitler belirmişti. Mike artık eskisi gibi onu çekici bulmuyor ve ilk zamanlarındaki gibi arzulamıyordu.

Kristen on ay önce Mike'ı genç, yakışıklı ve zengin bir genç için terk etmişti ama daha sonra pişman olmuştu ve Mike'a geri dönmüştü. Fakat bir katır kadar inatçı ve onuruna körü körüne bağlı Mike, Kristen'le tekrar aşk tazelemeye sıcak bakmamıştı. Mike artık Kristen'i istemiyordu. Sadece, birbirlerini eskiden deli gibi seven iki iyi dosttular, o kadar. Ama Kristen hâlâ ona âşık olduğunu söylüyordu. Sabredeceğini söylemişti ona, tıpkı o züppe için Mike'ı terk ettiğinde Mike'ın ona çaresizlikle söylediği gibi. "Sabırla bekleyeceğim," demişti Kristen, "Sen beni tekrar eskisi gibi sevmeye başlayıncaya kadar!" O zamandan beridir de bekliyordu ama Mike için değişen hiçbir şey olmamıştı.

Mike bir an kuşatıldığını hissetti; günlerdir peşinde olduğu o katil, sanki çok daha önceden, aylardır, hatta yıllar-

dır Mike'in ensesindeydi ve bu kirli oyununu sahneye koyacak anın gelmesi için sessizce bir köşede beklemişti. Hatta şu anda bile çok yakınlarındaydı. Onun varlığının baskısını sanki yan koltuğunda oturuyormuşçasına hissediyordu. Tekrar o fotoğrafı düşündü. "Hayır, resimdeki Kristen değil!" diye bağırmak geldi içinden.

Derin derin nefes alıp verdi. Biraz sakinleşince daha mantıklı düşünmeye başladı. Manyağın muhtemelen elinde olan kadın Kristen falan değildi. Kristen'in o kadar sıkı bir vücudu yoktu. Evet, ince yapılydı, ama fotoğraftaki kadın daha çok otuz beş yaşlarında belki de daha genç bir kadındı. Paranoyakça davranmıştı. Fotoğrafı gözünün önüne getirdi. İyice emin oldu.

"O manyak eğer Kristen'i kaçırsaydı bunu telefonda-yken kesinlikle söylerdi. Bana meydan okurdu. Kristen'in elinde olmasının beni delirteceğini bilirdi."

Evine varır varmaz üzerini bile değiştirmeden, sadece ceketini bir yana fırlatarak kendini salonundaki kanepenin üzerine attı.

Çok uzun bir gün geçirmişti. Sabah salonda iki eli de kırmızı sentetik boya kalıntılarıyla kaplı çırlıçıplak bir halde uyandığından beri uyurgezerlik hastalığının pençesine tekrar düşmekten korkuyordu.

Birinin yatağa uyumak için girdikten saatler sonra kendini parkta dolaşırken ya da arabasının kontağını çevirirken uyanması korkunç bir şeydi. O ana kadar ne yaptığını hatırlayamamanın verdiği dehşet duygusu surata inen sert bir tekme gibi şaşkına çevirirdi insanı. Uyurgezerliğin ne kadar ürpertici bir hastalık olduğunu ancak buna yakalananlar bilebilirdi. Tekrar ilaçlara başlamak zorunda kalmamak için içinden dua ediyordu.

Dün Bayan Crook'la randevusu vardı ve işlerini bahane ederek yine terapiye katılamamıştı; onu üst üste üçüncü kez

ekiyordu, oysa ne kadar kızsada, şu anda Crook'un psikoterapisine ihtiyacı olduğunu hissetti ya da daha doğrusu belki de sadece dertleşecek, konuşacak, içindeki sıkıntıları ve kaygıları paylaşacak iyi bir dinleyiciye.

Kendini dünyanın en yalnız insanı hissettiği o uzun gecelerden birini daha yaşıyordu. Yalnızlık üzerine ölü bir bođđa gibi çökmüştü. İşkenceyle öldürölen kurbanlar, ablasının ani kayboluşu, babasının annesini genç bir kadın için terk edişi, tıpkı ablası gibi birdenbire kaybolan Kristen'le Liza'nın intiharıyla birlikte onun rahminde daha dünyaya gelemeden ölen Mike'ın çocuğuyla en keskin halini alan incitici bir anılar denizi yüreğine yığılmış onu bođđuyordu.

İçerisinin çok sıcak olduğunu hissedip pencereleri açtı. Yan komşusu bahçesini suluyordu. Bu yüzden salonu ıslak çim kokusuyla doldu. Bu hoş kokuyu derin derin içine çekip içeriye döndü. Üzerindekileri çıkartıp koltuğuın üzerine attı ve kendini kanepeye bıraktı. Birkaç saat uyumak iyi gelecekti.

Başına gelecek olanlardan habersizce!

XXXII

Profesör Ellington duş a girmiş ti. Yaş lı, buruş uk, kavruk cildini ılık suyun altına soktu. Bolera tipi duş baş lığ ının gözeneklerinden akan ılık damlacıkların serin okş ayış larına bıraktı kendini. Göğ sündeki ve bacaklarındaki aklaş mış tüyler ıslanarak tenine yapış tı. Vücutundaki gerginlik suyun gizemli gücünün altında parçalara ayrılırken, banyonun buzlu camından içeriye kırılan güneş in ış ıkları, tedirgin yüzündeki sert hatları bal renkli bir yumuş aklıkla yalıyordu.

Uzun bir süre hiçbir şey düşünmemeye çalışarak duş ta kaldıktan sonra musluğu kapadı. Kendini rahatlamış hissediyordu. Duş tan çıkıp kurulandı. Havluyu beline sarıp yürüdü. Aynanın üzerindeki ince buğuyu elinin ayasıyla silip sanki doğ duğ u dünyadan kopmuş da zamanın tozları altında kalıp ait olmadığı başka bir tarihte ortaya çıkartılmış, yıpranmış bir tarihe esere bakar gibi sancı içindeki yüzüne baktı. Mavi gözleri, gümüş i bir denizin hüznüyle derinleş ip renksizleş miş ti.

Tıraş köpüğünü yüzüne sürüp bıyıklarına ve keçi sakalına dokunmadan her zamanki gibi yüzünü dikkatlice tıraş etti. Pencereyi açık bırakıp odasına çıktı. Günlük kıyafetlerini giydi. Yatağ ının baş ucundaki komodinin üzerinde yıllar önce, kızının üniversite mezuniyeti sırasında çek tirdikleri fotoğraf ı vardı. Fotoğ rafı öpüp özlem içinde göğ süne bastır dı.

Hıçkırıklarını tutarak aşağı kata indi. Salondaki ışığı yakar yakmaz korku dolu bir çığlık atarak geriye doğru sıçradı. Çünkü salonun ortasında biri duruyordu.

“Lanet olsun!” diye bir küfür savurdu profesör. Acıyla yutkunup gözlerini simsiyah kıyafetler içindeki adama çevirdi. “Kızımı sen mi kaçırdın?”

Karşısındaki adam sessizce başını salladı. “Neden?” diye sordu Ellington öfke içinde. “Söylediğin şeyi yaptım. O adamın yerini buldum. İstediyin parayı da verdim. Kızımı neden kaçırdın?”

Karşısındaki adam gırtlğından hırıltılı bir ses çıkartarak cevapladı. “6 Ekim 1968, hatırlıyor musun?”

Ellington bakışlarını yere eğdi. Pişmanlık ve acı dolu bir sesle, “O lanet tarihi nasıl unutabilirim ki?”

“Ben orda mıydım?”

“Ne?”

“Mesquita’da mıydım ben de?”

“Geçen geldiğinde de sormuştun. Yüce Tanrım!” Sesi ağlamaklı bir hal almıştı. “Hatırlamıyorsun değil mi? Hafızan gidip gidip geliyor. Sana ne yaptık böyle!” Profesör bir an bir ölümcül bir sırrı hatırlamış gibi irkildi. “Tanrım, McFerran’ı da sen öldürdün değil mi?”

Katil boş gözlerle profesöre bakıyordu. Profesör “William McFerran, benim ortağımdı,” diye devam etti. “Yedi yıl önce cinayete kurban gitmişti, sen mi öldürdün onu da?”

Katilin gözleri uzaklara daldı bir anlığına. Profesörün söylediklerini anlamamış gibiydi. “Artık çok geç!” dedi pusuya yatmış vahşi bir yırtıcıyı andıran hırıltılı sesiyle.

“Ne olur kızımı bırak! Bana istediğini yap ama onu bırak!”

“Artık çok geç!” diye tekrarladı karşısındaki ve profesöre doğru ağır ağır yaklaştı. Elinde tuttuğu tabancanın karanlık namlusunu profesörün yüzüne doğrulttu.

Yaşlı profesörün gözleri korkuyla açıldı. “Ne olur yalvarırım!” diye inil dedi tekrar. “Kızımı bırak, ne olur!”

“Merak etme,” dedi katil teskin edici bir sesle. “Fazla hasret çekmeyeceksin, seni kızının yanına göndereceğim!”

Birden ileri doğru atıldı. Profesör sanki kurşundan korunabilirmiş gibi içgüdüsel olarak ellerini yüzüne doğru kaldırıp başını elleri arasına gömdü. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Katil silahının namlusunu profesörün şakağına dayadı. Namlunun soğuk ağzı profesörün korkudan deli gibi atan şakağına deyince kanı birden buz kesti. Bu anı, daha önce defalarca kez yaşamıştı zihninde. Bundan kaçışı yoktu. Sonunda, yaptıklarının hesabını bir gün vereceğini biliyordu. Katilin yakıcı nefesini yüzünde hissetti. Kısa bir an, son bir kez, yüzünü örttüğü ellerinin parmakları arasından dünyaya baktıktan sonra gözlerini kapadı. Patlayan kurşun önce şakağını, ardından kafatası kemiğini parçalayıp kafasının diğer yanından iki parmak genişliğinde bir delik açarak salonun yan duvarına çarptı.

Yere serilen Profesör Ellington’un parçalanan beyninden akan koyu renkli kan salonunun parkesine sıcak sıcak yayılırken katil profesöre bakarak karanlık ve kin dolu bir sesle, “Adalet yerini buldu!” dedi.

XXXIII

FBI Bilimsel Analiz Laboratuvarı, saat 20.23

Üçüncü kurbanın tırnağı arasından çıkan saç tellerinde epitelyal hücre olmadığı için çekirdeklerinden DNA incelemesi yapılması imkânsızdı. Fakat katile ait oldukları sandıkları bu saç örneğinden yola çıkarak, zanlının ırkını, cinsiyetini, hangi tip şampuan kullandığını, genetik bir rahatsızlığı olup olmadığını, eğer kullanıyorsa son doksan gün içinde hangi tip uyuşturucuları kullandığı, hatta eğer bir kadınsa meme kanseri olup olmadığını, o kişinin saçındaki hidrojen ve oksijen izotoplarındaki farktan haftalar belki de yıllar önce hangi coğrafik bölgelerde bulunduğunu bile ortaya çıkartabilirlerdi. Ama bunların her biri de ayrı uzmanlık isteyen araştırmalardı ve farklı şehirlerdeki uzman laboratuvarlara gönderip sonucu almak için haftalarca beklemeleri gerekirdi.

Bu yüzden laboratuvar şefi Jason Miller, önce ellerindeki tel örneğini dördüncü kurbanın saç örnekleriyle karşılaştırmış ve bu örneğin kurbana ait olmadığını saptamıştı. Bu tel örneğinin katil zanlısına ait olduğunu düşünüyordu.

Şimdi de zanlının, kurbanın evinde bulunup bulunmadığını tespit etmek için evde buldukları saç teli örneklerini inceliyordu ki dördüncü kurbanın tırnağından çıkan saç teli örneğiyle, evde bulunan saç örneklerinden bir tanesinin çok bariz bir şekilde mikroskobik benzerlik gösterdiğini fark etti.

Eğer gözleri yanılmıyorsa bu şu demekti: Katil dördüncü kurbanın evinde de bulunmuştu.

Ama yine de her ihtimale karşılık, emin olmak için bir karşılaştırma yapmaları gerekiyordu. Çünkü DNA haricindeki hiçbir bilimsel karşılaştırma yüzde yüz doğru sonuç veremezdi. Parmak izleri karşılaştırmalarında bile hata yapılma ihtimali vardı. Çok düşük bir ihtimal olsa da iki tane insanın saç, kıl veya parmak izleri birbirine çok fazla benze-yebilirdi. Hatta bir keresinde parmak izlerinden yola çıkılarak Massachusetts’de bir polis memurunu öldürmekten altı yıl hapis yatan Stephan Cowans’ın haksız yere hüküm giydiği DNA incelemeleri sonucunda ortaya çıkmıştı ve devlet milyonlarca dolar tazminat ödemek zorunda kalmıştı. New Scientist’de yayımlanan bir habere göre, yalnızca 2002 yılında ABD’de yapılan parmak izi eşleştirmelerden 1900’ünün yanlış olduğu saptanmıştı ve bu bulgular parmak izinin kesinlikle doğru bir kanıt olduğu görüşünü bir kez daha kuş-kuya düşürmüştü.

Evi inceleyen FBI araştırma ekibinin saç ve DNA örnek-leri, gereksiz karışıklıklara yol açmamak için zaten veri ban-kasında mevcuttu. Çünkü bir insan günde ortalama yüz tel dökebilirdi. Tıpkı olay yeri inceleme ve araştırma ekibinde-kilerin parmak izlerinin alınması gibi, olay yerindeki ince-lemeler esnasında saç ve kıl dökülme ihtimaline karşılık zanlılarıinkiyle karıştırmamak için personelin saç ve kıl ör-nekleri de kayıt altında tutulurdu.

Laboratuvar şefi bilgisayardan personel kayıtlarının bu-lunduğu verilere girdi ve evde bulunan saç teli örneklerini, olay yeri inceleme raporunda imzaları bulunan personeli-ninkilerle karşılaştırmaya başladı. On beş dakika sonra elin-deki örnekle o gün evi araştıran personelden birinin saç teli-nin, yüzde doksan dokuz mikroskobik benzerlik gösterdiği-ni gördü.

Evde olay yerini inceleyen FBI personeline ait parmak izi, lif ve saç tellerinin bulunması çok doğaldı ama kurbanın tırnağında bulunmaması gerekiyordu!

Evin içinde bulunanla kurbanın tırnağı arasında bulunan saç teli aynı kişiye aitti. Jason Miller bir yanlışlık yapıp yapmadığını anlamak için tekrar tekrar numaralandırılmış delillere göz attı. Evde bulunan saç teli örneğiyle kurbanın tırnakları arasında bulunan saç teli örneği aynı ajanın saç teli örneğiyle benzerlik gösteriyordu. Yorgunluktan gözlerinin kendisine bir oyun oynayıp oynamadığını anlayabilmek için sertçe göz kapaklarını ovuşturdu. Tekrar bilgisayarın mavi ekranının köşesinde görünen fotoğrafa baktı.

Yanılmıyordu. Kurbanın tırnağında bulunan saç örneğiyle evinde bulunan saç örneği aynı kişiye aitti. Ve bu kişi Ajan Mike Northam'dı.

XXXIV

Yarım saat sonra, 21.16

FBI'nın davranış bilimleri birimi, kurulduğu günden beri tartışılan bir uzmanlık alanıydı. Bazı uzmanlar, saldırgan profili çıkarmanın, saldırganı kategorik olarak belirleyebilecek mucizevî bir kavram olmadığını ve FBI'nın davranış birim uzmanlarının ortaya koyduğu profillerin bilimsellikten uzak, kısır ve sığ olduğunu iddia ediyorlardı. Buna kanıt olarak da Amerika'da her yıl seri katiller tarafından öldürülen otuz beşin üzerinde kurbanı gösteriyorlar ve FBI'nın raporlarına göre halen ülke sınırları içinde serbestçe dolaşan iki yüzün üzerinde seri katilin olduğunu tahmin ediyorlardı. FBI davranış bilim uzmanlarının ortaya koyduğu tahminler, sadece soruşturmanın seyrine yardımcı olan stratejik bir unsurdu. Profiller, strateji geliştirmeye rehberlik eder, sadece fail arayışında, alan daraltmaya yardımcı olurdu.

Seri katiller, kendilerine göre belli bir mantık içerisinde hareket eder, bu mantığın ve yöntemin içeriğini bozmazlardı.

Mike, davranış bilimleri alanında uzmanlaşmak için özellikle seri katilleri yıllarca araştırmıştı. Ortaya atılmış birçok tezi okumuş olmasına rağmen Freudcu kuramcılarının yaptığı açıklamaları aklına en yatkını olarak kabullenmişti. Onlara göre seri katiller, çocukluk yaşta psikocinsel gelişmeleri durmuş, ağır bir travma yaşamış, kötü şartlar altında

yetiştirilmiş ve bunun sonucunda duygusal gelişimleri durmuş, rahatsız kişilik sahibi insanlardı. Öldürmekten, insanlara acı çektirmekten, vahşi, ilkel bir zevk alıyorlardı. Sorunlu bir ailede büyüdükları için empati yapamıyorlardı. Yaşadıkları bunalımın suçlusu olarak gördükleri insan gruplarını, kırılacak bir eşya olarak görüyorlardı. Parçalara ayırmaktan zevk aldıkları birer eşya...

Mike cam sehpanın üzerine döktüğü kokainden pipet yardımıyla derin bir nefes çekip arkasına yaslandı. Elinin altında 9 mm'lik G 35 model Glock marka tabancasını almış, şarjörünü çıkartmıştı. Dalgın bir şekilde arada sırada bunun silaha zarar vereceğini bile bile tetik düşürüyordu. Kokainin verdiği rehavetle o an kendini dünyanın en mutlu insanı hissediyordu. Hiçbir şey umurunda değildi. "Neden yaşıyoruz ki? Ne manası var?" diye düşünüyordu. Tanrı'ya inanıyordu. İnanmak istiyordu. Bir açıklama bekliyordu. "Çektığımız bunca acının bir nedeni olmalı?"

Ansızın çalan cep telefonun sesiyle irkildi.

Yandaki sehpa koyduğu telefonunu alıp ekranına bakmadan kuru bir sesle açtı.

"Northam konuşuyor?"

"Mike, Clarkson seni tutuklama emri verdi. Federaller her an kapını çalabilirler. Sadece neler olduğunu anlamak istiyorum..."

Mike duyduklarını idrak edemedi bir an. Kokainin etkisiyle rüyada olduğunu sandı.

"Ne, ne, sen de kimsin, neden bahsediyorsun sen?"

"Mike, ben John, Tanrı aşkına, uyuyor muydun, dediklerimi duyuyor musun, Clarkson seni tutuklatacak!"

Sesi hâlâ tedirgin çıkmıyordu.

"Şaka mı bu, ne tutuklatması?"

“Bak Mike, benim de kafam karıştı. Doktor Geldof’un yatak odasında bulduğumuz kollar vardı ya? Tırnağının arasında buldukları saç örnekleri seninkiyle aynı çıkmış.”

Mike koltuğundan fırlamıştı. “Ne?” diye bir çığlık attı. John’un söyledikleri garip bir şekilde kokainin etkisini silip atmıştı.

“Bu saçmalık, sen içtin mi yoksa John, sarhoş falan mısın?”

“Sarhoş falan değilim Mike, lanet olası kulaklarını aç ve dinle beni! Neler oluyor Tanrı aşkına, anlam veremiyorum bir türlü. Böyle bir şey nasıl olabilir?”

“Ben bilmiyorum John, bu... Saçmalık, laboratuvar da bir hata yapmış olmalılar.”

“Bilmiyorum Mike, testleri bizzat Jason Miller yapmış, hata olmadığına emin gibi. Şu anda ben de yoldayım, seni almaya geliyorum. Ama Clarkson ve ekibi benden önce çıktı. Sana sadece haber vermek istedim.”

Mike bir an sessiz kaldı. Sanki kötü bir rüya görüyor muş da aniden yatağında uyanmak için dua etti içinden. Sessizlik uzadıkça yüreğini delen korku ve tedirginlik de derinleşti.

“Mike, orada mısın?”

“Evet, buradayım,” dedi buz gibi bir sesle. “Bak ben katil falan değilim John, bir yanlışlık olmalı.”

“Biliyorum Mike, bak, endişelenme, sorgulanman sırasında ben de orada olacağım. Sakın bir saçmalık yapma. Clarkson ve adamlarının seni gözaltına almalarına izin ver. FBI’a gideriz ve bu olayı etraflıca konuşuruz.”

Mike yine sesiz kaldı. “Gözaltı mı,” diye tekrarladı içinden. Kafası allak bullak olmuştu. Bir suçlu gibi elleri kelepçelenip FBI’ın sorgulama odasına mı götürülecekti.

“Delilik bu!”

“Tamam mı? Mike, anlaştık mı? Bırak seni gözaltına alsınlar. Nasıl olsa suçsuzluğun ispatlanır.”

“Evet,” dedi Mike, isteksiz bir sesle. “Sizi bekliyor olacağım.”

Çaresiz bir ifadeyle telefonu kapattı. Tam o sırada sanki kurulmuş gibi ev telefonunun melodik zilini duydu. Adeta bir silah patlamış gibi yüreği yerinden fırladı.

XXXV

Kristen gözlerini açtı. Sanki bir tabutun içindeymiş gibi tüm eklem yerlerinin tutulduğunu, hiçbir yerini hareket ettiremediğini hissediyordu. “Ne oldu bana?” diye kendi kendine soruyordu.

İlk gördüğü şey, karşı duvarda eski püskü, üzerinde kirin pasın sel gibi iz bıraktığı bej renkli kalın bir perdenin tavandaki pembe gece lambası sayesinde kan renginde parıldadığıydı.

“İyi ama neredeyim ben?”

O an ellerini hareket ettiremediğini anladı. Bileği, kalın bir iple sımsıkı karyolanın köşelerine bağlanmıştı. Başını kaldırıp ayakuçlarına bakınca ayak bileklerinden de aynı şekilde karyolanın metal köşe direklerine bağlanmış olduğunu fark etti. İşin en kötüsü ise ağzını açamıyor oluşuydu. Göremediği için neyle bağlanmış olduğunu bilemiyordu, ama ağzının bir bezle bağlanmamış olduğunu dudaklarının üzerindeki yapışkan şeyden anlayabiliyordu.

“Ağzımı bantlamışlar!”

O an gözlerinin önüne dün gece, -kaç gündür burada baygın bir halde uyuduğunu hatırlayamıyordu- belki de, ondan önceki gece olanlar geldi.

O, bankanın arkasındaki park yerinde, tam arabaya bineceği sırada yanına gelmiş ve kimliğini gösterip konuşmaları gerektiğini söylemişti. Sonra arabaya bindiklerinde ağ-

zına eter gibi kokan bir bez dayamıştı. Aniden gözleri kararıp kendinden geçtiğini hatırlıyordu.

Gözlerini açtığında sarhoş gibiydi, başı dönüyor ve tüm kaslarının tutulduğunu hissediyordu. Tahta kaplamalı bir zeminin üzerinde uyuşmuş bir halde yatıyordu ve üzeri çırılçıplaktı. O, göğsünün altına, sanki dövme yapar gibi kalem gibi bir şeyi batırıp kaldırıyordu. Sonra onu ayağa kaldırıp ellerini arkasından bağlamış ve kafasına bir çuval geçirmişti. Ardından çuvalın seyrek örgüleri arasından bir flaş patlamıştı...

Tüm hatırladığı buydu. Hâlâ bu olanlara inanamıyordu. Oysa aylardır vücudunu forma sokmak için düzenli olarak jimnastik salonuna gitmiş, maaşının neredeyse yarısını selülitlerinden kurtulmak ve yüzündeki kırışıklıkları gidermek için özel bakım kremlerine harcamıştı. Hepsi Mike içindi! Tekrar onu sevmesi için!

Ama şimdi... İnanmak istemiyordu.

“Mike da mı bu işin içinde? Ama neden?” diye düşünüyordu.

O sırada yan taraftan bir kapının açıldığını duydu. İçeriye o girmişti. Topuklarını vura vura Kristen’in başucuna yaklaştı. Elinde bir uydu telefonu vardı. Yılan gibi keskin sesiyle, “Şimdi beni iyi dinle aşağılık fahişe, seninkini arayacağız ve benim söylediklerimi tekrarlayacaksın, anladın mı?”

XXXVI

Mike, korkudan ve öfkeden titreyerek telefonu kapattı. Az önce telefonda duyduklarına inanamıyordu. Kendini bir uçurumdan düşüyormuş gibi hissediyordu. Hızla dış kapıya yöneldi. Kapıyı açıp yerdeki paspası kaldırdı. Altında yazısız bir zarf duruyordu. Zarfı aldı ve içeriye girdi. Yüreği neredeyse yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Üzerindeki delilleri yok edebileceğini hiç düşünmeden zarfın ağzını yırttı. İçindeki kâğıdı çıkarıp katlanan yerlerinden açtı. “Lanet olsun!” diye inledi. “Lanet olsun!” Kâğıtta yazan her harf bir kurşun gibi yüreğine fırlıyordu. “Ben şimdi ne yapacağım?”

Bir araba sesi duydu. Evinin önüne bir araba gelmişti. Mike eğilip kapının deliğinden dışarıya baktı. Clarkson ve iki ajan evin bahçesine girmişlerdi bile.

Mike’ın başı dönmeye başladı. Olanlara bir türlü inanamıyordu! Yaşadığı şoku atlatmak için düşünmesine bile fırsatı yoktu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki! Kapının zili yüreğine batan bir ölüm nağmesi gibi çınladı. Mike başka bir şansının olmadığını biliyordu. Clarkson’a laf anlatarak boşa zaman harcayamazdı. Salona geri döndü. Silahını aldı, pantolonunu, gömleğini ve ayakkabılarını giyip bir gölge gibi sessiz adımlarla arka taraftan garaja açılan kapının bulunduğu mutfağa daldı.

Clarkson bir küfür savurup cep telefonunu kulağından indirdi. “Piç kurusu, telefonunu da açmıyor! Hey Northam,

aç şu lanet kapıyı, yoksa kırdırmak zorunda kalacağım!” Yaralı bir boğa gibi bağıırıyordu. “Seninle konuşmaya geldik!”

Birkaç saniye daha bekledi. Clarkson kendi kendine söylenmeye başladı. “Ne için geldiğimizi anlamış olabilir mi!” Sonra sabırsız bir ifadeyle geriye çekilip, “Kırın şu lanet kapıyı!” dedi adamlarına.

Mike mutfak kapısını açıp garaja girdi. Yan taraftaki küçük pencereden içeriye uzaktaki sokak lambasının ışığı ince bir tül gibi sızıyordu. Üzerinde alet edevatların bulunduğu rafların üzerine çıkıp pencereyi açtı. Tam bu sırada boğuk bir silah patlaması duydu. Clarkson’la adamları kapının kilidine bir el ateş edip eve dalarken, Mike pencereden kendini çaresizce bahçeye attı.

Yere düşerken sol el bileğini incitti. Acıyla bileğini tutup etrafına bakındı. Etrafın sakin olduğunu görünce vakit kaybetmeden koşarak bir kedi gibi arka bahçe duvarına çıktı ve yandaki evin güllerle donatılmış zeminine bıraktı kendini. Şaşkın ve korkmuş bir haldeydi. Olayların nasıl bu hale geldiğine, adeta bir saatli bomba gibi kurulup ardı ardına patlamasına bir türlü anlam veremiyordu. Birkaç gül dalını kırarak yere düştü ve çimlerin üzerinde sırt üstü uzanıp soluklandı. Çiçeklerin arasından sağ kolunu havaya kaldırdı ve diğer eliyle ışığına basıp saatine baktı. Vakti daralıyordu. Kırk dakika içinde Kristen’in tutsak tutulduğu yeri bulması gerekiyordu.

Yoksa o manyak, Kristen’i parçalara ayıracağına dair yemin etmişti!

XXXVII

Beş dakika önce

Ev telefonu çaldı. Mike endişeyle telefon sehпасına yürüdü. Arayan özel numara idi. FBI'dan arıyor olmalıydılar. Eli titreyerek ahizeye uzandı.

"Northam'ın evi?"

Karşı taraftan ses gelmiyordu. Bir cızırtı duydu. Sanki arayan kimse dışarıdan, rüzgârlı bir yerden arıyordu. Sonunda, çekingen, zayıf, adeta derin bir kuyunun dibinden geliyormuş gibi acı dolu bir inleme duyuldu.

"Miiiiike?"

Mike sesi tanıdı. Bir an olduğu yerde çakılı kaldı.

"Miiiiike... Kurtar beni..."

Duyduğu sese inanamıyordu. Bu Kristen'in sesiydi. Ağzından çıkan kelimeler, yaşadığı dehşetle ezilip büzülen güçsüz dudaklarından cansızca dökülüyordu.

"Kristen?" diye bağırdı Mike.

Bir erkek sesi geldi bu sefer karşıdan.

"Duydun mu?"

Telefonu o manyak eline almıştı. Mike'ın başı dönmeye başladı. Adeta küçücük bir balıkçı teknesindeydi ve dev bir anafora tutulmuş gibi midesi, başı, tüm dengesi alt üst olmuştu. Öteki eliyle telefon sehпасından destek alarak, "Duydum!" dedi içi acıyan bir sesle.

“O halde Kristen’i bulman gerek! Saat 10.00’a kadar vaktin var. Yalnız gel. Geç kalırsan onu parçalara ayırırım... Bu arada, paspasının altında bir hediyem var!”

Telefon kapandı. Mike’ın başından kaynar sular dökülmüş, dizlerinin bağı çözülmüştü. “Kristen...” dedi tutuk, acılı, şaşkın bir sesle. “Kristen onun elinde.”

Hem de en başından beri onun elindeydi! O fotoğraf Kristen’in fotoğrafıydı ve Mike bunu bir türlü kabul edememişti. O manyak işin ta en başından beri Kristen’i elinde tutuyordu.

Amacı ilk baştan beri Kristen’e ve belki de bu sayede Mike’a zarar vermektir! “Ama neden?” diye sürekli kendi kendine soruyordu.

Mike, komşusu Bay Hannahlar’ın evinin bahçesinden kimseye görünmemek için eğilerek arka tarafa ilerledi ve bir eliyle destek alarak ata biner gibi demir parmakların üzerinden atladı. Yandaki yola çıkmıştı. İçini dolduran kaygıyı donuk yüz ifadesinin arkasına gizleyerek ellerini cebine attı ve uzun adımlarla kaldırım boyunca evinden mümkün olduğunca uzağa yürümeye başladı. Clarkson’un evde kendisini bulamayınca polislerden yardım isteyeceğini tahmin ediyordu. Kıpıyı kırıp evine girdiklerine göre yargıçtan arama izni de çıkartmış olmalıydı. Hem de bu kadar kısa bir zaman içinde!

“Neler oluyor, deliriyor muyum yoksa?”

Kendini çok tuhaf hissetti bunu düşününce. O bir kanun adamıydı ve şimdi bir suçlu gibi kanunlardan kaçıyordu. Katilin telefonda söyledikleri tekrar kulaklarında çınladı.

“Saat 10.00’a kadar vaktin var!”

“Kristen’i bulmak? Hem de yarım saat içinde...”

Katil onunla bir kedinin fareyle oynaması gibi oynuyordu. Mike, o an öfkeden neredeyse önüne çıkan ağacı yumruklarıyla devirebilecekmiş gibi güçlü hissetti kendini.

“Ah Kristen, ne kadar da aptalım,” diye acıyla af diledi içinden.

Yanından bir motosikletli geçti. Motorun gümbürtüsü kulaklarında yankılanırken elini cep telefonuna attı. Clarkson cep telefonunun sinyalinden onun yerini bulabiliyordu. Tam cep telefonunu kapatıp içinden hattını çıkartacaktı ki vazgeçti.

Elini yan cebine atıp paspasın altından çıkardığı zarfın içindeki kâğıda baktı.

“Belmont Bulvarı, P D I M L S P U 1 O A” yazıyordu zarfta. Hepsi bu.

Mike kâğıtta yazanları idrak edemiyordu. Beyni durmuş gibiydi. “Belmont bulvarı... Peki sonrasındaki harfler? Ne anlamı var?”

Tam o sıra köşeden bir polis arabasının döndüğünü gördü. “Hay senin... Tam da sırası!” diye sövdü.

Tepe ışıklarını yakmış bir devriye arabası yavaş bir hızla Mike’ın üzerine doğru geliyordu ve etrafta Mike’ın kendini gizleyebileceği hiçbir yer yoktu.

XXXVIII

Mike, elindeki kâğıdı aceleyle cebine koyup polis arabasına bakmadan yürümeye devam etti. Araba yolun öbür şeridinden yaklaşıyordu. Tam yanından geçerken Mike yan gözlerle arabaya baktı, fakat polisler ona dikkat etmemiş olacaklar ki yollarına devam ettiler.

Araba yanından geçip giderken, Mike bir an rahatladığını hissetti. Tekrar elini cebine atıp zarfı çıkardı ve kâğıtta yazanları tek tek zihnine kazıdı.

Kâğıdı geri cebine koyacaktı ki kesik bir siren sesi geldi arkasından. Mike irkilerek döndü. Az önceki devriye arabası yanına gelip aniden durmuştu. Camdan kafasını uzatan bir memur, “İyi geceler bayım, kimliğinizi görebilir miyim?” diye sordu.

Mike polis memuruna gülümsedi. “Elbette” dedi ve yönünü aniden arabanın ters istikametine çevirip var gücüyle koşmaya başladı.

Polis bir lanet okuyup “Bas gaza!” diye bağırdı yanındaki memura. Şoför koltuğundaki memuru direksiyonu sola kırarak gaza bastı ve araba asfaltta acı acı öterek geriye dönmek için burnunu çevirdi.

Mike deli gibi koşuyordu. Çok az vakti vardı ve şimdi de peşine bir polis arabası takılmıştı. Tüm bunların bir kâbus olması için dua ederek cebindeki cep telefonunu çıkartıp yere fırlattı. Telefonunu yanında taşımak onu tehlikeye atacaktı.

Polis arabası sirenlerini çalıştırmış peşinden geliyordu. Mike köşeyi döndü. Sonra çitlerden atlayıp bir evin bahçesine daldı. Atlarken yerde yuvarlandı. Ayağa kalktı. Pantolonunun arkasına sıkıştırdığı silahı düşebilirdi, onu çıkartıp eline aldı ve çimlerin üzerinde deli gibi koşmaya başladı. Evin sahibi bu arada siren seslerini duymuş olacak perdeyi aralayıp dışarıya bakmış ve bahçesine giren yabancıyı görmüştü. Tam o sıra polis arabası da Mike'ın bahçesine daldığı evin önünde acı bir fren yapıp durdu ve sirenlerini kapattı. Yan koltukta oturan polis memuru dışarıya fırladı ve Mike'ın peşinden o da bahçeye daldı.

Mike yandaki evle bahçeyi birbirinden ayıran ara duvara tırmanırken arkasından bir ses duydu.

“Dur, yoksa ateş ederim!”

Mike bu tehdidi umursamayıp kendini yukarı çekti ve çevik bir hareketle duvarın üzerinden kendini öbür tarafa bıraktı.

Genç polis memuru Lanston, silahını geri kılıfına koyup tüm gücüyle koştu ve duvarın üzerinden tutup kendini yukarı çekti ama kendini hemen aşağıya bırakmadı. Önce karanlık bahçeye bir göz atıp şüphelinin ne tarafa gittiğini kestirmeye çalıştı. Ama anlayamadı. Bahçede bir iki kalın gövdeli ağaç dışında hiçbir şey yoktu. Tekrar silahını meşin kılıfından çıkarttı ve tedirgin gözlerle kendini duvardan aşağıya bıraktı.

“Bu kadar hızlı hareket etmiş olamaz. Kesin buralarda bir yerde. Şu ağacın arkasına saklandığına eminim,” diye düşündü.

Genç polis memuru Lanston silahını önünde tutup karşıdaki kalın gövdeli meşe ağacına doğru yavaşca yaklaştı. Tıpkı filmlerdeki gibiydi. Her şey beş dakika önce aldıkları ihbarla başlamıştı ve Tanrı'nın bahsettiği bir lütufla telsizden gelen eşkâle uyan bir kişinin yanından geçtiklerini fark et-

rek dönmüşlerdi. Adama yaklaşırlarken Lanston'un hisleri alarm vermiş ve bu adamda tuhaf bir şey var diye düşünmüştü. Adam kaçmaya başlayınca da yıllardır beklediği fırsatın ayağına kadar geldiğini fark etmişti. Merkezden gelen ihbarda adamın FBI tarafından arandığı bildirilmişti. Öyleyse önemli bir kaçak olmalıydı ve Lanston adamı yakalamak için Tanrı'nın kendisine yardımcı olacağına umarak dışarıya fırlamıştı. Fakat şu an Lanston korkudan bayılabiliyordu. Yaşadığı korku, içindeki cesaretin ateşini bir hayli hızlı emiyordu. İki adım daha atıp yaklaştı ağaca. Kalp atışlarının sesi bir davuldan geliyormuş gibi gümbürdüyordu.

"Umarım adamın silahı yoktur!"

Vardı. Fakat ateş etmek için kullanmayı düşünmüyordu. Polislikten gelme Mike, tecrübesiz genç polis memurunun arkasından yavaşça yaklaştı ve Glock'unun kabzasını tüm kuvvetiyle genç polisin ense köküne indirdi. Lanston bir kütük gibi yüzüstü yere devrildi. Ama hemen bayılmadı. Sersemlemiş bir şekilde inledi ve bilinçsizce ayağa kalkmaya çalıştı. Mike, genç memurun tepesine binip bir iki kere daha kafasına vurdu. Sonra onun kemerindeki kelepçeleri çıkartıp seri bir hareketle ellerini arkasından bağladı.

Mike yerdeki yarı baygın bir halde yatan elleri kelepçelenmiş memura bir kere daha baktı. Çocuğun gömlek yakası, yarılan kafasından akan ılık kanıyla kıızıla boyanmıştı. O an çocuğa acıdı. Bir ambulans çağırmayı istedi ama telefonunun attığı için bunu yapması imkânsızdı. Hem vakti daralıyordu. Ne de olsa arkadaşı onu bulur diye düşündü ve ayağa kalkıp hızla bahçenin öbür duvarına doğru yeniden koşmaya başladı.

Kristen'i bulabilmesi için vakti giderek daralıyordu ve onu nasıl bulacağını hâlâ tam olarak bilemiyordu. Saatine baktı: 21.36

Lancaster Bulvarı'na çıktı. Caddede yürüyen insanları görünce aralarına karışacağı için sevindi. İlerde karnını doyurmak için pek çok sefer geldiği New World Deniz Ürünleri Lokantası vardı. Cadde boyunca bunun gibi daha pek çok lokanta ve restoran sıralandığı için taksi bulması zor olmayacaktı.

Adımlarını hızlandırdı. Uzaklardan bir yerlerden siren sesleri gelmeye başladı. Peşindeki polisler merkeze bildirmiş olmalıydılar ve şimdi yakın bir karakoldan takviye devriyeler geliyor olmalıydı. Lokantanın önünde taksi yoktu. Ama köşede bulabileceğine emindi. Bir 10-15 m daha yürüyünce karşı kaldırımdaki Hong Kong Restaurant'ın önünde bekleyen boş bir taksi gördü. Koşar adım karşıya geçti ve kazasız belasız taksiye atladı.

Mike, kara derili şoföre nefes nefese, "Belmont Bulvarı'na," dedi. "Tam adresi oraya çıktığımızda söyleyeceğim."

Belmont Bulvarı bulunduğu yere birkaç blok uzaklıktaydı. Bulvarın toplam uzunluğu 4 km'yi buluyordu ve Schuylkill Nehri'nde bitiyor, nehrin karşısına bir köprüyle bağlanarak adını başka bir caddeye bırakıyordu.

Philadelphia şehrinin üçte birinin ırkına mensup olan kara derili taksi şoförü omuz silkip, "Emredersiniz bayım," diyerek taksimetreyi açtı ve ağır ağır duraktan kalktı. Taksi tam kavşaktan geçerken sağ taraftaki yolda bir polis arabası yanaşıp durdu ve Mike bir anlığına cama dönüp içinde telsizle konuşan polislere baktı. Polisler yüzüne bile bakmamışlardı onun. Yan koltukta oturan memur elindeki telsizle heyecanlı heyecanlı konuşurken endişeli bakışlarla etrafını süzüyordu. Tehlikeyi atlattığını düşünerek şoföre döndü ve hâlâ olayın şoku içindeki sesiyle, "Kaleminiz var mı?" diye sordu.

Şoför, "Var," deyip soran gözlerle tepe lambasından Mike'a baktı.

“Tamam, ver o zaman,” dedi Mike, sabırsız bir sesle. Bu arada susuzluktan ölüyordu. Az önceki ufak kovalamaca ve şiddetli adrenalin yükselmesi boğazını kurutmuştu. Yüzündeki ve ensesine akan terleri cebinden çıkardığı bir peçeteye sildi. Taksi şoförü gömlek cebinden çıkarttığı bir tükenmez kalemi arkaya uzatırken, “Çok sıcak bir gündü değil mi efendim,” diyerek laf olsun diye konuştu.

Mike bir cevap vermedi ve kalemi eline aldı. Şoför başka bir şeyler daha mırıldandı, ama Mike ona da cevap vermedi. Artık zihni katilin ona bıraktığı notta yazan kâbus dolu harflerdeydi:

P D I M L S P U 1 O A

XXXIX

İlk bakışta zekâ problemlerinin hepsinin de çözümü imkânsız gibi görünür. Kendine bir ipucu aradıkça, problemin niteliğine göre bazen çok kısa bir sürede bazen de çok daha uzun bir süre sonunda çözüme ulaşılır. Zeki insanların düşünme tarzı, normal insanların düşünme tarzından yüz yirmi açıdan farklıdır.

Sıradan bir zekâyâ sahip kimse, probleme işe yaramayacak bir yöntem üzerinden inatla saldırıp zamanını boş yere tüketirken, ileri zekâyâ sahip bir kimse işe yaramayacak seçenekleri süratle eleyip yepyeni yöntemler üretir.

Zeki insan, problemin her yönüyle aynı anda değil, tek tek sırayla ilgilenir. Bu, çözüme ulaşmasında onun zamanını alsa da emin bir adımdır. Francis Galton'un¹⁷ tanımladığı zekâ öğelerinden biri de çalışma eylemidir. Zeki bir insanla normal bir insanı ayıran en önemli şeylerden biri budur. Zeki insan problemi çözmek için kendi sınırlarını zorlar, cesaretinin kırılmasına izin vermez ve kendinden emin olur.

Mike saatine baktı: 21.40

Kristen'i kurtarabilmesi için yirmi dakikası kalmıştı.

Şu anda Kristen'in hayatta olduğuna emindi. O manyak sadece Mike'la oynamıyordu...

¹⁷ Zekânın kalıtımsal olduğunu öne süren "Sir" ünvanlı İngiliz bilim adamı. Charles Darwin'in de kuzenidir. Parmak izi üzerindeki çalışmalarıyla kriminolojinin temelini atmıştır.

Onu, bu son hareketiyle sonunda arenaya çağırmıştı. Yani düelloya. Kimin üstün olduğunu ispat etmeye.

Tüm her şeyi bu an için hazırladığına, tüm planlarını, hastalıklı fantezilerinin son noktası olan bu an için yaptığına emindi. Bu yüzden o manyak Kristen'i saat onda öldüreceğini söylediye, o saatte sözünü tutacağına emindi Mike. Ne bir dakika erken ne de bir dakika geç!

Mike harflere odaklandı:

P D I M L S P U 1 O A

İlk başta yapacağı şey, problemin niteliğine bakmaktı. On harf ve bir rakam.

Rakam oraya rastgele konmuş olamazdı. Eğer hileli bir soru değilse ki, -aksini düşünmek bile istemiyordu- o rakamın orada olmasının bir nedeni olmalıydı.

Harflerin arasındaki boşluklara baktı. Harflerin düzenli bir aralıkla dizilip dizilmediğine baktı. On saniye içinde bu seçeneği es geçip başka bir seçeneğe geçti. Harflerin yerini değiştirip anlamlı bir kelime üretmeye çalıştı. Ama elli saniye sonra bunu da pas geçti.

Harflerin okunuşlarını yazdı bu sefer: Pi, Di, Ay, eM, eL, eS, Pi, Yu, van, Ou, eY...

Bir bulmacayı çözerken olağandışı öğeleri bulması gerektiğini biliyordu.

Harflerdeki tekrarlanan sesleri saydı. En fazla e ve i sesi vardı.

Ama bu bir anlam ifade etmedi. Kristen'i bir yerde tutuyordu. Bir adreste. Bu kodlar bir yerin adresini işaret ediyor olmalıydı. Ama kodlar doğrudan bir adresin şifrelenmiş hali miydi yoksa o adreste kalan bir kimsenin, katilin adını mı veriyordu? Bir an için umutsuzluğa kapıldı. Ter içinde saatine baktı: 21.43

Tıpkı eskiden, okul yıllarındayken çözmeye çalıştığı zeka problemleriyle uğraşırken konsantre olmak için yaptığı gibi kendisine söylediği o sözleri tekrarladı içinden.

“İsrarcı ol, ısrarcı ol, ısrarcı ol...”

Derin bir nefes alıp tekrar probleme döndü.

“Şimdi,” dedi içinden. “Bu bir şifre ve bu şifre eğer basit yöntemle şifrelendiyse, her harfin yerine başka bir harf konulmuş olması gerekiyor. Bunu çözmek için de frekansa bakmalıyım. Her harfin ne kadar sık kullanıldığına. Ama bunun için elimde aynı yöntemle yazılmış uzun bir metin olması gerekir. Oysa sadece elimde on harf var.”

O an şifrede yazan “1” rakamına odaklandı gözleri. Bu belki de anahtar olabilirdi.

“Tabi ya,” diyerek bir rakamının harflerle yazılışını yazdı eline. “One.”

Bu şifrenin anahtarı olabilirdi. Ama anahtarı nereye koyması gerektiğini bulmalıydı.

Problemdeki P’yi “o”, D’yi “n”, A’yı da “e” diye okumayı denerdi.

Fakat kodda verilen harflerden sadece P iki kere tekrarlanıyordu. Ortaya, “One... O...” diye bir şey çıktı. Şoföre, “Buralarda One diye başlayan bir yer var mı, mahalle ya da sokak ismi?” diye sordu, ama sorarken bile umutsuzdu.

Şoför baygın gözlerini dikiz aynasına kaldırdı, sonra tekrar yola çevirirken, “Yok sanırım,” dedi ilgisizce.

“Bir” rakamının¹⁸ eş anlamlı kelimelerini düşündü sonra.

“a, an, unique, the same, united, once...”

Hepsini sırayla şoföre saydı. Ama siyahî şoför, “Bilmiyorum efendim, belki de olabilir ama hangi mahallede arıyorsunuz?” diye sordu.

¹⁸ 1 rakamının İngilizcede yazılışı: One

Daha neyi nerede aradığını bile bilmiyordu Mike! Yanlış iz üzerinde olduğunu düşündü. Başka bir anahtar olmalıydı.

Clarkson ve adamları Mike'ın evini didik didik arıyorlardı, ama bir şey bulamıyorlardı. Clarkson, kapıyı kırıp eve girdiklerinde, salondaki ışıkların açık olmasına rağmen evde Mike'ın olmadığını görünce evi araştırırken mutfığa girmiş ve onun mutfak kapısından garaja, oradan da bahçeye çıkıp tüdüüğünü anlamıştı. Sonra da hemen bölge polisini arayıp Mike'ın eşkâlini vermişti.

Evi aramaya başlamışlardı. Mike'ın dolaplarına, çekmecelerine, hatta yastıklarının altına bile bakmışlardı, ama bir şey bulamamışlardı.

Clarkson bir sigara yakıp salonda durmuş sinirli sinirli düşünüyordu. Mike'ın kaçmış olması onun suçu kabul etmiş olduğunu gösteriyordu. Ama onu tutuklamaya geldiklerini nereden anlamıştı? Clarkson şimdiye kadar onun evini hiç ziyarete gelmemiş olmasına rağmen, aynı soruşturmada çalışan ajanını görmeye gelmesinin çok garip bir durum olmadığını, kısacası Mike'ın onun geldiğini fark edince gizlice kaçmasının hiçbir mantıklı açıklaması olmadığını düşünüyordu. Mike tutuklanacağını hissetmiş ya da birinden haber almıştı. "Tilki herif," diye söylendi içinden.

Mike'ın kokain içtiği çam sehpanın önünde durdu. Camın üzerindeki beyaz toza serçe parmağını batırıp tadına baktı.

Yanına yardımcısı gelmişti. "Şunun tadına baksana, tahmin ettiğim şey mi?" diye camın üzerindeki tozu işaret etti.

Yardımcısı orta parmağını ıslatıp toza batırdı ve diline götürdü. "Kokain efendim," dedi.

"Kokainin uzun süreli kullanımı paranoyaya neden olurdu değil mi?"

Başyardımcısı kafasını salladı.

“Hatta kokainin uzun süreli kullanımı hafif depresyondan kokain psikozuna kadar ciddi zihinsel problemlere yol açabilir.”

“Kokain psikozu dediğin şey bağımlılara şizofren hastalarının yaşadıklarını yaşattırıyordu değil mi? Müptelasına sanrılar gösteriyor ve psikolojik sorunları olan kişilerde bazen cinayet işlemeye bile götürebiliyordu değil mi?”

“Evet, yani Virginia’daki derslerden hatırladığım kadıyla öyleydi!”

“Efendim, bakın burada ne var?” diye seslenen ajanın sesiyle konuşmayı kesip başlarını kaldırdılar.

Ajanlardan biri duvardaki resmin önüne geldi. Duvardaki şarap rengi boyadan farklı, çerçevenin tam anlamıyla örtmeyi başaramadığı, kıvılcıklı ince bir kavisin resmin altından dışarı taşmış olması dikkatini çekmişti. Ajan çerçeveyi duvardan kaldırırken Clarkson meraklı bir ifadeyle duvarın önüne geldi.

Sigarasının dumanını dışarıya üfledi. “Hey hey hey!” dedi zafer kazanmış bir edayla.

Tam o sıra içeriye John Horner girdi. Holdeyken öteki ajanla konuşmuş ve Mike’ın kaçmış olduğunu öğrenmişti. Clarkson’la göz göze geldiler. John suçlu bir yüz ifadesiyle bir anlığına ona baktıktan sonra gözlerini kaçırarak duvardaki yamalı yere yaklaştı.

Clarkson, “Onu almaya geldiğimizi nereden öğrendi bilmiyorum John,” dedi öfkeyle. “Ama onu bulacağım. Sana söz veriyorum! Ayrıca on iki saat içinde bu duvarda yazan tarihin ne anlama geldiğini de öğrenmek istiyorum!” Sonra da sigarasını ağızına alıp John’un yanından sinirli adımlarla geçerek dışarıya çıktı.

John şaşkın bir ifadeyle Clarkson’un neden bahsettiğini anlamak için, elinde çerçeveli resimle bekleyen ajanın yanına gelip duvara baktı:

6 Ekim 1968

Kan kıızılı boyayla yazılmış bu tarihi içinden telaffuz ederken “Mike, haberim olmadan hangi boktan belaya bu-laştın?” diye söylenmekten kendini alamadı.

Mike, taksinin içinde tekrar saatine baktı: 21.46

Çok az vakti kalmıştı ve yavaş yavaş Kristen’i kaybettiğini düşünmeye başlamıştı. O sıra taksicinin karşısındakine bir gırtlak problemi varmış gibi izlenim veren kart sesini duydu. “Bayım, yola devam edeyim mi?”

Mike yüzünü kaldırdı. Taksici arabayı sola çekip durmuştu. “Ne oldu?” diye sordu gözlerini etrafta gezdirerek.

“Belmont Bulvarı’nın sonuna geldik efendim,” dedi taksici, omzunun üzerinden arkada oturan Mike’a dönerek. Mike arabanın ön camından karşıya baktı. Üst geçidin üzerinde, en çok şehirlerarası nakliyat tırlarının geçiş yolu olarak kullandıkları paralı Schuykill Expressway Otobanı, süratli ve boğucu bir gürültüsüyle akmaktaydı. Altlarında ise şırıldayarak Schuykill Nehri akıyordu ve nehrin üzerindeki köprü bulvarın bittiğini işaret ediyordu.

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Burada bekleyelim, birkaç dakika bana izin ver,” dedi.

Kara derili şoför tam bir şey söyleyecekken “Ve lütfen sesini çıkartma,” diye tersledi onu Mike.

Şoför irkilerek önüne döndü ve sustu.

Mike, alnından sicim sicim terler dökerek tekrar bakışlarını elindeki kâğıda eğdi. Ceketini çıkartmış, kollarını sıvamıştı. Şoför arada bir dikiz aynasından şaşkın şaşkın Mike’a bakıyordu.

Mike, “Bu bir polialfabetik şifre,” diye düşündü içinden. O ana kadar düşündüğü tüm yöntemlerden vazgeçmişti.

Eğer Mike’ın tahmin ettiği gibi bu çok alfabeli bir şifre ise, bunu çözmesi için basit bir anahtara ihtiyacı vardı.

Anahtar kelimeyi bulmak için fazla düşünmedi. Olaya katilin gözünden bakarsa, ortada iki silahşor vardı ve uğruna mücadele ettikleri kişiye Kristen Greer'di.

Mike şifreyi bir kere daha yazdı. Ve altına da anahtar kelime olduğunu düşündüğü harfleri yazdı.

P D I M L S P U 1 Y M
K R I S T E N G R E E

Polialfabetik şifrelerde A'dan Z'ye kadar bütün harflere tek tek bir rakam verilirdi. Sonra şifrelenecek cümle yazılır, cümlelerin altına da anahtar kelime yazılırdı. Genellikle anahtar bir ya da iki kelime olurdu, birisinin adı ve soyadı gibi. Cümle bitene kadar bu anahtar sürekli yazılırdı.

Karmaşık olansa şuydu: Üst satırdaki harfin kodlanması, altında yazan harfe göre yapılırdı ve altında yazan her harf için o harfle başlayan ayrı bir alfabe dizisi kullanılırdı. Yani yukarıdaki şifreleme yöntemine göre, P'nin kodlanmasına K harfi, D'nin kodlanmasına da R harfinin başta olduğu bir alfabe dizimi ile başlanırdı.

Kodlarken bu yol takip edildiği için, şifreyi çözmek içinse tam tersi yol izlenirdi.

Şimdi Mike'ın yapması gereken şey gayet basitti: Tıpkı zekâ olimpiyatlarında yaptığı gibi bir denklem kurmak.

Şifreli dizime "x" yazdı. Anahtar kelimeye "b". Çözümde ulaşacağı kelimeye ise "a". İngilizcede toplam 25 harf vardı. Denklemi şöyle kurdu:

$a = x - b + 26$ ya da x değerinin b 'den büyük olması durumunda $a = x - b + 1$

Önce hata yapmamak için alfabedeki bütün harfleri hızla kâğıda yazdı. Çözeceği şifredeki harflere ve anahtar kelimedeki harflere alfabedeki sırasına göre 1'den başlayarak rakamlar verdi.

X= P D I M L S P U 1 O A

16- 4- 9 - 13- 12- 19- 16- 21 1- 15- 1

B= K R I S T E N G R E E

11- 18- 9- 19- 20- 5- 14- 7 1- 5- 5

Sonra formüle göre çıkartıp topladı.

A = 6 - 12- 1- 20- 18- 15- 3- 15 1- 11- 22

Çıkan rakamların alfabadeki sıraya göre yerlerine baktı.

Altıncı harf "F" ydi; on ikinci harf "L" ve ondan sonrakiler A, T, R, O, C, O, 1 k w

"Flat Roco," dedi ve sonra "k" ile "w" harflerinin anlamını düşünüp alfabeden yerlerini saydı. "11 22"

Taksici yüzünü sorgulayıcı bakışlarla Mike'a çevirip "Özür dilerim bayım?" dedi.

"Flat Roco Sokağı A1122 numara," dedi aceleyle.

"Flat Rock Sokağı olmasın efendim?"

Mike bir eline yazdığına bir de taksi şoförünün yüzüne baktı. "Hayır, Roco," dedi. "Flat Roco!"

Şoför başını salladı. "Bayım bu civarda Roco Sokağı yok. Batı Manayunk'tayız. Ve burada, az ilerde, sadece Flat Rock Sokağı var."

Mike saatine baktı. 21.49 gözüküyordu. "Tanrı aşkına bas şu gaza!" diye bağırdı. "Dediğin yer olsun."

Taksici homurdanarak el frenini indirdi ve vitesi bire geçirip gaza bastı. Kavşağı dönüp soldaki ara yola saptı. "Çabuk ol, eğer beni iki dakikada oraya yetiştirirsen sana yirmi dolar bahşiş veririm."

Şoför kuşkulu bir bakış attı dikiz aynasından sonra ayağıyla gazı kökledi.

Bu arada Mike, neden sokağın adını tam olarak doğru bulamadığını düşünmeye başlamıştı. Eline yazdıklarını kontrol etti. Hayır, bir yanlış yapmamıştı.

Taksi kıvrımlı dar yollardan manevralar yaparak süratle yoluna devam etti. Bir dizi villanın önünden geçtiler. Mike hızla posta kutularındaki numaralara bakıyordu. İki dakika sonra şoför arabayı durdurdu. "Yol sola dönüyor, devam edeyim mi?" diyerek Mike'a döndü.

Mike iyice paniklemişti. "Bilmiyorum," dedi ürkek bir sesle. Çaresiz gözlerle yoldan geçen birileri var mı diye baktı. Birine adresi sorması gerekiyordu, ama mahalle adeta terk edilmiş gibi bir tek kişi bile yoktu. "Devam et ve sağ taraftaki evlerin posta kutularının numaralarına bak," dedi aceleyle. "Unutma, A1122'yi arıyoruz!" Kendisi de sol taraftakilere bakacaktı.

Şoför direksiyonu sola kırıp gaza bastı. Her yerde ağaçlar ve geniş evler vardı. Ağaçlıklı dar sokağın her iki tarafı da villa ve malikânelele sıralanmıştı.

Mike bulduğu kodu tekrar kontrol etti. Nerede hata yaptığını bulmuştu sonunda. Şifrenin anahtarı iki kelimedenden değil, bir kelimedenden oluşuyordu. Sadece Kristen; soyadı yoktu. Böylece sokağın son harfindeki hata düzelmiş oluyordu. Şifrenin sonundaki 10A'yı Kristen'e göre tekrar kodladı. 9-19

O ve A'nın rakamlarından çıkartıp 1 ve 26'yla topladı. 7-8

"Yanlış!" diye bağırdı ansızın. "178 numarayı arıyoruz!"

Taksici bu sırada arabayı yavaşlattı. "Zaten yol bitti," dedi ve öbür sokağa dönüp frene bastı, geri geri geldi ve tekrar Flat Rock Sokağı'na girerken Mike saatine baktı. 21.54'dü. İçinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. Acıyla dişlerini sıkıp burnunu cama dayadı. Alnı terden su gibi ıslanmıştı. "Bu numarayı az önce görmüştüm," dedi "Ama ne

taraftaydı unuttum. Sen soldaki posta kutularına bak, ben de sağdakilere bakacağım,” dedi tekrar. Kristen’in altı dakika sonra öldürüleceğini düşünmek bile istemiyordu. Neredeyse çaresizlikten ağlamak üzereydi.

İki dakika sonra taksici aniden durdu. “Burası efendim,” dedi. “178 numara.” Mike başını sol tarafa çevirdi.

Önü ağaçlıklı, yeşillikler içinde geniş bir bahçesi olan bir villanın önünde duruyorlardı. Mike saatine baktı. 21.56. Taksiciye parasını ödedi. Ceketini giydi. Taksi şoförü Mike’ın fazladan yirmi dolar verdiğini görünce, “Sizi bekleyeyim mi efendim?” diye sordu memnun bir sesle.

Mike ise artık taksicinin dünyasında değildi. Villaya bakarak aşağı indi ve arabanın kapısını kapattı. Evin üst katının ışığı yanıyordu. Derin bir nefes alıp villanın bahçe kapısına yürüdü. Ahşap parmaklı kapıyı açtı ve bahçedeki taş döşeli yolda yürürken kararlı bir şekilde pantolonunun arkasından silahını çıkardı. Eğer Kristen ölmüşse o manyağı hiç düşünmeden alının ortasından vuracaktı!

Kendinden emin bir ifadeyle verandanın basamaklarından çıktı. Üzerinde piriç bir levhada 178 yazan kapının zilini çaldı. Eğer on saniye içinde kapı açılmazsa kilide ateş edip içeri dalacaktı. Parmağını zilin üzerinde tutup saymaya başladı.

Beş saniye geçti, altı, yedi sekiz dokuz...

Ve kapı açıldı.

XXXX

Kapıyı yirmi yaşlarında bir delikanlı açmıştı. Bir kaşının üzerinde *pearcing* takılı, iki kulağından da büyüklü küçüklü küpeler sallanan, uzun boylu, sarışın ve yakışıklı bir gençti kapının aralığında duran. "Buyurun bayım?" dedi nazik bir sesle zincirini çıkarmadığı kapının aralığından meraklı bakışlarla.

Mike bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Sol elinde, gözükmeyecek şekilde arkasına gizlediği silahını tutuyordu ve zili çaldığı sağ elini pantolonun arka cebine götürüp cüzdanını çıkardı. Bileğini bükerek kabını aşağı indirdi ve "Ben Ajan Mike Northam," dedi. "Bir ihbar aldık. Bu evin sahibi siz misiniz?"

Çocuk, Mike'ın gösterdiği kimlikten yüzünü kaldırıp kuşku dolu bir bakış attı. Omuz silkerek, "Babamın. Evin sahibi babam," dedi tedirgin bir sesle.

"Babanızın adı nedir?"

"Tolman Serritt?"

Çocuğun arkasından, "Sorun nedir Joan?" diyen bir adamın sesi duyuldu. Çocuk yana çekildi ve kırk yaşlarında, gür gri saçlarını sola yatırmış, gözlüklü, spor giyimli bir adam kapıya doğru yaklaştı. "Ne istiyormuş beyefendi?" diye sordu oğluna.

"İyi akşamlar bayım," dedi Mike umutsuz bir ifadeyle. Yanlış eve gelmiş olduğunu düşündü o an. "Sanırım bir yanlışlık oldu," dedi.

“Problem nedir?”

“Bir ihbar almıştım. Kristen Greer, diye birini tanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Sanırım bir yanlışlık oldu özür dilerim!” dedi ve hızlı bir hareketle arkasına dönüp silahını önüne aldı, baba ve oğlun silahını görüp görmediğini bilmiyordu, ama bunu düşünecek zamanı yoktu, koşar adım bahçe kapısına doğru yürüdü.

Bahçeden çıkarken şaşkın haldeki baba ve oğlu kapıyı kapatmışlardı. Mike silahını ceketinin yan cebine koyup sokak lambasının altına yürüdü. Taksicinin gitmiş olduğunu fark etti. Buruşturarak cebine koyduğu kâğıdı çıkardı ve şifreye bakıp bir süre daha düşündü.

Şifrenin sonunda yazan ve “1” rakamıyla başlayan o iki harf. Aradığı evin numarasını gösterdiğine emindi ama kullandığı yöntem yanlış olmalıydı. Tekrar düşünmeye başladı. O ve A harfi. Anahtar kelimedeki bu harflerin altına İ ve S harfleri geliyordu.

Normal alfabe diziliminde A’dan başlayarak O’ya kadar saydı. 15 rakamı çıkmıştı. İlk başta bulduğu da buydu. Bir an için umutsuzluğa kapılıp tamamen yanlış bir yerde bulunduğunu düşündü. Ama bulduğu anahtar kelimedeki sonra tesadüfen Flat Rock Sokağı’nın adı çıkmazdı. Doğru yoldaydı, ama evin numarasında yanlış hesaplamış olmalıydı.

Bir süre daha düşündü. Rakamlara konsantre olmaya çalıştı. Birkaç dakika sonra nerede hata yaptığını buldu. Şifrenin sonu rakamları gösteriyordu, yani doğal sayıları, o halde 1’den değil 0’dan başlayarak saymalıydı harfleri. Bu sefer alfabeyi sayarken A’yı sıfır diye okuyarak başladı ve o zaman şifredeki O harfinin yerini 15 değil, 14 olarak buldu. İkinci harf A’ydı ve onun karşılığı da sıfırdı. İ ve S’yı de sıfırdan başlayarak yeniden saydı ve 8 ile 17 rakamlarına ulaş-

tı. Formüle göre çıkardı ve bu sefer sayarken sıfırı da kullandığı için on dörtten sekizi çıkarırken sonucu bir ile toplamadı ve sıfırdan on sekizi çıkartınca onu da yirmi altı yerine yirmi beşle topladı. Sonuç 6 ve 7 idi. Harflerin önündeki 1 rakamını da düşününce evin numarasını 167 olarak hesapladı. “Umarım bu sefer yanlış yapmamışımdır,” dedi ve yolun aşağısına doğru koşmaya başladı.

Demin taksiyle giderken ev numaralarının sokağın yukarısına doğru arttığını görmüştü. Aradığı ev on hane aşağıda olmalıydı.

Arabayla gelirken on dakika kadar önce taksicinin, “Yol burada sola dönüyor,” dediği yere geldi. Köşedeki 168 nolu evi de geçti. Yolu takip edip koşmaya devam etti ve karşısına 166 nolu posta kutusu çıktı. Şaşkınca durdu. Saatine baktı: 21.59

Çıglık atmamak için alt dudağını ısırды. Çok geç kalmıştı. Kalbi güm güm atarken şaşkınca etrafında döndü. “Nerede bu kahrolası ev?”

Başını çevrede gezdirirken az geride, sokağın sola kıvrıldığı yerde, ağaçların arasından sağ tarafa giden dar bir patika yol gördü. Fazla düşünmedi. İçgüdülerine güvenerek patikaya doğru koştu. Koruluğun arasına girince bir anda her taraf ışıkları kapatılan bir hücre gibi karardı. Sokağı aydınlatan ışıklar ağaçların yaprakları tarafından tutulduğu için önünü görmekte zorlanıyordu, ama dalgalara karşı kulaç atar gibi karanlığı yarararak koşmaya devam etti.

Yüzünü jilet gibi çizcek alçak *ginkgo* ağaçlarının yelpaze şeklindeki yapraklarından korunmak için kollarını yüzüne siper edip ağaçların arasında koşuşunu sürdürdü. Onun toprakta puflayan adımlarını ağaçlardaki cırcır böcekleri eşlik ediyordu. Bir 15 m daha koşuktan sonra birden önünü ören dalların artık kollarına çarpmadığını fark etti ve gökyüzündeki yıldızlarla burun buruna geldi. Durup karşıya baktı.

30 m kadar ileride, bahçesi kırık dökük beyaz çitlerle çevrili, üst kat pencerelerine kadar uzanan yaşlı ceviz ağaçları olan iki katlı eski Amerikan tipi bir ev vardı ve yukarı katında, bahçeye bakan camlarının biri ağaç dallarının arasından ateş renginde parılıyordu. Sanki havada asılı kalan dev bir yarasanın gözleri gibi karanlığın ağzında kızıl kızıl parılıyordu pencereler.

Mike'ın içgüdüleri onu uyardı. Nefes nefese pantolonunun arkasından silahını çıkardı ve sürgüsünü çekip namlusuna mermiyi verdi. Tekrar saatine baktı: 22:04

Hızlı adımlarla evin diz boyuna kadar uzanan seyrek otlarla örtülü bahçesine girdi. Ev o kadar eskiydi ki onarım bekleyen çürümüş, kırık dökük haldeki çitlerin bir kapısı bile yoktu. Gözlerini yukarıda parıldayan camdan ayırmadan evin önüne kadar yürüdü.

Silahını iki eliyle tutup dikkatli adımlarla sundurmaya çıktı. Gıcırdayan ahşap basamaklar bile o kadar yaşlıydı ki Mike bir an için basamağın içeri çökeceğinden endişelendi ve daha hızlı hareket etti. Sundurmaya çıkınca tel bir tente çıktı karşısına. Tenteyi dışarı doğru açınca arkasındaki boyası dökülmüş ve kurtlar tarafından deşilmiş ahşap bir kapıyla karşılaştı, ama kapının aralık bırakılmış olduğunu fark ederek rahatladı. Bir de kapının kilidiyle uğraşarak zaman kaybetmeyecekti. Sağ eliyle kapıyı yavaşça itti. Kapı, kavg eden kedilerin seslerine benzeyen ürkütücü bir çığlıkla gıcırdayarak içeri açıldı.

Nefesini tuttu ve adımını eşikten içeri attı. Rutubete boğulmuş hole girince bir süre ağır ağır nefes alıp gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Sonra içerdeki nemi yararlanarak parmaklarının ucunda yürümeye başladı. Holün solundaki kapıdan içeriye göz attı. Karanlığın içindeki koyu gölgelere baktı kısa bir an. Uzun bir tezgâh ve duvardaki dolaplardan orasının bir mutfak olduğunu anladı. Yüzünü öbür tarafa

döndü. Silahını önünde tutarak diğer kapıdan içeriye daldı. Bir oturma odasıydı. Köşelere yerleştirilmiş ve üzerine beyaz örtü serilmiş dörtlü bir kanepeden başkasına başka gözüne bir şey çarpmıyordu.

Yavaş adımlarla yürüyüp öteki taraftaki kapıdan çıktı. Sanki bir balina tarafından yutulmuş gibi daralma hissi veren karanlık ve rutubet kokan bir koridora girdi. Aklını kemiren ve kaslarına deli gibi adrenalini pompalayan korkusunu yenmek için dişlerini sıktı ve büyük bir cesaretle kalp atışlarının gümbürtüsünde koridorda yürümeye devam etti. Koridorun sonunda karşısına yukarıya uzanan dönerli bir merdiven çıkmıştı.

Derin bir soluk daha aldı. Ölüme belki de önündeki basamakların sayısı kadar bir mesafe vardı. Belki de katil sondaki basamağın sonunda namlusuna tek bir ölüm doldurulmuş silahını doğrultmuş onu bekliyordu. Silahının kabzasını güç almak için iki eliyle sıktı, eklem yerlerindeki kemiklerin beyazlığı çakmak taşı gibi parıldadı. Yavaş ve dikkatli adımlara yukarı çıkmaya başladı. Bazı basamaklar Mike'ın ağırlığıyla esneyip tıpkı bir keman gibi gıcırdıyordu. Eğer katil içerdeyse çoktan Mike'ın geldiğini duymuş olmalıydı. Ama Mike'ın bunun için alacağı bir önlemin yoktu. Eğer katil ona bir tuzak kurduysa bile Mike çoktan bu tuzağa girmiş, Kristen'i kurtarma umuduyla tüm riskleri üzerine almıştı. Merdivenlerin ortasındayken kafasında dolanan kötü fikirleri uzaklaştırmaya çalışıyordu: "Öleceğim, buradan kurtuluşum yok! Bunların hepsi de tuzaktı!"

Son basamağı da yavaşça aşınca büyük bir hole çıktı. Holün sonunda üç tane kapı vardı ve sağdaki hafif açık bırakılmış kapının aralığından kızıl renkte titrek bir ışık taşıyordu dışarıya.

Mike, gözleri diğer kapıların ardından gelecek en ufak bir çıtırtıya kulak kabartmış olarak tereddüt etmeden ışığın

geldiği kapıya doğru yürüdü. Kaslarına yayılan adrenalin vücudunu ter içinde bırakmış, gömleğini tenine yapıştırmıştı. Tabancanın kabzası terden su gibi olan elinden yavaş yavaş kayıyordu. Kapının önünde durdu, derin bir nefes alıp kapıya bir tekme attı ve silahını ok gibi doğrultup içeri daldı.

Dikdörtgen şeklinde, büyük ve içinde hiç eşya olmayan bal renkli bir odadaydı. Tıpkı bir uçak pisti gibi yere, karşılıklı olarak yanan kırmızı mumlar konmuş ve ince uzun bir yol yapılmıştı. Mike kapının rüzgârıyla ayaklarının dibinde sönen birkaç muma baktı önce. Sonra gözleri diğer yanan mumların ışığını takip etti. Karanlığın içinde dans eden alevler ateşten bir geçit gibi uzuyordu ve geçidin sonunda...

Duvara çivilenmiş o şeyi gördü!

Yapışkan ve ağır bir dehşet duygusu ciğerlerindeki soluğu emip ağır ağır vücuduna yayıldı. Tüyleri diken diken oldu. Adeta sivri ağızlı binlerce ok tenine batıp çıkıyordu.

Kristen'in anadan üryan halde duvara çivilenmiş ve gırtlak kesilmiş, cesedi mumların aydınlattığı yolun sonunda duruyordu.

Yarılmış ve kanlı bir dudak gibi açılmış gırtlakındaki korkunç kesikten akan koyu renk kan çıplak göğüslerini ve karnını bir nehir gibi kızıla boyayıp ayakları altındaki tahta kaplamaları kan gölüne çevirmiş, etrafa kendine özgü, paslı demiri andıran nahoş bir koku salmıştı.

Mike bir an bu gördüğü sahnenin gerçekliğini kavrayamadı. Adeta şu an çekilmekte olan bir korku filmi setinin ortasına ansızın dalmış gibi hissetti kendini ve içinden gülmek geldi.

Bazen bir insan hayatında karşılaşabileceği en korkunç anda kendini kaybedip istemsizce gülme krizine tutulması gibi, Mike kahkahalar atarak katıla katıla gülmeye başlamıştı. Kristen'in cesedine silahını doğrultmuş bir halde, kendi kendine bir süre daha güldü. İki adım daha yaklaştı, ama

yüreği daha fazla yaklaşmasına izin vermedi. Birden gülme-yi kesip olduğu yere, mumların arasına diz üstü çöktü. Acı içinde titredi. Çaresizlikten, pişmanlıktan, bitkinlikten ve öfkeden ayakları boşanmış, ipleri olmayınca ayakta duramayan içi kof bir kukla gibi çöküp kalmıştı.

Kristen'e âşık değildi ama onu seviyordu. Mike farkında değildi ama Kristen, Mike'ın tanıdığı üç kadın içinde ona en fazla değer veren tek kadın olmuştu. O şu an Kristen'i bir kardeşi gibi sevse bile. Yüzünü kaldırıp cesede baktı son bir kez. Kristen'in karnına dağlanmış olan, üzeri pıhtılaşmış kan lekesiyle kaplanmış belli belirsiz o "Kurtar Beni" yazısıyla kollarına dağlanmış 118 rakamını görebiliyordu. Yerdeki tahtaların üzerinde de pırıl pırıl parlayan bir kan gölü vardı, ama şu anda Kristen'in cansız vücudundan aşağıya kan damlamıyordu. Kesik gırtlğından boşanmış tüm kanı pıhtılaşmıştı.

Mike, yüreğini deşen acıyı bastırmaya çalışırken neler olup bittiğini yeni yeni kavramaya başladı.

Katil, Kristen'i çok daha önce öldürmüştü. Belki yarım saat önce, belki de bir saat önce ama kesinlikle telefonda söz ettiği gibi saat 10.00'da değil!

Katil, Mike'a zor bir bulmaca sormuştu. Ama Mike zamanında bulmacayı çözmeyi başarıp saat 10.00'dan önce eve girmiş olsaydı bile Kristen'in cesediyle karşılaşacağına emindi. Katil ne olursa olsun Kristen'i öldürmeyi kafasına koymuştu ve cesedini Mike'ın bulmasını istemişti.

Katil hileli bir oyun oynamıştı ve tek amacı tıpkı bir hayvan gibi boğazını doğradığı Kristen'in cesedini Mike'la karşılaştırmaktı.

Çalan bir telefon sesi Mike'ın az kalsın yüreğini durduracaktı. Başını omzunun üzerinden boşanan bir yay gibi hızla arkasına çevirip baktı. Köşede, yerde eski tip, çevirmeli

bir telefon vardı ve adeta gaipten bir haber iletecekmiş gibi acı acı çalıyordu.

Mike ayağa fırladı. Telefona doğru yürüdü. Bir kazazede gibi yıpranmış bir halde, eğilip ahizeyi eline aldı ve kulağına götürdü.

“Mike, orada mısın?”

“Seni piç kurusu!” diye haykırdı Mike. “Seni geberteceğim! Yemin ediyorum seni geberteceğim!” Öfkeden ağzından tükürükler saçarak kontrolünü kaybetmiş bir halde bağırıyordu. “Orospu çocuğu piç! Hayvan herif!”

“Sakin ol Mike!” diye sesini yükseltti katil de. “Beni gebertmen için önce bulman lazım!”

“Söyle yerini o zaman lanet piç! Söyle hadi!”

“Şu an yakınındayım, ama yarım saat sonra uçağım var, uzaklara gidiyorum!”

“Hiçbir yere gitmiyorsun piç herif! Seni yakalayacağım ve bunun hesabını vereceksin...” Gözyaşlarını tutuyordu Mike. Sesi öfkeden ve acıdan çatallaşarak kanlı odada çınliyordu. “Onu öldürdün. En başından beri onu öldürmeyi planlıyordun. Bu an için. Tüm her şey bu an içindi!”

Soğukkanlı katil hırıltılı sesiyle yanıtladı.

“Evet Mike. Kristen’in kaderi seninle tanıştığı gün çizilmişti. Bunu anladığını sanıyorum... Ama hâlâ yalan söylediyimi mi sanıyorsun? Bunu yapmayı sen de çok istiyordun. Kristen’in ölmesini sen de istiyordun. Senle ben aynı kaderi paylaşıyoruz! İkimizin de kaderi 6 Ekim 1968’de çizildi Mike!”

“Kapa çeneni lanet hayvan! Seni geberteceğim! Senin gırtlığını kesip o dilini kışına sokacağım!”

“O zaman önce beni bul Mike. Sana bir şans daha vereceğim. Her şeyin başladığı yere gidiyorum. Bu olanların başlamasına neden olan yere! Brezilya’ya gidiyorum. Her şey daha yeni başlıyor Mike. Eğer senin ve benim gerçekte

kim olduğumuzu bulmak istiyorsan, tüm bunların nedenini öğrenmek istiyorsan Mike, kırk sekiz saat sonra, 16 Haziran'ı 17'sine bağlayan gece yarısı saat tam on ikide, Rio'da Jeneiro'da, Nilopolis Cabral'daki Sinyora Amelia Bari'nda ol. Seni orada bekleyeceğim!"

Ve hat kesildi.

İKİNCİ BÖLÜM
MIGUEL'İN HİKÂYESİ

17 HAZİRAN 2008

I

Kırk üç yaşındaki Miguel Garrett gözlerini açtı. Etrafı kapkaranlıktı. Bir süre gözlerinin karanlığa alışması için bekledi.

Son günlerde ne yaptığını ve neden kendinin şu an burada olduğunu hatırlamaya çalıştı. Ama büyük bir boşluk zihnini matkap gibi deliyordu. Başında korkunç bir ağrı vardı. El yordamıyla sağına soluna bakındı. El feneri hâlâ yanında duruyordu. “Şansa bak!” dedi.

Feneri eline alıp mandalı itti. Pili hâlâ bitmemişti. Ama yaydığı ışıktan enerjisinin azaldığını görüyordu. Fenerin ölgün ışıklarını duvarda gezdirdi. Işık demeti karanlığı yırtarak duvarın üzerindeki pütürlü yüzeyin gölgelerini yaladı. Köşelerinden dantel dantel örümcek ağlarının sarktığı kapkaranlık bir mağaranın dehlizindeydi. Feneri önüne tutarken, zemini tül gibi kaplayan beyaz toz yığını içine yarı gömülmüş metal bir nesnenin cilveyle parıldadığını gördü. Nesneye doğru yaklaşınca yanılmadığını anladı. Yerde plastik kaplamalı gri renkte bir tabanca vardı.

Silahı eline aldı ve sağına soluna baktı. Silahlardan anlamazdı, ama bir emniyeti olabileceğini biliyordu. Fakat bu silahın emniyet mandalı yoktu.

Silahın dolu olup olmadığını kontrol etmeden uyuşan bacaklarındaki kan dolaşımını düzeltebilmek için önünde uzanan karanlık dehlizde yürümeye başladı.

II

On yedi sene önce, Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi

“1989 yılında, yirmi dört yaşımdayken, Brezilya’dan Amerika’ya dönmüştüm,” dedi Miguel, yorgun bir sesle. “Çünkü Rio’da işsizdim. Amerika için fırsatlar ülkesi deniyordu ve benim de birinci vatanım Amerika’ydı. Daha önce anlatmıştım. Ben dört yaşındayken annem Rio’ya taşınmak zorunda kalmıştı. Amerika’ya geldikten iki ay sonra bir barda garsonluk yapmaya başladım. Bir gün bir kavga çıktı. Adamın birinin dişlerini döktüm. Hapse atıldım. Yargıcın önüne çıkmayı beklerken ordu kıyafetli iki subay ziyaretime geldi. Bana bir teklifte bulundular. Bana yargıcın sekiz ay hapis cezası vereceklerini söylediler. Ya hapse atılacaktım. Ya da... Orduya katılırsam hapse girmekten kurtulacağımı, hem de iyi maaş alacağımı söylediler. Fazla düşünmedim ve kabul ettim. Sekiz ay sonra da kendimi Körfez savaşının ortasında buldum.”

“Sanrılar görüyor musun?”

“Evet, bazen...” Yutkunmak için bir an sustu. “Sesler de duyuyorum. Silah ve bomba sesleri... Uyurken her gece irkilerek uyanıyorum. Kalabalığın içine çıkamıyorum. Sekiz aydır bir kız arkadaşım yok. Sadece bir kere denedim o da olmadı, başaramadım.” Yumruklarını sıktı. Gözleri uzaklara daldı ve birden yaşlarla doldu. Sesi titreyerek anlatmaya devam etti. “Nasıl olsun ki? Arkadaşlarımın uzaktan ku-

mandalı patlayıcılarla paramparça olmalarını seyrettim. Birçoğu daha çocuk yaştaydı. Hiç sevişmediklerine, bir kızın elinden tutmadıklarına eminim. Onlar, onlar şu anda öylece toprağın altında yatarken ben hiçbir şey olmamış gibi nasıl bir kızla sevişebilirim ki?"

Gözlerinden birer yaş süzüldü yanaklarına, en az üç aydır kesmediği uzun sakallarının uçlarında bir an kararsızca titreyip çenesinden aşağı süzüldüler. "Sanırım savaşın en büyük acısı bu," dedi daha sonra titreyen bir sesle. "Başkalarının günahlarını temizlemek için savaştık ve benim gibi hayatta kalanlara yaşamları boyu, aslında bizim yüzümüzden ölmeyen insanların vicdan azabını çekmek kaldı!"

III

Kekremsi küf ve rutubet kokusu Miguel'in ciğerlerini yontuyordu. Dehlizin tavanındaki çatlaklardan yer yer kararsızca su tanecikleri damlıyordu.

Miguel bir elinde feneri, diğerinde silahı dehlizde beş dakika kadar yürüdü. Sonra fenerini kapatıp durdu bir an. "Ya yanlış yöne gidiyorsam?" diye düşündü.

İçerisi serindi. Ama hiçbir yerden ışık gelmemesi Miguel'i ürkütüyordu. "Beni bir yeraltı mağarasına mı attılar yoksa?" diye kendi kendine sordu.

Derin derin nefes aldı ciğerlerine. İçeride bol miktarda temiz oksijen vardı. İçeriye bir yerlerden hava giriyor olmalıydı. "Mutlaka kurtulacağım buradan?"

Yürümeye devam etti.

Fenerin ışığının yavaş yavaş zayıfladığını görüyor ve işin daha da kötü yanı mağaranın herhangi bir yerinden en ufak bir ışık bile gelmiyordu. Ama soluduğu oksijende bir azalma yoktu. Bu işte bir mantıksızlık olduğunu sezinliyordu. Bir yerlerde açıklık olduğunu işaret edecek ne bir hava akımı yüzünü yalıyor ne de feneri kapattığında etrafta içeriye sızan küçücük de olsa bir ışık süzülüyordu. "Kesin yanlış tarafa gidiyorum, ama geri dönmek de istemiyorum!" diye düşünüyordu.

Sonunda beklemediği bir şey oldu. Yürüdüğü karanlık galeri bir boğaz gibi iyice daralmaya başlamıştı ve Miguel tam geri dönmeye karar verecekken yolun bittiğini gördü.

Fenerin ışığını karşısındaki duvarda gezdirdi. Gözlerine inanamıyordu. Yavaş adımlarla yolun sonuna kadar gitti ve aşağıya baktı. Merdivenleri gördü.

Tıpkı eski bir şatonun mahzenine inen merdivenler gibi kara renkli taş basamaklar vardı önünde. Bir mağarada, insan yapımı merdivenler...

"Eski çağlardaki insanların yaşadığı bir yeraltı şehrinde miyim yoksa," diyordu? Fenerin ışığını kapatıp karanlıkta düşünmeye başladı. Aşağıda ne vardı? Burasının mutlaka bir çıkışı olmalıydı, ama ne tarafta?

"Kaybolacağım. Geri dönmem lazım," diyordu sürekli.

Ama içinden bir ses kaybolmayacağını ve aşağıya mutlaka inmesi gerektiğini söylüyordu. Buraya kadar gelişi çok kolay olmuştu. Çünkü hiçbir yol ayrımından geçmemişti. Bu yüzden başladığı yere dönmesi kolaydı. Ama aşağıda ne vardı? Hiçbir tahmin yürütemiyordu.

Derin bir soluk çekti ciğerlerine. Fenerin mandalını itti. Işık karanlığı dişleyerek kazıdı. Silahını havaya kaldırıp yavaş yavaş merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

1991 Philadelphia

Psikolog, "Bana hikâyenizi anlatın," dedi. "Askerden önceki hikâyenizi..." Elli küsur yaşlarındaki pos bıyıklı, tombul yanaklı, kısa kaşlı, iri gözlü doktorun sesi sakın, içten ve ilgi yüklüydü. Karşısındakinde saygı uyandırıyordu.

Miguel, sinirli bir ifadeyle burnunu çekti. Acıyla yutkundu. Hikâyesini anlatmaktan hoşlanmazdı. "Anlatacak fazla bir şey yok," diye başladı. "Rio'da bok gibi bir hayatım vardı. Babam evi terk etmişti. Annem ölmüştü. Salak kardeşim serserinin tekiydi. Her gün esrar çekip sapıtiyordum."

"Parayı nereden buluyordun?"

"Geçici işler yapıyordum, otellerde bellboyluk, pompacılık, garsonluk, kırık dökük işler işte. Bir gün otelde Ameri-

kalı bir fıstıkla tanıştım. İki sene önce. Amerika'ya gelmemin nedeni oydu. Ama anlaşılamadık. Ayrıldık. Bense Amerika'da kaldım. Brezilya'yla dönmek istemedim. Ama geçici işlerde de çalışmak ve serserilik yapmak istemiyordum. Aklımda yoktu. Ama o fırsat ayağıma kadar gelince kaçırmak istemedim ve sonra orduya yazıldım."

Psikolog başını salladı. "Vücudundaki çizikler?" diye sordu. Miguel şaşkınca bakınca psikolog, "Polisler söyledi," dedi.

Miguel içinden "Orospu çocukları," diye homurdandı. Dişlerini sıktı ve gözleri boşluğa dalıp yüz kasları yavaş yavaş gerildi. "Vücudumun çalıntı olduğunu hissediyorum!" dedi ürkek, kuru bir sesle. "Sanki bana ait değilmiş gibi. Aynaya bakınca kendimi ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Bakın şuna..." deyip gömleğinin kollarını sıyırdı. Kolları kesikler içindeydi. "Hatırlamıyorum bile!" dedi. "Kollarımda ve göğsümde çizikler var. Gece yatarken yoktu. Ama uyandığımda her tarafımda kesikler olmuştu."

"Kâbuslar, uyku bozuklukları, duygusuzluk, aşırı duygusallık, zevk alamama, gereksiz ürkme-sıçrama refleksi, bellek ve dikkat ile ilgili sorunlar yaşıyor musunuz?"

Miguel gergin gergin soluklandı. İçindeki öfke patlamaya hazır bir silaha dönüşmüştü. "Artık seks yapamadığımı söyledim ya!" dedi sertçe. "Hayatta zevk alınabilecek bir şey kalmadı benim için!"

Ölüm yüklü bu sözcükler, duvardan seken birer kurşun etkisiyle havada çınladı.

Ardından gelen sessizliğin ürkütücü uğultusu git gide uzayınca Doktor, "Fiziksel veya psikolojik stres sırasında, kişinin adrenal bezi bu hormonlardan bol miktarda steroid sınıfı bir hormon salgılar," diyerek sessizliğin sesini kesti. "Şiddetli fiziksel stres durumlarında yaşamsal öneme sahip olan bu hormonlar, kronik psikolojik stres durumlarında

yüksek tansiyon gibi strese bağlı bozukluklara yol açabilir. Doğanın zor koşullarında teröristle ya da savaş meydanlarında düşmanla çarpışan gaziler, ikinci yaşamlarında ilgisizlik sonucu, PTSB (Post Travmatik Stres Bozukluğu) gibi ciddi anlamda tedavi gerektiren psikolojik rahatsızlığın pususuna düşerler ve tıpkı sizin gibi, hem kendilerine hem başkalarına zarar verirler.”

“Ben kimseye zarar vermedim!” diye öfkeli bir sesle karşı çıktı Miguel.

“Öyle mi?” dedi doktor ciddi bir ifadeyle, “Peki neden o zaman dün gece tutuklandınız?”

Miguel bir cevap vermedi. Alt dudağını ısırp küçültücü bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı.

“Pişmanlık,” dedi doktor. “Vicdan azabı çekiyorsunuz ve kendinizi cezalandırıyorsunuz. Vietnam Savaşı’na katılmış eski askerlerden PTSB tanısı almış olanların birçoğunun şimdi işsiz olduğunu, yarısının şiddet suçları olmak üzere çeşitli nedenlerle tutuklandığını ve dokuz bin gazinin intihar ederek yaşamına son verdiğini biliyoruz. Eğer profesyonel yardım almazsanız, bunun sonu sizi intihara bile götürebilir! İzin verin size yardım edelim.”

“Ne yapacaksın, penisimi mi tedavi edeceksin?”

Doktor gözlerini kaçırdı. Gergince bir nefes aldı. Öfkesini kontrol ederek, “Uyumakta zorluk çektiğinizi söylediniz, ilk başta bu sorunu çözmeliyiz,” dedi.

“Patlama seslerini de kesebilecek misin?”

“Evet.”

“Peki, bana insanlığımı da geri verecek misin? Etrafımdaki kuşatmadan beni kurtarabilecek misin? Kuşatılmış olduğumu hissediyorum. Bu dünyaya ne için geldiğimi ne için yaşadığımı düşünüyorum ve verebileceğim tek bir cevap var: Tüketmek! Televizyonda izlediğim reklâmlar, filmler, bana hep çılgınca tüketmemi söylüyor, ürettiğim şeyin işe

yarayıp yaramadığının, verdiğim emeğinin hiçbir önemi yok, gözlerim kapalı bir şekilde tüketmemi istiyorlar benden. Ve harcayacak param olmadığında, tüketecek bir şey bulamadığımda kendimi tüketiyorum, ilişkilerimi tüketiyorum. İnsanlığımdan azalıyorum, tükettikçe azalıyorum ve bunun farkında değilim. Filmlerde izlediğim, gerçek hayatta asla karşıma çıkmayacak kadınlara âşık oluyorum, onlarla sevişmek, onlarla aşk yaşamak istiyorum ve karşıma çıkan kadınlarda bilinçaltıma yerleşen o muhteşem film yıldızı kadınları bulamayınca karşımdakinden hızla soğuyorum. Kimseyi anlamadan, dinlemeden yargılayıp kendimden uzaklaştırıyorum. Her şeyden nefret ediyorum, bütün devletlerden, kurumlardan, insanlardan, toplumdaki, dinlerden, her şeyden... Hepinizden!"

Miguel'in kin dolu sözleri odada vahşi bir silah gibi ardı ardına patlamıştı. Doktor içini acıtan bu sözlerden sonra Miguel'in sıradan bir insan olmadığını anlamıştı. O zeki ve mantıklı bir adamdı, ama kalbi kırık ve yaralarını öfkesiyle dindirmeye çalışıyordu. "Bay Garrett, sizi çok iyi anlıyorum," diyerek içten bir sesle söze başladı. "Ama nefretinizi kontrol altında tutmalısınız. Daha önce iki kere intihar etme girişiminde bulunmuşsunuz. Dün de bir barda arkadaşlarınızla içki içip yan masadaki iki kişiyle kavga ettiniz. Polis sizi gözaltına aldı. Şu anda da akli dengenizin yerinde olup olmadığının anlaşılması için sizi buraya gönderdiler. Eğer olumlu bir rapor vermezsem sizi tutuklayacaklar. Sizi seven insanlar için tedavi olmayı kabul edin. Tıpkı sizi dışarıda bekleyen arkadaşlarınız da istediği gibi..."

"Onlar benim arkadaşım falan değil!" diye öfkeyle doktorun lafını kesti Miguel. "Onların hepsi de orospu çocuğu!"

"Bakın böyle konuşmayın. Biliyorum, devletin ve toplumun ilgisizliği yüzünden pek çok savaş gazisi sivil yaşama

döndükten sonra zor günler geçiriyor. Ama sevdiklerinize sırt çevirmemelisiniz.”

“Benim sevdiğim kimse yok!” diye kükredi Miguel. Gözleri alev alev nefret kusuyordu. “Kimse de beni sevmedi. Beraber olduğum kadınlar bile, hepsi de etimin peşindeler. Onlar için et yığınınım ben, sevilmeyecek âşık olunmayacak, sadece sevişilip bir kenara atılacak bir adamım. Yalnızca bir seks aracıyım! Bir vibratörden farksızım!”

IV

Miguel merdivenlerden inmeye devam ediyordu. "Amma da derinmiş," dedi kendi kendine.

Basamaklardan indikçe rutubet ve serinlik aniden artmış, terli giysisine yapışan soğuk nem sırtını iğnelemeye başlamıştı.

Yaklaşık kırk-elli basamak inmişti. Sonunda fenerinin ışıklarının zemine düştüğünü gördü. Gergin bir halde son basamakları da indi ve yüksek tavanlı, geniş, beşgen bir odaya çıktı.

Fenerini odada gezdirirken gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Burası mağara değil," dedi. "Burası bir sığınak."

Bir tarafta kasalar yığılıydı. İrili ufaklı, nikelaj kaplı pek çok kasa. Diğer bir duvarın önünde metal dolaplar; öbür duvarda da iki tane büyük dolap benzeri metal kutu vardı. Ama Miguel'in feneri altında ışıldayan üzerindeki fosforlu düğmeler, bu dolapların elektronik bir çeşit alet olduklarını işaret ediyordu. Bir jeneratör ya da güç kaynağı gibi. Adeta 70'li yıllarda çevrilen bir bilimkurgu filminden kalma eski bir setin içindeydi.

"Neredeyim ben?"

Aklından hiçbir şey geçmiyordu. Beyni durma noktasına gelmişti. Merdivenleri inmeden önce yüreğinde filizlenen umut tohumları bir anda kurumuştı. İçinden bir ses bu defa da "Buradan asla çıkamayacaksın," diye kıkırdıyordu. Tam da içindeki bu umutsuz sesle savaşıırken odanın diğer köşe-

sinden gelen boğuk bir tıkırtı duydu. Hemen ardından da zemine bir fener ışığı düştü. Korkuyla fenerini kapattı ve yere eğilip ışığın geldiği yere doğru sessiz adımlarla süzüldü. Duvarın kenarına saklandı, silahını yukarı kaldırdı. Nefesini tutup beklemeye başladı.

Yukarıdan ayak sesleri geliyordu. Birisi iniyordu aşağıya. Topuk sesleri git gide yaklaşıyordu. Ayaklarının dibine düşen fener ışığı sürekli ileri geri düzensiz yaylar çiziyordu. Işığın yere yayılması git gide artıyordu. Birkaç basamak sonra aşağı inen her kimse içeriye girecekti. Sırtını duvara dayadı ve gergin bir şekilde nefesini tuttu.

Sonunda adam merdivenlerden indi. Tıpkı Miguel'in yaptığı gibi önce eşikten içeri girip durdu ve odanın içinde fenerini gezdirdi.

Miguel adamın iki adım arkasında duruyordu. Bir an ne yapacağını bilemedi, ama hızla bir karar vermesi gerekiyordu. Bir elinde fener, diğerinde silah olan kollarını çapraz tutup fener tutan elini dirseğinden kırdı. Silahı ve feneri adamın kafasına doğrulttu. Sonra fenerini yaktı.

Mandalın sesini duyan adam irkilerek yüzünü Miguel'e döndü.

"Kaldır ellerini!" diye bağırdı Miguel. Karşısındaki iri yapılı uzun boylu adam Miguel'in tuttuğu ışıktan rahatsız olmuş gibi gözlerini kısıp başını yana çevirdi. Sonra saldırgan bir ifadeyle o da fenerini Miguel'in yüzüne tuttu.

Adamın gözleri birden korkuyla açıldı. Sonra bir an şaşkınlığa büründü, ardından da nefret içinde "Seni piç kurusu," diye bağırdı.

Korkudan elindeki silah bir yaprak gibi titriyordu. "Kimsin sen?"

Karşısındaki, "Kim olduğumu bilmiyor musun manyak herif?" diye hırladı.

"Kaldır ellerini! Kimsin sen?"

“Benim kim olduğumu biliyorsun manyak!” dedi tekrar karşısındaki. “Seni geberteceğim!”

Miguel şaşkınca gözlerini kısıp daha dikkatli baktı adama ve silahını daha kararlı salladı bu sefer. “Kimsin sen ve neden bahsediyorsun?”

“Bırak numarayı!” dedi o zaman karşısındaki adam sertçe. “Ben Mike Northam’ım sapık herif!”

V

Bir gün önce, akşamüzeri

Güneşin altında kristal ışıltılarıyla pırıl pırıl menevişlenen kumsalları, denize yumurta şeklinde serpilmiş, dalgaları deşen oylumlu çıplak kayalıkları, tunç renginde sislerle örtülü birer piramit şeklinde uzanan dik dağları, bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla uzanan limon renkli kıyıları, yemyeşil ve halâ canlı kalmayı başarabilmiş buğulu yağmur ormanlarının yüzüne gri ve dolambaçlı koridorlar kazıyan sisli, bakir nehirleriyle büyümlü ve baştan çıkartıcı Brezilya, bıçağın sırtında ölüme adanmış kurban gibi, sunak üzerine yatırılmış bakire bir kız gibi masumca yatıyordu aşağıda.

Mike onu Washington'dan getiren Boeing 777'nin camından aşağıda uzanan yeşil ve mavinin kesiştiği cenneti izliyordu. New York JFK Havaalanı'ndan dün sabah saat 10.00 uçağına binmiş, oradan önce Charlotte'ye, sonra Washington'a, Washington'dan da dokuz buçuk saatlik bir uçuşla Sao Paulo'ya varmıştı. Yaklaşık on bir saattir havadaydı ve iki kere aktarma yapmış, aralarda geçen bekleme süreleri yüzünden de yirmi üç saattir yol mahkûmluğundan kurtulamamıştı.

Bir saat on beş dakika sonra, Rio de Janeiro'nun kuzeyindeki Aeroporto Internacional Antônio Carlos Jobim Hava Yolları terminalinin önünden, kenarlarında mavi şeritlerin bulunduğu parlak sarı renkte bir taksiye bindi. Saat Brezilya

saatine göre öğlen 12.00'ye gelmek üzereydi. Tek kelime Portekizce bilmediği için arka koltuğa oturur oturmaz taksiciye ilk sorduğu şey, "İngilizce biliyor musunuz?" oldu.

Saçları üç numaraya vurulmuş, otuzların ortasındaki melez tenli taksici Portekizce, "Ne söylediğini bilmiyorum gringo!" diye yanıtladı. "Bugün bir dostumun yerine bakıyorum."

Rio karnavalı için şehre akın akın gelen turistler yüzünden taksicilerin İngilizce bileceğini ummuştu Mike. "Nilopolis Cabral," diye gideceği yeri söyledi bunun üzerine. "Sinyora Amelia Pub."

Adam tepe aynasından kaşlarını çattı. "Sinyora Amelia" diye tekrar etti.

"Si si, Sinyora Amelia Pub."

"Pub?"

"Si."

"Oo, Sim sim, Sinyora Amelia Publicação," dedi taksici bunun üzerine melodik bir sesle ve Mike'ın şaşkın bakışları altında el frenini indirip gaza bastı.

Mike içinden, "Umarım doğru yere götürür beni," diye geçirdi.

Üzerinde havaalanının bulunduğu Governador Adasını Guanabara Körfezi'nden ayıran Trompowski Köprüsü'ne çıktılar. Yaklaşık 500 m'lik asfalt köprüünün sonundaki ağaçlıklı yamacın aşağısında küçük bir iskele ve mavi açıklığa demir atmış bir düzine kadar tekne dalgaların üzerinde uysal uysal sallanıyordu. Mike, yirmi dört saatten fazla süren bol sarsıntılı, adrenalin yüklü yolculuktan dolayı kendini bitkin ve yılgın hissediyordu. Kaslarını diri tutan kanı demir gibi ağırlaşmış, damarlarında ağır aksak dolaşmaya başlamıştı.

Linha Vermelha yoluna çıktıklarında şoför eline telsizi alıp merkezle bir şeyler konuştu. Mike, bu konuşmadan sa-

dece Sinyora Ameila laflarını anlayabildi. Yüzünü cama dönüp gökyüzüne baktı.

Çok daha aydınlıktı burası, kışın başında olmasına rağmen henüz kurak yazın etkisi dinmemişti. Sıcaklık 22 derecedi, ama tutkal gibi yapışkan nem yüzünden daha fazla hissediliyordu. Eski model arabada klima yoktu. Mike camı açtı. Esen yel ayrık camdan kıvrılarak Mike'ın kısa ve terli saçlarının arasında gezindi. İnsanın tenini tiftikleyen, Philadelphia'dan daha canlı, daha ince bir nem geziniyordu havada. "Sanırım tropiklere özgü olmalı," diye düşündü Mike, alnunda biriken ter taneciklerini avucuna silerken.

Araba altı şeritli geniş Brasil Bulvarı'na çıkıp şehrin kuzey batı yönünde ilerlerken, Mike sıkıntıyla dün gece yaşadıklarını tekrar düşünmeye başladı.

"...Mike, 16 Haziran'ı 17'sine bağlayan yarın gece, saat tam 12'de, Rio'da Jeneiro'da, Nilopolis Cabral'daki Sinyora Amelia Barı'nda ol. Seni orada bekleyeceğim!"

Mike telefonu kapattı. Bir süre kıpırtısız, neredeyse nefes bile almadan kanı buz tutmuş halde bekledi. Öfkeden yüzündeki kaslar kan toplamış, zangır zangır titriyordu. Tüm bedeni acıdan ve öfkeden kasılmış, teni kemiklerinin üzerinde çelik gibi gerilmişti. "Bu bir kâbus, bu bir kâbus!!!"

Lanetli evden ayrılmadan önce Kristen'in cesedine son bir kez baktı. Bağırsaklarını düğümleyen sıkı bir krampla içinin kalktığını hissetti. İçine yapışan koyu bir hüznün ve yürek deşici bir vicdan azabıyla basamakları uçarak indi ve kapıyı açıp kendini evin arka tarafındaki ormana attı.

Kestane ağaçlarının arasında nereye gittiğini bilmeden rüzgâra yüzünü dönüp şaşkınca yürüdü. Uğultulu bir rüzgâr esiyordu ve ağaçların narin dallarını sancıyla burkuyor-

du. Kendini cehennemde hissetti Mike, yüreğini deşen alevler göğüs kafesine pençesini geçirmiş acımasızca iliğini, kemiğini kemiriyor, içinde kaynayan acı dehşetli bir ıstırapla damarlarında köpürüyordu. Acı, hayatında hiç bu kadar saf, bu kadar çıplak ve bu kadar ölümcül saplanmamıştı yüreğine. Liza'nın ölümünden beri böylesine bir acı geçirmemişti yüreği. Gözleri, Kristen'in gırtlığını deşen karanlık yarığın kanlı boğazı tarafından kör edilmişti. Sanki Kristen onun yüzünden ölmüştü. Bu gerçeği hiçbir bedel, hiçbir günah değiştiremezdi artık.

Nefesi genzinde kuru kuru harıldadı, içindeki acı alevden bir kırbaç gibi tüm bedeninde şakladı. Manyağın telefonunda söyledikleri silah gibi patlıyordu kulaklarında.

"...Sinyora Amelia Bari'nda ol. Seni orada bekleyeceğim!"

"Söz vermiştim," dedi kendi kendine acıdan titreyerek. "Bir daha benim yüzümden kimsenin ölmesine izin veremeyecektim!" Gözyaşları kirpiklerinden dökülmeye başladı. Yaşları tuzlu tuzlu dudaklarının kenarlarından akarken acıyla sayıkladı. "Bunun Kristen'le bir ilgisi yoktu! Bu mesele tamamen, benimle ilgili! Ama neden?"

Ana yola çıkınca bir taksi bulana kadar epey bir süre daha sarhoş gibi yürüdü. Belki yarım saat belki de bir saat... Zaman karanlık ve kanlı bir nehir gibi akıp geçmişti. Hollow Yolu'nda bir taksi durağı buldu.

Taksiye binip şoföre en yakındaki motele atmasını söyledi. Ama birkaç dakika sonra fikrini değiştirmişti. Boğazını temizledikten sonra taksiciye bu saatte nereden araba kiralayabileceğini sordu.

Adam dikiz aynasından Mike'a baktı. "Ben sizi götüreyim bayım," dedi. "Bir yakınım oto kiralama işi yapıyor. 1700 Race Street'te. Yirmi dört saat açıktır."

“Tamam,” dedi Mike. “Yalnız önce bir ATM’den para çekmem lazım.”

Taksici onu önce, gidecekleri yerin dört cadde aşağısına, 1230 Arch Street’teki Citibank’a götürdü.

Mike, ATM’deki hesabından bin dolar para çekip gerisin geri taksiye döndü.

Taksici üç dakika sonra onu Race Street’teki acentenin otoparkına bıraktı. Mike ona ücreti ve beş dolarlık bahşışı verip acentenin yönetim bürosuna doğru yorgun ama kararlı adımlarla yürüdü. Bıyıklı, uzun saçlı, güney aksanıyla konuşan bir adamla kısa bir konuşma yaptıktan sonra ehliyetini çıkartıp gerekli belgeleri imzaladı ve adamla birlikte bir düzine kadar otomobilin beklediği otoparka çıktılar. Adam onu mavi renkli 2005 model Ford Fusion marka bir otomobilin yanına götürdü. Anahtarları verdi. Mike hemen arabaya atlayıp kontağı çevirdi ve saçlarını arkasında atkuyruğu modeliyle bağlamış olan göbekli acente memurunun yanından hızla geçip gitti.

Bir an önce eyaletten çıkması gerekiyordu. İki saat sonra New York’ta olabilir ve sabah uçağıyla ülkeden ayrılabilirdi. Clarkson eyaletteki bütün havaalanlarına emir göndermiş olmalıydı. Eyalet dışındaki havaalanlarına da emir gönderebilirdi, ama bunun için önce savcıyla görüşmesi, onun da diğer eyaletlerdeki yetkili yargıçlarla görüşmesi gerekirdi. Bu sürede de Mike Brezilya’ya havalanacak uçağı binebilirdi. Birinci dereceden cinayet zanlısı veya bir kanun kaçağı olmadığı için de Clarkson’un komşu eyaletlerdeki savcılarını ikna edebilmesi epey bir zaman alacaktı.

Artık daha sakindi. Düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. Radyodan hafif bir müzik kanalı açtı. Hoparlörlerden yükselen okşayıcı notalar kanatlarını hafifçe Mike’ın zihnini sırtlamış onu ıssız ama geçici bir huzur vadisine kaçırmıştı. New Jersey Nehri’nin üzerindeki Betsy Ross Köprüsü’ne çı-

kacak rampayı tırmanırken gözlerini nehrin karşısında uyuklayan şehrin ışıklarına çevirdi. Belki de son kez gördüğü, artık içindekilerin günün yorgunluğunu üzerinden atmak için yatak odalarına çekilip ışıkları kapatarak karanlığa terk ettikleri binalara bakarak düşüncelere daldı.

“O manyak en başından beri Kristen’i elinde tutuyordu. Peki ama öldürdüğü diğer kızları neden öldürmüştü? Amacı en başından beri sadece beni delirtmekse, neden ilk baştan Kristen’i elinde tuttuğunu açıkça belli etmedi? Diğer fahişeleri bana meydan okumak için mi öldürdü? Ya Kristen’i? Benim acizliğimi göstermek, kendisinin benden daha zeki, daha güçlü olduğunu gösterebilmek, beni küçük düşürmek için mi? Yoksa intikam almak için mi? Neyin intikamını?”

Keskin sorular birer bıçak gibi saplanıyordu zihnine. Düşündükçe daha da ayağına dolanan bir soru yumağının ortasında buldu kendini. Örümcek ağına yapışmış sinek gibi tuzağa düşürülmüştü.

“Sanki bu soruşturma, işlenen fahişe cinayetleri, en başından beri beni köşeye sıkıştırmak için mahsustan önüme sunulmuş gibi. Öldürülen fahişeler adeta zihnimi Kristen’den uzakta tutabilmem için bir yemdi. Sahte bir seri katille mi karşı karşıyaydık en başından beri? Tüm bunlar sapıkça bir oyun mu? Her şey o kadar karışık, veriler birbirinden o kadar kopuk ki! Ve her şey o kadar kusursuz planlanmış ki!”

Mike kendisini dipsiz bir kuyunun içine doğru düştüğünü hissediyordu. Kontrol her zaman manyağın elindeydi, kendisi, bir ipucu bulma umuduyla oradan oraya karmaşık bir ip yumağının peşindeki bir kedi gibi koştururken o manyak kaç gündür Kristen’i elinde tutuyordu. Mike bunu düşününce delirecek gibi oldu. Adamın amacı da bu olmalıydı. Mike’a ait olan bir şeye, onun haberi yokken günlerdir elinde tutup ona sahip olmak! Eskiden Mike’a ait bir şeyi ondan

alıp ikisine de iktidarını göstermek. "Ama neden? Neden?" diye sürekli kendi kendisine soruyordu Mike. "Yoksa bilmeden, o manyağın sahip olduğu bir şeyi elinden mi aldım?"

Mike bunu düşününce bir an irkildi. "Geçmişim," dedi. "O, orospu çocuğunu yakalamamı sağlayacak tek şey geçmişimde. O manyakla geçmişinde bir yerlerde tanıştığıma eminim. Ama ne zaman, nerede?"

Bugün

Kırk dakika sonra sarı taksi bir mahalleye girdi. Etrafları, alt alta, yan yana yığılmış, çatısız, penceresiz, saç veya tenekelerle kapatılmış, mavi, beyaz ve sarı renklerde, birçoğu sıvasız, sadece kırık dökük tuğlalarla örülü, damlarında ıslak çamaşırlar asılı derme çatma binlerce yağma yapıyla çevrilmişti. Şehrin göbeğindeki modern gökdelenlerin hemen arkasında böylesine bir harabeyi görmeyi tahmin etmemiştir Mike. Dar ve dolambaçlı ara sokaklar pislik içindeydi. Eski araba lastikleri, kırık, kopuk aktarma boruları, yerlerinden sökülüp atılmış kaldırım taşları, çöp ve içki şişeleri etrafa saçılmıştı. Gördüğü fakirlik ve unutulmuşluk içini karattı bir an.

Taksi birkaç dakika sonra, karşısı çok geniş ve düz bir yeşillığe bakan França Leite Caddesi'ne girdi. "Bayım pek mafya babasına benzemiyorsunuz," dedi durgun bir sesle şoför. Yalnız şoför Portekizce konuştuğu için Mike bir şey anlamıyordu tabi. "Şu anda bir favelada bulunuyoruz, umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur. Böyle altı yüz tane favela vardır Rio'da. Açlıktan kıvranan, 5 dolar için birbirini vuran insanların yaşadığı acımasız ama bir o kadar da sıkı bağların olduğu arka mahallelerdir. Amerikalılar gibi samimiyetsiz değilizdir biz. Gerçekten sıcak insanlarızdır ve biraz da safızdır. Bu yönümüzü seviyorum. Ayrıca bizim favelalarımız solcudur. Fakat bizleri örgütleyen şey açlık, işsizlik ve katık-

sız nefrettir, bu yüzden çetelerin pençesinden kurtulamazsınız. Ben de favelalarda büyüdüm. Ama çetelere girmedim ve kıcıımı kestirmemeyi başardım."

Mike hiçbir şey anlamadığı için sakın sakın konuşan taksicinin sözünü kesmedi. Sessizce camdan dışarıyı seyreliyordu. "Bizi yönetenler çok zekidir," diye devam etti geveze taksici. "Uyuşturucu işini görmezden gelirler, böylece çeteler birbirini yiyor, gençler de uyuşturucu bağımlısı oluyor. Bazen içme suyunu bile zor bulurken kokaini, esrarı, eroini her yerde ve çok ucuza bulursun. Polise ve bürokratlara da payını verdin mi kimse sana dokunamaz. Eğer uyuşturucu işi biterse favelalar para için ayaklanır ve devrim ateşini bir kez yakarlarsa dünyanın hiçbir ordusu bu ateşi söndüremez..." Umutsuzca başını salladı. "Ama uyuşturucu işi altın kadar değerli ve insanları yeni bir dünya yaratmak fikrinden daha çok peşinde sürüklüyor. Kullandıkça daha çok istiyorsun ve suça saplanarak kolay para kazanmanın yollarını arıyorsun. Eskiden buraların her yerinden altın fişkırdı, şimdi her yerinden kan fişkırıyor. İnsan önce karınını doyuruyor, sonra da gözünü doyurmaya başlıyor, ama o kadar karanlık ve derin ki gözümüz, henüz onu doyuracak bir altın rezervi bulunamadı dünyada!"

Daha sonra arabayı yavaşlatıp direksiyonu yolun soluna doğru kırdı. Bir şeyler söyleyerek yolun karşısını gösterdi. Mike cama eğilip şoförün gösterdiği yere baktı. Tespah gibi dizilmiş yapıların köşesinde iki katlı salaş bir bina ve önünde kargacık burgacık bir yazıyla "Sinyorita Amelia" yazıyordu.

Mike düşünceli bir yüzle önüne döndüğünde melez taksicinin omzunun üzerinden kendisine baktığını fark etti. "Aradığın yer burası," dedi.

Mike başını yanlara salladı. "Ne söylediğini anlamıyorum, beni otele götür."

"Ne diyorsun?" dedi taksici Portekizce.

“Otel, otel, tamam mı? Otel. Yakınlarda bir otel bul bana, otel.”

“Aa, hotel, oki oki.”

Tekrar gaza bastı taksici. Bulundukları bölge Brezilya'nın o meşhur altın renkli plajlarının ve rengârenk eğlence hayatının çok uzağındaydı. Atölyeler ve tamirhanelerin sık bir sırayla dizildiği uzun caddede tek tük bir iki küçük lokanta ve bir de market vardı. Geri kalanı kırık dökük sıvaları ve karanlık, tehdit dolu görünümüleriyle derme çatma müstakil evlerden oluşuyordu.

Üzerindeki hareket ettikleri cadde üç arabanın yan yana geçebileceği genişlikteydi, fakat ara yollar o kadar dar ve karanlıktı ki Mike buralara güneşin hiç girmediğine emindi. Sokaklarda eski gazete sayfaları uçuşuyor, ilerledikleri çukur dolu, toz, toprak ve çakıl taşlarıyla dolu cadde boyunca, öğle güneşinin kızıllığı altında kırık içki şişesi camları ısıldıyor, taksinin lastikleri altında fındık taneleri gibi kıtırdıyorlardı. Kaldırım boyunca oraya buraya düzensizce çöp poşetleri atılmış, camdan içeriye arada sırada keskin sidik ve çöp kokusu geliyordu. Belki de öğlen uykusunda olduklarından ve de yapacak işleri olmadığından sokaklarda fazla insan görünmüyordu.

Mike, bir an için önündeki sorunları unutup başka bir şey düşünmeye başladı.

“Acaba böyle bir mahallede doğsaydım ne olurdu? Muhtemelen cebimde bir kanun adamı kimliği olmazdı ve karakollarda kabarık bir sabıka dosyam bulunurdu!”

Taksici onu on dakika dolaştırdıktan sonra Nilopolis'in merkezindeki Rua Adolfo Bergamini'deki, Fenix Motel'de bıraktı. Buradaki binalar ve yollar favelalardaki tecavüz eder gibi birbirinin üstüne binmiş kulübelerle kıyaslanamazdı bile. Motel ve bulunduğu cadde çok bakımlı ve modern görünüyordu. Mike cüzdanını çıkartırken taksici, “Rio'ya hoş

geldiniz bayım,” dedi Portekizce. “Burası ucu kokaine batırılmış ustura gibi bir kenttir. Altın kumsallarıyla, güzel popolu kızlarıyla, uyuşturucusuyla, dansı ve müziğiyle insanın başını döndürür, sabaha doğru da aletinizi kesip arkınıza sokarlar. Dikkatli olun.”

Mike adamın ne söylediğinden habersiz ona cüzdanından iki adet on dolar sayıp uzattı. Adam hafifçe gülümseyerek “Agradecer,” dedi ve Mike anlamasa da “Gece dışarı çıkarsanız kolunuzda saat ve nakit para taşımayın,” diye de uyarmaktan geri kalmadı ve paraları tuttuğu elinin başparmağını havaya kaldırıp¹ Mike’ı uğurladı.

Beş katlı motelin dışı tamamen camdan yapılmıştı. Girişinde de dalga şeklinde geniş bir çardak vardı.

Resepsiyondaki görevli İngilizce bildiği için bu sefer anlaşmaları kolay oldu. Tek kişilik bir oda kiralayıp asansörle odasına çıktı.

Odada bir gardırop, yatağın arkasında geniş bir ayna, sağ tarafta da metal bir komodin ve üzerinde de telefon vardı. Jilet gibi gerilmiş çarşafın üzerinde ve yastıklarda da motelin arması olan kanatlarını açmış kestane renginde birer kartal sembolü vardı.

Mike pencereyi açıp ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Yoldan pek araba geçmediği için motor gürültüsü dinlemeyecek olmanın verdiği keyifle ceketini, gömleğini ve pantolonunu çıkartıp sandalyeye astı ve kendini yatağın üzerine attı. Ellerini ensesine atmadan önce saatine baktı: 12.58

Büyük buluşmaya on bir saati vardı. Tabi Damgacı’nın yeni bir oyunuyla daha karşılaşmazsa. O psikopatın karşısına çıkmaya cesaret edeceğini düşünmüyordu. Gerçi bunu yaparsa Mike’ın kendini savunmak için çıplak yumrukların-

¹ Bu hareket Brezilyalıların vücut dilinde, “Tudo bem” demektir. Yani tebrik etmek için ya da teşekkür etmek için kullanılır

dan başka bir silahı olmayacaktı, çünkü 9 mm'lik Glock'unu New York'a gittiği ve açık bir otoparka terk ettiği kiralık arabanın torpido gözünde bırakmak zorunda kalmıştı, ama o psikopatın kendisini öldüreceğine de ihtimal vermiyordu. Eğer o manyak bunu isteseydi Mike'ı Kristen'in cesedini bulduğu karanlık evde rahatlıkla yapabilirdi. Öldürmek için onu ta buralara kadar neden getirsin ki? Onun başka bir amacı vardı. Mike'ın zekâsını ve sabrını sınıyordu.

"Görelim bakalım," dedi Mike intikam hırsıyla. "Beni neden buralara kadar getirdin göreceğiz bakalım?"

Aslında buralara kadar gelmiş olduğuna inanamıyordu hâlâ. Gözleri uykuya kapanmadan önce son kırk sekiz saat içinde yaşadıkları tekrar gözlerinin önüne geldi. Amerika'da FBI tarafından aranıyordu. Katil ise onu Brezilya'ya çağırmıştı. Her şey o kadar ani olmuştu ki, Mike ancak sırtından giren bir kurşun gibi, yaşadıklarının acısını geç fark etmişti. İçinde çok kuvvetli bir his bu gece katille karşılaşacağını söylüyordu. Onunla karşılaştığı zaman, Mike ne pahasına olursa olsun bu yaptıklarının nedenini ona söylettirecek ve ardından da gözünü bile kırpmadan onu cehenneme yollayacaktı. Çünkü buraya bir kanun adamı olarak gelmemişti.

Bunu yapacağına yol boyunca bin defa yemin etmişti.

VI

Mike'ın karşısındaki adam oydu ve ona bir silah doğrultmuştu. Bu adam, Gary Lockwood'dan başkası değildi. Damgacı'nın öldürdüğü üçüncü kurbanın cep telefonunun evinde bulunduğu bilgisayar programcısı.

"İyi," dedi Mike'ın karşısındaki adam, "Memnun oldum ben de Miguel Garrett."

Mike derin bir soluk aldı. Elindeki feneri yere attı. Sonra "Öldürecek misin beni ha? Hadi ne duruyorsun vursana!" diye tehdit dolu bir sesle hırlayıp kollarını iki yana açtı.

"Hey, seni neden öldüreyim ki?" Sorgulayıcı bir yüzle Mike'ı tepeden tırnağa süzdü karşısındaki adam. Sonra mavi bakışlarını kuşkuyla derinleştirirken, "Bu mağarada bulunmamın nedeni sen misin?" diye sordu.

Mike, "Bırak zırvalamayı Gary, beni vuracaksan vur bit-sin artık! Yoksa elime geçen ilk fırsatta ben seni geberteceğim!" dedi haşın bir sesle.

Karşısındaki adam kaşlarını kaldırıp şaşkınca Mike'a baktı. "Hadi vursana!" diye bağırdı Mike ve birden deli gibi haykırmaya başladı. "Vur hadi! Vur korkak herif! Vur beni vur vur vur vur vuuuuuuur!"

"Sakin ol bağırma..." diye araya girecekti ki Mike, bir anda ileri atılıp sağ eliyle adamın silahının namlusunu aşağı eğdi ve suratının ortasına okkalı bir yumruk savurdu.

Adamın dudağı Mike'ın yumruk kemiği altında ezilip patlarken adam geriye doğru sendeledi. Mike fırsattan yararlanıp ileri atıldı ve bu sefer onun karın boşluğuna sıkı bir

yumruk indirdi. Adam birden iki büklüm oldu ve Mike vakit kaybetmeden dizini yukarı kaldırıp, başı yere eğilen adamın çenesine geçirdi. Herifin alt dişleri üst dişlerine geçerken çene kemiği acı bir sesle kütürdedi. Ardından da inleyerek yere yığıldı.

Birkaç saniye gözleri karardı.

Gözlerinin önündeki karanlık sis kalktığında, Mike'ın üzerinde olduğunu anladı. Mike sağlı sollu yumruklarını acımasız bir hırsla onun yüzüne gömüyordu, ama kendisinin Miguel olduğunu iddia eden adam artık acı hissetmiyordu. Sadece yüzü plastik bir top gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Mike'ın her bir yumruğu balyoz etkisi yaratarak adamın yüzünde derin çürükler oluşturunuyordu.

VII

1974, New York

Jennifer Northam, gece yarısı saatlerinde korkunç bir baş ağrısıyla uyanıp mutfağa indi. İki tane ağrı kesici alıp ağzına attı. Sonra da buzdolabındaki viski şişesine uzandı. Kapağını açıp şişeyi kafasına dikti.

Tam bu sırada mutfağın önünde küçük Mike belirdi. Uykulu gözlerini kırıştırıp yardım isteyen bir sesle, "Anne kâbus gördüm," dedi.

Jennifer elindeki viski şişesiyle buzdolabının kapısı üzerinden kan çanağına dönmüş gözlerle oğluna baktı.

"Ne?"

Mike koşarak annesine sarılmak istedi, ama Jennifer oğlunu eliyle itekledi. "Mike, defol git buradan!"

"Anne!" diye yalvardı çocuk.

"Mike, başım ağrıyor senin şımarıklığını çekemem şimdi!"

Mike bir kere daha sarılmak için hamle yaptı.

"Anne çok korktum, ama..."

"Defol!" diye bağırdı Jennifer.

"Ne oluyor?" diyen Jack'in sesi duyuldu kapının ağzında.

Jennifer viski şişesini buzdolabına geri koyup kapısını sertçe kapattı ve Mike'ın yanından geçip Jack'e manidar bir bakış atarak, "Oğlunla ilgilen, bak kâbus görmüş," dedi katı, merhametsiz bir sesle.

Mike annesinin ona bağırmasından çok kötü etkilenmişti. Ağlamaklı yüzünü buruşturarak başını önüne düşürdü. Jack oğlunun yanına gelip önünde çömeldi.

“İyi misin Mike?”

Mike ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Üzülme, annen iyi değil Mike, onun, biraz bugünlerde canı sıkkın. O seni çok seviyor aslında!”

“Hayır, sevmiyor baba, ben de onu sevmiyorum. Onun ölmesini istiyorum!”

Jack oğluna sarıldı.

“Böyle söyleme Mike. Ne olur! O senin annen. İkimiz de seni çok seviyoruz.”

Mike, babasının omuzu üzerinden gözlerini vahşi bir kurt gibi açtı.

“Ben sadece seni seviyorum baba, sadece seni. Büyüdüğümde annemi öldüreceğim!”

VIII

Miguel, gözlerini açtığında her tarafın aydınlanmış olduğunu gördü. Rutubetle kaplanmış çatlaklarla dolu tavanda beyaz renkli kirli floresan lambalar vardı ve her an söneceklermiş gibi cızırdayarak yanıyorlardı. Bir de duvarın arkasından homurtuya benzer boğuk bir uğultu geliyordu. Bir jeneratörün sesine benziyordu.

Acıyla yüzünü buruşturup doğrulmaya çalışırken nikel dolapların arasından çıkan Mike'ı gördü. Elindeki silahı hemen fark etmişti.

Miguel baygın halde yatarken, Mike da sığınağı ve tünelleri gezmişti. Şu an bulundukları 50 m²'lik sığınağa bağlanan zıt yönlerde iki tünel vardı ve ikisinin de yolu kilitli birer çelik kapıyla son buluyordu. Kapana sıkışmış bir fare gibi hissediyordu kendini şu anda.

Miguel yüzüne dokundu ve yanaklarının, gözlerinin şişmiş olduğunu, feci şekilde sızladığını hissetti. Hatta sol gözü neredeyse şişlikten kapanmıştı. Yüzünden topuklarına kadar tüm kemikleri şiddetle ağrıyordu. İyi bir dayak yemişti ve çaresiz bir öfkeyle yanıyordu içi.

Etrafta bir boğa gibi sinirli sinirli dolanan Mike, Miguel'in karşısına geçip aşağılayıcı bir gülümsemeyle, "Nedir bu?" diye sordu. "Bunun anlamı ne? Bütün bunların anlamı ne? Artık konuşmanın vakti gelmedi mi?"

"Sen... Sen neden bahsediyorsun?" dedi Miguel yorgun ve acı bir sesle.

“Kes artık palavrayı!” diye bağırdı Mike. Elindeki silahı sallayarak, “Seni burada dayaktan gebertebilirim. Silah da artık bende. Şimdi hemen bana amacının ne olduğunu anlat sapık herif! Artık oyun bitti!”

Miguel derin bir iç çekti. Karşısındakinin deli olduğunu düşünüyordu ve söylediklerinden hiçbir şey anlayamıyordu. Boş boş baktı ona.

Mike tekrar arkasına döndü. Bir iki adım yürüdü ve karanlığın koynunda çığlık atan aç bir yırtıcı gibi, “Her şeyi anlat pislik herif, her şeyi!” diye haykırdı. “Neden öldürdün o fahişeleri?” Tekrar Miguel’in üzerine atlayıp onu gırtlaklayacakmış gibi nefretle yüzünü dönüp üzerine yürüdü. “Ve en önemlisi, benden ne istedin? Kristen’den ne istedin?”

Miguel’in nutku tutuldu korkudan. Yediği yumruklardan yüzü çekiçle dövülüyormuş gibi içim içim sızlıyordu ve tekrar böyle bir dayak yemeye dayanabileceğini sanmıyordu. Paslı bir çivi yutmuşçasına boğazından midesine doğru bir acı aktı ve yüreği korkuyla hopladı. Karşısındaki *deliye* ne cevap vereceğini bilemiyordu. Bakışlarını başında dikilen adamdan ürkekçe kaçırdı.

Bir şey söylemezse, adamın bu sefer onu öldüreceğini düşünüyordu. Sesindeki korkuyu bastırmaya çalışarak, “Bak, dostum, yanlış kişiyle konuşuyorsun. Ben 1992 yılından beri Brezilya’da yaşıyorum,” dedi.

Ve hayatını anlatmaya başladı.

IX

Anlattığı hikâyeye göre Miguel'in asıl adı Michael Garrett'ti. Annesi Pennsylvanialı bir kimya doktoruydu. Michael üç yaşındayken, 1968 yılında Brezilyalı bir tüccarla evlenip Rio de Janeiro'ya taşınmıştı, ama Michael daha küçük yaşta annesini kanserden kaybetmişti. Ondan birkaç yıl sonra da babasını. Parasızlıktan 1989 yılında Amerika'ya gelmişti. Sonra orduya yazılmış, sekiz ay Irak'ta kaldıktan sonra bir çatışmada yaralandığı için terhis edilmişti.

Savaştan sonra gazilikten aldığı tazminatı kadınlarla ve gece hayatında birkaç ayda bitirince Brezilya'ya geri dönmek zorunda kalmıştı.

"Hah," dedi Mike, Miguel'in hikâyesini dinleyince. "Bu palavralara inanacağımı mı sanıyorsun sapık herif?"

Miguel kızgın bir yüzle karşısındaki adama baktı ve oldukça ağdalı, gevrek ve melodik bir aksanla Portekizce, "Neye inanacağın umurumda bile değil, kıcımın yankisi!" dedi.

Mike gözlerini kısıp Miguel'e baktı ve silahını doğrulttu.

"Ne dedin?"

"Filho de puta!" dedi bu sefer. "Orospu çocuğu!"

Mike, Miguel'e yaklaştı ve silahını onun kafasına doğru tuttu. "Ne dedin dedim?" diye bağırdı.

"Portekizce konuşuyorum," diye bağırdı Miguel İngilizce olarak. "Portekizce, anladın mı?"

Mike kaşlarını çattı şüpheyle. Sonra geri çekildi. Karşısındaki adamda karşılaştıkları andan beri fark ettiği ama

fazla umursamadığı bir şeyi yeni yeni önemsemeye başlamıştı. Adam İngilizceyi zaman zaman aksanla konuşuyordu ve bu Latin Amerikalılara özgü bir aksanı hatırlatıyordu ona. Konuşma şekli çok akıcıydı, ama tonlamalarını ve geçişleri bir şiir okur gibi zaman zaman abartılı bir şekilde uzatıyordu.

Bu haliyle Mike'ın üzerinde yeterince tehdit edici, şüpheli ve sinsî bir hava bırakmıştı. Tekrar yüzünü Miguel'e çevirip şüpheliye baktı. Karşısındaki adam gerçekten de Gary olmayabilir miydi?

Karşısındaki adam elini kot pantolonunun arkasına atmıştı bu arada.

"Hey çek elini!" diye tabancasını ona doğru doğrultup tehdit etti Mike.

"Hey sakın ol, cüzdanımı çıkartacağım tamam mı?" Ya-vaşça cüzdanını arka cebinden çekip içinden bir fotoğraf uzattı Mike'a. "Al bak," dedi.

Mike bir an kararsız kaldı. Sonra gönülsüzce uzanıp fotoğrafı Miguel'in elinden sertçe çekti. Avrupalılara benzer yüz hatları olan çok güzel, sarışın bir kadın vardı fotoğrafta. "Annem," dedi Miguel.

Ama bu söz bir kurşun gibi Mike'ın bir kulağından girip öbüründen çıktı. Çünkü fotoğrafa baktığı andan itibaren bu dünyadan kopmuştu. Delici gözlerle fotoğraftaki kadına bakıyordu. Çok uzak geçmişten, küçüklüğünden beri sık sık rüyalarında gördüğü, peri güzelliğinde belli belirsiz bir yüz şimdi ona bilinçaltının sır dolu sisli denizlerinden el sallıyordu.

O kadını tanıyordu, ama...

Ama çok uzak, hatırlamakta güçlük çektiği, hayalle gerçek arası sisli bir geçmişten.

X

İki gün önce, 15 Haziran sabah saat 11 suları, Amerika

Mike, Rio uçağına binmeden bir saat kadar önce New York JFK Havaalanı'ndan John'u aramış ve ona Kristen'in cesedini nerede bulacaklarını söyleyip başka hiçbir açıklamada bulunmadan telefonu kapatmıştı.

Bunun üzerine FBI ajanları, Clarkson yönetiminde Flat Rock Sokağı'ndaki 167 no'lu eski, ahşap Amerikan evine baskın düzenlemişlerdi.

Kristen'in cesedini yukarı kattaki, ön bahçeye bakan odaların birinin duvarına çivilenip bileklerinden bağlanmış olarak buldular.

Clarkson, zavallı Kristen'in yarık gırtlığındaki küf renginde pıhtılaşmış kanlara bakarak yanında duran John'a kendinden emin, nükteli bir edayla döndü.

"Ee, hâlâ Mike'in suçsuz olduğuna mı inanıyorsun?"

John derin bir iç çekip dişlerini sıktı. Neler olup bittiğini o da anlayamıyordu.

Daha sonra olay yeri teknisyenlerinin araştırması için evi boşaltıp çevresini koruma altına aldılar. Arka bahçede, yeni olduğunu düşündükleri tekerlek izleri buldular. Laboratuvarda incelemek için dikkatle kalıbını aldılar.

Uzmanlar lastiğin üzerindeki karakteristik desenleri, tur çapırı ve lastiğin genişliğini ortaya çıkartınca, FBI'in veri tabanındaki, otomobil fabrikalarının yıllara göre ürettiği

lastik modellerinin kayıtlarıyla karşılaştıracaklar, böylelikle olay yerinde lastik izi bulunan otomobilin modelini ve markasını tespit edebileceklerdi.

Hurt Nelson ve ekibine de yeni bir görev düşüyordu. Bu eski, terk edilmiş evin kime ait olduğunu bulup o kişi hakkında kapsamlı bir araştırma yapmaları gerekecekti.

Öğleden sonra John büroya döndüğünde, kafası karma-karışık. Yıllardır tanıdığı, pek çok davada beraber çalıştığı görev arkadaşının psikopat bir katil olabileceğine bir türlü inanmıyordu. Bu yüzden sabah saatlerinde büroya vardığında ilk iş Mike'ın odasını araştırmak olmuştu. Fakat araştırma ajanları çoktan Clarkson'un emriyle etrafı dağıtıp didik didik etmiş, Mike'ın her zaman darmadağın bir halde bıraktığı masasının üzerindeki bütün notlara ve belgelere el koydukları için John da işe yarar hiçbir şey bulamamıştı odada.

Hâlâ, Mike'ın saç teli örneklerinin, Doktor Geldof Wieland'ın evinde buldukları kolun tırnakları arasından nasıl çıktığına mantıklı bir açıklama getiremiyordu, ama yine de içinden bir türlü onun katil olduğuna inanmak gelmiyordu. Hatta bu yüzden sabahleyin bu konuda Clarkson'la ufak bir tartışma geçmişti aralarında...

"Bak, hislerini anlıyorum John, Mike'tan hoşlanmadığımı düşündüğünü de biliyorum, fakat bir FBI ajanının katil zanlısı olarak aranması benim için hiç de kabullenilir bir olay değil. Eğer katilin gerçekten de Mike olduğu ispatlanırsa başımızın nasıl ağrıyacağını bir düşün. Ulusal basın üzerimize çullanacak. Zaten çok tartışılan bir birim olan Davranış Bilimi Uzmanlığı'nın itibarı iki paralık olacak, İç Hizmetler Müdürlüğü'nden tut da Adalet Bakanlığı'na kadar pek çok müfettiş bizi sorguya çekecek. Eğer davada bir suiistimalimiz olduğu düşünülürse bazılarımızın, buna sen de dâhil

görevden bile alınma riski doğacak." Bu sözler karşısında John düşüncelere gömülmüştü.

Sıkıntıyla iç çekip John'un omzuna dostça dokunmuştu Clarkson. "Umarım sen haklı çıkarsın, umarım bir yanlışlık olmuştur... Ama John, Tanrı aşkına düşünsene, katil Mike'a eski sevgilisinin fotoğrafını gönderiyor, ona telefon ediyor, fakat Mike ne telefon konuşmalarını kaydediyor ne de FBI operatörünü arayıp arayan kişinin yerini tespit ettiriyor, en son Damgacı'nın öldürdüğü başka bir kurbanın tırnakları arasından onun saç örnekleri çıkıyor... Ve en önemlisi Mike kendini savunmak yerine sırra kadem basıyor. İlk başından beri, bu davada olup soruşturmayı yanlış yönlendirebilmek için Kristen'in fotoğrafını kendi kendisine gönderdiğine eminim. Tanrı aşkına, bir adam kendi sevgilisinin vücudunu tanımaz mı? Defalarca sormamıza rağmen ısrarla o fotoğraftaki kadının Kristen olmadığını söyledi bize. Sen de biliyorsun, Mike'ın karanlık, asabi ve tutarsız bir yönü var. İstatistikleri benden iyi bilirsin, seksüel psikopatların çoğu evli ve çocuklu, iş gücü sahibi normal hayat süren kimselerdir. Belki Mike da böyleydi, bize suçluların peşinde koşan bir adalet adamı gibi gösterdi kendini, oysa ruhunu şeytana satmış bir psikopattı!"

John'un Clarkson'la yaptığı bu konuşmadan sonra kafası iyice karışmış, sinirleri alt üst olmuştu. Neye inanacağını bilemiyordu. Mike'ın umumi bir telefondan kendisini arayıp ona Kristen'in cesedini bulacakları yerin adresini verdikten sonra telefonu *çat* diye John'un suratına kapatmasını hatırlayınca öfke içinde tekrar ürperdi. Üstelik Kristen'in cesedinin bulunduğu evdeki telefonun ahizesinde Mike'ın parmak izleri de bulunmuştu.

John, "Lanet piç," diye sövdü dışından Mike'a. "Lanet piç!"

XI

“Ne oldu?” diye sordu Miguel. “Neden fotoğrafa öyle bakıyorsun. Annem o benim. O fotoğrafı da yıllar önce çekirmiş.”

Mike daldığı düşüncelerinden sıyrıldı. Zihni bulanmıştı. Karşısındaki adamın yüzüne baktı dikkatlice. Hayır, onu tanımıyordu; yani onu ilk kez üç gün önce, FBI’daki sorgulama sırasında görmüştü. Bunun dışında onu hayatının hiçbir döneminde görmemişti, ama annesi olduğunu iddia ettiği o fotoğraftaki kadın? O kadın Mike’ın düşlerindeki kadındı. Küçükken o kadını rüyalarında görürdü. Daha sonra unutmuştu, ama bilinçaltı kadının görüntüsünü kaydetmişti zihnine. İşte şimdi yıllar sonra bir fotoğrafta tekrar karşısına çıkınca bilinçaltı harekete geçmişti.

Hayatı boyunca deli gibi âşık olduğu tek kadın olan Liza Paxton’a çok benziyordu fotoğraftaki kadın. Mike, yıllarca neden daima kendisinden yaşça çok büyük olan kadınlara ilgi duyduğunu merak etmişti ve bunu çok zeki olduğu ve onun zekâsını ancak kendisinden büyük, olgun kadınların anlayabildiğini sanmıştı. Belki de cevabı şimdi yıllar sonra, büyüdüğü toprakların dışında, Brezilya’da bir yeraltı sığınağının içinde alıyordu. O kadın, karşısındaki adamın ona gösterdiği fotoğraftaki kadın, Mike’ın küçükken yıllar boyunca düşlerinde gördüğü kadındı. O kadını daha önce görmüştü. O kadın daha önceden tanıyordu, ama hayır rüyalarında değil, gerçek hayatta, gözleriyle görmüş hatta ko-

nuşmuştu onunla. Bundan emindi, ama ne zaman ve nerede bunu hatırlayamıyordu.

“Hey fotoğrafı ver, içine düşeceksin?”

Karşısındaki adamın sesiyle irkildi Mike. Fotoğrafı ona uzattı. “Anlatsana biraz?” Sesi durgunlaşmıştı.

Miguel fotoğrafı tekrar cüzdanına koydu.

“Neyi?”

“Anneni!”

Miguel derin bir nefes alıp verdi.

“Neden anlatacaktım ki?”

Mike, karşısındaki adamın gözlerinin içine baktı öfkeyle. Miguel bu bakışları artık biliyordu ve canı tekrar dayak yemek istemiyordu. Ciğerlerinin tütüne ihtiyacı vardı.

“Sigaran var mı?”

“Sigara mı?”

“Eğer sigara verirsen anlatırım.”

Mike keten pantolonunun yan cebinden bir paket sigarrillos çıkartıp bir tanesini Miguel’e uzattı. “Hey, puro içiyorsun demek ha, güzel, sevdim bunu,” dedi Miguel dalgacı bir sesle ve Mike’ın uzattığı kısa puroyu dişlerinin arasına aldı. “Yaksana,” dedi homurdanarak.

Mike, zipposunu çıkardı ve dikkatlice uzanarak puroyu yaktı. “Anlat haydi!”

Miguel ucu kızıllaşan purosundan içine derin bir duman alıp üfledi.

“Annem fotoğrafta da gördüğün gibi çok güzel bir kadındı. Bir kimyagerdi. İlk evliliğini Amerika’da, Pensilvanya’da yapmış. Bir polis memuruyla evliymiş. Adam, yani öz babam çok içermiş. İçmediği zamanlarda da hep içteymiş. Annem bu kadarını anlatmıştı. Boşanmışlar. Boşandıktan sonra annem Brezilyalı bir tekstil tüccarıyla tanışmış. Hemen âşık olmuşlar. Annem beni de alıp Rio’ya taşınmış. Okul yılları benim için berbattı. Portekizce öğreninceye kadar öğretmenler canımı çıkartmıştı.”

Miguel'in gözleri dalmıştı. Ya çok iyi rol yapıyordu ya da gerçekten de anılarının içinde kaybolmuştu. "İkiz kardeşin var mıydı, hatırlıyor musun?"

Miguel şaşkın bir bakış attı. "Yo, bu da nereden çıktı?"

"Boş ver. Sonra ne oldu peki? Annen?"

Miguel, Mike'ın yüzüne baktı hüzünlü bir ifadeyle. "Öldü," dedi. "Ben on altı yaşındaydım. Kanserdı. Çok gençti ve kırk iki yaşındaydı. O günleri iyi hatırlayamıyorum. Annem sürekli hastaneye giderdi. Babam beni bir gün apar topar amcamın yanına göndermişti. Okullar yaz tatiline daha yeni girmişti. Birkaç hafta sonra da annemin ölüm haberini aldık ve cenazesini kaldırdık."

Mike normal bir ortamda olsaydı "Üzüldüm," derdi, ama karşısındaki birinci dereceden bir katil zanlısıyken anlattığı şeylere kanamazdı.

"Peki Amerika? Sen bir Amerikan vatandaşıydın. Neden Amerika'ya yerleşmedin?"

Miguel başını iki yana salladı. "Anlattım ya, sadece bir kez geldim. 1990 yılında ve iş bulamayınca, parasızlıktan orduya yazıldım. Sonrası, savaştan sonrası da kâbus gibiydi. Amerika hiç de filmlerde anlatıldığı gibi bir ülke değil. O filmlerde gördüğüm güzel kızlara sokaklarda çok rastladım. Ayrıca erkekleriniz de çok kaba, görgüsüz ve cahil!"

"Teşekkür ederdim! Peki baban? Amerika'da doğduğunu ve babanın Amerikalı olduğunu söylemiştin."

"Evet ama dört yaşından sonra onu hiç görmedim. Annem onu hatırlamak bile istemiyordu."

"Babanın adı neydi?" diye sordu Mike ve gözlerini belki bir yalan yakalarını diye Miguel'in mavi gözlerine sapladı.

"Fytch."

"Fytch? Soyadı peki?"

"Nerden bileyim, anneme hiç sormadım bunu."

"Annenin adı?"

Mike'ın karşısındaki adam bu sorgulamadan sıkılmış gibi sinirlice purodan ciğerlerine derin bir duman alıp üfledi. "Olexa, Olexa Garrett."

"Peki, senin adın ne?"

"Miguel."

"Gerçek adın bu değildi galiba?"

"Michael," diye sesini yükseltti karşısındaki adam öfkeyle. "Dedim ya, gerçek adım Michael'dı benim."

Kırk yıl önce, 1968 yılı, Amerika, Pennsylvania

Olexa Garrett, Pennsylvania'da, Jefferson Tıp Koleji'nde okumuştı. İlk evliliğinden ikiz çocukları vardı. Michael ve Gary. Geçen seneki boşanma davasında mahkeme çocuklardan birini eşine diğerini de onun vekâletine vermişti. Olexa, üç yaşındaki oğlu Michael ile birlikte Pennsylvania'da yaşıyordu ve özel bir laboratuvarında çalışıyordu.

Son iki yıldır, *nootropic* yani zekâ arttırıcı ilaçlar üzerinde çalışıyordu. 60'lı yıllarda Belçikalı kimyagerler tarafından keşfedildikten sonra Amerika'daki bazı özel tıp kuruluşları bu ilaçlar üzerinde çalışmaya başlamıştı. Şimdi, Olexa'nın üzerinde çalıştığı ilacın da, yapılan testlerde hafızayı güçlendirdiği, beyin hücrelerini koruduğu, konsantrasyonu arttırdığı ve zekâyı geliştirdiği kanıtlanmıştı.

Geçen ay Pentagon'dan iki üst düzey yetkili Olexa ile gizli bir görüşme yapmış ve bundan sonraki bilimsel çalışmalarını ve üzerinde çalıştığı ilacı geliştirmek için devlet adına gizli bir projede yer almasını istemişlerdi. Bunun için çok iyi para ve kariyer, sağlam bir gelecek vaat etmişlerdi.

Olexa projeyi kabul etmişti, ama bunun için Amerika'dan ayrılması ve geçici bir süre Brezilya'ya taşınması gerekiyordu.

Eski eşinin yanında olan diğer oğlu Gary ile vedalaştıktan sonra oğlu Michael ile birlikte valizini toplayıp Rio de Janeiro'ya taşınmıştı.

XII

İki gün önce, 15 Haziran, FBI Bürosu

Saat öğleden sonra 12.50'ydi. John dün gece Mike'ın evindeki duvarda yazılı olan tarihi internette araştırıyordu: 6 Ekim 1968

Önemli hiçbir olaya rastlamamıştı. Bu tarih belli ki Mike'ın hayatıyla ilgili bir tarihti. Bunu öğrenmek için Clarkson'un Mike'ın dosyasını didik didik ettirteceğini tahmin edebiliyordu John. Bu yüzden kendisinin yapacağı bir şey yoktu.

Kapısı çalındı. İçeriye, istihbarat biriminden genç araştırma ajanı Nadia Morse girdi.

Boyu uzundu, mermer gibi soluk beyaz bir teni ve uzun kirpikleri vardı. Kenarlarından bastırılmış gibi yassı, dik bir yüzü vardı. "Efendim, ajan Northam'ın telefonuna gelen aramanın kimin telefonundan yapıldığını tespit ettirdim," deyip yumuşak bir hareketle elindeki raporu John'un masasının üzerine bıraktı. Sesi tok ve baş döndürücüydü. Çocukluktan uzak, insanın içini titreterek heyecan uyandıran bir ses.

John, kızın gözlerinin içine bakarak çapkın çapkın süzdü onu. "En fazla otuz olmalı," diye düşündü. Nadia, John'un iri bakışlarından rahatsız olduğunu belli etmek için tıksırarak gözlerini kaçırdı, John da delici bakışlarını genç ajandan çevirip rapora baktı. Bunu tamamen unutmuştu. Dün öğleden sonra Mike, o katilin kendisini aradığını söy-

lemişti. Sonra da Doktor Geldof Wieland'ın evindeki o kesik kolları bulmuşlardı. Katilin Mike'ı aradığı telefonun sahibinin ismini, adresini, görüşme kayıtlarını bulması için John, Nadia Morse'u görevlendirmişti. Gerçi Clarkson, Mike'a böyle bir telefonun gelmiş olduğuna inanmıyordu. Çünkü ona göre katil Mike'tı. Doktor Wieland'ın evine de o kolları kendisi yerleştirmişti. "Katil beni izliyor olmalı," demişti Mike geçen günkü toplantıda. Clarkson artık böyle bir şeyin mümkün olamayacağına iyice inanmıştı. Katil Mike'ı izlemiyordu, onunla beraber hareket ediyordu. Katil Mike'ın içindeydi. Mike belki de şizofreni paranoyaktı. Evinde kokain bulmuşlardı. Kokainin müptelalarına paranoyakça davranırdığını, suç işleme dürtüsünü tetiklediğini biliyorlardı. Katilin kurbanların vücutlarına yazdığı o isimler, Liza, Jennifer, hepsi de Mike'ın hayatındaki önemli kişilerin isimleriydi. John'sa tüm ipuçları Mike'ı gösterse de güneyli inadına yenik düşerek, son bir umutla eldeki verileri tekrar gözden geçiriyor, Mike'ı temize çıkartacak bir şeyler arıyordu.

"Kim bu adam?"

"İsmi William McFerran efendim. Washington Üniversitesi Moleküler Biyoloji bölümünden mezun olmuş. Otuz yedi yaşındayken Pennsylvania Üniversitesi Biyokimya Bölümü'ne profesör olarak atanmış. Yıllarca o bölümünün başkanlığını da yapmış. Emekliliğine yakın Pennsylvania Biyomedikal İlaç Firması'nı kurmuş. İşin kötüsü, dört yıl önce altmış üç yaşındayken cinayete kurban gitmiş."

"Cinayet mi?"

"İntihar süsü verilmiş bir cinayet. Kendini vurduğu tabancanın üzerinde parmak izleri varmış, ama adli tıp otopsisinde beynini parçalayan kurşunun açtığı yaranın içinde barut izleri bulunmuş. Tabancayı alnuna dayayıp ateşlediği

kesinmiş, ama elinde ve kolunda barut izi bulamamışlar. Yani tabancayı bir başkası alına dayayıp tetiğe çekmiş.”

“Katilini bulamamışlar mı?”

“Hayır. Olayı o dönem cinayet masası dedektiflerinden, şimdi emekli olmuş, Rupert Atwell adında bir polis araştırmış, ama failine ulaşamamış. Dosyasını da daha kapatmamışlar. Genç ortağına devretmişler. Bu bilgileri de ondan öğrendim zaten.”

John, genç ajan Nadia’nın raporuna tekrar eğildi. “Hey, anlamadığım bir şey var. Bu adam madem dört sene önce ölmüş, kendine ait bir telefon numarası nasıl oluyor?”

Nadia tekrar konuşmadan önce gırtlığını temizledi. “Efendim, telefon şirketindeki verilere göre bu numarayı William McFerran üç ay önce telefon şirketine ait Philadelphia’daki bir dükkândan satın almış. Sanırım birisi, onun kimlik bilgilerine ulaşıp sahte başvuru yapmış.”

John huzursuz bir ifadeyle kaşlarını çattı. Raporda McFerran’a ait telefon kayıtlarında son üç ayda sadece iki kere arama yapıldığı yazıyordu. Birisi Mike’ın numarasıydı. Diğeri ise Gary Lockwood’un. Üstelik iki gün önce aranmıştı. Yani Gary’i FBI’da sorguladıkları gün olan 14 Haziran’da. “Hey hey hey, şu işe bak, bu Gary serserisi yine karşımıza çıktı. Katil önce Gary’i sonra da Mike’ı aramış. Neden?”

“Bilmiyorum efendim.”

“Sana sormadım zaten. Bu işten hiç hoşlanmadım. Her taşın altından Gary çıkıyor. Bu Gary Lockwood serserisini mercek altına almanı istiyorum. Gary hakkında her şeyi istiyorum. Okuduğu okulları, çıktığı kızları, cinsel eğilimini, yediğini içtiğini, her boku... Halledebilir misin?”

“Sorun değil.”

“Peki, şu an bu telefonun sinyallerine ulaşabiliyor mu?” Ajan Nadia kendinden emin bir ifadeyle başını salladı. “Evet efendim. Teknik birimdeki operatörümüz telefonun sinyallerinin New Morgan’daki bir evden geldiğini tespit

etti. Adresi kontrol ettim. Tıpkı telefon gibi, ev de Profesör McFerran'a aitmiş."

John bir an irkildi. "Evde kimse oturuyor muymuş şu anda?"

"Görünüşe göre hayır efendim. McFerran ölünce eve kimse sahip çıkmamış."

"O zaman hemen evi arama izni çıkartmalıyız."

Bunları, içinde bulunduğu durumda kelime haznesindeki sözcüklerin anlamlarını işine göre değiştiren meşhur güneyli aksanının koyu ve yapışkan ağdasiyla söylemişti. Nadia'yı etkilemeye çalışıyordu. Kaşlarını çatarak eline telsiz telefonunu aldı. Clarkson'u arayıp ona son gelişmeleri anlattı. Clarkson konuşmak için onu odasına çağırınca telefonu kapattı.

Nadia işini eksiksiz yapmış olmanın verdiği gururlu bir sesle, "Şimdilik bu kadar efendim, benden istediğiniz başka bir şey yoksa çıkabilir miyim?" diye sordu.

John dalgın bakışlarını Nadia'ya kaldırdı. O kadar güzel bir kız değildi aslında.

"Nerelisin sen?"

Kadın bir an bu soruya şaşırmış gibi duraksadı, önce John'un gerçek niyetini tartıyormuşçasına şüpheli gözlerle onu süzdü. "Virginia," dedi silik bir sesle.

"Aaaa demek Virginialısın, aksanından anlamalıydım, güzel memlekettir be."

"Evet, yazları çok sıcak olmaz, kışları da fazla karlı..."

"Evet evet," diye araya girdi John. "Bir ara Virginia hakkında uzun uzun konuşmalıyız senle, başımızdaki şu soruşturma hafiflediğinde, yemeğe çıkarız, bana uzun uzun anlatırsın." Sonra da gülümsedi.

Nadia'nın yüzünde ise tedirgin ve buruşuk bir ifade belirir gibi oldu sonra hiçbir şey söylemeden hırpalayıcı bakışlarla aceleyle arkasını dönüp odadan çıktı.

John daha sonra Clarkson'un odasına gitti. Clarkson, şu an McFerran'ın evini araştırılmasını gereksiz buluyordu.

"Vakit kaybı John, sadece vakit kaybı!"

"Mike'ın suçlu olduğuna inanıyorsun madem bir kanıt bulalım, bak elimdeki rapora göre katilin Mike'ı aradığı telefon numarası dört sene önce öldürülen Profesör McFerran'a aitmiş. Belki onun öldürülmesiyle tüm bu olanların bir ilgisi vardır. Bunu ortaya çıkartalım ve şüphe perdesini ortadan kaldıralım. Eğer Mike gerçekten suçluysa ya da bir hatası varsa adalete teslim ederken bundan emin olalım."

John'un bu çıkışı üzerine Clarkson'un yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Bunu yapmak için önce Interpol'le bağlantı kurmamız gerek, sonra da Brezilya hükümetiyle."

"Anlamadım?"

"Mike, New York üzerinden aktarmalı bir uçakla Rio de Janerio'ya uçmuş," dedi. John'un ağzı açık kaldı. "Eğer Mike gerçekten de suçlu olmasaydı, Brezilya'ya kaçarmıydı sence?"

John başını önüne eğdi. "Peki, onu arayan numara? Birkaç ay önce birisi McFerran'ın kimliğini kullanarak bir telefon hattı satın almış ve bu iki ay içinde sadece iki kişiyi aramış. Birisi Mike diğeri de Gary Lockwood. Sence bu şüpheli bir durum değil mi?"

Clarkson sıkıntılı bir ifadeyle arkasına yaslandı. Derin derin John'a baktı. Bakışlarında bir parça acıma bir parça da küçümseme vardı.

"Tamam John, istediğini yapacağım. Yargıçtan arama kağıdı çıkartacağım. Git evi güzelce araştır. Umarım bir şey bulursun. Çünkü eğer bir şey bulamazsan gelecek hafta sonuna dek ek mesaiye kalırsın."

"Anlaştık patron."

XIII

“Annen Amerika’dayken ne iş yapardı?” diye sordu Mike.

“Sen beni hiç dinlemiyor musun?” diye öfkeleni Gary Lockwood’a ikizi kadar benzeyen ama adının Miguel olduğunu iddia eden adam. “Tanrım, kimyagerdi. Rio’dayken de ilaç firmaları için çalıştı yıllarca.”

“Peki hiç akrabası yok muydu, tamam babanla ve onun akrabalarıyla konuşmayabilirsin ama annen, anneninkilerle niye görüşmedin daha sonra?”

“Annemin iki erkek kardeşi de Vietnam’da ölmüş. Annemin anne ve babası tutucu insanlarmış. Annem babamdan boşanınca eve de dönmek istememiş. Zaten babam rahat bırakmazmış. Babam bir polis memuruymuş ve dediğim gibi biraz arızalıymış. Annem polislerden ve Amerikan politikasından nefret ederdi. Bu yüzden bir yabancıyla evlenip ülkeden kaçtı belki de.”

“Bir hippiydi ha?”

“Evet, belki de. Bir sefer, gençliğinde uyuşturucu kullandığını ve gösterilere katıldığını söylemişti bana.”

Eğer Mike şu anda dışarıda olabilseydi FBI’dan kolayca karşısındaki bu herifin anlattıklarının doğru olup olmadığını araştırabilirdi, ama şu anda imkânsızdı. Sadece hislerine güvenerek tek kelimesine bile inanmamaya devam ediyordu. Araya giren sessizlikten sonra, “Kapının üzerinde yazan kodları biliyor musun?” diye sordu Mike.

“Hangi kodları?”

“Tünellerdeki çıkışlar kapalı. Çelik birer kapı var ve üzerinde de düğmeli paneller var. Kapılar şifreyle açılıyor olmalı.”

“Tabi ki bilmiyorum, nereden bileyim? Söyler misin senin sorun ne? Burada olmamızla benim hiçbir ilgim yok! Neden bana inanmı...”

“Çünkü seni gördüm,” diye sesini yükseltti Mike. “Philadelphia’da bir tasarımcıydın ve birkaç gün önce FBI tarafından cinayet zanlısı olarak sorgulanmıştın.”

“Peki sen necisin, nerden biliyorsun bunları?”

Mike, Miguel’in yüzüne baktı sorgulayıcı bir ifadeyle. “Çünkü ben bir FBI ajanıyım. Ayrıca,” diye devam etti gözleri keskin bir bıçak gibi parlayarak, “Seni dün gece o barda da gördüm!”

“Hangi barda?”

“Sinyora Amelia barında...”

Dün gece

Çekilen güneşin yerini bırakacağı gecenin uzun gölgele-ri yavaş yavaş kentin üzerine örtülerini seriyordu. Sarımtırak bir kaç bulut akıntının içinde yüzen dağınık pamuk kümele-riymiş gibi kendilerini özgürce rüzgâra bırakmış, kentin üzerinden ağır ağır yalnız ufka doğru kayıyorlardı.

Mike, kaldığı motelin odasında akşam saat altıya kadar uyumuştı. Uyandığında havanın ağarmaya başladığını gördü. Yirmi dört saatlik uçak yolculuğundan sonra çektiği bu beş saatlik uyku onu dinlendirmek yerine daha da yormuştu. Açlıktan dilinde pas tadı birikmişti, midesi ise zınpara kâğıdıyla kazınıyordu sanki. Vücudu terden yapış yapış olmuştu.

Yataktan kalkıp duşa girdi. Havluya kurulandıktan sonra üç gündür üzerinden çıkartmadığı gömleğini ve pantolonunu tekrar giydi.

Otelin restoranına indi. Yaklaşık yüz kişilik restoran dört-beş masa dışında boştu. Duvar dibinde bir masa seçti kendine. Garsonun önerisiyle Corioca'ların Churrasco² geleneğine uygun olarak, en az üç hafta dinlendirilmiş, üzerlerine sadece okyanus tuzu serpilip özel şişlere geçirilerek pişirilen et ızgaradan söylemişti. Ayrıca yanına minas peyniri, kızarmış muz, mantar ve taze patatesli mezelerden de istemişti.

Masalarda bir yüzü yeşil diğer yüzü kırmızı kartlar vardı. Yeşil tarafı açık olduğu sürece et ve yemek servisinin devam edeceğini söyledi garson ona.

Mike, belki de bu ziyafeti son yemeği olabileceğini düşündüğünden karnını iyice doyurmak istiyordu. Masadaki her şeyin tadına baktıktan sonra masadaki kartın kırmızı tarafını çevirip bir kadeh daha *caipirinha*³ istedi. Yabancı olduğu, ama garsondan adlarının *tamarindo* ve *cupuaçu* olduğunu öğrendiği bir iki tropik meyvenin asitli tadına baskarken yan masadakilerin İngilizce konuştuklarını fark ederek kulak misafiri oldu. Adamlar günlerdir yağmur yağmadığını konuşuyorlardı. Bir puro yakıp içkisini yudumlamaya başladı.

Mike saat sekiz buçuğa doğru hesabı peşin parayla ödeyip dışarı çıktı. Hava iki-üç derece daha serinlemişti. Ayın beyaz ışıkları şehrin üzerine yumuşak bir tül gibi serilmişti. Otelin önündeki caddede bir süre yürüdü. Açık hava iyi gelmişti. Öğle saatlerinde pek kimse görünmemesine rağmen akşamleyin sokaklar biraz kalabalıklaşmıştı. Yanından, diz üzerine kadar deri çizme çekmiş, süper minili, kocaman etli, ıslak dudakları ve gözlerinde güneş gözlüğü olan, bir travesti mi yoksa iri kemikli bir kadın mı olduğunu

² Barbekü, mangal.

³ Bir çeşit rom.

anlayamadığı bir seks işçisi geçti. Caddenin sonundaki köşe başında, açılır kapanır masaları kaldırıma taşmış bir lanşonet'e⁴ rastladı. Riolular akşamları yalnız olmayı sevmedikleri için masa ve sandalyeler hınca hınç doluydu. Her renkten insan vardı ve ağızlarını şapırtıda şapırtıda yemek yerken bir yandan da servis tezgâhının üzerindeki teypten yükselen müziğin sesine karışan gürültülü kahkahalar atarak soğuk biralarını içiyorlardı.. Mike, masaların arasından geçip, üzerine sinen yabancı ve alaycı bakışların, hatta bir iki ufak laf atılmasının tehdidinde aldırmadan yoluna devam etti.

Yolun karşısına geçti. Havaalanındayken aldığı ince purodan bir tane yakıp etrafta gezinmeyi sürdürdü. Purosu bitince gerisin geri otele döndü. Saat 21.10'du.

Katilin verdiği buluşma saati yaklaştıkça Mike'ın gerginliği de artıyordu. Vakit geçirip kafasını dağıtmak için internete girmeye karar verdi. Fakat otelde umumi bilgisayar bulunmadığı için resepsiyon görevlisi ona iki cadde aşağıda bulunan internet cafeyi tarif etti.

Mike iki cadde aşağıya yürüdü ve saat 11.00'e kadar orada vakit geçirdi. Gazetelere girip güncel haberleri okudu, John'a e-posta atıp olanlardan haberdar edip etmemeyi düşündü. Fakat şimdilik sessiz kalmanın doğru olacağını öngördü.

Buluşma saatine bir saat kala Mike'ın içi fokurdayan bir kazana dönüşmüştü. Artık daha fazla bekleyemeyeceğine karar verdi. Yoldan bir taksi çevirip gideceği adresi söyledi.

Amelia Bar'ın önünde taksiden indiğinde saat 23.22'ydi.

Barın isminin yazıldığı tabelanın çevresindeki renkli küçük ışıklar yanıp yanıp sönüyordu. Barın önünde, mango ağaçlarının arasından kaldırıma uzanan metal bir merdiven

⁴ Rio'da her sokak köşesinde rastlanan açık hava kafeteryaları.

vardı. Paslanmış demir merdivenleri tırmanırken pas içindeki tırabzana değmemeye dikkat etti.

Barın girişinde, iplere bağlanmış küçük metal bambu borularıyla deniz kabuklarından oluşan bir salkım vardı ve içerden orta şiddetli bir dans müziği geliyordu. Eliyle salkımı kenara itince deniz kabukları ve metal bambu boruları çınlayarak ıslık sesi çıkardı. Eşikten içeri girdiği zaman ayakları altında bel veren çürümüş döşeme tahtalarının gıcirtısı içerdeki gürültülü müziğin altında ezildi.

İçerisi boğucu derecede karbondioksit ve nem yüklüydü, buram buram küf ve marihuana kokuyordu. Basık tavanlı, köşelere asılmış iki üç gece lambasının loş ışıklarıyla zayıfça ışıldattığı mekân, yan yana duran iki müstakil evi birbirinden ayıran duvarın yıkılmasıyla birleştirilerek meydana getirilmişti. Patlak hoparlörlerden gelen cızırtılı rep müziğin sözlü temposuna ayak uydurmaya çalışan bir grup zenci delikanlı, ortalarına aldıkları iki kızla kendilerinden geçmişçesine dans ediyorlardı. Pek fazla masa ve sandalye yoktu. İçerdeki otuza yakın insan sırt sırta ayakta duruyordu.

Barın önüne gitti. Kafasıyla tempo tutan, terli ve sert kaslarına sımsıkı sarılmış beyaz atletli kavruk tenli barmenden bir bira istedi. Barmen birayı uzatırken “Papel!” dedi.

Mike cebinden iki dolar çıkartıp uzattı. Barmen parayı hızla çekip cebine indirdi. Mike’ın verdiği iki dolar muhtemelen biranın bardaki fiyatının iki katı olmalıydı.

Mike birasını bitirirken saatin gece yarısına gelmesine beş dakika vardı. Barmene tuvaleti sordu. Sol tarafı işaret etti melez barmen. İçerdeki iki masada oturan bir grup ayyaş yabani bakışlarla Mike’ı süzdü. Mike saldırgan bakışları görmezden gelip köşedeki kapıyı açıp içeri girdi. Bölme o kadar dardı ki Mike kemerini çözerken dirsekleri duvara çarpıyordu. Sular kesik olduğu için milletin birbirine karış-

mış zehir gibi kokan idrar atıklarından bayılmamak için nefesini tutup işini gördü. Aceleyle bölmeden çıkıp tekrar barın önüne gitti.

İki dakikada bir çaktırmadan saatine bakıyordu. İçtiği ikinci acı biranın da yarısına gelmişti. Saat 00.08. Kimi beklediğini, burada ne işi olduğunu anlamak için sırtını bara dayayıp etrafını süzüyordu ki hemen önünden içerdeki onca siyah derili insanın içinde altın gibi parlayan uzun sarı saçları omuzlarına dökülen bir adamın hızla geçtiğini fark etti. Onu hemen tanıyamadı. Adam yan taraftaki odaya girerken onun yüz imgesi Mike'ın hafızasına bir bomba gibi patladı. Bu oydu, az önce önünden geçen kişi Gary Lockwood'du.

Mike heyecandan ellerinin titrediğini hissetti. Onunla karşılaşacağını hiç tahmin etmemişti. Heyecanla bardağını barın üzerine bıraktı. Gary'nin girdiği bölmeye geçti. Ayakta duran insanları gözleriyle taradı. İlerde arka tarafta kırık dökük bir kapının kapandığını gördü. Gary o kapıdan çıkmıştı.

Homurdanmalarına kulak vermeden insanları ite kaka aralarından geçti. Yaraladığı avına son öldürücü pençeyi atacak genç bir aslanın sabırsız heyecanı ile kapıyı açıp dışarı çıktı.

Barın arka kapısından dışarı çıktığında iki jaca ağacının arasından aşağıya uzanan küflü bir merdivenin başında buldu kendini. Aşağıda, duvarın kenarında ise Gary'nin, ayın ışıklarıyla parıldayan sarı saçlarını görebiliyordu. Gecenin karanlığında yüzü seçilmeyen siyahî biriyle konuşuyordu. Tam o sırada Mike arkasındaki kapının açıldığını hissetti. Fakat arkasına dönmeden leopar gibi siyah tenli güçlü bir el ağzını kapatmıştı. Keskin bir eter kokusunun nefes borusundan yanarak ciğerlerine dolduğunu hatırlıyordu. Sonrası dipsiz ve kâbus dolu bir karanlıktı...

Uyandığında on iki saatten fazla zaman geçtiğini fark etmişti. Yani gözlerini mağarada açtığında saatindeki tarih, 17 Haziran öğleden sonra 17.00'yi gösteriyordu. Tabi saatindeki tarih ve zaman değiştirilmediyse.

Şimdi

“Bak dostum,” dedi Miguel. “Sen buraların yabancı olmalısın. O bar, her türlü uyuşturucuyu bulabileceğin sıkı bir yerdir. Ben oranın devamlı müşterilerindenimdir. İş yaptığım adam, yani uyuşturucu satın aldığım adam bir haftadır beni bekliyordu. Sonra dün sabah arayıp gece yarısı Amelia Bar’da buluşmak istedi. O barda bulunmamın tek nedeni oydu.”

“Peh, peki beni görünce neden kaçtın?”

“Ne? Seni görmek mi? Dostum bana, buluşacağım adamın barın arka bahçesinde beni beklediğini söylediklerinde dışarıya çıktım ben de. Sonra, sonra malı alacağım adamla konuşurken arkamdaki merdivenlerde bir ses duydum. Yüzümü döndüğümde, merdivenlerden birisinin düştüğünü gördüm. Anlattığın hikâyeye göre o merdivenlerden düşen adam sen olmalısın. Sonrasını hatırlamıyorum. Başımın arkasına bir darbe aldım ve yere düştüm.”

Mike karşısındakinin anlattıklarının tek kelimesine bile inanmadan yüzüne alaycı bir ifade verdi.

“Bak dostum,” dedi tekrar Miguel. “Bizi kimin, kimlerin kaçırdığını ve buraya neden hapsedtiklerini bilmiyorum, ama Rio da birini gözüne kestirdiysen bu işi on dolara bile yapacak o kadar çok adam bulursun ki? Eğer anlattığın hikâye doğruysa, bence birileri esas senin peşindeydi ve beni de seni kaçırmalarına şahit olduğum için buraya hapsedtiler!”

Mike karşısındaki adamın söylediklerine bir türlü inanmıyordu, ama yine de yüzünü yere eğip düşüncelere daldı. FBI’ın eğitim programındayken davranış bilimleri

derslerinde pek çok örnek kaset izlemişlerdi. Bir insanın göz hareketlerinden, ses tonundan, mimiklerinden, el kol jestlerinden yalan söyleyip söylemediğini anlayabilirdi; bazı durumlarda tabi. Çünkü eğitilmiş profesyonel yalancılar vardı ki yalan testini bile geçebiliyorlardı. Karşısındaki adamda da şu ana kadar yalan söylediğini gösterecek en ufak bir hareket gözüne çarpmamıştı. Pek çok insan bir soru sorulduğunda gözlerini yukarıya, sağa ya da sola kaldırır. Çünkü beynin hafıza bölümü, kimi insanlarda sağda, kimilerinde de solda olurdu. Bu yüzden hatıralarla ilgili bir soru sorulduğunda insanlar cevabı hatırlamaya çalışırken gözlerini hafıza bölümlerine göre ya sağa ya da sola kaldırır. Oysa karşısındaki adam bakışlarını hep sabit tutuyordu. Adeta CIA'in ya da başka gizli istihbarat örgütlerindeki ajanların yalan söyleme eğitimlerinde aldıkları derslerden sonra göz hareketlerini terbiye edip her tür soru karşısında göz bebeklerini sabit tutmaları gibi.

Bu yüzden Mike karşısındakinin doğru söyleyip söylemediğini anlamak için elindeki verileri tersten gözden geçirmeye başladı. Onun Gary olup olmadığının ihtimallerini düşünüyordu. Çünkü eğer tüm bunları planlayan adam, yani Damgacı, eğer karşısındaki kişiyse, şu andaki amacı neydi? Şu anda oynanan bu tiyatro, bir seri katilin davranış psikolojisine hiç de uymuyordu. Katil onu neden Brezilya'ya, Rio de Janerio'ya çağırmıştı? Katil eğer karşısındaki adam değilse, gerçek katil onlardan ne istiyordu? Ve en mühimi eğer karşısındaki Gary değilse, o zaman geriye tek bir seçenek kalıyordu. Karşısındaki adam Gary'nin ikiz kardeşi idi.

"Senin kardeşin var mı peki? Amerika'dayken, annenle babanın bir çocukları daha var mıydı, senin bir ikizin?" diye sordu ve gözlerini Miguel'in göz bebeklerinin derinliklerine dikti.

Miguel gülümsedi. "Söyledim ya, daha beş dakika olmadı. Senin kafanın içi saman mı dolu? Bir kardeşim olsaydı annem söylerdi bana. Bak oradan nasıl görüldüğümü bilmiyorum, ama ben de buradan kurtulmak istiyorum..." Sesi içtendi ve bakışları da öfkeliydi. "Beni nasıl Philadelphia'da görmüş olabileceğini bilmiyorum. Muhtemelen başkasına benzetiyorsundur. Çünkü ben hayatımda sadece bir kere Amerika'da bulundum, o da bundan yirmi sene önce. Genç ve orduya katılacak kadar salak bir çocukken. Senin kim olduğunu da bilmiyorum. Hayatımda ilk defa görüyorum, ama madem burada bulunmak senin de canını sıkıyor, öyleyse aynı taraftayız dostum. Şu manasız tartışmaları bırakıp buradan kurtulmanın bir yolunu bulsak iyi olur sanırım. Ben kendimle ilgili her şeyi anlattım sana. Şimdi, burada neden ikimizin de bulunduğunu bulmamız ve buradan kurtulabilmemiz için belki de senin hikâyeni anlatman lazım. Evet dostum, şimdi sıra sende, madem bir FBI ajanısın, senin bu fare yuvasında ne işin var?"

On sekiz yıl önce, 1990, New York

Mike'ın üvey ablası Samantha Morse, Mike'ın evine taşınmıştı. Samantha, söz verdiği gibi önce uyuşturucudan kurtulmak için uzun bir süre tedavi merkezlerinde rehabilitasyonlara katılacaktı.

Ama Mike'ın zihnini kanlı bir bıçakla oyup duran başka bir konu vardı. Samantha'nın Jack Northam'dan nefret etmesi!

O adam Samantha'ya her ne yaptıysa Samantha o adamın adını bile ağzına almak istemiyordu.

Mike da Jack'ten çok hoşlanmazdı. Küçükken annesini dövdüğünü hatırlardı. Gerçi bu onun gözünde çok fazla tekrarlanmamıştı, ama yine de ona karşı küçüklüğünden kalma bir kızgınlık vardı.

Jack'la Jennifer evliliklerinin yirmi dördüncü yılına girmişlerdi. Jack şu an elli yaşındaydı, bir ilaç firmasında biyokimyager olarak çalışıyordu. Jennifer ise kırk sekiz yaşındaydı ve halen özel bir okulda müzik öğretmenliği yapıyordu.

Mike, cinayet masasındaki amirinden birkaç saatliğine izin alıp Jack'ın çalıştığı iş yerine gitmişti.

"Jack, seninle birkaç dakika yalnız konuşabilir miyiz, eğer müsaitsen."

"Evet olur, gel kliniğe geçelim şu an boştur."

Mike, beyaz önlük giymiş üvey babası Jack Northam'ı kendinden kararlı adımlarla takip etmişti. Jack onu koridorun sonundaki bir laboratuvara soktu.

Ellerini beyaz önlüğünün yan ceplerine sokup yüzünü meraklı bir ifadeyle üvey oğluna çevirdi.

"Sorun ne?"

"Samantha'yla aranda ne geçti?"

"Nasıl, ne zaman? Samantha'yı buldun mu yoksa?"

"Evet, buldum şimdi benim evimde."

"Oh Tanrım, şükürler olsun. İyi mi peki, nasıl?"

"Hayır, iyi değil tabi ki. Senden nefret ediyor ve bunun nedenini çok merak ediyorum."

Jack bakışlarını yere eğdi. Gözlüğünü düzeltti. Canı sıkılmıştı.

"Benden neden nefret etsin ki?"

Bunu söylerken Mike'ın yüzüne bile bakmamıştı.

"Bırak oyunu Jack! Samantha sadece senden değil, tüm erkeklerden nefret ediyor. Hayatına doğru düzgün kimseyi sokmadı şimdiye kadar. Lisedeyken ona motor diyorlardı, biliyor musun? Erkeklerin pis pis yüzüne sırtarak, bu onuncu sınıftaki o motorun kardeşi değil mi, demeleri nasıl bir şeydir bilir misin? Özellikle de bu kelimenin anlamını o yaşta bilmiyorken... Samantha erkekleri cinsel açıdan kulla-

nıp bir kenara iterdi. Neden yapardı bunu sence? Neden onlardan nefret ediyor!”

Jack kaşlarını çatarak Mike’a baktı. “Nerden bileyim Mike, ben psikolog değilim. Ayrıca bu konuşma biçiminden de hiç hoşlanmadım. Gerçek babası onu ve Jennifer’ı terk edip gitmiş, biliyorsun. Belki bunun etkisiyle öyle olmuştur.”

“Senden neden nefret ediyor peki!”

“Bilmiyorum, bunu ona sorsana!”

“Sordum söylemedi. Belki sen söylersin.”

“Söyleyecek bir şeyim yok.”

“Belki annem biliyordur. Onunla konuşmamı ister misin?”

“Bana bak Mike, işim gücüm başımdan aşkın zaten bir de senin bu abuk sabuk paranoyalarınla uğraşamam.”

Mike’ı bir kenara itip kapıya doğru yönelmişti, ama Mike onu omzundan tutup engel oldu.

“Anneme soracağım. Samantha’nın neden uyuşturucuya bulaştığını, neden erkeklerden ve özellikle de senden böylesine nefret ettiğini ona soracağım!”

Jack dişlerini sıkarak oğluna döndü.

“Jennifer’a hiçbir şey sormayacaksın Mike. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. Bizi rahat bırak. O orospu kardeşine de söyl...”

Mike birden yayından fırlayan bir ok gibi sağ yumruğunu Jack’ın çenesinin altına geçirdi. Jack’ın başı yaylı bir kapak gibi arkaya doğru yatıp tekrar düzeldi. Mike bu sefer onun mide boşluğuna bir yumruk indirdi. Jack nefessiz kalıp iki büklüm oldu. Mike bir kaplan gibi tırnaklarını omuzlarına batırıp üvey babasına çelme takarak yere yıktı. Polis akademisindeyken aldıkları yakın dövüş derslerinde çok başarılı olmuştu. Kilo olarak da yapı olarak da Jack’ın bir buçuk katıydı. Onun üzerine çıktı. Jack aldığı güçlü darbelerin etkisiyle sersemlemişti. Elleriyle yüzünü korumaya çalışıyordu.

“Söyle şerefsiz herif!” diye bağırdı Mike. Bir yandan da sağlı sollu yumruklarını Jack’ın yanaklarına geçiriyordu. “Ne yaptın ona? Taciz ettin değil mi? Aşağılık herif! Söyle haydi!”

“Hayır,” diye bağırdı Jack. “Biz sevgiliydik onunla. Biz sevgiliydik!”

“Ne?” Mike vurmayı kesti. Aldığı darbelerle yüzü patlıcan gibi kızarmış olan Jack’ın yakasından tutup sarstı. “Ne dedin?”

“Sevgiliydik dedim.”

“İnanmıyorum, ne zaman?”

“O küçükken. Yaptığım bağışlanamaz bir şey biliyorum. Samantha bana âşıktı. Bunu anlayabiliyordum. Bu yüzden ona karşı mesafeli duruyordum, ama bir gün çok içmiştim. Sarhoştum ve annenle problemlerimiz vardı. Büyük bir hataydı. Onunla beraber oldum. Sonra pişman oldum, ama Samantha beni tehdit etti. On dört yaşının sonlarındaydı. Bana deli gibi âşıktı.”

Mike sarsılmış bir ifadeyle ayağa kalktı. Duydukları yıldırım gibi çarpmıştı onu. Jack belki yalan söylüyordu. Yaptığı iğrenç şeyin üzerine bir kılıf uydurmaya çalışıyor olabilirdi.

Mike dişlerini sıkarak Jack’e baktı. Jack da ayağa kalkıp üzerini başını silkeledi.

“Her ne olursa olsun,” dedi Mike tehdit yüklü bir ifadeyle. “Bu yaptığın yanına kalmaz!”

Jack savunmasız bir sesle, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Mike bir an bakışlarını yere eğip düşündü. Sonra karanlık, lekeli bakışlarla babasına baktı. “Jennifer bunu bilecek.”

Jack’ın birden gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi kocaman açıldı. “Delirdin mi sen? Annenin ne kadar hassas bir psikolojisi olduğunu bilmiyor musun? Onu öldürmek mi istiyorsun?”

Ama Mike çoktan kararını vermişti. Arkasına dönüp hızla kapıya yöneldi. Jack arkasından bağırdı. "Saçmalama! Sakın böyle bir şey yapma! Mike dur!"

Mike çoktan çıkıp gitmişti.

XIV

“Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim. Zaten bunun için bir nedenim de yok!” diye çıkıştı Mike.

Miguel başını salladı yanlara. “Birbirimize güvenmezsek nasıl buradan...”

“Kapa çeneni. Sana güvenmiyorum! Neyin peşindesin onu da bilmiyorum!”

Mike işini şansa bırakamazdı ve sınırları yeterince yıpranmıştı; bu yüzden kartları açık oynamak istedi. Karşısındaki adama güvenmiyordu, güvenmesi için de, demin de dile getirdiği gibi hiçbir nedeni yoktu. Onun düşüncelerini karıştıran tek şeyse, silah karşısındaki adamın elindeyken Mike’a ateş etmemiş olması, hatta eline ilk defa silah alan biriymiş gibi titretmesi ve ardından Mike’a kaptırması olmuştu. Bir seri katile göre fazla riskli ve aptalca bir davranıştı bu. Bu yüzden karşısındaki adam Gary miydi yoksa başka birisi miydi bilemiyordu, onu buraya tıkan manyak karşısında duran adam mıydı, ne planlıyordu bunu da bilmiyordu, ama oynanan oyunu, kurbanlık bir koyun gibi izlemeye niyeti yoktu.

“Sen, olduğun yerden sakın kıpırdama, yoksa kurşunu beynine yersin!” diye uyardı karşısındaki adamı ve sığınağın içindeki nikel kaplı kasaların yanına gitti. Kasalar özel şifreli kilitlerle kilitlenmişti. Yedili bir şifre grubu vardı kilitlerde. İlk dört şifre rakamlardan, diğer üçü ise harflerden oluşuyordu ve harfler A’dan I’ya kadardı. Kasalardan vazgeçip

sağ taraftaki mermer tezgâha yöneldi. Tezgâhın üzerinde deney tüpleri, küçük ocaklar, soğutucular, paslanmaz kaplar ve iki-üç tane mikroskop vardı. Mike tezgâhın altına eğildi. Rutubet tarafından kemirilmiş yarım düzine kadar dolap kapağı vardı. Sırayla açmaya başladı. Birçoğu boştu. Sondaki dolabın içinde iki düzine kadar konserve ve dört kasa madden suyu şişesi buldu. Yiyeceklerin tarihlerine baktı. Daha bozulmalarına dokuz ay vardı.

Başını dolaplardan kaldırıp etrafına bakındı. Tavanın yerden yüksekliği 5 m civarındaydı ve duvarın tavanla birleştiği yerlerde, birkaç tane havalandırma ızgarası vardı. Ama bir insanın sığamayacağı kadar dardı bu ızgaralar.

Sığınağın arka tarafında bir paravanla ayrılmış küçük bir bölme vardı. Mike oraya yöneldi. Paravanın arkasında bir lavabo, üzerinde sıvı sabun kabı ve yan tarafında da üzeri sarımtırak renkte bir klozet vardı. Jeneratör türbinlerinin boğuk uğultusu bu bölmede daha fazla duyuluyordu. Sanki duvarın arkasında başka gizli bir odacıktan geliyormuş gibi. Musluğu açıp suyun rengine baktı. Biraz sarımtırak renkteydi. Avucuna doldurup kokladı. Küf, kanalizasyon ya da aşırı bir klor kokusu almadı. Her ne kadar kokusu ve renginden suyun mikroplu olup olmadığını anlayamayacak olsa da avucuna doldurarak suyu içti. Saatlerdir susuz kaldığı için kuruyan boğazı ferahlamıştı. Yüzünü yıkadı ve ensesini ıslatıp ciğerlerine derin bir soluk aldı.

Paravandan çıkıp karşı duvarın önüne gitti, bir yandan da Miguel'i göz ucuyla süzüyordu. Miguel de sırtını arkasındaki, elektronik bir cihazmış gibi üzerinde düğmeler olan metal dolaba dayamış, ellerini de kafasının arkasına kavuşturmuş kuşkucu bir ifadeyle Mike'ı izliyordu.

Miguel'in karşısındaki duvarda mermer bir tezgâh, üzerinde de 35 ekran, sanki 70'li yıllardan kalmış gibi eski tip bir televizyon vardı. Tezgâhın altındaki dolabın çekmecesini

açtı Mike ve eski bir video oynatıcı ile siyah renkli bir video-kaseti kabı gördü.

Kabı alıp içini açtı. Üzerinde bir şey yazmayan bir VHS kaset çıktı içinden.

“Belki porno filmidir koysana!” dedi Miguel arkadan.

Mike onu umursamadı. Video oynatıcıyı çıkartıp *scart* kablosunu TV’nin arkasına taktı. Sonra fişlerini duvara monte edilmiş üçlü prize taktı. TV’yi açıp *play*’a bastı ve geri çekildi.

Birkaç saniye sonra ekrana çok eski kayıtlı bir görüntü geldi. Siyah beyaz görüntüde ekranın sağ tarafını kaplayan bir CIA’in logosu, logonun yanında ise bulanık bir yazı vardı:

**PROJECT
MK – ULTRA
MANCHURIAN CANDIDATE**

SECRET NOFORN LIMDIS

(Amerika Birleşik Devletleri, Merkezi İstihbarat Teşkilatı; Mançurya Kobayı Projesi)

XV

Mike'ın koyduğu kaset siyah beyaz bir belgeseldi ve belgesel, ekranda CIA binasının uzaktan çekilmiş bir fotoğrafı eşliğinde, görünmeyen bir anlatıcının konuşmasıyla başlıyordu:

1947

ABD Atom Enerjisi Komisyonu, insan deneklere damardan radyoaktif maddelerin verileceği deneylere başlayacağını bildiren gizli bir belge yayımladı. CIA, Amerikan istihbaratı tarafından silah (zihin kontrol, beyin yıkama aracı) olarak kullanılabilmesi için LSD araştırmalarına başladı. Hem sivil hem asker denekler haber verilerek ya da verilme-yerek bu deneylerde kullanıldı.

1953

CIA, MK-ULTRA projesini başlattı. Resmi olarak on bir yıl süren bu araştırma programı, zihin kontrolünde kullanılabilecek ilaçların ve biyolojik silahların üretimi ve denenmesi için tasarlanmıştı.

1964

CIA ve Savunma Bakanlığı, ortaklaşa, zihin kontrol tekniklerinin araştırıldığı MK-SEARCH Projesi'ni başlattı. Aynı yıl resmen sona erdirilmiş gözüken MK-ULTRA Projesi aslında MK-SEARCH Projesi'yle birleştirilmişti. MK-SEARCH Pro-

jesi, davranış ve algı bozukluklarına yol açan kimyasallar (uyuşturucular) yoluyla insan davranışlarını yönlendirme çalışmalarına verilen isimdi.

1966

CIA, yine MK-ULTRA'nın devamı olan Proje MK-OFTEN'ı başlattı. Bu, belli kimyasalların insanlar ve hayvanlar üzerindeki zehirleyici etkilerini araştıran bir projeydi.

ABD ordusu tarafından New York kent metrosuna *Bacillus subtilis* mikrobi verildi. Ordu bilim adamlarının bakteriyel dolu ampulleri havalandırma ızgaralarına atmaları sonucu bir milyonun üzerinde insan bu zehirli havayı soludu.

1967

CIA ve Savunma Bakanlığı, yine biyolojik ve kimyasal silahları denemeyi amaçlayan MK-NAOMI Projesi'ni hayata geçirdi.

1969

Savunma Bakanlığı'ndan Dr. Robert Mac Mahan, beş-on yıl içerisinde, "İnsanın bağışıklık sistemine saldıran ve hiçbir ilaçla tedavi edilemeyen sentetik bir virüs geliştirmek için" Amerikan Kongresi'nden on milyon dolar ödenek talep etti.

1970

Ödeneğin sağlanmasının ardından CIA gözlemi altında yürütülen proje, ordunun çok gizli biyolojik silah tesisi olarak bilinen Fort Detrick'teki Gizli Operasyonlar Bölümü'nde başlatıldı. Burada, AIDS benzeri virüsleri ayırtırmak için moleküler biyoloji teknikleri kullanıldığı yolunda dedikodular çoğalmıştı.

ABD, DNA'larındaki genetik değişiklikler ve varyasyonlar nedeniyle hassas olan belli etnik grupları hedef almak ve yok etmek amacıyla tasarlanmış "etnik silahları" geliştirme çalışmalarını yoğunlaştırdı.

1975

ABD Donanması'nın kansere neden olan virüsleri geliştirmek amacıyla özel bir virüs kanser programı başlattığı tahmin ediliyor. Fort Detrick'deki Biyolojik Silah Merkezi'nin virüs bölümüne Fredrick Kanser Araştırma Tesisleri adı verilerek Ulusal Kanser Enstitüsü'nün (NCI) denetimine verilir. Bilim adamları burada, aynı zamanda, hiçbir bağışıklığın bulunmadığı bir virüs ayıştırdılar. Bu virüse sonradan HTLV (İnsan T- hücresi Lösemi Virüsü) adı verildi.

Sovyetler'in geliştirdiğı düşünölen biyolojik silahları ve beyin yıkama yöntemlerini örnek alan ABD, 1947 yılında CIA'nın kurulmasıyla bir dizi zihin kontrol projesinin ilkinin başlattı. ABD'ye getirilen Nazi doktorlar da bu projelerde yer alacaktı. Manhattan Projesi adı altında atom bombasını geliştiren hükümet, gizli projeler konusunda büyük tecrübe kazanmıştı. Zihin kontrol deneylerinde insanların kullanıldığı bu programların kod adları, "CHATTER, BLUEBIRD, ARTICHOKE, MK-ULTRA, MK-SEARCH ve MK-DELTA" idi.

Neredeyse tüm ülkeyi sarmış olmasına karşın yıllarca büyük gizlilikle sürdürölen bu deneylerde olan bitenden habersiz insanların, küçük çocukların, akıl hastalarının, tutukluların kullanıldığı belirlendi.

Deneyler sırasında ölümlerin meydana geldiğı; birçok denegin dengesini kaybettiğı ve bazılarının intihara kalkıştıkları bugün artık kesin olarak biliniyor.

MANÇURYA KOBAYLARI

Çalışmalarını insan davranışlarını kontrol yönünde genişletmek isteyen CIA, Mançurya Projesi kapsamında “istem dışı” katillerin yaratılması için 60’lı yıllarda bir zihin kontrol projesi başlattı. Kobayları arasında şizofreni hastaları olmak üzere çocuklar, askerler ve sıradan insanlar bile vardı. Seçilen kobayların katile dönüşümü, ilaçlar veya özel teknikler sayesinde yürütülen beyin yıkama seansları sonucunda gerçekleşiyordu. Radyasyon, elektroşok, hipnoz, başta LSD olmak üzere çeşitli kimyasallar, askeri araç gereçler, işkence aletleri kullanılıyordu.

Bu korkunç deneylerin gerçekleştirildiği yerler arasında 44 üniversite, 15 bilim vakfı, 12 hastane, 3 hapisane ve ilaç şirketleri bulunuyordu. Araştırmalarda dünyaca ünlü psikiyatrlar, psikologlar ve beyin cerrahları yer alıyordu. Zihin kontrol çalışmalarında CIA ile işbirliği yapanlar arasında Amerikan Psikoloji Derneği, Amerikan Psikiyatri Deneği’nin eski başkanları, Biyolojik Psikiyatri Topluluğu ve ödüllü psikiyatrlar vardı. ABD’de zihin kontrol deneyleri sadece CIA tarafından değil, ABD Ordu Haber Alma Dairesi ve Ordu Kimyasal Silahlar Ofisi tarafından da yürütüldü. Askerlere birer kâğıt imzalatarak kobay olmaları sağlandı. Mançurya belgelerinin büyük bölümü yine programı başlatan kişi olan CIA Başkanı Richard Helms’in emriyle 1972’de yok edildiği için insanlar üzerinde zihin kontrol deneylerinin gerçek boyutu belki de asla bilinemeyecek.

CIA’nın Mançurya projesi kapsamında özellikle radyasyon ve LSD’nin kullanıldığı deneylere ağırlık verdiğini gösteriyor. Bu deneyler, CIA personeline, askerlere, casuslara, fahişelere, akıl hastalarına ve sıradan insanlara tepkilerini ölçmek için, çoğu durumda deneğin haberi olmadan LSD verilmesini içeriyordu. Bu tür deneylerde eroin, meskalin,

skopolamin, marijuana, alkol ve sodyum pentatol gibi maddeler de kullanıldı.

ABD'Lİ PSİKİYATRİST ROSS'UN ARAŞTIRMASI:

“Mançuryalı Aday” gerçektir

Kişilik bölünmesi konusunda uzman olan ABD'li psikiyatr Colin A. Ross, günümüze kalan belgeler üzerinde yaptığı uzun süreli araştırmalardan sonra kaleme aldığı “Blue Bird: Psikiyatrlar Tarafından Kasıtlı Olarak Yaratılan Bölünmüş Kişilik” adlı kitabında şöyle yazıyor:

“BLUE BIRD Projesi'nde CIA, kasıtlı olarak kişilik bölünmesi yarattığı deneklerini gizli operasyonlarda kullanmaya çalışmıştır. Belgelerin incelenmesi sonucu bu inanılmaz deneylerde, on bir yaşındaki çocukların beyinlerine elektrotlar yerleştirildiği, 4-11 yaşları arasındaki çocuklara haftalarca, her gün, günde 150 mg LSD verildiği ve elektro şok yoluyla deneklerin hafızalarının silindiği, hayvanların beyinlerine elektrot yerleştirerek kimyasal ya da biyolojik saldırılarda kullanma çalışmaları yapıldığı biliniyor. Mançurya Kobayları Projesi, CIA tarafından 1950'lerde BLUE BIRD ve ARTICHOKE zihin kontrol programlarında yaratılmıştır.”

Yaklaşık yirmi dakikalık anlatı bu sözlerle bitince Mike ve Miguel başlarını çevirip boş gözlerle birbirlerinin yüzlerine baktılar.

XVI

İki gün önce, 15 Haziran, Philadelphia

Saat 14.00'e geliyordu. Damgacı davasını soruşturan ajanlar John Horner, Hurt Nelson'la beraber John'un Dodge Avenger'iyile dört yıl önce cinayete kurban giden Profesör William McFerran'ın, kente bir saat yirmi dakika uzaklıktaki New Morgan yakınlarındaki ormanlık alanın içindeki dağ evine doğru gidiyordu.

Bürodan ayrılmadan önce John, New Morgan şerifine bilgi verip eve girmek için ekipman ve destek istemişti.

Önce bölge şerifinin ofisine uğramışlardı. Heyecanlı olayların uzağında yaşayan elli yaşlarındaki emektar şerif, yanına bir memur, bir de kapıyı kırmak için balyoz olarak John'un arabasına binmişlerdi.

Motoru tekrar çalıştıran John dikiz aynasından arkada oturan beyaz bıyıklı şerife bakarak, "McFerran'ın cinayetini hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

Şerif, elmacık kemiklerinin arkasına gömülmüş badem şeklindeki diri mavi gözlerini uzaklara dikip, "Evet tabi ki, bizim buralarda böyle fazla cinayet olayı olmaz," dedi. Sesi yaşına göre oldukça genç ve dinamik çıkıyordu. "Arada sırada sarhoşların yaptığı veya alacak verecek meseleleri yüzünden çıkan kavgalar dışında bir olay olmaz zaten. McFerran'ınki çok farklıydı bu yüzden. Hımm, dur bir düşüneyim, galiba dört sene geçti üzerinden. Cesedini beş gün sonra

bulduk. Profesörden haber alamayan bir arkadaşı merak edip evine gelmiş, kapısı açılmış. İçeri girince salonda onu bir silahla başından vurulmuş olarak bulmuş. Haberi alınca hemen oraya gittik. Silah hâlâ elindeydi. Hemen adli tıp ve cinayet masasına haber verdik. İntihar gibi görünüyordu. Evinden hiçbir değerli eşya alınmamıştı. Bir hırsızlık olayı değildi. Kapıda zorlama da yoktu. Zaten otopsiden sonra cinayet olduğu anlaşıldı. Bölgede yaşayan iki sabıkalıyı benim ofisimde cinayet masasından bir dedektifle beraber sorguya çektik. Ama bir sonuç alamadık. Öyle görünüyor ki cinayeti işleyen katil profesörün tanıdığı birisiydi. Eve zorla girilmemişti çünkü. Savcı olayı cinayet masasına verdiği için ben ondan sonra bir araştırma yapmadım. Bir ara, daha sonra olayı soruşturan o dedektife bir gelişme olup olmadığını sormuştum telefonla. Adam beni terslemişti. Olayı aydınlatamamıştı ve bu yüzden biraz kızgındı sanırım. Duyduğuma göre faili halen bulunamamış. Unutuldu gitti. Profesörün o güzel evi de öylece sahipsiz kaldı, çürümeye terk edildi.”

“Bir yakını falan yok muydu?”

“Kızı vardı. Nerede yaşadığını bilmiyorum. Olaydan birkaç hafta sonra gelip evdeki değerli eşyaları alıp gitmişti. Evi satışa da çıkarmıştı ama alan olmadı. Sonra kızı da vazgeçti galiba, bir daha görünmedi.”

“Ya karısı?”

“Bildiğim kadarıyla profesör karısı ölünce inzivaya çekilmek için buraya taşınmış. Bir tane de köpeği vardı. Ama o olaydan sonra köpeğini de bulamadık. Ya hayvan korkup kaçtı ya da katil onu da öldürüp bir yere attı!”

McFerran’ın evi, etrafı kayın, meşe ve kavak ağaçlarıyla çevrili ormanlık bir arazinin içindeydi. İki katlı, ahşap, kenarları beyaz oymalarla süslü, Victoria tarzında bir evdi. Otların ve çalıların istilasına uğramış bahçeyi çürümüş ve boyası dökülmüş yüksek bir çit çevreliyordu.

Çitin önünde arabayı durdurup aşağı indiler. Hava bulutlanmıştı. Yüksekte oldukları için ormanın derinliklerinden esen serin rüzgâr yüzlerini ısıırıyordu. “Yağmur kokusu alıyorum,” diye mırıldandı şerif arabadan çıkarken.

Çitin kırılıp yere serilmiş kapısının üzerinden geçip bahçeye girdiler. Dikenli otlar John’un dizlerine kadar geliyordu. Ev bu haliyle korku filmi dekorlarını andırıyordu. Evin tüm panjurları indirilmişti. Duvarların dibine sıva ve moloz parçaları dökülmüştü. Verandanın basamaklarında cam kırıkları parlıyordu. Çatlamış kirişleri saran yabani sarmaşıkların gölgesinde kalmış karanlık verandaya çıktılar. Evin bahçesine girdikleri andan itibaren ürkütücü ve lekeli bir sessizlikle etrafları kuşatmıştı. Ayakları altında gıcırdayan verandanın döşeme tahtaları dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

Şerifin yardımcısı elindeki balyozla kapının önünde durdu. Kapının kilidine balyozu vurmak için hazırlanırken arkasında duran kır bıyıklı şerif, “Dur bir dakika!” diye seslendi. John ve kara derili Hurt yüzünü şerife çevirdiler. Şerif, elinde balyozla bekleyen yardımcısının yanından geçip elini kapının tokmağına uzattı. Kilitliydi. “Tamam, sadece kontrol etmekte fayda vardı, hadi kır şu kapının kilidini!” dedi geriye çekilirken.

Yardımcısı balyozu yere paralel bir açıyla kaldırıp kapının kilidine doğru savurdu. Cilası çatlamış, bazı yerleri kurtçuklar tarafından oyulmuş, çürük ahşap kapı sarsılıp çatırdadı. Ama kilidi boşalmadı. Şerifin genç yardımcısı iki vuruş daha yaptı. Üçüncü vuruşta kapının içindeki pirinç kilit aksamı parçalanarak dağıldı ve kapı içeri doğru yavaşça gıcırdarak aralandı.

John ve Hurt önden girdiler. Holden geçince karşlarına bir koridor çıktı. Koridorun sonunda aşağı, bodrum katına inen merdiven aralığını görebiliyorlardı. Sağ tarafa dönüp

ahşap duvar lambirili, üzeri çatlak ve kırıklarla kaplı yer döşemeleri koyu renkli bir salona geçtiler. Evde fazla eşya yoktu. Cilaslı çatlamış maun bir yemek masası, etrafında yıpranmış ve toz içinde kalmış koltuklar, karşı köşede de devasa ve isli taş bir şömine. Tavanın kenarları süslü karton-piyerlerle çevrilmişti. Tavanın tüm köşelerinden kirli ve karmaşık örümcek ağları sarkıyordu. Geniş salonla mutfak birleşikti ve mutfak dolaplarının köşelerinden duvarlara yine insanın yüzünü ekşiten örümcek ağları uzanıyordu. Üst kata çıkılan merdivenler de salonun sağındaydı.

Ama esas dikkat çekici şey salonun ortasında yatan şeydi.

John ve Hurt birden ceketlerinin altındaki omuzlarına asılı silahlarını meşin kılıflarından çekip pozisyon aldılar. İçeri girdiklerinde burunlarına gelen o küf kokusunun nedenini anlamışlardı.

Onların arkasından salona giren şerif ve yardımcısı yerdeki şeyi görünce birden oldukları yerde çakılı kaldılar. Suratları birden şerifin bıyıkları gibi bembeyaz olmuştu.

“Evi arayın!” diye seslendi John kısık bir sesle. “Hurt, şerif, biriniz üst kata diğeriniz de alta baksın!”

Hurt, elinde 9 mm’lik Glock’uyla beraber sağdaki merdivenlere dönerken şerif de yardımcısına aşağıya bakması için başıyla işaret etti. Sonra kalın kaşlarını çatarak John’un yanına geldi. John silahını indirmiş yerde yatan şeye bakıyordu.

“Yüce Tanrım!” dedi şerif ekşi bir sesle.

“Tanıyor musun?” diye sordu John yerde yatan şeyden gözlerini ayırmadan.

“Hayır, hiç görmedim. Tanrım! Kollarını kesmişler!”

John da tam olarak bunu düşünüyordu. Yerde yatan, gırtlığı bir uçtan öbür uca kadar yarılmış kadının omuzlarının hemen altından kesilip kopartılmış kollarının yerindeki

kanlı kısımlara bakarken, geçen gün Doktor Wieland'ın evinde buldukları kolların sahibine ulaştıklarını düşünüyordu.

"Yukarısı temiz," diye seslendi Hurt gıcırdayan basamaklardan salona inerken. Hemen ardından şerifin yardımcısı da salona girip başını olumsuz anlamda salladı. John silahını tekrar omzundaki kılıfa sokarken cep telefonunu çıkardı ve Clarkson'u aradı. Cesedin başında ona ne bulunduğunu anlatırken Clarkson sadece sessizce onu dinliyordu.

"Hemen olay yeri birimini gönder Clarkson," deyip telefonu kapattıktan sonra diğerlerine, "Hadi dışarı çıkalım, hiçbir şeye dokunmamamız lazım," diye uyardı.

Şerif, gördüğü ceset yüzünden küfürle karışık homurdanarak yardımcısıyla birlikte dışarıya çıkmak için hole dönerken, John birden durup Hurt'un omzuna dokundu. "Dur bir dakika, bir şey merak ediyorum," dedi.

Tekrar cesedin başına gitti.

"Eldivenin var mı?"

Hurt başını olumsuz anlamda salladı.

John homurdanarak cesedin başına eğildi.

"Meraktan çatlarım," dedi. Kadının üzerindeki pas rengindeki kanlı gömleğinin düğmelerinin birkaç tanesi açıktı. John dikkatlice diğer düğmeleri açıp kadının gömleğini ayırdı.

Hurt tedirgin bir sesle, "Bu da ne?" diye sordu.

John karanlık bir ifadeyle başını yanlara sallayıp kurbanın göğüs altına dağlanmış yazıyı bir kere daha okudu.

"EFORXEZ"

XVII

“Neydi şimdi bu?” diye sordu Miguel izledikleri belgesel bitince.

Mike’ınsa gözleri boşluğa dalmış düşünüyordu. Birkaç dakika öyle sessiz kaldıktan sonra sanki bir şeye karar vermiş gibi hızla köşedeki kasaların başına gitti. Eğilip üzerindeki şifreli kilitlere baktı. Birkaç saniye daha düşündü ve silahını yere koydu, sonra kilidin üzerindeki rakamları çevirmeye başladı. Kilit açılmıştı.

Karşı köşede oturan Miguel, “Hey bunu nasıl yaptın?” diye seslendi.

Mike onu umursamadı ve kilidi çelik halkadan kurtarıp kasanın kapağını kaldırdı. Kasanın içindekileri görünce kısa bir an şaşkınlık yaşadı. Miguel boynunu dikleştirmiş merakla oraya bakıyordu ama bulunduğu yerden Mike’ın neye baktığını göremiyordu. Mike kasaya elini daldırıp içinden ağır bir şey çıkarttı.

Onun kasadan çıkardığı şeyi görünce Miguel, “Hadi be şerefsiz!” diye bir küfür savurdu. Sonra ürkmüş bir sesle ekledi. “Biz hangi cehennemdeyiz be?”

İki gün önce 15 Haziran, Philadelphia FBI bürosu

FBI, polisin kayıp şahıs masası ekiplerinin yardımıyla kısa sürede Profesör McFerran’ın evinde bulunan kadın kurbanın kimliğini tespit etmişti. Bu kadın, beş gün önce

kaybolan Lillian Ellington'du. Pennsylvania Biyomedikal İlaç Firması'nın şu anki patronu Profesör Elmore Ellington'un kaybolan kızı.

Şu an Clarkson'un ofisinde Damgacı soruşturmasının baş ajanları durum değerlendirmesi yapıyordu.

"Hâlâ tüm bunları yapan kişinin Mike mı olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu John, Clarkson'a.

Clarkson sikkınca başını önüne eğip parmaklarını kü-türdetti. "Mike'ın sorunlu bir geçmişi olduğunu biliyorsun değil mi?" Gözlerini sivri bakışlarla John'a kaldırmıştı. "Altı yaşında çocuk yurdundan evlat edinildiğini! Beş yaşından öncesine kadar nerede yaşadığını bilmediğini! Seri katillerin çocukluk döneminde ciddi travmalar yaşadıklarını ve kötü bir ailede büyüdüklerini biliyoruz."

"Yapma Clarkson, her kötü ailede büyüyen seri katil olmuyor?"

"Elimizdeki maddi delili unutuyorsun. Doktor Wieland'ın evinde bulduğumuz kesik kolların tırnakları arasından Mike'ın DNA örneği bulundu. O kolların sahibine de bugün ulaştık. Lillian Ellington. 10 Haziran'da kaybolan kadın. Şu an Jason Miller ve ekibi cesedi bulduğumuz evdeki ipuçlarını değerlendiriyor. Çok sayıda parmak izi bulundu. Gör bak, o parmak izlerinden birisi Mike'a ait çıkacak!"

O kadar kindar ve kendisinden o kadar emin konuşuyordu ki John ters bir bakış atınca, "Bana öyle bakma John, umarım çıkmaz, umarım sen haklısındır," diye toparlamaya çalıştı. "Ama Mike'ın aleyhinde o kadar delil var ki! Şunu dinleyin," diyerek çekmecesinden bir rapor çıkarttı. "Dün Geldof Wieland'ın evinde bulduğumuz kesik kolların başucundaki duvarda yazan kanlı tarihi hatırlıyor musunuz?"

John ve Hurt soran gözlerle birbirlerine bakınca, "Ben hatırlatayım," diyerek devam etti Clarkson sinir bozan kibirli sesiyle. "13 Ekim 1996. Dünkü toplantıda, burada tam bu

saatlerde yaptığımız akşam toplantısını hatırlıyor musunuz peki? Mike'a bu tarihin senin için bir anlamı var mı diye sormuştum. Hatırladınız mı?"

John ve Hurt başlarını salladı. "Peki, o ne demişti? "Hayır" demişti. Değil mi?"

John, "Evet, ne olmuş nereye varmaya çalışıyorsun?"

Clarkson koltuğunda doğruldu ve yüzüne derin, kuşkucu bir mana verdi. "O tarih Mike'ın New York polis departmanındayken tutuklandığı ve cinayetten sorumlu tutulduğu tarihmiş!"

"Ne?" diye hafif bir çığlık attı John. "Neden? Ne cinayeti?"

"İlişkisi olduğu," elindeki rapordan isme baktı. "Liza Paxton adında bir kadını öldürdüğü gerekçesiyle iki ay tutuklu kalmış. Sonra mahkemeye çıkmış. Avukatı çok iyi bir savunma yapmış. Jüri üyeleri de zaten intihara meyilli ve uyuşturucu bağımlısı olan Liza'nın intihar ettiğini onamış, Mike'ı serbest bırakmışlar."

Kısa süren, karanlık ve yapışkan bir sessizlik odaya yayıldı. John dudakların büzüp, "Ee ne olmuş?" dedi sonunda. "Adam serbest bırakılmış işte! Mahkeme tarafından suçsuz bulunmuş."

"Mesele bu değil John. Mike çünkü toplantıda bunu neden gizledi?" Clarkson'un gözleri zalim ve kurnaz bir ifadeyle parlıyordu. "Sizce bir adam tutuklandığı ve cinayetten yargılandığı böyle bir tarihi unutabilir mi?"

John arkasına yaslanıp her sabah kalktığında özenle yıkayıp kuruttuğu ve fırçalı tarakla arkaya doğru kabartarak taradığı saçlarında elini gezdirip bir of çekti. Kafası allak bullak olmuştu. Şüpheler Mike'ın üzerinde zehirli bir göl gibi birikiyordu.

"Bilmiyorum."

Bu sırada Clarkson'un telsiz telefonu çaldı.

“Clarkson konuşuyor?”

“Ben Miller, kurbanın bulunduğu evdeki parmak izlerini karşılaştırdık. Olay yerine ilk gelen ekibin ve kurbanın dışında farklı tek bir parmak izi vardı.”

Clarkson heyecanla koltuğunda doğruldu.

“Kimin?”

“Gary Lockwood’un!”

XVIII

Gary Lockwood'a ikizi gibi benzeyen ama adının Miguel olduğunu iddia eden adam Mike'ın kasadan çıkarttığı şeye hayret içinde bakıyordu.

Çünkü Mike'ın kasadan çıkarttığı şey, Amerikan malı ikinci dünya savaşından kalma ordu tüfeğiydi.⁵ Kasanın içinde bunun gibi daha bir sürü çeşit çeşit silah vardı. Diğer kasaları da açtı tek tek. Aynı şifreyle.

Bir kutunun içinde vitamin ve antibiyotik hapları çıktı. Sonra eski tip gaz maskeleri. Sadece tek bir kasanın kilidini açamamıştı.

Küçük bir orduya yetecek kadar silah vardı ama hiç cephane ve şarjör yoktu. Mike tüfeklerin birkaç tanesinin kurma kolunu çekip parmağıyla kontrol etti. Atım yatakları boştu.

"Neler oluyor? Bu silahlar da ne? Hem sen o kasaların kilidini nasıl açtın?" diye tekrar sordu Miguel afallamış bir sesle.

Mike ters bir bakış attı ona. "Boş ver," dedi. Sonra orta yerde durup kasaların içinden çıkarttığı silahlara baktı. Tek biri hariç bütün kasaları açmıştı ama aradığı şeyi bulamamıştı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Miguel.

⁵ Trenchgun M1897, M1 Carbine, Lee Enfield MK-III

Mike düşünüyordu. Ama demin izledikleri belgeseli ya da bu silahların orada ne işinin olduğunu değil. Tüm bunları tezgâhlayan Damgacı'yı ve ne yapmaya çalıştığını. Karşısında duran adamın (Miguel ya da Gary, her kimse artık) Damgacı olmadığını düşünmeye başlamıştı; belki katille gizli bir anlaşma yapmak zorunda kalmış olabilirdi ama o kesinlikle katil değildi. Soğuk, inatçı ve pazarlıksız bir dürtü Mike'ı karşısındaki adamda biriken şüpheleri dağıtıyordu. Mike kendini Damgacı'nın yerine koymaya çalışıyordu. Damgacı bir nedenden dolayı Mike'tan nefret ediyordu ve onun hayatını kâbusa çevirmeye çalışıyordu fakat bunu sıradan bir şekilde yapmıyordu. Mike'ın onurunu ve ruhunu inciterek, ağır ağır kanına karışan öldürücü bir zehir gibi, mantığını ve hislerini felç ederek yapmaya çalışıyordu. O sıradan bir seri katil değildi ve amacı şimdilik Mike'ı öldürmek değildi. Çünkü isteseydi bunu şimdiye kadar birçok kez yapabilirdi. Ona acı vermek istiyordu, örümcek ağına takılan bir sineğin çaresiz çırpınışları gibi Mike'ın çırpınmasını izlemek istiyordu.

Onu sınıyordu. Bir testti tüm bu olanlar. Bu yüzden tıpkı daha önce de yaptığı gibi, bir yerlere kendisi için bırakılmış bir şifre olduğuna emindi Mike ve katilin kendisini bir yerlerden izlediğine de emindi.

Üzerinde renkli düğmeler olan paslı dolaplara baktı. Eski mermer tezgâhlara, içini boşalttığı nikel kasalara... Damgacı'nın daha önce yaptıklarını düşündü. Kesip doğradığı kadınları. Onların göğsüne dağladığı yazıları. Lisa, Jennifer, Mesquita... Ona bir mesaj vermeye çalışmıştı.

Birden yüzünü Miguel'e çevirdi. Miguel, Mike'ın bakışlarından irkildi. Tehdit dolu bir ifadeyle Miguel'e yaklaştı Mike. Karşısında durup buyurgan bir sertlikle, "Aç," dedi.

Miguel düşmanca kaşlarını çattı. "Ne?"

"Göğsünü aç!"

Miguel alaycı bir sesle, "O biçim falan mısın sen be?" diye yanıtladı.

"Aç dedim!" diye bağırdı Mike. Ve silahı yüzüne doğrulttu. "Yoksa bu sefer gerçekten beynini dağıtıyorum!"

Miguel homurdanarak düğmelerini açtı ve göğsünü gösterdi.

"İyice aç," dedi Mike. "Karnına kadar."

Miguel tüm düğmelerini açtı. "Al," dedi. "Umarım üstüme çıkıp işini halletmezsin!"

Miguel'in göğsü ve karnı bir süt kadar beyaz ve lekesizdi. Hiçbir şey yazmıyordu.

Mike içi daralmış gibi derin bir nefes aldı. Bir iki adım uzaklaştı. Düşünceli bir ifade vardı suratında. Sonra yırtarcasına kendi gömlek düğmelerini açtı. Başını eğip göğsüne baktı.

Kırmızı mürekkeple göğsüne damgalanmış harfler tavandaki florasan lambaların titrek ışıkları altında alev gibi parlıyordu:

EFORXES

Mike'ın göğsünde yazan yazıyı görünce Miguel, "Kahretsin!" dedi. "Millet sevgilisinin adını falan yazdırır, sen de bunu mu yazdırdın?"

Mike ona ters bir bakış attı. "Ben yazdırtmadım bunu salak herif!" dedi. Ve üzerine basarak, "O yapmış!" dedi.

"Kim?"

"Beni buraya atan o manyak!"

Kısa bir an sessizlik oldu. Mike ve Miguel uğursuz bakışlarla birbirlerini süzdüler. "Ee," dedi daha sonra Miguel, "O manyak senin karnına neden bir antidepresan ilacının ismini yazmış ki? Ayrıca benden ne istiyor? Şu aranızdaki depresyonik sorunları başka yerde çözseniz olmaz mı?"

“Şu gereksiz esprileri kessen artık! İyice sinirime dokunmaya başladın.”

Tekrar gergin bir sessizlik oldu. Mike, Miguel’i kuşkuyla süzüp manalı bir sesle, “Biraz fazla sakınsın,” dedi. “Bulduğumuz duruma göre?”

“Hey yine başlama,” diye yanıtladı Miguel. “Ne yapmamı bekliyorsun yani? Bir sığınakta gözlerimi açıyorum ve aygır gibi bir herif üzerime atlayıp beni sırf birine benzetti diye bayıltana kadar yumrukluyor. Sonra da karşıma geçip soyun haydi diyor ve benim vücudumu beğenmeyince kendisi soyunuyor ve göğsünde bir antidepresan ilacın ismi çıkıyor. Ne yapmamı bekliyorsun şu anda? Kamera nerede diye el mi sallayım yoksa senin şu çıplak göğsüne bakıp üstüne mi boşalmamı bekliyorsun! Ne tür bir sapıklık bu böyle! Yeni bir tarikat falan mısınız siz ha? Adı da antidepresif gay’ler falan mı?”

“Hey hey kes kes tamam mı kes artık! Kapa çeneni! Ne kadar çok konuşuyorsun? Kapa tamam mı artık şu boktan çeneni kapa! Yoksa yine dağıtacağım!”

Mike, arkadaki mermer tezgâha yaklaşıp sırtını yasladı. Ciğerlerine birkaç kez derin derin soluk alıp sakinleşmek için bekledi. Miguel’se ayağa kalkmıştı. “Hey ne yapıyorsunuz?” dedi Mike, aşağıda tuttuğu silahının tetiğine parmağını götürerek.

“Ne? Senin tutsağın mıyım ben şu anda? Bacaklarım ağrıdı, hareket etmem lazım.”

Miguel topallayarak uyuşuk uyuşuk dolanmaya başladı ortada. Mike’la aralarında 3-4 m vardı ve Mike bir an olsun bile gözlerini ondan ayırmıyordu.

XIX

İki gün önce 15 Haziran, Philadelphia FBI bürosu

Elmore Ellington'un kızı Lillian'ın cesedinin bulunduğu evde Gary Lockwood'un parmak izlerine ulaşılmıştı. O an John, özel ajan Nadia Morse'un bu öğlen getirdiği McFerran'ın telefon kayıtlarında, McFerran'ın telefonundan dün Mike Northam'ın arandıktan birkaç saat sonra Gary Lackwood'un da arandığını öğrenmişti. Ve şimdi Lillian'ın cesedinin bulunduğu evde Gary'nin parmak izleri bulunmuştu.

Pis kokular alıyorlardı. Saat 19.08'di. Clarkson özel görevli ajan David'e rapor verdikten sonra kırmızı düğmeye basıldı.

Çelik yelekli, siyah askeri kıyafetler içindeki FBI'a bağlı SWAT timi on beş dakika içinde hazırlandı.

Tutuklamaya gidecek olan John, Nelson Hurt ve Clarkson da üzerlerine FBI yazılı çelik yelekleri giydiler.

FBI binasının en alt katındaki garaja inerlerken Clarkson, özel kıyafetleri içinde yanında duran acil müdahale timi takımının şefine brifing veriyordu.

"Plastik mermi ve göz yaşartıcı kullanacaksınız. Adam silahlı ve tehlikeli olabilir. Belki Amerika'nın son yıllardaki en tehlikeli seri katilini tutuklamaya gidiyoruz. Elimizde birinci sınıf bir delil var. Eğer ateşli silahla karşılık verirse onu vurun ama öldürmemeye çalışın. Adamı sağ istiyorum. Anlaşıldı mı?"

“Anlaşıldı efendim.”

Asansör kapıları açılınca tim takımının şefi kendi adamlarını götürecek arkadaki minibüse doğru koştu. Damgacı ekibi ise seri adımlarla asansörden çıkıp öndeki minibüse doğru ilerlerken John, Clarkson’a yandan bir bakış atıp, “Sana söylemiştim, bunları Mike yapmış olamaz demiştim,” dedi.

Clarkson dişlerini sıktı. “Göreceğiz,” dedi. “Önce şu Gary’i sağ salım getirip bir sorgulayalım.”

Minibüsün arkasına bindiklerinde John’un telefonu çaldı.

“Ben John?”

“Ben Nadia, kurbanın göğsünde yazan yazıyı araştırdım. Eforxes on yıldır piyasada bulunan bir antidepresan ilacıymış. Pennsylvania Biyomedikal İlaç Firması tarafından üretiliyormuş.”

“Pennsylvania Biyomedikal mi? Bu bana nereden tanıdık geliyor?”

“Dört yıl önce öldürülen Profesör McFerran efendim. Bu firmanın ortaklarından. Şu an firmanın başında Profesör Elmore Ellington varmış. McFerran’ın evinde bulunan kadın kurban Lillian’ın babası. Daha kötüsü ise...”

“Evet söyle?”

“Haftalık temizlik için gelen temizlikçi kadın, profesörün cesedini dün salonda bulmuş. Profesörün elinde bir tabanca varmış. Tıpkı dört yıl önce McFerran’a olanlar gibi. Cesedi otopsi için adli tıpa kaldırılmış.”

John telefonu kapattı. Duyduklarını Clarkson’la Hurt’a anlatmadan önce sindirmeye ve bir sıraya koymaya çalıştı. Philadelphia’yı kana bulayan bir seri katil. Hakkında tutuklama emri çıkarttılar bir FBI ajanı. Dört yıl arayla öldürülen bir ilaç firmasının başındaki iki profesör. Tüm bu olanlar onları nereye götürüyordu?

John telefonda Nadia'dan duyduklarını ekiptekilere anlatınca Clarkson karanlık düşünceler içinde koltuğuna gömüldü. Büründüğü sessizlik yeterince şey söylüyordu aslında. Bu soruşturma sıradan bir seri katil davası değildi artık. Arkasında çok daha karanlık ve kanlı sırları barından lanetli bir soruşturmaydı. Tıpkı bir buzdağı gibi, suyun üzerinde görünen tehlikeli dikelti ellerini kana bulayan seri katile aitti, ama esas karanlık kısmı, katilin ruhu, suyun altındaydı; seri katilin işlediği cinayetlerin altında sırlarla dolu bir geçmişin kanlı hesaplaşması yatıyordu. Bu soruşturmanın daha ne kadar derinleşeceğini düşündü. Şu ana kadar topladıkları bilgilerle bunu tahmin etmesi oldukça güçlü. FBI bürosunun davranış bilimleri uzmanı Mike bile bir şüpheliydi. Belki katil o değildi ama bir şekilde o buz dağının altındaki hesaplaşmanın içinde yer alıyordu. Clarkson buna emindi. Düşüncelerini toplayınca David'i arayıp bilgi verdi.

"Yola çıktık efendim. Yirmi dakika içinde Gary'nin evinde oluruz. Başka bir sivil ekipse Gary'nin ofisine gitti. Onu bu gece mutlaka FBI'a getireceğiz efendim."

Mayıs 1968, Pennsylvania

Olexa Garrett, polis memuru eşi Fytch Lockwood'tan boşandıktan sonra Harrisburg'da'ki Mercury Araştırma Laboratuvarı'nda çalışmaya başlamıştı.

Diğer oğlunu, Michael'ın ikiz kardeşi Gary'i babası Fytch iki haftadır ona göstermiyordu. Bu yüzden Olexa avukatını devreye sokup ihtar yazısı göndermişti. Eğer bu hafta da oğlunu göstermezlerse kapısına polis getireceğine yemin etmişti. Tabi mümkünse Fytch'la polis merkezinden arkadaşları olmayan polisleri.

Fytch, alkolik ve kavgacıydı. Olexa onunla evli kaldığı altı yılı düşününce başını duvarlara vurası geliyordu. "Aşk

aptallıktır," diyordu içinden. "Aşk ormanda yaşaması gereken bir ayıyı sana Clark Gable gibi gösteren bir LSD'dir!"

İşten yeni gelmişti. Üç katlı bir apartman dairesinin en üst katında, önü ve arkası açık araziye bakan, iki gözlü küçük bir dairede yaşıyordu. Michael'ın bakıcısını uğurladıktan sonra üstünü değiştirip televizyonun karşısına geçti.

Ülkenin pek çok yerinde Vietnam savaşını protesto eden üniversite öğrencileriyle polis arasında şiddetli çatışmalar meydana gelmişti.

Celp kâğıtlarını yakan Amerikalı öğrencilerle, polisin tarafında yer alan ve protestocu öğrencileri tartaklayan Amerikan inşaat işçilerinin çatışmalarını gösteriyordu bir televizyon kanalı. Bu sırada içeriye elinde oyuncak ayısıyla Michael girdi. "Neden kavga ediyorlar anne?"

"Savaşı protesto ediyorlar Michael."

"Protesto ne demek?"

"Karşı çıkmak demek, devleti uyarmak demek."

"Neden karşı çıkıyorlar?"

"Savaş kötü bir şey çünkü."

"Savaş kim çıkardı anne?"

"Amerika."

"Neden?"

"Çünkü biz savaşçı bir ülkeyiz oğlum."

"O zaman biz kötü bir ülkeyiz anne!"

Olexa üç yaşındaki Michael'a baktı. Bu tarz sorduğu sorulara ve ulaştığı çıkarımlara alıştı. Ama bazen gene de şaşırmaktan kendini alamıyordu. Michael bir yaşındayken konuşmaya başlamıştı. Üç yaşına gelene kadar da kurduğu tüm cümlelerin sonuna mutlaka bir soru işareti koymuştu. "Yıldızlar neden havada duruyor anne? Başka gezegenlerde insanlar yaşıyor mu anne? Tanrı'yı neden göremiyoruz anne? Ben dünyaya nasıl geldim anne?"

Olexa, oğlunun oturması için yanına gelmesini işaret etti. Michael yanına oturunca annesi onun ipeksi sarı saçlarını okşadı. "İki hafta önce salı günü Brezilya'ya gideceğimizi söylemiştin," dedi Michael kucağına aldığı ayısının yuvarlak kulaklarıyla oynarken.

Annesi gözlerini kırpıştırarak oğluna baktı. "Brezilya mı?"

"Evet söylemiştin ya, Latin Amerika'daki güzel ülke. Ne zaman gideceğiz?"

"Gitmek mi istiyorsun?"

Michael o ıslıl ıslıl parlayan mavi gözleriyle haberlerdeki gösterilere baktı. Havaya kalkan coplara, kalkanlı, plastik zırlı polislerin arasından göğe doğru uzanan zafer işaretlerine, karmaşaya, kavgaya, yerlerde sürüklenenlere...

"Evet anne, Amerika'dan gidelim."

Olexa başını salladı. İki haftadır savunma bakanlığının yaptığı teklifi düşünüyordu. Savunma bakanlığı için çalışmak istemiyordu. Ama Michael'ın Amerika'da büyümesini de istemiyordu. Belki onu Avrupa'ya götürmeliydi. Bunun için de para bulması lazımdı.

Ve Savunma bakanlığının yaptığı teklif maddi açıdan oldukça cazip edici bir teklifti.

2008 Philadelphia

FBI'nın SWAT timini taşıyan minibüs, Gary'nin evinin yan sokağında bekliyordu. İçinde operasyon şefi Clarkson'un ve diğer ajanların olduğu koyu camlı siyah minibüs ise Gary'nin evinin önündeki sokakta, eve 30 m mesafede park halindeydi. Gary'nin evde olup olmadığını anlamak ve şüphe çekmemek için evine bir pizza sipariş etmişlerdi ve on dakikadır pizzanın gelmesini bekliyorlardı.

19.50'de, pizzacı kurye Gary'nin evinin önünde göründü. Motosikletini park edip siparişi ulaştırmak için evin bahçesine girdi.

Clarkson arabanın ön koltuğunda, dış camı siyah minibüste elindeki dürbünle pizzacıyı gözlüyordu. Pizzacı evin verandasına çıkınca görüş açısını kaybetti. Clarkson nefesini tutup saymaya başladı. Bir dakika geçmeden pizzacı eli boş olarak tekrar basamaklarda belirdi ve motoruna doğru ilerledi. "Bingo," dedi Clarkson. "Gary evde. Üstelik de öyle acıkmış ki pizza sipariş etmemiş olmasına rağmen bizim gönderdiğimiz pizzayı aldı."

Ceketinin yakasına takılı mikrofona doğru "Hank, adamımız içerde," diye seslendi. "Takımlar yerlerini alsın."

Kulaklığından gelen Hank'ın sesini duydu. "Mavi, sarı, yeşil, yerlerinizi alın haydi, operasyona başlıyoruz!"

Clarkson tekrar dürbününü gözüne götürdü.

Kafasına siyah bir bere, yüzüne gaz maskesi geçirmiş olan tim şefi Hank'ın elinde plastik mermi ve gaz bombası atabilen Belçika yapımı FN 303 vardı. Bu silah 2004 yılında Boston eyaletinde yirmi bir yaşındaki bir gencin ölümüne neden olduğu için Boston'da yasaklanmış ama diğer pek çok eyalette halen kullanılmaktaydı.

Gary'nin ön bahçesine dalan Hank'ın ve yanındaki iki adamının elinde tuttuğu yarı otomatik bu silahların içerisinde biber gazı içerikli 17,27 mm'lik plastik mermiler vardı. Eğer Gary direnmeye çalışırsa, bu mermilerle etkisiz hale getirilmeye çalışılacaktı. Eğer bunlar bir işe yaramazsa bu sefer içeriye gaz bombası atılacak, Gary ateşli silahlarla karşılık verirse en son çare olarak ise operasyon timinin omuzlarında asılı duran hafif makineli MP5'lerin gerçek mermileriyle cevap alacaktı.

Clarkson arabayı kullanan ajana işaret verdi ve operasyonu daha net görebilmek için Gary'nin evinin önüne yavaşça yaklaştılar.

Ellerinde plastik mermili tüfekleri olan Hank ve iki adamı Gary'nin kapısının iki yanına gizlenmişlerdi. Bir adamı ise her ihtimale karşılık belindeki M1911 yarı otomatik tabancayı çıkartıp kapıya yaklaştı. Clarkson'un kulaklığından Hank'ın sesi duyuldu. "Mavi, sarı, yeşil yerlerinizi aldınız mı?"

"Mavi tamam... Sarı, tamam."

Yeşilden ses çıkmadığı için Hank bekliyordu. Diğer takımlar evin etrafını sarmış yeşil takımın yerini almasını bekliyorlardı. Eğer Gary evin arkasından ya da yan pencerelerden kaçmaya çalışırsa orada etkisiz hale getirecekler ya da Gary bir direniş gösterirse içeriye pencerelerden gaz bombaları yağdıracaklardı.

Yarım dakika geçmişti ki kulaklıklardan, "Yeşil tamam," sözünü duydular.

"Harekete geçiyoruz," dedi Hank.

Elinde yarı otomatik tabancası olan özel kuvvet komandosu zile basıp kapının yanındaki duvara kendini siper etmiş diğer arkadaşının yanına geçip siper aldı.

On beş saniye geçti, ama kapıyı açan olmadı. Hank eliyle işaret etti. Adamı zile tekrar bastı.

Bir on beş saniye daha. Hank mikrofona konuştu. "Takımlar, bir hareketlenme görüyor musunuz?"

Kulaklıklardan derin bir ses geldi. "Adamımız mutfakta... Buzdolabını açtı şu an."

Hank tekrar işaret verdi. Bu sefer adamı zile daha uzun iki kez bastı. Eğilip silahının kabzasını sabırsızlanarak iyice kavradı.

"Haydi Gary, haydi aç şu lanet kapıyı," diye söylendi Clarkson gözlerinin üzerindeki dürbünden heyecan içinde evin kapısına odaklanmış olarak.

Kulaklıklardan yine o derin, cızıltılı ses duyuldu. "Buzdolabından çekildi... Kulaklarında kulaklık var... Hey du-run... Ne yapıyor bu!"

“Ne oldu?”

“Adam çıldırmış gibi koşmaya başladı... Adamı kaybettim... Evin içine kaçtı!”

Hank, “Başlayın, gaz bombası gaz bombası!” diye bağırdı.

Ama bunu söylemesinin üzerinden birkaç saniye geçmişti ki, bir kaç metre gerisindeki bir pencereden şangırtı duyuldu. Perdeye sarılı bir cisim Gary’nin evinden dışarıya fırlamıştı.

Kapının yanındaki SWAT ekipleri şaşkınca bahçeye düşüp yuvarlanan cisme baktılar. Onlar daha ne olduğunu anlayamadan cisim birden ayağa kalktı ve üzerine dolanan tül perdeyle deli gibi koşmaya başladı.

“Plastik mermiler, ateş ateş!” diye bağırdı Hank.

Kapının yanında konuşlanmış olan özel kuvvetler gaz içerikli mermilerle dolu olan tüfeklerini bahçede koşan adama doğrulttular ve tetiğe ardı ardına basmaya başladılar.

Sıkıştırılmış gazın etkisiyle namludan fırlayan mermiler saniyede 85 m’lik bir hızla havada vınlayarak, yola doğru koşmakta olan tül perdeli şahsa doğru yağmaya başladı. Kısa sürede şahsın üzerindeki tül perdenin arkasına isabet edip patlayan plastik mermilerden saçılan renkli boyalar şahsın sırtını kırmızıya boyadı. Sanki şahsın sırtı delik deşik olmuştu da o deliklerden taze kan akıyor gibiydi. Ama gaz içerikli boyalı mermiler adamın ancak göğsüne veya yüzüne yakın bir yerlere isabet ederse etkili olabilirdi. Bu yüzden adam çılgınlık atarak koşmaya devam ediyordu.

Clarkson dürbünü yan tarafa atıp, “Adam kaçıyor fırlayın!” diye bağırdı ve tabancasını kılıfından çekip minibüsten atladı. Onun ardından arka tarafta oturan John ve Hurt tabancalarını çekip kızaklı kapıyı açarak asfalta atladılar.

Üzerlerinde sarı harflerle FBI yazan çelik yelekli özel ajanlar minibüsten atladığında, bahçeden asfalt yola fırlayan

şahısla aralarında 20 m kadar mesafe vardı. “Kıpırdama FBI!” diye bağırdı Clarkson.

Ama adamın durmaya niyeti yoktu. Yolun ortasından ajanların ters istikametine doğru çılgınlar gibi koşmaya devam ediyordu.

Tam yol dönemecine gelmişti ki bir kadının çığlığını andıran acı bir fren sesi tüm mahalleyi inletti.

Kaportaya çarpan cismin tok sesi duyuldu. Üzeri tül perdeyle örtülmüş şahıs havada yarım bir takla atıp yolun karşı kenarına uçarken, altından kayan arabanın lastiklerinden çıkan bembeyaz dumanlar havaya yanık lastik kokusuyla birlikte yayılıyordu. Sanki tam hız ilerleyen buharlı bir lokomotif gibi kara lastiklerin altından beyaz dumanlar çıkmıştı.

Clarkson’un kulaklığından Hank’ın cızırtılar içinde nefes nefese sesi geliyor.

“Adam düştü! Adam düştü!”

Evin sol tarafını alan sarı takım lideri, “Görüş alanımda, adam kaldırımın yanında, hareket etmiyor,” dedi.

Clarkson ve ekibi kazanın olduğu yere doğru koştular. Üçü de nefes nefeseydi. Ardından sarı takım geldi. Başlarında kompozit başlık, ellerinde gaz tüfekleri olan tam teçhizat üç SWAT komandosu.

Kaçan şahsa çarpan arabanın içindeki kadın şoför şoka girmişti. Clarkson üzeri tül perdeyle sarılı şahsın yanına geldi. Elindeki tabancayı üzerine doğrultmuştu. SWAT ekibi de şahsın etrafını güvenlik çemberine aldı.

John yavaşça yerdeki şahsa yaklaştı. Tabancasını kılıfına sokup diz çöktü. Ve biraz uğraştıktan sonra tül perdeyi yırtıp şahsın yüzünü ortaya çıkarttı.

“Evet, bu Gary,” dedi yorgun bir sesle. Sonra elini boynuna götürdü. “Nabızı yavaş atıyor.”

Clarkson Hurt’a döndü. “911’i ara.”

Sonra tabancasını kılıfına sokarken beyaz gömleğinin yakasındaki mikrofona "Hank, burası kontrol altında, siz evi arayın," dedi.

Ardından cep telefonunu çıkarttı ve bölge polisini arayıp güvenliği sağlamaları için acilen olay yerine çağırdı. Yanındaki SWAT ekibine de, "Trafığı düzenleyin," dedi.

John elinde silahla, baygın halde yatan Gary'nin yanı başında kaldırıma oturmuştu. Hurt'sa bu arada kazayı yapan kadının yanındaydı. Kapısını açmış ona teskin edici bir şeyler söylüyordu.

Clarkson etrafına bakındı. Çevredeki evlerin pencerelelerinden ya da kapı önlerinden meraklı mahalle sakinleri olayı izliyordu. Kimisi cep telefonuna çekiyor, kimisi ise kulağına götürdüğü telefonla, ancak filmlerde gördüğü bir sahneye canlı canlı şahit olmanın verdiği heyecanla ya bir tanıdığına anlatıyor ya da medya mensuplarına haber veriyordu. Yarım saat içinde yerel birçok gazete muhabiri ve TV kanalı buraya üşüşebilirdi. Ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu.

Clarkson yüzünü göğe kaldırdı. Havada keskin bir yağmur kokusu vardı. Clarkson hareketsiz yatan sarışın adama baktı. Belki de Amerika'nın son yıllardaki en tehlikeli seri katili ayakları dibindeydi. Bu onun mesleki kariyeri açısından ciddi bir sıçrayış noktası olabilirdi. Ama emin olmak için daha erkendi. Bir cinayet mahallinde zanlının parmak izleri bulunmuştu. Ama bu onu içeriye tıkmaya yetmezdi. Bir itirafname ya da destekleyici başka kanıtlara...

Clarkson'un kulağındaki kulaklıktan bir cızırtı gelince düşünceleri bölündü. Hank konuşuyordu. "Efendim, burada görmeniz gereken iğrenç bir şey var," dedi.

Clarkson koşma esnasında yerinden oynayan kulaklığına sol işaret parmağını bastırdı. "Ne buldunuz?"

"Korkunç bir şey efendim. Buzdolabında kesik bir kadının başı var!"

XX

Aradan kırk beş dakika geçmişti. Miguel sırtını kasalara vermiş başı önünde uyukluyordu. Mike ise tezgâhın üstüne oturmuş, uzun bir süre derin derin, göğsünde yazan şeyin ne anlama geldiğini düşünüp durmuştu. Eforxes, Mike'ın yıllarca kullandığı bir depresyon ilacıydı. Damgacı, Mike'ın bu ilacı kullandığını nereden biliyordu? Ya da başka bir şey mi anlatmak istiyordu?

“Buldum,” dedi sonunda Mike.

Miguel uykulu yüzünü ona kaldırdı.

“Neyi buldun?”

“Sanırım kapıları nasıl açacağımızı buldum!”

Mike yaklaşık kırk beş dakika düşünmüştü.

Miguel'i önüne katıp merdivenlerden çıktılar ve galerinin içine girdiler. Mike dolapların arkasındaki bir panelin üzerinde enerji yazan kolu aşağı indirince devreye giren jeneratör sayesinde dehlizlerin duvar kenarına düzenli aralıklarla yerleştirilmiş eski ve kirli halojen lambalar da devreye girmiş ve galeriyi ölgün beyaz ışıklarla aydınlatmıştı.

50 m ileride, galerinin sonundaki çelik kapıya geldiler. Kapının üzerinde dijital bir klavye vardı ve ışıkları sönüktü.

Mike, silahı Miguel'in sırtına dayayıp, “Söylediğim kelimeyi gir oraya,” dedi otoriter bir sesle.

“Hadi ya, neden sen girmiyorsun?”

“Söylediğimi yap! Eforxes yaz oraya!”

Miguel derin bir soluk alıp tuşlara basarken, Mike gergin bir şekilde kapının açılmasını bekliyordu.

“Hayır, bir bok olmadı,” dedi Miguel.

“Tersten yaz bir de. Sexrofe!”

Miguel tuşlara bastı. Yine bir şey olmadı.

“Ee,” dedi Miguel, “İstersen bir de Da Vinci’nin kodunu girelim. Kaçtı? Dan Brown’u arayalım mı!”

“Kapa çenen!” dedi Mike sinirli bir sesle. Düşünüyordu.

“Yürü,” dedi Miguel’e sonra. “Bir de öbür galerideki kapıda deneyelim.”

15 Haziran Pennsylvania Devlet Hastanesi, akşam saatleri

Dün akşamki kovalamacının ardından arabanın çarpmasıyla bir bacağı ciddi derecede kırılan Gary Lockwood hemen en yakın hastaneye kaldırılıp ameliyata alınmıştı.

Clarkson, artık buzdolabında kesik kadın başının bulunmasından sonra, Damgacı soruşturmasındaki bir numaralı zanlı olarak öne çıkan Gary’nin ifadesinin alınması için sabahı bekleyemezdi.

Ameliyatın hemen ardından doktorlarla görüştükten sonra John’la birlikte odasına girdiler. Clarkson savcının emriyle en yakın karakoldan polis desteği istemişti. Çünkü gözaltına aldıkları şüpheli her ne kadar bir bacağı alçıda da olsa tehlikeli bir sadistti ve ameliyatın hemen ardından onu gözetleyen polisler tarafından bir kolundan yatağının kenarına kelepçelenmişti.

Gary, narkozun etkisiyle uykuluydu. Gözlerini yarı açmış, yaşadığı son birkaç saatin ağırlıyla yüzü soluklaşmıştı.

Clarkson, Gary’nin başucuna bir sandalye çekip oturdu. John’un verdiği ses kayıt cihazını komodinin üzerine bırakıp kayıt tuşuna bastı. John’sa yatağın ayakucunda, Gary’nin

yüzüne tam cepheden bakarak ayakta bekliyordu. Nöbetçi polis memuru ise kendine kahve almak için kantine inmişti.

“Bay Gary Lockwood, artık yolun sonuna geldik,” dedi Clarkson, kendinden emin ve sakin bir ses tonuyla.

Lockwood’un yüz ifadesi uçurumdan düşen biri gibiydi. Yüzünü Clarkson’a çevirip ağzı korkuyla aralandı. Sanki o hızla yere çakılmadan önce hâlâ hayatta olduğunu Tanrı’ya yakarmak için çığlık atacak gibiydi. O kanlı katil damgasını yemeden önce özgür bir insan olarak bu hayatta atacağı son çığlığı...

“Lillian Ellington,” diye devam etti Clarkson. “Senin şu tenis kulübünde tanıştığın, Profesör Elmore Ellington’un kızı. Hani beş gün önce kaybolmuştu. Bugün cesedini bulduk. Dört yıl önce öldürülen ve Ellington’un ortağı olduğu ilaç firmasının sahibi bir başka profesörün evinde! Ve o evde senin taptaze parmak izlerin vardı Gary. Sonra senin evindeki buzdolabında bulduğumuz bir kesik kadın başı var elimizde. Bunlar seni ağır ceza mahkemesine götürecek birinci derece kanıtlar! Artık her şeyi anlatmanın tam zamanı. Evet, diğer cesetler nerede?”

Gary ağlamak üzereydi. Kaşları, düşüp de kolunu incitmiş küçük bir çocuğun ağlamaklı ifadesi gibi titriyordu. “Neden bahsediyorsunuz siz?” Sesi de cılız, ayakaltında çiğnenip ufalanan güz yaprakları gibiydi.

“Birinci dereceden cinayet zanlısısın. Damgacı olduğunu itiraf et. Diğer cesetlerin yerini söyle. Zaten saat epey geç oldu. Biz de seni rahat bırakalım, evimize gidelim. Hepimiz için yorucu bir gün oldu diyorum.”

“Ben yapmadım,” diye inledi Gary. Sesi, soğukkanlı ve zalim bir katilden çok tecavüze uğramak üzere olan çaresiz bir kız gibiydi.

“Yeter artık, bizimle oyun oynamayı bırak. Seni daha iki gün önce FBI’da sorguladık. Kurbanlardan birine ait bir cep

telefonunu evinde bulduk. O kızları nerede öldürüyorsun? Başını kestiğin kadının vücudunun geri kalanı nerede? Elinde daha kaç kız var ve nerede saklıyorsun, anlat haydi?"

"Eğer iş birliği yaparsan ve cinayetleri nerede işlediğini söylersen savcıyla konuşurum. O da sana acır ve belki idama göndermez," diye ekledi Clarkson zalim bir sesle.

"Yalvarırım susun. Ben değilim, ben yapmadım. Ben masumum."

"Gary, lanet olsun," dedi John çocuk azarlar gibi alaycı bir sesle. "Oğlum yakalandın artık suçlarını itiraf et, bu dünyada değil ama Tanrı katında belki merhamet bulursun."

Gary'nin gözlerinden yaşlar akmak üzereydi. Şeker isteyen küçücük bir çocuk gibi, yalvaran gözlerini John'a dikti. John onun canı bir ruh hastası olduğunu bilmese belki de acırdı.

"Size," dedi Gary, "Her şeyi anlatacağım."

Clarkson'un da John'un da gözleri parladı birden. "Hah şöyle, anlat haydi," dedi John heyecanla.

"Tüm bu cinayetleri benim ikiz kardeşim işledi," dedi Gary. "Michael Lockwood, beş yıl önce Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nden firar etmişti. O bir şizofreni paranoyak!"

Rio de Janeiro

Alaycı bir sesle, "Ee Bay Einstein," dedi, Gary'e ikizi gibi benzeyen adam. Mike'ın söylediği kelimeleri diğer galerinin sonundaki kapıda da denemişler ama bir sonuç alamamışlardı. "Başka mucizevî kelimeleriniz var mı? Hayır, yani bunlar hiçbir şeye yaramadı da onun için söylü..."

"Kes!" diye bağırdı Mike ve onu sırtından çelik kapıya doğru itti. Miguel, son anda ellerini koymasa suratı neredeyse kapıya yapışacaktı. Mike'ın öfkesini ve gücünü kontrol edemediğini çoktan anlamıştı, ama ona takılmaktan da ken-

dini alamıyordu. Mizacı böyleydi, en berbat durumlarda bile espri yeteneğini ve alaycılığını kaybetmiyordu.

Sığınağa geri döndüler. Mike'ın suratı buz gibiydi. Resmen hayal kırıklığına uğramıştı. Hâlbuki daha beş dakika önce dehlizlere çıkarken kendinden çok emindi. Miguel'se onun kibrinin böyle yerlere serilmesinden gizliden gizliye keyif alıyor, içinden kıs kıs gülüyordu.

Mike somurtarak bir köşeye çekildi. Miguel'se tezgâhın altındaki dolapları açtı ve kendine bir kutu balık konservesi aldı. Dolabın köşesinde, bir kutunun içinde plastik çatal kaşık ve tabaklar buldu. Nikel kasalarının üzerine getirip konserveyi açtı ve plastik tabaklardan birine koyup afiyetle yemeğe koyuldu.

"Ah be, ne maçı ama?" dedi daha sonra ağzını şapırdatta şapırdatta konservesini yerken.

"Ne?"

"Boston Celtics Los Angeles Lakers maçı? Lakers yirmi beş sayı üstünken ikinci yarıda Boston maçı kazandı! Ne maçı ama izlemedin mi yoksa?"

Mike boş gözlerle Miguel'e bakıyordu.

"Kahretsin!" dedi Miguel. "Buradan bir an önce çıkmamız lazım, yarın şampiyonluk maçı var!"

Mike aşağılayıcı bakışlarla baktı Miguel'e. Sanki başka bir dünyadan gelmiş bir canlıymış gibi. Miguel'in o iddia ettiği kişi mi, yoksa Gary mi olduğundan hâlâ emin değildi ama hangisi olursa olsun ondan fena halde gıcık oluyordu ve şu an üzerine atlayıp o güzel burnunu beynine gömmek için kendisini gerçekten de zor tutuyordu.

XXI

15 Haziran gecesi, Pennsylvania Devlet Hastanesi önü

Clarkson ve John Horner, yukarıda, Gary Lockwood'un ifadesini alınca doğruca John'un arabasına geri dönmüşlerdi. Gary'nin odasından çıktıklarından beri büründükleri sessizliğin altında Gary'nin anlattığı tuhaf hikâyenin izi vardı.

Gary onlara ikiz kardeşinden bahsetmişti. Michael Lockwood'tan. 2001 yılında komşusunun terörist olduğundan şüphelenerek onu öldürdüğü için şizofreni teşhisiyle Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'ne kapatılmıştı.

Ama birkaç yıl sonra akıl hastanesinden kaçıp kayıplara karışmıştı.

Gary, bu cinayetlerinin ikiz kardeşi tarafından işlenmiş olabileceğini iddia etmişti. Çünkü bundan birkaç hafta önce posta kutusunda elden bırakılmış bir kâğıt bulmuştu. Kâğıtta kanlı harflerle, "Herbert Condon'un ve diğer erkeklerin intikamını alacağım! Sarı Einstein." yazıyormuş.

Sarı Einstein, Michael'a küçükken babasının taktığı bir lakapmış ve bu lakabını sadece ailedekiler biliyormuş.

Gary'nin iddiasına göre bu kâğıdı Michael'dan başkası yazmış olamazmış. Ama kâğıdı saklamamış, okuduktan hemen sonra çöpe atmış. Polise götürmemiş. Çünkü polise güvenmiyormuş. Daha önce de kardeşi hastaneden kaçınca Gary'nin ona yardım ettiğinden şüphelendikleri için onu uzun bir zaman gözetlemişler, takip etmişler, telefonlarını dinleyip onu taciz etmişler.

Bu yüzden tekrar polislerle karşılaşmak istememiş. Kâğıdı buruşturup çöpe atmış.

Gary ayrıca, Lillian'ın cesedinin bulunduğu evdeki parmak izlerinin ikiz kardeşine ait olabileceğini söylemeye çalışmıştı. Ama kriminoloji bilgileri üst düzeyde olan iki üst düzey FBI ajanına bunu yutturamazdı. Çünkü tek yumurta ikiz kardeşlerin bile parmak izleri birbirinden yüzde beş oranında farklı olurdu.

Bunu Gary'ye söylediklerinde Gary kıpkırmızı kesilerek hıçkırmaya başlamıştı. "Biliyorum, ben de o evdeydim, itiraf ediyorum," diye ağladı. "Ama beni Lillian telefonla aramıştı. Sesi çok kötüydü. Bana o evin adresini verdi ve yalnız başıma gelmemi söyledi. Hemen arabama atlayıp gittim. İçimde kötü bir his vardı. Ev viraneye dönmüştü. Lillian belki de kaçırılmıştı. Polisi aramalıyım. Ama aptallık ettim işte. Eve girdim. Ve Lillian'ın cesedini gördüm. Tanrım, çok kötüydü!"

Bu anlattıkları McFerran'ın telefon kaydındaki bilgiyle uyuşuyordu. Çünkü McFerran adına alınan telefon numarasından, önce Mike daha sonra da Gary aranmıştı. Belki de katil, yani Michael, Lillian'ı öldürmeden önce tehdit edip telefonla Gary'i arattırmıştı. "Niye polise haber vermedin?" diye sordu John.

"Tanrım, çok korkmuştum. Hem nasıl haber vereyim. FBI tarafından sorgulanmıştım. Aynı gün bir başka kadının cesedini bulduğumu söylesem ne düşünürdünüz? Korkmuştum tamam mı? Ben korkak bir insanım! Ve başımın derde girmesini istemem!"

Şimdi Gary'nin anlattığı hikâyenin parçalarını birleştirip kontrol etmeleri gerekiyordu. Yapacakları ilk iş Gary'nin ikiz kardeşi Michael Lockwood'la ilgili bilgi toplamaktı. Clarkson telefonunu çıkardı ve Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nin müdürü Doktor Wieland'ı aradı.

“Biliyorum doktor, saat epey bir geç oldu, ama yardımınıza ihtiyacımız var. Michael Lockwood ismi size bir çağrışım yapıyor mu? Sizin hastanenizden kaçan bir akıl hastası öyle mi?” Yandan John’a gözlerinin içi parlayarak baktı. “Tamam o zaman. On beş dakika sonra görüşürüz. İş birliğiniz için teşekkürler.”

Mike haklı çıkmıştı. Daha olayı soruşturmaya başladıkları ilk günkü toplantıda, “Katilimiz daha önce bir akıl hastanesinde bir süre yatmış bile olabilir,” demişti. Tahmini doğru çıkmış görünüyordu. Mike çok iyi bir profil uzmanıydı. Eyaletteki bütün akıl hastanelerinden, son yıllarda taburcu edilen veya hastaneden kaçan hastaların listesini istemişlerdi. Bunu resmi bir yazıyla istedikleri için halen bir cevap gelmemişti. Eğer Gary bu itirafını yapmasaydı, Michael’ın ismine ulaşmaları belki de günler sürebilirdi.

John kantağı çevirip gaza bastı. Düşünceli görünüyordu. Ana yola çıktıklarında sessizliğini bozdu. “İlk bulduğumuz üç kadın kurbana akıl hastası gömlekleri giydirilmişti. Yapılan tetkiklerde bu gömleklerin Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi’ne ait olduğu ortaya çıktı. Ve şimdi elimizde, şüpheli olarak aynı akıl hastanesinden dört beş yıl önce kaçan bir şizofreni hastası var!”

Clarkson omuzlarını silkti. “Parçalar uyuşuyor ama bu buz dağının görünen kısmı. Bir de bu sapık cinayetlerle bağlantısı varmış gibi görünen Profesör McFerran, Profesör Elmore Ellington ve onun kızının cinayetleri var. Bu iki profesör Pennsylvania Biyomedikal İlaç Firması’nın sahipleriymi değil mi? Profesör Ellington ve kızı ise birer gün aralıklarla öldürüldü!”

“Ellington’un öldürüldüğü kesin değil. Elinde tabancayla salonun ortasında yatıyormuş. Belki de intihar etti!”

Clarkson onu onaylayarak sessizce başını salladı. Profesör McFerran da dört yıl önce aynı şekilde bulunmuş ve

otopsisinde cinayete kurban gittiği anlaşılmıştı. Profesör Ellington'un otopsisinden de eğer cinayet kuşkusu ortaya çıkarsa, Philadelphia cinayet masasıyla ortak bir dosya açıp Damgacı soruşturmasıyla o dosyayı birleştirebilirdi. Bu da işlerini zorlaştıracaktı. Bilgi alışverişi normaldi, ama başka birimlerin ortak dosyayla uğraşması işleri karmaşıktı. Tecrübeleri bir soruşturmaya ne kadar az birim müdahil olursa işlerin o kadar yolunda gideceğini öğretmişti onlara.

Clarkson'un artık Mike'tan katil veya zanlı olarak bahsetmemesi John'un hoşuna gidiyordu. Hâlâ üçüncü kurbanın tırnakları arasından Mike'ın saç tellerinin nasıl çıktığını açıklayamamışlardı. Bu ada Mike'ın halen olağan bir şüpheli durumuna düşürüyordu. Ama yine de katilin veya katillerin ibresi yavaş yavaş Mike'tan uzaklaşmaya başlamış görünüyordu ve içinden John, bunun bu şekilde devam etmesi için dua ediyordu.

Saat 11.30'a doğru Doktor Geldof Wieland'ın evine geldiler. John, arabadan inip dövme parmaklığın üzerindeki kameralı diyafonun düğmesine basıp bekledi. Karşı taraftan doktorun sesi gelince kendini tanıttı. Otomatik dövme demir kapı ortadan ikiye ayrılıp ağır ağır açılırken John da Dodge'sine geri döndü.

Yavaşça gaza bastı ve bahçe lambaları altında, yolun her iki kıyısında da uzanan koyu yeşil fundalığın arasından ilerleyip villanın önündeki taşlık yola arabayı park etti. Tıpkı Doktor Wieland'ın müdürü olduğu Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nin girişinde de bulunan kireçtaşından iki Meryem Ana heykelinin arasından mermer merdivenleri adımlayarak verandaya çıktılar.

Doktor Wieland onları salona buyur etti. Koyu renkli pencere ve solgun bej renkli perdeler ortamı daha da loşlaştırmıştı. Fiskos koltuklar, bir kanepeler, kadife iskemleler, renkli abajurlar ve duvarda birkaç devasa boyutlardaki yağlı

boya tablolarla ile doktorun gençlik yıllarında çekilmiş birkaç fotoğrafla sade bir görüntüsü vardı evin. Duvarlarda hiç aile fotoğrafı olmaması dikkat çekiciydi.

Geniş salonun büyük bir bölümü, orada yaşayan insanın adeta çok fazla düşündüğünü ve içerde ona bolca volta atacak kadar yürüyüş imkânı yaratması için bilerek boş bırakılmış gibi bir izlenim veriyordu.

Clarkson otururken, "Doktor Wieland, anlayışınız için teşekkür ederiz," dedi. "Size telefonda da söylediğim gibi Michael Lockwood hakkında konuşmaya geldik. Bize ondan bahseder misiniz?"

"Tabi, ama merakımı mazur görün. Benim evime bırakılan o kesik kolların, Michael'ın işi mi olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Şu an bunu araştırıyoruz. Michael sizin hastanız mıydı?"

"Evet, onunla uzun süre ilgilendim. Çünkü ilk zamanlar oldukça problem çıkartıyordu. Eee..." Gözlüklerini çıkartıp elleriyle etrafı kırıışmış yorgun gözlerini ovuşturdu. Sesi de bitkin ve uykuluydu. "Ee, uzun bir süre önce birini öldürmüştü. Bir Türk'tü sanırım. Komşusuymuş. Şu 11 Eylül saldırılarından sonra ülkede esen korku ve panik havasının cereyanıyla, eline bir av tüfeği alıp adamı bahçesinde öldürmüştü. Ee, onun bu olayları yapan teröristlerden biri olduğunu düşünüyormuş. İlk görüşte ırkçı bir cinayet gibi görünüyordu. Ama polis onun ilk sorgusundan sonra ifadelerindeki çelişkilerden ve söylemlerindeki çılgınlıklardan şüphelenip onu bize gönderdi. Bilirsiniz, az ceza almak veya akıl hastanesine atılmak için deli numarası yapar kimi suçlular. Ama bizler onların rol yaptıklarını hemen anlarız. Michael'ı gözetim altına aldık. Ve yaptığımız tetkiklerden sonra şizofreni paranoyak teşhisi koyduk."

"Nasıl kaçtı hastaneden?"

Doktor sıkıntılı bir şekilde dudaklarını ıslatıp gözlerini kıstı. Hatırlamaya çabalıyordu. “Michael çok zeki bir hastaydı. Aslına bakarsanız o zamanlar hastanemizin bir güvenlik zaafı vardı. Ve Michael o zaafı çok iyi tespit edip kullandı. Güvenlik elemanlarımızdan birinin üniformasını giydi ve açıkçası, elini kollunu sallayarak hastaneden kaçtı!”

“Onunla ilgili başka ne söyleyebilirsiniz? Kişiliğiyle ilgili?”

“Michael bir şizofren paranoyak hastasıydı. Başka bir insanın kişiliğine bürünüyordu. Miguel diyordu kendine. Brezilya’dan geldiğini söylüyordu. Bazen de her iki kimliği birden taşıyordu. Hem Michael hem Miguel olduğunu söylüyordu. Öldürdüğü adam da, şu Türk, adı, hah hatırladım, Mehmet’ti, galiba eski bir savaş gazisiymiş. Michael da kendisinin bir savaş gazisi olduğuna inandırmıştı. Sanırım bu hikâyeleri öldürdüğü komşusundan dinlemişti. Ve bir şekilde zihni komşusunun anlattığı hikâyeleri kendi anılarına kaydetti. Zaman zaman da 1968 yılında Brezilya’da bir sığınakta denek olarak kullanıldığını söylerdi. CIA’in deneylerinden, Mançurya Projesi’nden falan bahsedip dururdu. Bilim kurgu filmlerinin senaryosunu andıran bir dünya yaratmıştı kendisine. O dünyanın içinden çok az çıkıyordu. Ve çıktığı zaman da tehlikeli bir katile dönüşüyordu.”

“Yani Damgacı, Michael Lockwood olabilir mi?”

Wieland başını salladı. “Olabilir. O bir şizofreni hastası. Ve yardıma ihtiyacı var. Şu an, halen hayattaysa bir başkasının, daha doğrusu bir seri katilin kimliğine bürünmüş bile olabilir.”

Clarkson, doktorun yaptığı göndermeden bir şey yakalamıştı. “Herbert Condon, Pennsylvania’nın en tehlikeli ruh hastası seri katillerden birisi. Aynı zamanda da halen sizin hastanenizde yatıyor. Kaçmadan önce Michael onunla iletişim kuruyor muydu?”

“Tabi,” dedi doktor. “Bu adamlar hasta. Tedavi olmaları gerekli. Sadece ilaçlarla akıl hastalığını tedavi edemeyiz. Psikoterapi ve sosyal terapi çok önemli. Başkalarıyla iletişim kurmaları özellikle hastalıklarının iyileşme seyri açısından bizim için çok önem arz ediyor. Onların sosyalleşmesi ve başka insanlarla bir şeyler paylaşması...”

“O halde Herbert Condon bu süre içerisinde Michael Lockwood’u inandırmış olabilir mi?” diye sözünü kesti Clarkson.

“Neye?”

“Herbert Condon’un misyonunu biliyorsunuz? Bir amacı olduğuna inanıyordu. Genç kızları kaçırıp vücutlarına çiviler çakarak öldürmek gibi. En son kaçırdığı kurban da Lillian Ellington’du. Yarım bıraktığı işi tamamlaması için Michael’ı kandırmış ve onun daha da, nasıl söyleyeyim, deliliğini körüklemiş olabilir mi?”

Doktor Wieland bu soru karşısında Clarkson’un yüzüne uzun uzun baktı. Düşünceli, sorgulayıcı ve karamsar bir ifadeyle. Sonra dişlerini sıkıp başını eğdi. “Olabilir,” dedi. “Maalesef olabilir. Herbert Condon hasta olmasının yanında çok karizmatik ve üstün zekâlı bir insan. Yüksek kültüre sahip bir bilim adamı. Ve Michael’da çok zeki, kültürlü birisiydi. Sürekli kitap okurdu burada. Herbert Condon’a karşı bir bağlılık hissetmiş olabilir. Ve onun yarım bıraktığını düşündüğü sadist işleri bitirmek için hastaneden kaçmış olabilir!”

XXII

Brezilya

Michael, kasaların yanında birkaç saat uyuklamıştı. Uyandığında "Saat kaç?" diye sordu.

Mike kolundaki saatten gece yarısını üç geçtiğini biliyordu, ama bunu ona söylemedi. "Kalk haydi," dedi. "Kapıya gidiyoruz. Tekrar deneyeceğiz."

"Oo, Einstein geri döndü demek," dedi Michael alaycı bir tonla. Esneyip gerindi. "Tamam, ne demek, o silah sizde olduğu sürece emrinizdeyim lordum!"

Dik merdivenlerden çıkıp galeriye girdiler. 50 m sonra çelik kapının önünde idiler.

"Ee," dedi Michael kapının önüne gelince. "Dua okuyup mu açacağız bu sefer, yoksa gizli güçlerini mi kullanacaksınız!"

Mike ise kendinden emin bir sesle, "Kristen yaz oraya," dedi.

Michael alaycı bir şekilde gülümseyerek kontrol panelinin üzerindeki tuşların üzerine basıp onay tuşuna dokundu.

At gibi kaba bir ses çıkartarak yapmacıktan güldü. "Ee Einstein, yine cortladın!"

Mike tekrar düşündü. "Mike yaz," dedi sonra. "Mike Northam."

Michael omuz silkip söyleneni yaptı. "Gene karavana!"

Mike başını önüne eğip düşünmeye çalıştı. "6 Ekim," dedi sonra birden. "6 Ekim 1968"

Panelin üzerindeki dijital bir akorttan üç defa "bip bip bip" sesleri geldi. Kapının kilidi açılmıştı. Michael'ın gözleri de hayretten faltaşı gibi açıldı. "Başardın," dedi yüzünü omzunun üzerinden Mike'a çevirerek. "Bunu nasıl yaptın?"

"6 Ekim 1968." dedi Mike manalı bir sesle silahının namlusunu Michael'ın ensesine dayayarak. "Belki bu tarihin ne manaya geldiğini sen bana söylersin?"

Şubat 1968, ABD, Washington'da bir gökdelenin tepesinde küçük bir helikopter pisti

"Profesör Elmore Ellington, bu Bay King, Pentagondan, bu da Bay Atkins, Hava Kuvvetleri Yarbayı."

Ellington helikoptere biner binmez orada oturan iki sivil kıyafetli adama tek tek elini uzatıp tokalaştı. Onu bu kişilerle tanıştıran üst düzey bir CIA yöneticisiydi. Helikopterin pervanelerinden çıkan gürültü yüzünden Ellington bağırarak yanındaki CIA yöneticisine, "Peki artık nereye gittiğimizi bana söyleyecek misiniz?"

CIA yöneticisi başını salladı. "Önce Atlanta'ya, oradan Houston'a ve oradan da başka bir hava taşıtıyla Brezilya'ya."

Ellington'un kaşları kalktı. "Brezilya mı?"

"Evet bay Ellington, yarbay sizi orada korumakla görevli. Bay King de sizin çalışmalarınızı denetleyecek. Projenize orada başlayacaksınız. Ve daha önceden anlaştığımız gibi, bu sabah itibariyle hesabınıza daha önce anlaştığımız para yatırıldı. Geri kalan parayı proje bittiğinde alacaksınız."

"Peki ama neden Brezilya? Arizona'daki laboratuvarım ne olacak?"

"Her yerde Rus ajanları var profesör, biliyorsunuz, karışık günler geçiriyoruz. Vietnam savaşını protestoları her geçen gün daha da artırıyor. Bu karışıklıklardan yararlanan

pek çok Rus ajanı ÷lkemize sızmış durumda. Bu yüzden bunu şimdiye kadar size söylemedik, bu projenin gerçekleştirileceği yerin çok gizli tutulması gerekiyordu. Ayrıca istediğiniz çocukları orada kolayca bulduk. Brezilya'da ikinci dünya savaşından beri çeşitli çalışmalar için kullandığımız büyük ve gizli bir yeraltı laboratuvarımız var. Orada istediğiniz her imkâna ulaşabileceğinize emin olabilirsiniz. Tıpkı buradaki gibi."

"Peki Bay Rue. Amerika'nın geleceği açısından doğru karar vermişsiniz." Gözlerinin içinde gururlu bir parıltı yandı.

Sonra el sıkıştılar ve helikopter Ellington'u Brezilya'ya götürmek için pistte kalan CIA yöneticisinin gözlerinde parıldayan zafer ışıklarının önünde ağır ağır göğe doğru yükseldi.

Şimdi

Michael çelik kapıyı iterek açtı. Önünde, Tanrı'nın inine giden elmaştan bir yol gibi pırıl pırıl bir koridor uzanıyordu. Hastane koridorlarını hatırlatan, beyaz, kare parkelerle döşeli aydınlık ve ferah bir koridor.

"Evet, seni dinliyorum," dedi Mike tabancanın namlusunu tekrar onun sırtına bastırarak. "6 Ekim 1968"

"Hım..." dedi Michael kapıdan geçip koridora girerken. "Bir düşüneyim. Janis Joplin'in ölüm tarihi olabilir mi? Ya da Bay marihuana Hendrix'in! "

"Canın dayak istiyor yine herhalde?"

"Bak, nereden bileyim ben be? Bu tarihi sen söyledin bana ben söylemedim, şuna baksana, güzel bir espri bile çıkartamadım. Anladın mı?"

Mike silahını indirdi, ama temkini elden bırakmadı, gözlerinin ucuyla onun her hareketini bir yırtıcı gibi izleye-

rek peşinden yürüyordu. O sıra uzaktan gelen saf, titrek bir müzik sesiyle bir anlığına duraksadılar.

Yanlış duymuyorlardı, koridorun derinliklerinden müzik sesi geliyordu. Ve duydukları o melodi, garip bir biçimde ikisinin de ruhunda, büyü, Tanrısal bir kök saldı.

Temmuz 1968, Brezilya, aynı sığınak

“Doktor Olexa, Doktor Olexa, uyanın lütfen, Profesör Ellington sizi çağırıyor!”

Olexa’ya seslenen, beyaz önlüklü genç asistan kızlardan birisiydi. Olexa iki aydır Mesquita’daki gizli CIA üssündeydi. Uzaktan görenler için burası, etrafı kalın ve üzeri dikenli teller olan duvarlarla çevrili ABD’ye ait bir askeri üstü. İçinde her üç ayda bir personeli değişen askeri bir baraka, laboratuvarlarda çalışan doktorların ve asistanların kaldığı iki tane de villa vardı.

Olexa irkilerek gözlerini açtı. Hemen yanında uyuyan sarı saçlı çocuğun alnına bir öpücük kondurup, “Hemen döneceğim Michael,” dedi. Yataktan kalktı. Çalışma masasının üzerinden gözlüklerini alıp taktı. Sarı saçlarını ensesinde topladı. Önlüğünü giydi. “Alicia, sen Michael ile kalabilir misin? Uyanır da beni görmezse ağlar.”

“Sorun değil.”

Olexa esneyerek villadan dışarı çıktı ve etrafı çiçeklerle çevrili toprak yoldan karşı tarafa doğru yürüdü. Üzerinde bir gözcü kulesi olan yeşillik tepenin eteğinde çelikten bir kapı vardı. Yeraltındaki sığınağa inen kapıydı bu ve kapısında silahlı bir asker duruyordu. “İyi geceler Doktor,” diye selamladı genç asker onu. “Sığınağa mı?”

“Evet,” dedi Olexa ve kimlik kartını kapının yanındaki panele okutturup kapının açılmasını bekledi.

Aşağı indi. Çoğu uyuyan, bir kaç tanesi ise bir şeyler yemekle meşgul olan şempanzelerin kafesleri önünden geçti.

Beyaz bir holden geçip camekânla ayrılmış, yerleri beyaz döşeme taşlarla örtülü büyük bir salona girdi. Salonun ortasında yerde, siyah saçlı dört yaşlarında bir çocuk vardı. Elindeki keçeli kalemle yere bir şeyler yazıyordu.

Karşı tezgâhın önünde ise kollarını göğsünde kavuşturmuş sevinçli bir ifadeyle çocuğun yaptıklarını izleyen Profesör Ellington duruyordu.

Köşedeki tezgâhın üzerinde 56 ekran siyah beyaz bir TV vardı ve Dolly Parton'un 1960 yılında bir şov programı sırasında insanın kalbini ürperten eşsiz sesiyle seslendirdiği *It's My Time* adlı şarkısının video kaydı oynuyordu.

Şu an aynı yer:

It's my time

It's my time

It's my time to cry

Whoa whoa

It's my time to cry yeah

It's my turn to cry mmm...

Michael ve Mike, koridorun duvarlarında bir hayalet gibi gezinip onları adeta kulaklarından çekerek peşinden sürükleyen melodinin peşine takılmış yürüyorlardı. İlerde, dümdüz devam eden koridorun sağ tarafında bir açıklık vardı ve ses de oradan geliyordu. Michael durup Mike'a sanki "önden sen git" der gibi bir bakış attı. Mike silahını doğrultup ona fısıldadı: "Yürü haydi!"

Michael ona uğursuz bir bakış atıp dişlerini sıktı. Sonra bölmeden içeriye girdi. Geniş, beyaza boyanmış boş bir holdü. İlerde bir eşik daha vardı ve müziğin sesi şimdi daha güçlü geliyordu. Mike silahını her an ateşlemek için yukarda tutarak Michael'a devam etmesi için kafasıyla bir işaret daha yaptı. Michael karşıya yürüyüp kapı boşluğundan içeriye girdi. Karşısına, sağa doğru uzanan dar ve kısa bir koridor çıkmış ve koridorun sağ tarafında duvarla, sol tarafı ise ca-

mekânla bölünmüştü. Camekânın arka tarafında ise, içeriye sanki hıçkırıyorlarmış gibi kesik kesik titreyerek yanan halo-jen lambalar cızırdayarak cimrice ışıklarını damlatıyordu. Işıkların buğulu buğulu aydınlattığı bölme çok genişti ve orta yerde karşılıklı yerleştirilmiş, dışı koltuklarına benzer iki adet büyük, toz içinde siyah deri kaplı koltuk vardı. İler-den, dar ve küçük koridorun bittiği yerden camekânın arkasına dolaşıp içeriye girdi Michael.

Sol taraftaki duvarın önünde yerden tavana kadar uzanan kitap raflarının üzeri, ciltli kitaplar, tıp ansiklopedileri ve dosya kaplarıyla doluydu. Ortada karşılıklı duran, üzeri buruşuk siyah deriyle kaplı, arkaya yüz kırk derece yatık iki devasa koltuk duruyordu. Koltukların ahşap ayaklarının rutubetten dolayı cilası soyulup ufalanmıştı. Hava pas, eski deri, tutkal ve kireç kokuyordu.

Mike ve Michael'ın gözleri sığınağın öbür tarafına kaydı. Uzak köşede, pirinç bir sehpanın üzerinde 56 ekran bir TV vardı ve sarışın, çekici bir kadın, adeta dinleyeni, âşıkla-ri oklarıyla avlayan Eros gibi tam kalbinden vurup âşık eden o büyüleyici, heyecan dolu sesiyle Amerikan folk müziğinin en ünlü şarkılarından biri olan *It's My Time* adlı şarkıyı seslendiriyordu.

1968, aynı yer

Melodi o kadar duru, tatlı ve temizdi ki odanın içerisini sıcacık bir duyguyla sarmıştı. Müziğin nağmeleri heyecan uyandırıcı bir tonda yükselip alçalıyor, şarkının sözlerine hiçbir kelimenin anlatamayacağı bir his katarak ona büyü- lü, coşkun ve sevinç dolu bir ruh kazandırıyordu.

“Çocuk, bu şarkıyı çok sevdi,” dedi Ellington. “Bu yüz- den videoya çekip tekrar tekrar oynatıyorum.

Olexa gözlerini kırpıştırarak neden gecenin üçünde Profe- sör Ellington'un onu buraya çağırdığını anlamaya çalışıyordu.

“Gel,” dedi Profesör gülümseyerek. “Çocuğun yere yazdığı şeylere bak Olexa.”

Olexa derin bir nefes alıp çocuğun yanına yaklaştı. Çocuk televizyondan çalan şarkının melodilisini mırıldanarak yere bazı üçgenler çizip yanına bir şeyler yazıyordu. Bu çocuk 118 no’lu çocuktu. Laboratuvardaki şempanzelere dahi insan isimleri takan Brezilya’daki bilim ekibi, uç denek olarak kullandıkları çocuklara ise isim olarak bir takım sayılar veriyorlardı. Böylece çocukları ilerde bugünleri çağrıştıracak isimlerden uzaklaştırmış olacaklarını düşünüyorlardı.

“Bu çocuk dört yaşında Olexa,” dedi Profesör çocuğun yazdıklarına bakarak. “Ve sekizinci sınıf matematiğinin konusu olan Pisagor bağıntısı sorularını çözebiliyor.”

Emekleyerek yere, mavi keçeli kalemle bir şeyler yazan çocuğun yazdıklarına bakan Olexa’nın mavi gözleri kocaman açılarak başını profesöre çevirdi.

“Evet,” dedi Profesör neşeyle. “Senin sayende Olexa, senin bulduğun *nootropic* ilaç sayesinde bu çocuk on yıllık zihinsel gelişimini iki ayda tamamladı. Bu buluş dünya tarihine geçecek!” Sonra da şaşkınlıktan dili tutulan Olexa’ya hızla gelip sarıldı.

Olexa’nın gözleri yaşarmıştı. Sevinçten ne yapacağını bilmiyordu. Gülümsemeyle sevinçten ağlama arası bir hıçkırık sesi çıkartarak o da profesöre sarıldı.

Şimdi

“Tanrım,” dedi Michael, “Ne kadar güzel bir ses bu!”

Mike, silahını iki eliyle boşluğa doğrultmuş etrafını keskin avcı gözleriyle dikkatlice süzüyordu. İçerde birkaç parça eşyayla bir kütüphane dışında hiçbir şeyin olmadığına emin olunca silahını indirip televizyonun birkaç metre karşısında büyülenmiş gibi tutulup kalmış olan Michael’ın yanına geldi. “Kim bu kadın?” diye sordu Michael.

“Dolly Patron. Eski bir Amerikan Country şarkıcısı.”

“Dejjjavu” dedi Michael “j” harfini melodik bir sesle uzatarak.

“Ne?”

“Dejavu yaşadım.” Kuşkulu gözlerle etrafına bakındı. Kaşları çatılmış, yüzü tuhaf bir ifade almıştı. “Ben bu sesi daha önce de duymuştum, eminim.”

Mike, numara yapıp yapmadığını anlamak için meraklı bakışlarla Michael’ı süzüyordu. Bu sırada şarkı bitmiş, ama kayıt tekrar başlamıştı, sanki kendini başa sarmış gibi, doksanlık kasetin üzerine aynı şarkı defalarca kez kaydedilmişti “Aynı şarkı yeniden başladı,” dedi Mike televizyona bakarak.

Ama Michael bunu duymamıştı. Çünkü zihni artık başka bir boyuttaydı.

Michael birkaç adım yürüdü. Gözleri faltaşı gibi açılmış, kırışık alnında inci taneleri gibi terler birikmişti.

Bir insan boyunu rahatlıkla geçen, salonun ortasındaki, adeta bir füze rampası gibi yukarı doğru dikilmiş siyah koltuklara doğru yaklaştı.

Hatırlıyordu. Arkada çalan müzik onun zihninde, hiç bilmediği gizli bir odayı ışıktandırmıştı. Şimdi Dolly Parton’un sihirli sesi, Michael’ın ruhunda hiç bilmediği bir enstrümanı harekete geçirmiş, ilk defa duyduğu akortlardan tınlayan gizemli sesler Michael’ın, karanlıkta kalmış, şu güne kadar rüyaları dışında bir kez bile gözünün önüne gelmeyen örtülü bir geçmişin perdelerini aralamıştı. Michael bu laboratuvarı rüyalarında görmüştü. Hem de yüzlerce defa...

Ama daha önemlisi, bir zamanlar burada gerçekten olduğunu hatırlıyordu. Rüyalarında gördüğü yer gerçektir.

Mike’a doğru döndü yüzünü. “O sensin,” dedi tuhaf bir bakışla.

Mike silahını her an kaldırıp ateş etmeye hazır bir şekilde parmağını tetiğe götürdü. "Sen neden bahsediyorsun?"

Michael zorlukla yutkundu. Adeta beynini delen ve bir nehir gibi gözlerinin önüne hücum eden anıları gırtlığında sıkışıp kalmıştı. "Seni hatırlıyorum, sen yere çömelir doktorun verdiği keçeli kalemle yere matematik formülleri yazardın!"

Mike'ın yüzü gerildi. Silik, alaycı bir gülümseme belirdi yüzünde. Karşısındaki adamın rol yaptığına emindi. "Ne saçmalıyorsun sen be?"

"Hatırlıyorum," dedi Michael sisli bir sesle. Boynunu hafifçe yana bükmüş, gözleri garip bir ifadeyle hüznlenmişti. "Senle ben buralarda, bu koridorlarda birbirimizi kovalardık." Sesi titriyordu, sonra gözlerini delici bakışlarla Mike'a çevirdi. Öyle ki gözleri sivri uçlu iki oku andırıyor, Mike'ın ruhunun derinliklerini oyuyordu acımasızca. "Sanırım," dedi sonunda, "Biz burada doğmuştuk!"

XXIII

*Bir gün önce, sabah saatleri,
16 Haziran Pennsylvania, FBI bürosu*

John Horner ayaklarını masasına uzatmış elinde FBI'ın telsiz telefonuyla Philadelphia Polis Departmanı'nın FBI haberleşme memuruyla konuşuyordu.

"Bayan Sanders, ben FBI özel ajan John Horner. Sicil numaram 6645, not alabilir misiniz? Bir ismi araştırmanızı isteyeceğim... Şahsın adı Michael Lockwood, çift o ile yazılıyor... Evet, Pennsylvania Harrisburg doğumlu. Beş yıl önce Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nden kaçmış. Bir kişiyi öldürmekten hüküm giymiş. Evet, bu adamın kaçak takip dosyasıyla hangi dedektifin ilgilendiğini bulabilir misiniz? Tamam, teşekkürler Bayan Sanders, sesiniz bu arada çok hoş gerçekten de... Ee, tamam teşekkür, sizden haber bekleyeceğim. Telefon numaramı kaydedin..."

FBI'daki dâhili numarasını söyledikten sonra telefonu kapatıp ellerini ensesinde birleştirdi. Dün gece Gary Lockwood'un anlattıklarını düşünüyordu. Her şey çok ilginçti. Gary'nin ikiz kardeşi Michael şizofreni paranoyaktı. 11 Eylül saldırılarından sonra komşusunu öldürüp onun kimliğine bürünmüştü. Doktor Geldof onun çok tehlikeli bir hasta olduğunu söylemişti. Üstelik Michael Lockwood, Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nde tehlikeli hastalar bölümünde yatarken, bir başka ruh hastası sadist katil

Herbert Condon'la arkadaşlık kurmuştu. Herbert Condon, 118 no'lu odada yatıyordu. Damgacı da öldürdüğü kurbanların kollarına 118 rakamlarını dağlıyordu. Yıllar önce Herbert Condon'un kaçırdığı ama öldürmeden polis tarafından kurtarılan Lillian Ellington ise iki gün önce öldürülmüştü. Her ne kadar tüm taşlar düzgün olarak bu soruşturma piramidinin kenarlarına tam olarak oturuyor görünse de hâlâ cevap verilmesi gereken sorular vardı. Üçüncü kurban, Filipinli kaçak fahişe Sherie Lou Garcia'nın tırnakları arasında Mike Northam'ın saç örnekleri bulunmuştu. Aklına tek bir mantıklı açıklama geliyordu, o da katil daha önce Mike'ı tanıyordu ve ona saçlarından örnek alacak kadar yakınlaşmıştı. Ama nerede, ne zaman?

Yarım saat sonra telefonu çaldı. Arayan PPD'deki FBI haberleşme memuresiydi. "Bay Horner, istediğiniz bilgiye ulaştım. Michael Lockwood'un dosyasıyla kaçak şahıs bürosundan Dedektif Nina Young ilgilenmiş. Masa numarasını veriyorum, kaydedin lütfen..."

John, telsiz telefonunu sol omzuyla yanağı arasına sıkıştırıp masasına eğildi ve kadının söylediği telefon numarasını bir kâğıda kaydedip telefonu kapattı.

"Hımm, bir kadın dedektif ha, bakalım ne bulacağız," diye homurdanarak numarayı tuşladı. Telefon dördüncü çalıştan sonra açıldı.

Karşı taraftan genç bir kadın sesi "Nina Young," diyerek telefonu açtı.

"Ben özel ajan John Horner, FBI, dört beş yıl önce Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nden kaçan tutuklu zanlı Michael Lockwood'un dosyası için aramıştım sizi? FBI iletişim memuresi size bilgi verdi mi?"

"Evet, özel ajan Bay Horner, size tam olarak nasıl yardımcı olabilirim?"

"Konu biraz uzun, öğlen yemeğinde görüşsek?"

Kadın bir an cevap vermedi. Sonra soğuk bir sesle, "Buna zamanım yok, ancak telefonda yardımcı olabilirim o da birkaç dakika..."

"Peki tamam. Bana ne söyleyebilirsiniz? Michael Lockwood'un dosyası kapatıldı mı? Şu an nerede olabilir?"

"Hayır, dosya kapatılmadı. Onu bulamadık. Başka bir eyalete kaçtığından şüpheleniyoruz. Bu yüzden dosyayı FBI'a verdik."

"Anlıyorum. Peki hakkında bir şeyler bulabilmiş miydiniz? Yani hastaneden kaçtıktan sonra, ne yapmış olabilir? Kimlerle görüştüğüne dair bir bilgi? Takip raporlarınız var mı?"

"Tabi ki var, Michael'ın hastaneden kaçtıktan sonra nerede saklandığını saptadık ama yeteri kadar kanıt toplayamadık. Michael çok zeki bir kaçak!"

"O halde dosyanızda epey bir tahkikat bilgisi olmalı!"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Eğer savcılıktan izin kâğıdı çıkartırsanız size dosyanın kopyasını gönderebilirim."

John kadınlara kur yaparken kullandığı o meşhur melodili ses tonunu takındı. "Haydi yapmayın Dedektif Youuung." Erkeklerin dünyasında yaşayan bir kadın polisin neler çektiğini bildiği için "dedektif" kısmını özellikle güçlü bir tonda vurgulamıştı. "İkimiz de aynı taraftayız dedektif. Bu yasa dışı bir istek değil. Bana dosyanın bir kopyasını fakslamak en fazla on dakikanızı alır; hem belki bir gün ben de sizin için seve seve bir iyilik yaparım. Biliyorsunuz, polisin istihbarat kaynağı FBI ajanlarındaki kadar güçlü değildir."

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. John kulak kabartmış, kadının nefes alışlarını dinliyordu.

"Tamam, özel ajan Bay Horner. Size dosyanın bir kopyasını fakslayacağım. Ama bu aramızda kalacak ve dediğiniz gibi, belki bir gün benim de size işim düşer."

“Zevkle yardımınıza koşarım Dedektif! Beni bundan sonra koruyucu prensiniz olarak görebilirsiniz. Size faks numaramı vereyim. Yazıyor musunuz?”

John telefonu kapattı.

“Görelim bakalım şu Michael denilen ruh hastası hastaneden kaçınca ne bok yemiş?”

Sonra Clarkson’u arayıp gelişmelerden onu haberdar etti. FBI’ın Washington merkeziyle görüşüp Michael Lockwood dosyasıyla ilgilen ajanlardan resmi bilgi almaları gerekiyordu ve bu süreci hem hızlandırmak hem de usulüne uygun bir şekilde yapmak için devreye saha şefi David Demille’nin girmesi gerekiyordu.

Kırk dakika sonra odasındaki faks makinesinin uyarı sinyali verdiğini fark etti. John makineden çıkan kâğıtları toplayıp masasına oturdu ve Dedektif Young’un gönderdiği raporları okumaya başladı.

Ön soruşturma raporunun sonunda, “Hakkında Pensilvanya Eyalet Savcılığı tarafından yakalanma emri çıkartılan, birinci dereceden cinayet hükümlüsü, akli dengesi bozuk Michael Lockwood’un, hastane kayıtları, tanık beyanları ve bulunan deliller de dikkate alınarak her hangi bir tereddüde meydan bırakmadan, açık ve net kanıtlarla 17 Aralık 2003 tarihinde Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi’nden kaçtığı saptanmıştır,” diye yazıyordu.

Tarih sırasına göre yerleştirilmiş diğer raporlara ve tanık ifadelerine göz atmaya başladı.

Kısa sürede Dedektif Young’un yazdığı raporlara hayran kalmıştı John. Kadının çok titiz ve düzenli bir soruşturmacı olduğu anlaşılıyordu. Ön soruşturmayı yapan ilgili karakoldan alınan tanık ifadeleri, Michael’ın tanıdığı insanlarla yapılan görüşmeler, istihbarat bilgileri, derlenen bilgi ve belgeler, olayın detaylı tahlili gereksiz ve yersiz açıklamalardan kaçınılarak, imla ve gramer kurallarına uygun olarak

özenle tutulmuştu. Her baş komiserin ve savcının minnet duyarak okumak isteyeceği türden bir dosyaydı.

Michael'ın ikiz kardeşi Gary Lockwood'un iki kere ifadesine başvurulmuş, bir tanesi ise yalan makinesine bağlanarak alınmıştı. Bu ifadeleri alırlarken Dedektif Young'a iki tane erkek sorgu müfettişi eşlik etmişti. "Gary'i rahatsız edenler bu tipler olmalı," diye düşündü John.

Yirmi dakika sonra önündeki kâğıda yazdığı notlardaki isimlerden birisini daire içine aldı.

Christopher Rogers.

Bu kişi, Dedektif Young'un takibi sonucunda ve bazı tanık ifadelerine göre Michael Lockwood'un hastaneden kaçtıktan sonra bir süre evinde gizlendiği kişiydi. Ve en önemlisi bu kişi, Pennsylvania Biyomedikal İlaç firmasının ortakları arasındaydı.

John, Christopher Rogers'ın ismini bir kere daha daire içine alıp yanına büyük bir soru işareti koydu. Diğer elini çenesinin altına dayayıp dirseğini masaya koydu. Öbür elindeki kalemin ucunu kâğıdın üzerine hafifçe vurarak kalemin diğer tarafı masaya gelecek şekilde elinde sallıyor, bir yandan da düşünüyordu.

Son günlerde yaşadıkları bu kanlı kovalamacanın bir yerlerinden mutlaka aynı firmanın ismi çıkıyordu.

Pennsylvania Biyomedikal.

Her şeyin, yaşanan bu kanlı hesaplaşmaların ve seri katliamların merkezinde Pennsylvania Biyomedikal İlaç Firması var görünüyordu.

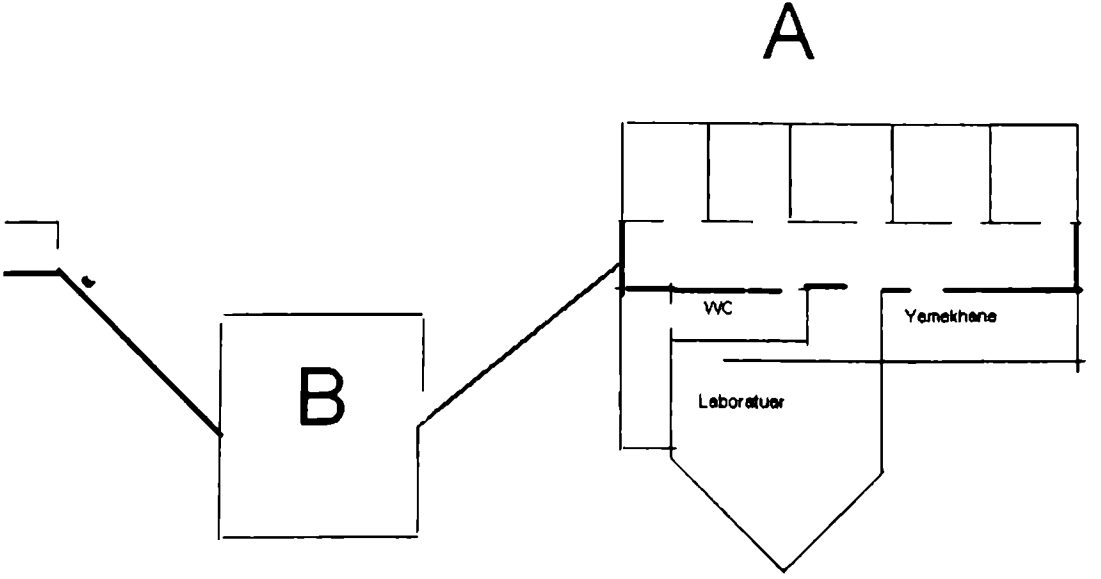
Hemen telefonuna sarıldı ve Nelson Hurt'ı odasına çağırdı. Ondan ve ekibinden acilen Pennsylvania Biyomedikal Firması ve Christopher Rogers hakkında bulabildiği her türlü bilgiyi toplamasını isteyecekti.

XXIV

Brezilya

Michael en son söylediklerini, “Şaka yapıyordum sadece,” diye geçiştirmişti. Mike da üstelememişti. Bir an önce buradan kurtulmak ve tekrar gökyüzünü görmek istiyordu. Kapalı yerlerde uzun süre kalamazdı.

İkinci sığınanın her yerini araştırmıştı Michael ve Mike. Hatta odaların birinde, içinde bulundukları ikinci sığınanın krokiğini gösteren, tahta bir panoya asılı, üzeri özel plastik korumalı bir çizim bile bulmuşlardı.

Ana koridorda, ikinci sığınanın çıkışı olduğuna tahmin ettikleri, sadece bir tane kilitli çelik kapı vardı ve bu sefer üzerinde düğmeler olan bir panel yoktu. Önlerindeki çelik kapı, dışarı çıkmak için değildi, sığınağa girmek içindi. Mike

ve Michael kapıyı gördüklerinde soran gözlerle birbirlerine baktılar. Michael o an, “Bir önceki kapıyı başka bir şifreyle açtık, bu ikinci sığınaktan bizi çıkartacak olan bu kapı da görüldüğü kadarıyla yalnızca dışarıdan açılıyor, peki biz bu kahrolası yere nereden girdik?” diye sordu.

Mike omuz silkti. Şu anda hiçbir şey düşünemiyordu. Kapana sıkıştıklarını hissediyordu. “Belki diğer galerideki kapıdan girdik.”

“Evet, ama o kapı da şifreli.”

Sığınaktaki odaları araştırmaya devam ettiler. Daha önce mutfak olarak kullanıldığı anlaşılan odaların birinden, bir tezgâh dolabının içinden yıllanmış bir şişe İskoç viskisi ve iki tane kadeh buldular.

Fikir Michael’dan çıkmıştı.

Camekânla ayrılmış laboratuvara dönüp karşılıklı duran o büyük, devasa siyah koltuklara oturdular çaresizce. Michael, Mike’ın uzattığı kadehi ağzına kadar doldurdu.

İlk kadehleri bitene kadar tek kelime konuşmadılar. Hayallere dalmışlardı. İkinci kadehe başladıklarında Michael, “Pandora Projesi’ni duymuş muydun?” diye sordu ansızın.

Mike, “hayır” anlamında başını salladı.

Michael’ın gözlerinde hınzır bir ışık yandı. “Bence biz kırk yıldır bir deneyin içindeydik,” dedi. “Zihnimiz kontrol altındaydı. Aşağıdaki kasette Mançurya Kobayları’nı izledik ya!”

Mike kaşlarını çattı.

“Eee?”

“Mançurya Kobayı,” diye devam etti Michael, bildiği bir şeyi açıklarken böbürlenmiş kimselere özgü ses tonuyla, “Kendi iradesi dışında, bir takım beyin yıkama seanslarının, ilaçların veya hipnozun etkisiyle başkalarının istediği bazı eylemleri yapan kişilere verilen isimdir. Hatta bazı satanist tarikatlar, dur bir saniye neydi adı... Hah hatırladım, Tan-

rı'nın Çocukları isimli Hristiyan mezhebi ve Halkın Tapınağı'nın da CIA tarafından bu deneyler sayesinde yaratıldığı ortaya çıkarıldı. Sanırım şu Halkın Tapınağı'nın dokuz yüz müridi yetmişli yıllarda topluca intihar etmiş."

Michael kadehinden koca bir yudum viskiyi midesine yuvarlamak için sustu. Yüzünü ekşiterek Mike'a çevirdi. "Ne anlatıyordun ben?" Kısa bir an ikisi de boş boş birbirlerine baktılar. "Hım, beyin frekansları. Her insanın belli bir dalga boyunda yaydığı insanın elektromanyetik yayın frekansı vardır. Misal, öğrenme, anlama, idrak için zihnin zorlandığı sırada beynin çıkardığı elektro manyetik dalgalar, şimdi tam hatırlamıyorum, ama 11'le 60 hertz arasında yayın yapıyor. Eğer bir insanın beynine bu frekans dalgasından uygun bir vericiyle yayın yaparsan, onun bütün algılama sistemini değiştirebilirsin. CIA'in ikinci dünya savaşından beri bunun üzerinde çalıştığı bilindik bir gerçek. Bence seri katillerin sadece Amerika'dan fırlamaları da böyle bir deneyin ürünü. Ama bu proje henüz deney aşamasında! Gelecekte Amerika bir ülkeye saldıracağı zaman düşmanın ordusunu birbirine kırdırtacak. Bunun için normal bir insandan bir katil yaratma frekansı bulmaya çalışıyor. Eğer yaratacakları katillerin seçecekleri kurbanları da belirlemenin yolunu bulabilirlerse, önlerinde kimse duramayacak."

Mike, içkinin de etkisiyle Michael'ın anlattıklarını kendini vererek dinlemiyordu. Ama Michael seri katillerden bahsedince birden kulaklarını kabarttı. Kuşkulu bir sesle, "Ee, nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Biz sanırım 1960'ların sonundan beri bu laboratuvarlarda denek olarak kullanılıyorduk. Geçmişte yaşadığımızı zannettiğimiz her şey aslında hayal. Programlı görüntüler. Benim Brezilya'da yaşamış olmam, senin... İşte hangi cehennemden geldiysen, yaşadığını zannettiğin her şey aslında beynine yerleştirilmiş görüntüler." Birden sesi

çok ciddileşerek devam etti. “Sonra bir şeyler oldu ve... İkimiz de gözlerimizi açtık. Sanki ayrı ayrı hayatlarımız varmış gibi. Senin ne iş yaptığını bilmiyorum, ama zihninde geçmişine ait her şey bir hayal. Tıpkı benim Rio’da yaşadıklarım gibi. Şu anda deney bir şekilde sonlandı. Daha doğrusu bir terslik oldu. Üçüncü dünya savaşı. Evet, ya da Cem’de yaptıkları karışık maddeyle ilgili deneyler yüzünden, büyük bir patlama, bir kara delik oluştu dışarıda ve bizim burada zihnimizi kontrol eden aletler bozuldu. Ya da belki de hâlâ o deneyin içindeyiz biz, bunları bana söyleten de deneyi yapanlar...”

Mike’ın gözlerinin önünden, birkaç saniye için son bir hafta içinde yaşadığı o korkunç şeyler bir film şeridi gibi geçti. Philadelphia’da öldürülen kadınların göğsünde yazan o isimler, Mike’ın intihar eden annesinin ve eski sevgilisinin isimleri, katilin kendisine telefonda söyledikleri ve en son Kristen’in tüm kanını boşaltan gırtlakındaki kanlı yarık...

Bunların hepsi de hayal ürünü müydü?

Sarhoşluğun etkisiyle bir an kapıldığı bu hayalden uzaklaştı. Alaycı bir gülümsemeyle, “Çok geniş bir hayal gücün var!” dedi.

Kısa, huzursuz bir sessizlik daha girdi araya. Michael elinde yarısına kadar içtiği viski kadehiyle ayağa kalktı. Yalpalayarak televizyonun bulunduğu tezgâha doğru yürüdü ve Mike’ın son söylediğini duymazdan gelerek hâlâ ciddi bir sesle, “Laboratuvara girdiğimizde televizyonun açık olmasının nedeni de buydu,” diye devam etti. Mike’a sırtı dönüktü. “Sen aşağıdaki jeneratörü çalıştırınca televizyon da açıldı. Çünkü burada bizden önce kalanlar burayı terk ettiklerinde bu Tv açıktı. Her ne olduysa apar topar terk etmiş olmalılar burayı.”

Televizyonun yanında çok eski bir kasetçalar vardı. Michael *oynat* tuşuna bastı ve küçük hoparlörlerden cızırtılı

bir sesle, The Maviricks'in Blue Moon adlı duygusal şarkısının tınları yükselmeye başladı.

Michael sesini iyice açıp yalpalayarak koltuğuna geri döndü.

Mike'sa ardı ardına yuvarladığı kadehlerden sonra iyice gevşemişti. Silahını beline, hemen sol eline alabileceği şekilde pantolonunun sağına takmıştı. Dördüncü kadehleri de bitirdiler. Mike ve Michael artık çakır keyifliğin sınırını aşmışlar ve sarhoş olmanın verdiği umursamazlıkla sohbeti koyulaştırmışlardı.

Mike bir yandan da sarhoş kafayla Michael'ın davranışlarını ölçmeye çalışıyordu. Onda bir çocuksuluk seziyordu. Kırklı yaşların başını süren olgun bir adam gibi değildi. Yirmili yaşların başındaymış gibi alaycı, umursamaz, başı dik ve yapmacık, asi bir imaj çizme kaygısındaydı. Gerçek kimliğini bu maskelerin altına gömüyordu.

Mike viski kadehinden büyük bir yudum daha aldı. "Şu karanlık dünyada zihnimi rahatlatan tek şey alkol oluyor bazen biliyor musun?" dedi. "Çünkü uyuşturucular, katillerin yanında bile mutlu ediyor insanı!"

"Mutluluk da bir uyuşturucudur!" dedi Michael, Mike'ın yaptığı göndermeyi anlamazdan gelerek. "Bu yüzden esas amaç mutlu olmak değil, benliğini uyuşturmaktır."

Mike sustu. Derin gözlerle karşısındaki adamı süzdü. "Her cinayetin bir nedeni vardır," dedi Michael. "Ve her katilin içinde bir masumiyet vardır!"

Mike çok sarhoştı ve Michael'ın söylediklerini tam anlamadı. Artık her şeyi boş vermişti. Bu oyundan yorulmuştu. Karşısındaki eğer gerçekten Damgacı'ysa, bu işi bir an önce sonlandırmasını istiyordu.

Michael elini viski kadehinin üzerine getirip avucunu açtı. "Küçükken cisimleri düşünce gücümle kaldırmaya çalışırdım biliyor musun? Ama kaldırdığım tek şey penisim oldu!"

Mike kendini tutamayıp güldü.

Ansızın, “Tanrı’ya inanır mısın dostum?” diye sordu Michael.

Mike başını öne doğru salladı. “Ama her zaman iyi adamların yanında olmuyor,” dedi kederli bir sesle.

“Tanrı’nın her şeye gücü yetiyorsa neden kötülere bu kadar müsamaha gösteriyor ki?”

Mike omuz silkti. “Evrenle ve varoluşla ilgili zihnimizin kavrayamadığı çok şey var.”

Michael gülümsedi, gülümsemesi bile nefret içindeydi. “Belki Tanrı da insanoğlunu umursamıyordur. Yoksa insanoğlunun bu kadar acı çekmesine göz yummazdı!”

Sonra da güldü. Ama bu gülüş, sanki korkutucu bir yaratığın karanlık ormanın kalbinden çığlık atması gibi, ilkel bir eğlenme arzusuyla kaplıydı.

En son şu sözü ekledi.

“Bu dünyada sadece tek bir şey insanı Tanrı’nın yerine koyabilir. O da birini öldürmek!”

XXV

Mike ayıldığında her yerini kıyan ağrılar dolanıyordu vücudunda. Gözleri hemen karşısındaki koltuğa kaydı. Michael yoktu. Eli beline gitti. Silahı oradaydı.

Rahat bir soluk alarak koltuktan kalktı. Silahını eline aldı. Ve o an camekânın arkasından bir çift ayak sesi geldi.

Michael girdi içeriye. "Viski iyiymiş be, hiç baş ağrısı yapmadı," dedi.

"Nerdeydin?"

"Tuvaletteydim."

Mike saatine baktı, 09.00. Midesi guruldayınca elini karnına götürdü.

"Haydi," dedi Michael, "Aşağı inip bir şeyler yiyelim."

1968 Eylül, aynı sığınak

Doktor Olexa Garrett çalan telefonunun sesiyle gözlerini açtı. Yatağının yanındaki abajurun düğmesine bastı ve ışığın etkisiyle gözlerini kısıp komodinin üzerindeki saate baktı. Sabahın dört buçuğuydu.

Yatağında doğrulup telefonunun ahizesini kulağına götürdü ve yanında uyuyan oğlu Michael'ın uyanmaması için kısık bir sesle, "Doktor Garrett konuşuyor," diye seslendi.

"Olexa," dedi karşı taraftan tok bir ses. "Çabuk laboratuvara gel."

"Ne oldu?"

“Şempanzelerin bulunduğu kısma gel. Korkunç bir şey oldu!”

Şimdi

“Nerden biliyorsun?” diye sordu Mike. Aşağı sığınakta nikel kaplı silah kasaların üzerinde birkaç kutu konserve açmışlar, plastik çatal kaşıkların yardımıyla karınlarını doyuruyorlardı.

“Neyi nereden biliyorum?”

Mike dün gece sarhoş olmadan önce konuştukları şeyleri düşünüyordu. “Anlattığın o şeyler... Hem o eski kasette izlediğimiz Mançurya Kobayları ile ilgili de oldukça şey biliyordun. Tesadüf müydü bunların hepsi?”

“Çok kitap okurum,” dedi Michael, Mike’ın iğnelemesini anlamazlıktan gelerek. “Ben entelektüel bir jigoloyum. Tek işim sevişip kitap okumaktır. Bir de esrar ve arada bir de kokain çekerim.”

“Çok soylu bir yaşam,” dedi Mike alaycı bir sesle.

“Hey sen kendine bir bak, ceket kravatın var ama yine de bok gibi görünüyorsun; yüzündeki çizgilerden hayatın seni nasıl bir matkap gibi kazıyıp delik deşik ettiği belli oluyor. Kurallara uyup yaşayınca ne oluyor ki, etrafındaki bok çukurunun ne kadar derin olduğunu göremiyorsun sadece, çünkü çalışıp topluma faydalı bir gerzek olmak için o kadar meşgulsün ki pisliğin içinde yüzdüğünün farkında değilsin!”

Michael’ın kontrolden çıkmışçasına süratle dile getirdiği sözleri dinliyordu Mike şaşkınca.

“Toplum dediğin bu işte, yaşadığı çukurun içine sıçan bir hayvan sürüsü. Devletse sıçma saatlerini bile ayarlayan bir kurum. Tanrı da insanların sıçma şekillerine göre günah ya da sevap yazan bir bekçi. Bu kadar basit işte, senin gibi

ceket kravat giyenlerin dünyamızı uygarlıkta getirdikleri son nokta bu!"

1968 Eylül

Olexa homurdanarak yataktan kalktı ve üzerine bir şeyler giyip yaka kartını da alarak villadan çıktı. Odadan ayrılmadan önce mışıl mışıl uyumakta olan Michael'ın alnına yumuşak bir öpücük kondurmayı ihmal etmemiştir.

O, beş yaşındaki 118 no'lu denek çocuğun zekâsı diğer tüm çocukları geride bırakmıştı. On üç yaşındaki çocukların seviyesine göre hazırlanmış Pisagor'un matematik problemlerini çözebilmişti. Bu müthiş bir buluştu. Olexa'nın bulduğu ilaç, zekâsı normalin üzerinde olan çocuklarda daha büyük ve daha hızlı bir etki yaratıyordu.

Ama Profesör Ellington'un telefonda söylediği şey te-dirgin edici bir melodi gibi zihninde yankılanıp duruyordu.

"Görmen gereken korkunç bir şey oldu!"

Ne olmuştu? Hem de şempanzelerin kaldığı kısımda...

İlacın yan etkisini görebilmek için uzun bir süreden beri düzenli olarak şempanzeler üzerinde deniyorlardı. Zaten insanlar üzerinde denemeye de şempanzeler üzerinde altı ay denedikten sonra başlamışlardı.

Olexa şifreli kapılardan geçti. Girmeye sadece üstte çalışan doktorların ve bazı özel askeri personelin yetkisi olduğu, yerin 25 m altındaki ana laboratuvarın koridoruna indi. Yemekhanenin karşısındaki küçük odalarda denek olarak kullanılan çocuklar uyumaktaydı. Kapıları kilitliydi ve yirmi dört saat soyunca özel güvenlik kameralarıyla seyrediliyorlardı.

Olexa, merdivenleri kullanarak şempanzelerin kafeslerinde yaşadığı B bölümüne indi. Fluoresant lambalarla aydınlatılmış odada Profesör Ellington dışında bugün bu katta nöbetçi olarak kalan iki asistan doktor daha vardı ve endişeli

bir yüzle, güç kaynağının bulunduğu dolabın arkasındaki bir şeye bakıyorlardı.

Olexa, meraklı bir ifadeyle yanlarına gelirken ellerini beyaz önlüğünü yan ceplerine atmış olan Ellington karanlık bir ifadeyle yüzünü ona çevirdi.

Olexa merak ve korku dolu gözlerle profesörün yanına geldi. Profesör başıyla sessizce yan tarafı işaret etti. Olexa profesörün işaret ettiği yere bakınca birden irkildi. "Aman Tanrım!" diye hafif bir çığlık attı. "Ne oldu böyle?"

"Melvin Calvin adını verdiğimiz o üstün zekâlı şempanze kafesinden kaçmış ve sonra diğer kafeslerin kilidini açıp dört tane şempanzeyi öldürmüş! Güvenlik kameralarından olanları izledik. Korkunç bir şekilde diğer şempanzelerin kollarını ve bacaklarını kopardı. İki tanesinin kafasını un ufak edinceye kadar yere vurdu!"

"Aman Tanrım!" dedi tekrar Olexa, kimisi kafesin içinde, kimisi de yerde kanlar içinde yatan maymunlara bakarak. "Peki, Melvin Calvin'e ne oldu?"

"Maymunların bağrıışlarını duyan bir asker silahını çıkartıp buraya gelmiş. Melvin ona da saldırmış. O da vurmak zorunda kalmış. Otopsi için hayvanı kaldırdık. Onu böylesine delirten şeyin ne olduğunu merak ediyorum!"

Olexa'nın aklına 118 no'lu çocuk gelmişti. Zekâsı, tıpkı Melvin isimli maymun gibi, diğer tüm türdeşlerinden ilerde olan çocuk. Dili söylemeye varmıyordu. Acıyla, yutkunarak konuştu. "Ya aynı şeyler 118'e de olursa?"

Profesör başını öne doğru salladı. "Bunu düşündük ve onu hemen ayrı bir bölmeye aldık! Bunu o şempanzeye yaptıran dürtüde senin bulduğun ilacın yan etkisi var mı, bunu yakında göreceğiz!"

Şimdi

Karınlarını doyurunca tekrar üst kata, ikinci sığınağa çıkmışlardı Michael'la Mike.

İçki içtikleri, koridordan camekânla ayrılmış geniş laboratuvara girdiler.

Koltukların karşısındaki duvara dayalı kitaplığa baktı Mike. "Şu kitapları karıştıralım," dedi. "Belki işe yarar bir şey vardır."

Michael yaklaşık bine yakın kitabın olduğu raflara baktı. "Ne? Tek tek bunları mı okuyacağız?"

Mike alaycı bir sesle yanıtladı.

"Entelektüel bir jigolo olduğunu söyleyen sendin. Ne yapalım burada jigololuğunu gösterebileceğin bir ortam yok, bari kitap kurdu olmanı göster."

Kitaplığa doğru yürüyüp raflardaki kitaplara göz atmaya başladı.

İlk defa sırtını Michael'a dönüyordu. Çünkü Michael'ın kötü bir niyeti olsaydı eğer, Mike viskinin etkisiyle sızmış bir şekilde koltukta uyurken onun silahını rahatça alabilirdi. Mike, Michael'ın şu ana dek anlattıklarına hâlâ şüpheyile yaklaşıyordu, ama onun varlığından ilk zamanlardaki kadar da tedirgin olmuyordu artık.

XXVI

2005, Philadelphia özel bir psikiyatri kliniği

Psikiyatri doktoru cinsel terapist Declan Walton, yüzünü kuşkuyla Mike'a kaldırdı. "Benden hâlâ sakladığın bir şey varmış gibi geliyor. Otuz yaşına kadar ciddi bir ilişkin olmadığını söyledin. Kadınlara karşı yabancı olduğunu, onlardan kaçtığını. Hayatıma üç kadın girdi dedin, biri Liza'ydı, diğeri şu an beraber olduğun Kristen... Peki üçüncüsü kim? Neden üçüncü kadının adını bile anmadınız Bay Northam?"

Kızgın bir alev dalgası köpürerek Mike'ın gözbebeklerinin derinliklerinde parıldadı. Doktora öfke ve pişmanlık dolu bir bakış attı. Gözlerindeki yıkıcı ifade doktoru rahatsız etmişti. Doktor bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

On beş yıl önce, 1993, New York

Mike yataktan kalktı. Tuvalet masasındaki aynada kendine baktı. Yüzüne, çektiği pişmanlık ve vicdan azabı yüzünde derin ve yorgun çizgiler kazılmıştı. Arkasındaki yataktan çırılçıplak bir kadın kalkıp yanına geldi ve kollarını beline dolayıp Mike'ı hafifçe omzundan öptü.

Mike gözlerini kapayıp dişlerini sıktı. "Artık yeter," dedi. "Buna daha fazla devam edemem."

Kadın itiraz etti. Sesi ağlamaklıydı. "Mike, ben seni gerçekten..."

“Biliyorum,” diye fısıldadı Mike pişmanlık dolu bir sesle. “Ama artık yeter... Bu bir çılgınlık.”

“Miiiiiiike,” diye inledi kadın. “Bunu daha önce de söylemiştin, ama gece olunca kollarımın arasında mutlu oldun.”

“Hayır” dedi Mike. Bu sefer sesi sakindi. “İnsanlar kaderini kendi çizer. Bu son.” Yüzünü kadına döndü. Gözlerinin içine baktı.

“Bu sefer gerçekten son anne!”

Jennifer Danna Northam, kocası Jack Northam onu genç bir kadın için terk edince bunalıma girmişti. Sürekli telefonla Mike’ı arıyor ve onu görmesini istiyordu. Mike birkaç kez onu görmeye gitmişti. Sonra bir gece annesi onun evine gelmişti. Sarhoştı ve acılıydı. Mike da yalnızdı, yıllardan beri. Hayatına ciddi anlamda hiçbir kadın girmemişti. Birkaç kere gecelik ilişkiler yaşamıştı. Barda tanıştığı ya da karakolda çalışan ve monotonlaşan ev hayatına heyecan katmak isteyen birkaç evli ya da nişanlı kadın memurla.

“Artık gitmeni istiyorum,” dedi Mike. “Artık git. Yoksa elimden bir kaza çıkacak.”

Üvey annesi fazla tartışmadı. O da bunun bir hata olduğunun ilk baştan beri farkındaydı ama kırık kalbinde yanan intikam ateşini söndürmek için kendini üvey oğlunun kollarına atmıştı. Eşyalarını toplamak için dolaba yöneldi. Altı haftadır üvey oğluyla beraber yattıkları yatağa son kez baktı.

Gözlerinden birer damla yaş süzüldü.

2008 Brezilya

Mike kitap raflarının birinde Wilhelm Reich’in⁶ cinsellik üzerine yazdığı bir kitap bulmuştu Mike ve sayfaların arasında

⁶ Wilhelm Reich (24 Mart 1897-3 Kasım 1957) Avusturya-Macaristan’da doğmuş, Pennsylvania-ABD’de ölmüş psikanalist. Freud’un öğrencisi. Yaşamının sonuna doğru şizofrenik be-

Oidipus Kompleksi'yle⁷ ilgili bir şeyler yazdığını görünce adeta kelimeler elini ısırması gibi aceleyle kapağını kapayıp geri rafa yerleştirdi.

Michael, Mike'ın duyduğu bu kişisel rahatsızlıktan habersiz yan tarafta diz üstü çökmüş, aşağı raflardaki kitapları inceliyordu. "Tıpla ilgili bir sürü ansiklopedi var burada. Sonra psikanaliz, psikoloji, kuantum fiziği, biyoloji kitapları... Beat kuşağından birkaç yazarın romanı... Hımm, Jack London'un *Demir Ökçe*'si de varmış, okumuştun değil mi?"

"Evet, evet okudum tabi ki."

Michael, kırmızı bir ciltle kaplanmış, üzerinde hiçbir yazı yazmayan ince bir kitabı çekti raftan. Kapağını kaldırıp sayfalarını çevirdi. Ayağa kalkarken, "İlginç bir şey buldum," dedi.

Mike yan taraftan kafasını çevirdi ona.

"Bir günlük," dedi Michael.

"Günlük mü?"

"Evet, el yazısıyla yazılmış. Mart ayından Ekim ayına kadar tutulmuş. Üzerinde 1968 tarihi var."

"1968 mi? 6 Ekim 1968 tarihi de var mı?"

Michael kitaptan yüzünü kaldırıp Mike'a döndü. "Sen bana daha önce de 6 Ekim 1968'de ne oldu diye sormuştun değil mi?"

Mike düşünceli bir ifadeyle yüzünü yere eğdi. Bu tarihi neden hatırladığını şimdi hatırlamıştı. Katilin ona Kristen'in cesedinin bulunduğu evdeki telefonda söyledikleri şimşek gibi çaktı zihninde. Katil, "İkimizin de kaderi 6 Ekim 1968'de çizildi," demişti ona. Kristen'in cesedini gördükten sonra

lirtiler göstermişti. Hayatı Amerika'da bir cezaevinde noktalandı.

⁷ Sigmund Freud'un kurucusu olduğu psikanalitik teoriye göre erkek çocuğun annesine duyduğu aşk.

yaşadığı şokun etkisiyle katilin söylediği bu tarihi ilk nerede duyduğunu unutmuştu.

Bu sırada Michael tuhaf bir bakışla kitabın ilk sayfasına odaklanmıştı. Michael'ın yanına gelip başını kitaba eğdi. Kitabın iç kapağındaki resmi görünce birden irkildi.

Çünkü kitabın ilk sayfasında Michael'ın, "Annemin fotoğrafı" diyerek ona cüzdanından çıkartıp gösterdiği kadının bir fotoğrafı vardı ve altında Olexa Garrett yazıyordu.

"Bu kadın senin annen, değil mi?"

Michael hüzünlü bakışlarla fotoğraftan gözünü ayırmadan "Evet," dedi. Ve harfleri ağzının içinde öfkeyle çiğneyerek, "O benim annemdi!"

XXVII

6 Ekim 1968

Yirmi dokuz yaşındaki Charlie Greif, üç yıl önce, on iki aylık eğitimini tamamlamış ve fiziksel, psikolojik tüm testleri geçtikten sonra CIA'in önemsiz işlerinde kendini kanıtlayacağı saha görevine atanmıştı. Bir yıl sonra basit sorumluluklar yüklendiği saha görevi bitecek ve daha ciddi projelerde çalışacaktı.

Üç yıldır dünyanın pek çok yerine yolculuk yapmış, üst düzey ajanları ya da önemli kimseleri korumuş, aynı zamanda da Amerika'da ajanlık eğitimine devam etmişti. Atıcılık, yakın dövüş sporları ve düşmanla temas dersleri almaya da devam ediyordu.

Şimdiki görevi de dört ay önce başlamıştı. Tehlikesiz bir işti. Hatta fazla durgun ve sıkıcı! İki ay sonra yurt dışı görevi bitecekti ve Amerika'ya döndüğünde bir buçuk yıldır birlikte olduğu kız arkadaşına evlenme teklifi etmeyi planlıyordu.

Önündeki güvenlik ekranlarına baktı. Çocukların kaldığı odalar, şempanzelerin kaldığı yer ve laboratuvar her zamanki gibi sessizliğe gömülüydü.

Sadece yemekhane kısmında bir hareket vardı. Bunun nedeni de doktorların toplantı yapıyor olmasaydı. Profesör Ellington, sarışın, güzel Doktor Olexa Garrett ve diğer üç doktor yaklaşık kırk beş dakikadır bir konu üzerinde tartışıp duruyorlardı. Gerçi Charlie onların seslerini ekrandan duy-

muyordu, çünkü sığınakta mikrofon yoktu, ama güvenlik ekranından takip ettiği doktorların ellerinin ve kollarının hareketlerinden hararetli bir konu üzerinde tartışıklarını anlayabiliyordu.

Beş dakikada bir okuduğu kitaptan başını isteksizce kaldırıp ekranların birinde bir hareket olup olmadığına bakıyordu. Geçen gün, o çılgın maymunun ortalığı birbirine katıp türdeşlerini katletmesi dışında dört aydır sığınakta hiçbir sorun yaşanmamıştı.

O maymunu bir başka güvenlik ajanı vurmuştu. Arcadia Makine ve Alet firmasının CIA için 1966'da ürettiği, hassas tetik mekanizmasına sahip yarı otomatik AMT Skipper 66 model tabancasıyla tek kurşunla öldürmüştü.

Aynı tabancadan kendisinde de vardı. Yaklaşık yarım kilo ağırlığında, 15 cm uzunluğundaki bu tabancayı yedi yaşındaki bir çocuk bile rahatlıkla kaldırıp tetiğini çekebilirdi.

Fakat sığınakta nöbetçi olduğu günlerde, güvenlik ekranlarının karşısında oturmak dışında başka bir işi olmadığı zaman, rahat rahat oturup kitap okuyabilmek için koltuk altı kılıfında taşıdığı tabancasını, şu an yaptığı gibi çıkartıp masasının üzerine koyardı.

Saat 20.00'ye geliyordu. Nöbeti iki saat önce başlamıştı ve sabah 06.00'ya kadar burada oturacaktı. Son bir saattir kitap okuyordu ve iki bardak kahve içmişti. Bu yüzden mesanesinde bir şişkinlik hissediyordu.

Ekranlara bir kere daha baktı. Bilim adamları hâlâ yemekhanede toplantıdaydılar. Okuduğu kitabı, kaldığı sayfayı kaybetmemek için ortası ayrık olarak masaya yatırdı. Arkaya doğru yaslanıp kollarını yukarıya doğru gerdi ve omzunu kütürdetti.

Çok sıkıcı bir işti, ama sevgilisiyle mutlu bir yuva kurabilmek için verilen tüm görevleri hatasız yapması gerekiyordu. Zaten topu topu bir yılı kalmıştı. Sonra burada yaptığı

gibi önemsiz bu tarz işlere kendisinden sonra gelen tecrübesiz ajanlara devredecekti.

Tuvalet, bulunduğu güvenlik kontrol odasından çıkınca hemen sol çaprazındaydı. İki dakikada geri gelirdi. Bu yüzden tabancasını yanına almaya gerek görmedi.

Ayağa kalktı ve koridora çıktı. Sol tarafındaki peş peşe sıralanan odalarda, kilitli kapıların arkasında denek olarak kullanılan çocuklar vardı. O çocuklara acıyordu. Nereden geldiklerini bilmiyordu. Üsteki bilim adamlarıyla konuşmaya çalışmıştı ama düzgün bir cevap alamamıştı. Bu üste gizli şeyler yapıldığını biliyordu. Bu yüzden bu görev için seçilmişti. Bu sıradan bir güvenlik işi değildi. Yoksa polis, asker veya başka birileri bu iş için kolayca bulunabilirdi. CIA onu buraya göndermişti. Çok önemli bir iş değildi ama üste sadece CIA için çalışanlar vardı ve hepsi gördüklerini, yaptıklarını hayatı pahasına kimseye açıklamayacağına vatanları ve şerefleri üzerine yemin etmişlerdi. Tek bildiği çocuklar üzerinde bir takım ilaçların deneniyor oluşuydu.

Charlie tuvalete doğru yöneldi. Daha on saat sığınakta vakit geçirecekti. İçi birden sıkıntıyla doldu. Haftada iki kere sığınak nöbetindeydi ve bu iş gerçekten de çok can sıkıcıydı.

Mesanesini boşalttıktan sonra ellerini yıkayıp kurutma kâğıdına sildi. Aynada saçlarını düzeltti. Ve dışarı çıkınca birden ayakları önünde dikilen gölgeyle karşılaşınca korkuyla irkildi.

Daha ne olup bittiğini anlayamadan hemen birkaç adım önünde patlayan bir silah sesiyle ayakları yerden kesildi.

Ama filmlerdeki gibi arkaya doğru değil öne doğru düştü. Halen ne olduğunu anlayamamıştı. Ayağı kaymış olduğunu sandı. Sol yanağı yerdeydi. Göğsünün üzerinde de sanki tornavida bastırılıyormuş gibi bir acı hissediyordu.

Derken ileriden, koridorun solundaki yemek odasının içinden beyaz önlüklü bilim adamlarının çıktıklarını fark

etti. Etrafı bulanık görüyordu. Ayağı nasıl kaydıysa kafasını kötü vurmuş olmalıydı.

Doktorların arasında, biraz önde, sarı saçlarını her zamanki gibi arkasına bağlamış, o derin, mavi gözlerini gözlüklerinin arkasına saklamış güzel Doktor Olexa'yı fark etti.

Derken o patlama sesini tekrar duydu. Hâlâ irdeleyemiyordu. Bu bir silah sesiydi. Ama nereden geliyordu? Kafasının arkasından, zemine düşen bir kovanın yerden sekerek cınlamasını duydu.

Hemen ardından da ilerden koşarak gelmekte olan doktorlardan bir tanesinin dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü. Gözleri bir an kapandı. Etraf zift gibi karanlığa gömüldü. Gözünü tekrar açtığında dizlerinin üzerine çöken gözlüklü, sakallı, genç doktorun karnında kızıl bir leke olduğunu fark etti.

Olexa'nın attığı çığlık koridorda yürek hoplatıcı bir cınlamayla yankılandı. Profesör Ellington'un kendisini bir kenara attığını gördü. Tam bu sırada kulağının üzerinde bir patlama sesi daha duydu.

Bu sefer Olexa'nın diğer yanındaki diğer genç doktorun yere devrildiğini gördü. Hem de boylu boyunca, öne doğru bir çam ağacı gibi devrilivermişti ve hiç kımıldamadan yatıyordu.

Olexa ellerini yüzüne götürüp bir çığlık daha attı ve çıldırmaşçasına Charlie'nin bulunduğu tarafa doğru koşmaya başladı. Kadının siyah kot pantolonunun altına giydiği siyah spor ayakkabılarının hareketini ve yukarı doğru kayan paçalarının altından, bir zencinin dişleri gibi parlayan beyaz çoraplarını görebiliyordu Charlie.

Bir patlama sesi daha duydu. Gözleri tekrar kapandı. Bu seferki karanlık daha fazla sürdü. Göğsündeki yanma şiddetini arttırmıştı. Bir an nefesi boğazında düğümlendi. İnleyerek kasıldı. İstemsiz bir titreme topuklarından omuzlarına

kadar tüm kaslarını sarstı. Genzine kanlı bir balgam geldi, hırıldayarak tükürdü. Gözlerini tekrar açtığında patlamalar ve çığlıklar kesilmişti.

Yerde, az uzağında, koridorun ortasında boylu boyunca yüzükoyun yatan, ensesinde topladığı sarı saçları dağılmış kadını gördü.

“Olexa,” diye inledi. Ve başının üzerinden geçip Olexa’ya doğru yürüyen küçük bir gölge gördü.

Evet, gözleri yanılmıyordu. Bu bir çocuktü ve elinde Charlie’nin tuvalete girmeden önce güvenlik masasına bıraktığı hassas tetikli CIA için üretilmiş AMT 66 vardı.

Çocuğun öldürdüğü diğer iki asistanın da yanından geçip soğukkanlı adımlarla, koridorun sol tarafındaki duvara sırtını yapıştırıp yere çömelmiş, başını da ellerinin arasına almış, korkudan tir tir titreyen Profesör Ellington’un karşısına dikildiğini gördü.

Profesörün ellerini çocuğun ona doğrulttuğu tabancaya doğru uzatıp yalvaran bir sesle “Hayır!” diye inlediğini işitti.

Tam bu sırada yemekhaneden beyaz önlüğünün kuyruğu arkasında uçşan bir başka doktor fırladı. Havada süzölerek çocuğun üzerine kapaklandı. Koridorda yuvarlandılar. Çok kısa süren bir boğuşmadan sonra beş yaşındaki çocuğun elindeki silahı almayı başardı.

Profesör Ellington dehşet içinde ayağa kalktı. Olexa’ya doğru koştu. Onun yüzünü yukarı doğru çevirdi.

Charlie’nin gözleri tekrar kapandı.

Geri açtığında çocuğu yakalayan doktorun bir eliyle küçüğü yaka paça sürüklediğini gördü. Charlie’nin bulunduğı tarafa doğru getiriyordu. Çocuk vahş bir hayvan gibi hırıltılar çıkartarak doktorun ellerini tırmalıyordu. Charlie, doktorun diğer elinde namlusundan her an elinden düşürecekmış gibi hafifçe tutuğı, az önce etrafa ölüm kusan tabancasının koridorun ışıkları altında parlayan soğuk metalini gördü.

Doktor, çocuğu Charlie'nin yanından geçirirken Charlie çocuğun yüzünü bir an için görmeyi başardı. Çocuk, doktorların, "118 no'lu denek," dedikleri çocuktı ve gözleri, tıpkı ölü bir balığın gözleri gibi parlıyordu!

Charlie'nin gözleri sonsuz karanlığa kapanmadan önce gördüğü en son şey 118 no'lu çocuğun ölümcül ışıklarla parlayan o korkunç ve donuk gözleriydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KIRILMA NOKTASI 118

I

17 Haziran, Philadelphia

Nelson Hurt, öğlene doğru John'un camlı bir bölmeyle ayrılmış olan Suç Takip Birimi'nin ortasındaki odasına geldi. Yüzünde, dün sabah saatlerinde John'un ona verdiği görevi yerine getirmiş olmanın haklı gururu vardı.

"İşte," dedi masasına bir dosya bırakarak. "İstediğin bilgiler."

John iş yerine daha yeni gelmişti. Suratından uyku akıyordu. Saçları yağlı ve dağınıktı. Gözlerinin etrafında mor halkalar oluşmuştu. Lacivert takımının üzerine giydiği açık gri renkteki kravatını bile düzgün bağlayamamıştı. Dün geceden kalmış gibi bir hali vardı. Esneyerek Hurt'un önüne koyduğu dosyayı açtı.

"Bana sert bir kahve getirir misin?"

Hurt başını sallayıp koridora çıktı. Beş dakika sonra odaya geri döndüğünde elindeki köpük bardağı dumanı tüterek John'un önüne koydu. John bu sırada başını kollarının üzerine koymuş masada uyukluyordu.

"Hey John, kahveni getirdim."

John yorgun yüzünü Hurt'a kaldırıp bir süre şaşkın şaşkın baktı. "Kahve," diye tekrarladı Hurt, beyaz düzgün dişlerini gösteren sırtışıyla. John gözlerini kırıştırıp esnedi. Sonra önündeki bardağı ekşi bir yüzle kaldırıp bir yudum aldı. "Bakmadın mı dosyaya?" diye sordu Hurt.

John başını salladı. "Otur da anlat işte, playboy bile okuyacak halim yok."

Hurt masanın önündeki deri koltuğa oturdu.

"Önce hangisinden başlayım?"

"Fark etmez."

"Pennsylvania Biyomedikal İlaç Firması, 1988 yılında kurulmuş. Uluslararası pazardaki büyümesini bu yıl 15 milyon dolara çıkarmış ve yirmiden fazla ülkeye ihracat gerçekleştirmekteymiş. Birçok farklı ilaç üretiyorlar. Sınır sistemi ilaçları, vitamin ilaçları, beslenme ilaçları, üreme ilaçları, kanser ilaçları, nöroloji, antidepresan, şizofreni ve diğer psikiyatrik ilaçlar. Bir milyon dolarlık bir yatırımla, üç ortak tarafından kurulmuş. Profesör Elmore Ellington, Profesör William McFerran ve Christopher Rogers. Bu üç ortaktan akademik çıkışlı olmayan ve şirketin en büyük payına sahip olan aralarındaki tek isim Christopher Rogers. Pennsylvania'da eczacılık yapan bir ailede büyümüş. Üniversite okumamış. Ailesinden kalan sermayeyle bir süre eczacılık işine devam etmiş. Daha sonra 1988 yılında diğer ortaklarla birlikte bu şirketi kurmuşlar."

Hurt bir anlığına susup çenesinin altını kaşdı. Sabah tıraş olurken çene kemiğinin üzerine küçük bir kesik atmıştı.

"Ee, devam et," dedi John baygın gözlerle.

"Ortaklardan birisi, McFerran'ın dört yıl önce, Elmore Ellington'un da iki gün önce öldürüldüğünü biliyorsun."

"Ellington'un otopsi raporu gelmedi daha. Polisten haber bekliyoruz."

"McFerran öldürüldükten sonra diğer ortaklar Ellington ve Rogers sorgulanmış ama cinayet saatinde başka yerlerde olduklarını ispatladıkları için aklanmışlar. Bundan daha ilginç olansa, bu bilgiyi Nadia buldu, Christopher Rogers, Kristen Greer'in eski kocasıymış."

John gözlerini kırıştırtarak Hurt'a baktı. Kristen Greer, Damgacı'nın dördüncü kurbanıydı. Ama daha önemlisi... Jetonu düşünce "Ne?" diye bir çığlık attı John. "Mike'ın Kristen'i mi?"

"Kesinlikle! Altı yıl evli kalmışlar ama sonra boşanmışlar. Ve Christopher Rogers, McFerran öldürüldükten bir ay sonra kayıplara karışmış. Kimse nereye gittiğini bilmiyor. Ama gitmeden önce, bankadaki hesaplarını boşaltmış. Green Point'te, dört yüz bin dolarlık bir orman arazisi satın almış. Arazinin içinde bir de çiftlik varmış. Applachian Çiftliği."

"Green Point mi? O da nerede?"

"Hım, şeyde Harrisburg'a bağlıymış..."

John, Hurt'ın anlattıklarını zihninde tartıyordu. Dört yıl arayla öldürülen bir ilaç firmasının başındaki iki profesör. Ve ilk cinayetten sonra ortaldan kaybolan diğer ortak, Christopher Rogers; aynı zamanda Damgacı'nın dördüncü kurbanı ve Mike'ın eski sevgilisi Kristen Greer'in eski kocası. Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi'nden kaçtıktan sonra tanık ifadelerine göre, şizofreni paranoyak hasta Michael Lockwood'u bir süre evinde saklayan kişi.

Kayıplara karışmadan önce bankadaki hesaplarını boşaltmış ve dört yüz bin dolar gibi bir para harcayarak Philadelphia'ya iki saatlik mesafedeki Harrisburg'da bir çiftlik satın almış.

Bir adam neden dört yüz bin dolara bir çiftlik satın aldıktan hemen sonra ortadan kaybolur? Tabi başına bir iş gelmediyse... Ya da ortadan kaybolmasını gerektirecek kötü bir olaya şahit olmadıysa...

Michael Lockwood. Şizofreni hastası bir katil! Ellerindeki bu bir numaralı zanlıyla, milyon dolarlara sahip Christopher Rogers arasında ne gibi bir bağlantı vardı? Eğer tanık ifadeleri ve polis raporlarında bir hata yoksa Christopher Rogers, Michael Lockwood'a yardım etmişti. Michael, has-

taneden kaçtıktan birkaç hafta sonra ise McFerran cinayeti işlenmişti. Christopher, kendi ortaklarını ortadan kaldırmak için Michael'ı mı kullanmıştı? Akli dengesi bozuk birinden cinayet işlemesi için yardım almak ne derece mantıklıydı?

Michael Lockwood, belki fahişeleri öldürüp üzerlerini dağlayan Damgacı'ydı veya değildi ama McFerran'ın cinayetiyle Christopher'ın aniden ortadan kaybolmasının arkasında onun parmağı var gibi görünüyordu. Ya da başka bir şey vardı. Christopher ile Michael'ı buluşturan daha keskin ve ölümcül bir sır.

John'un yorgun gözleri birden ışıldadı. Üzerindeki yorgunluktan birden sıyrılarak ayağa fırladı. Hurt'a, "Burada bekle," deyip heyecanla odadan çıktı.

II

Michael, yanında duran ve gözleri ölü bir balığın gözleri gibi parlayan Mike'ın gözlerine baktı. "Hayır," dedi. "Bu günlükte 6 Ekim 1968'e ait bir şey yazmıyor," dedi. Ama ses tonu soğuk ve hırçındı.

Mike'ın gözleri tekrar şüpheyile parlıyordu.

"Annenin fotoğrafının o kitapta ne işi var?"

Michael yüzünü tekrar kitaba eğdi düşünceli bir ifadeyle.

"Bunun tesadüf olma olasılığı yüzde kaçtır?"

Sesi tedirgindi. "Bence birisi ikimizi de buraya bilerek kapattı. Bize bir şey anlatmak için..."

Mike o sırada bir şey fark etmişti. Kitapları çekince ortaya çıkan rafın arkasındaki duvarın rengi kitaplığın dışında kalan yerlerden farklıydı. Elini uzatıp duvara vurdu. "Hey, bu duvarın arkası boş," dedi heyecanla. "Haydi, şu kitaplığı çekelim şuradan."

Kitaplık görüldüğünden daha ağırdı. Yerinden çok hareket ettirememişlerdi. Kitaplığı yere devirmekten başka çareleri yoktu.

Üzerindeki kitaplarla birlikte kitaplığı yere devirince ahşap raflarından birkaç tanesi çatırdayarak dağıldı.

Mike kitaplığın arkasından çıkan duvara yumruğuyla tekrar vurdu. "Bu duvarı yıkalım!" dedi.

Michael'ın gözlerinde kurnaz bir ışık parladı. "Aşağıdaki silahları kullanalım," dedi.

Yaklaşık yarım saat uğraştıktan sonra, aşağıdaki nikel kasaların içinden çıkardıkları ikinci dünya savaşından kalma eski tüfeklerin dipçiklerini kullanarak duvarda bir geçit açmayı başarmışlardı.

İçeri girdiklerinde gözlerinin bir süre karanlığa alışması için beklediler.

Duvarın arkasından küçük bir oda ortaya çıkmıştı. Tavanı yerden 3 m yukarıdaydı. Alanı ise 20 m'ye 10 m kadardı ve etraf ıvır zıvır eşyayla doluydu. Yan duvarlarda, içlerinde karton kutular ve kalın kaplı dosyalar bulunan metal raflar vardı. Orta yerde çeşitli ebatlarda dört beş tahta kasa, karşı duvarın önünde ise büfe benzeri bir dolap vardı.

Michael ve Mike odanın içinde dolaşp bir kapı aradılar. Sonra ellerindeki tüfeklerin dipçiğiyle duvarlara vurarak arkasının boş olup olmadığını kontrol ettiler.

Mike kırılgan bir sesle, "Lanet olsun!" dedi. "Duvarlar çok sağlam!"

Bu laf Michael'ın beynine yumruk gibi indi. Dipçiğini duvara vurmaktan tozlanıp aşınmış elindeki eski tüfeği yere attı. Başını ellerinin arasına alıp arkasındaki tahta sandığın üzerine oturdu. "Ne yapacağız o zaman? Ölüp gidecek miyiz burada?" dedi umutsuz bir sesle. Alaycılığı ve umursamazlığı bir anda sabun köpüğü gibi uçup gitmişti.

Mike cevap vermedi. O da karşısındaki kasanın üzerine oturdu ümitsiz bir ifadeyle.

"Yani sığınığın ana girişi sadece bir kapıdan ve o da dışarıdan açılıyor öyle mi?" diye tekrarladı Michael. Dişlerini sıkıp okkalı bir küfür savurdu.

Mike'ınsa gözleri üzerlerine oturdukları tahta kasalara kaydı. "Bu kasaların içinde ne var?"

Michael ayağa kalktı. "Boktan boktan şeyler vardır herhalde," dedi ve diz çöküp kasanın asma kilidini tuttu. "Pek sağlam değil," dedi. Yere attığı tüfeği tekrar eline aldı ve

dipçığıyle birkaç sefer asma kilide vurdu. Kilit kırılınca diz çöküp kasanın kapağını kaldırdı.

“Hadi be!” diye bağırdı. “Sanırım bu lanet yerden nasıl çıkacağımızı buldum!”

III

Bir kasanın içinde birkaç teneke benzin vardı. İçerdeki tüm kasaları laboratuvara çıkartmışlardı.

“Buraya ellerinde ne varsa doldurmuşlar!” dedi Michael. Kasanın içinde bir kazma bulmuştu ve içlerini boşalttıkları kasalardan birini parçalıyordu.

Mike da başka bir kasadan çıkarttığı, en az kırk yıllık kalıp sabunları eziyordu ayağıyla.

“İşe yarayacağına emin misin?” diye sordu Mike.

Michael bir an elindeki kazmayla kasaya vurmayı bırakıp sırtarak Mike’a döndü. “Elbette,” dedi. “Dövüş Kulübünü izlememiş miydin? Orada da bunun gibi malzemeler kullanıyorlardı. Eşit miktarda portakal suyu ve benzini karıştırmak, ya da benzinle diet kola veya kedi kumunu karıştırmak...”

“Emin misin peki?”

“Evet, izlediğim ya da okuduğum şeyler merakımı çekerse araştırmasını yaparım. İnternette de kol geziyor böyle şeyler.”

Yeteri miktarda kasalardan kırdıkları tahta parçalarını ortaya topladılar. Benzin bidonlarından bir tanesinin plastik tıpasını çıkartıp tahtaları ıslattılar. Sonra Mike, ceketini çıkartıp bir kenara atmadan önce cebinden çakmağını çıkarttı ve tahtaları tutuşturdu. Ardından, kazmayla ağzını parçaladıkları bir teneke kutu benzini dikkatlice yanan tahtaların üzerine oturtular. Mike sesli olarak homurdandı.

“Umarım dumandan gebermeyiz.”

Çıtırdayarak yanan tahtalardan çıkan duman ve is duvardaki küçük havalandırma deliği önünde toplanıyordu, ama ızgaranın arkasındaki pervane dumanı dışarı çıkarmaya yetmiyordu. Tenekedeki benzin ısınmaya başlayınca Mike’ın ayaklarıyla ezip parçalara ayırdığı bir kilo kadar sabun kalıbını teneke kutunun içine atmaya başladılar. Bir yanda da Mike elindeki kazmanın sapıyla tenekenin içindeki benzini karıştırarak sabunun daha kolay erimesini sağlamaya çalışıyordu. Yükselen ısıdan dolayı Michael’ın yüzü ter içinde kalmış, omzuna kadar dökülen uzun sarı saçları ensesine yapışmıştı.

Zaman geçtikçe içerdeki duman nefes almayı güçleştirmeye başladı. Mike gömleğinin koluyla ağzını tıkamasına rağmen öksürmesine mani olamadı.

“Boğulacağız, haydi...”

“Tamam,” dedi Michael de öksürerek. “İki dakika daha!”

Bir müddet sonra eriyen sabunlar tenekenin içindeki benzini katılaştırmaya başlayınca “Tamam,” diye bağırdı Michael. Tenekenin teline kazmanın sopasını geçirip Mike’la birlikte havaya kaldırdılar. Tenekeyi yan tarafa koyup ateşi söndürmek için üzerine, daha önce içindeki yağı boşaltıp aşağı sığınaktaki çeşmeden suyla doldurdukları bir bidonu boşalttılar.

Sonra tekrar kazmanın iki ucundan tutup bunu, sığınığın sonundaki, çelik kapının önüne taşıdılar. Mesafeyi kat ederlerken de tenekenin içindeki karışım biraz soğumuştü. Nefes nefese ana kapının önüne geldiler.

Michael ne yaptığından emin görünüyordu. Tenekenin içinde, kendi hacminden daha fazla sabunla karışınca jel kıvamına gelmiş benzinin içine ellerini daldırıp plastikleşmiş karışımı avucunda dövdü. Ve ana kapının köşelerine ve

tahmini menteşe yerlerine yapıştırmaya başladı. Kapı, deniz altılarının bölmelerini birbirinden ayıran su geçirmez çelik kapılara benziyordu.

“Buna Napalm Bombası diyorlar,” dedi Michael. “Sizinkiler zamanında Vietnam’da oldukça fazla kullanmıştı. Bomba patladığı zaman ortaya çıkan sıcaklık 1000 dereceyi bulacak!”

Michael işini bitirince, Mike daha önce getirdikleri iki teneke benzinden birini alıp kapının üzerine tüm yüzeyine döktü. Michael de diğer tenekeyi aldı eline ve kapıdan itibaren yere dökerek koridor boyunca yürüdü. 20-30 m gerideki, laboratuvara açılan bölmenin önüne gelince durdu. Mike da elindeki tabancayla onun peşinden geldi. Yüzünden ter damlaları akan Michael’a bir bakış atıp pantolon cebindeki çakmağı çıkardı. Michael sırtıttı. “Hadi,” dedi eliyle alındaki terleri silerek. “Bizi özgürlüğe uçur.”

Mike yere eğilip çakmağı çaktı. Alev alan benzin büyük bir hızla koridorun sonundaki kapıya doğru yanarak gitti. Kapıya ulaşınca kapının üzerine döktükleri benzin birden büyük bir ışık saçarak parladı ve sonunda Michael’ın yaptığı napalmlara ulaştı.

Mike ve Michael bölmenin içine girmişler, patlamadan ve sıcaklıktan korunmak için duvara sırtların dayamışlardı. Mike yüzünü çevirip ters bir bakış atarak Michael’a baktı. Michael’ın anlattığı patlama sesini duyamamıştı hâlâ. Sonunda Michael kafasını çıkartıp kapıya baktı. Kapı korkunç bir ışık çıkartarak alev alev yanıyordu. Öyle ki ortaya çıkan ısı 30 m’den dahi Michael’ın yüzüne çarpıyordu. Ama napalmlar düşündüğü gibi patlayıp, kapıyı hava uçurmamıştı.

“Tuh be!” dedi Michael bu sahne karşısında. “Bir daha o boktan Hollywood filmlerine güvenmeyeceğim!”

IV

John, dört yıl önce, Christopher Rogers'ın, Michael Lockwood'un hastaneden firar etmesinden ve McFerran'ın cinayetinden hemen sonra satın aldığı çiftlikte arama yapmak için Clarkson'dan beklediği desteği bulamamıştı.

Bölge yargıcından izin almaları gerekiyordu, ama ellerindeki ipuçları, evin aranması için yargıcı tatmin edecek kadar güçlü değildi. "Bunun için vakit öldürmeye değmez," demişti Clarkson.

"Ama adam ortadan kaybolmuş," dedi John. "Bunda bir iş var. Bir akıl hastası hastaneden kaçıyor. Bir görgü şahidi, Michael Lockwood'un, Christopher Rogers'ın evinde saklandığını ihbar ediyor. Aynı günlerde Christopher'ın ortağı McFerran öldürülüyor. Sonra Christopher şehir dışında ıssız bir yerde bir çiftlik satın alıp sırra kadem basıyor, sence araştırılması gerekmez mi?"

"Tamam o zaman John, gidip tüm bunları yargıca anlat, bakalım seni kaç saniye içinde odasından kovacak? Elbette bir tuhafılık var. Ama bölge yargıcına gidip de, "Burnuma kötü kokular geliyor, dört yıldır kayıp olan bu adamın evini aramama izin verir misiniz," diyemezsin! Bunlarla ikna edemezsin! İstersen gidip şansını dene... Ama benim tavsiyem, madem sahaya çıkmayı bu kadar istiyorsun, yanına birini alıp o çiftliğe git. Bir araştır etrafı, çevredekilerle konuş, bilgi topla. O çiftlikte arama yapmanı sağlayacak bir

tanığa veya sağlam bir ipucuna rastlarsan gelip beni tekrar bul!”

John burnundan soluyarak Clarkson’ın odasını terk etmişti. Aslında Clarkson haklıydı. Elindeki soruşturmada birinin, hem de dört yıldır kayıp olan birinin evini araması için yargıçtan izin çıkartabilecek hiçbir sağlam kanıt yoktu. Sadece Michael Lockwood hastaneden kaçınca, polisi arayıp adamın Christopher’ın evinde saklandığını ihbar eden bir tanık vardı. Bunun üzerine o dönem zaten polis Christopher’ın evini aramıştı. Ama bir iz bulamamışlardı.

Damgacı’nın Michael Lockwood olduğunu ispatlayacak bir kanıtları da yoktu. Christopher’ın Michael’a yardım ettiği bile ispatlanmamışken, Michael’ın ikiz kardeşi Gary’nin suçlamasıyla Damgacı cinayetleri yüzünden Michael’ı, McFerran ile Ellington’un cinayetinin de azmettiricisi olarak Christopher’ı suçlayamazdı. Bu eyaletteki hiçbir yargıç sağlam dayanaklar olmadan bu tip suçlamaları ciddiye almazdı. Clarkson haklıydı. Araştırma yapmalıydı. Daha çok bilgi toplamalıydı. Tanık, ihbarcı veya maddi delil bulmalıydı.

Odasına geri döndü. Hurt’a “Silahını al, Christopher’ın çiftliğine gidiyoruz,” dedi.

Harrisburg yönüne dönünceye kadar pek fazla bir şey konuşmamışlardı. Çünkü John geçen bir saatlik yol boyunca başını pencereye dayayıp kendini klimanın serinliğine bırakarak dün gecenin sarhoşluğunu uyuyarak çıkartmıştı. Sadece bir ara Bernville’den geçerlerken John başını kaldırıp etrafına baktığında, dört bir yanlarının sonsuzluğa uzanmış hissi veren tarlalarla kaplı olduğunu görmüştü.

Harrisburg yoluna saptıklarında ise sarı renkli ekin tarlaları yerini yeşil bir bitki örtüsü ve ağaçlara bırakmıştı.

John’un titreyen cep telefonu uyanmasına neden oldu. Homurdanarak doğruldu ve cebinden telefonunu çıkartıp yanıtladı.

“Ben Horner?”

“John, ben Miller, 14 Haziran günü, Kristen Greer’in cesedinin bulunduğu evin önündeki tekerlek izlerinin incelemesi bitti. Olay yerinde kullanılan araba, 91 model Ford Explorer XLT V6 cip çıktı ve bir saniye...” Arkadan Miller’a birisinin seslendiğini duydu. Hemen ardından telefonun diğer ucundan kâğıt hışırtıları geldi. Miller’ın kısık bir sesle arkasındaki birisine “Al şu kâğıdı, bunu suç araştırmaya gönder hemen,” dediğini duydu. “Tamam mı John, söylediklerimi anladın mı, zanlı 91 model Ford cip kullanıyor olabilir.”

“Tamam Miller, bunu zihnime yazdım.”

Teşekkür edip telefonu kapattı. Yüreği heyecandan hoplamaya başlamıştı. Eğer olay yerinden tesadüfen bir başkası geçmediyse, zanlının kullandığı arabayı tespit etmişlerdi. Bu önemli bir delildi.

Hurt, önlerinde ilerleyen Bethel kasabası şerifine ait polis aracını sollarken “Ne oldu?” diye sordu.

John, FBI bilimsel analiz şefinin telefonda ona söylediklerini anlattı.

Rock Yolu’ndan 443. Yol’a döndükten on dakika sonra Irvin Kasabası’na vardılar. Postanenin önündeki beyzbol şapkalı, güneş gözlüklü bir adamdan Green Point’teki Applachian Çiftliği’ne nasıl gidebileceklerini öğrenip yola devam ettiler.

Sağlı sollu, aralarında geniş mesafeler olan çiftlik evlerini geride bırakıp, 10 km daha çift yönlü 443. Yol’da devam ettiler. Sonra altından küçük bir çay akan köprüyü geçtikten sonra kasabadaki adamın söylediği dört yol ağzına geldiler. Hurt frene basıp yavaşladı. Applachian yazan tabela solu gösteriyordu. Hurt direksiyonu kırıp ormanın içine doğru kıvrılan eski yola saptı.

“Ne demişti adam, döndükten sonra ilk sağa mı sola mı?”

John dudaklarını büzdü. Karşımıza çıkan ilk yol sapağından demişti galiba?”

500 m ileride Hurt frene bastı ve sola kıvrılan yola döndü.

Ormanlık yolun 200 m içerisinde, ağaçların arasında, yaklaşık beş dönümlük bir arazinin üzerinde kurulmuş, etrafı beyaz çitle çevrili, yeşil panjurlu çiftlik evini gördüler. Hurt direksiyonu kırıp çiftliğe doğru giden ince tozlu yola saptı.

Çitin kapısı açık olduğu için içeriye arabayla girip evin önünde arabadan indiler. John, “Önce bir evin etrafını gezelim,” dedi.

Hurt, sol taraftaki çiçek tarhlarına doğru ilerledi, John ise sağ tarafa, dış cephesi birkaç kat boya ve iyi bir tamir isteyen ahıra doğru yöneldi.

Mıcır ve dikenli otlarla örtülü zeminde yürüyüp ahırın içine baktı. Çatıdaki ve duvardaki kırık tahtaların arasından içeriye boşanan güneş hüzmeleri ahırın ortasındaki arabanın üzerinde aydınlık lekeler bırakıyordu.

John arabaya yaklaştı. Bu Ford Explorer model eski bir cipti. Hemen aklına biraz önce Miller’ın telefonda söyledikleri geldi. “Zanlı, 91 model Ford Explorer cip kullanıyor olabilir.”

İşte, sonunda John, bu evi aramak için somut bir delil bulmuştu.

V

Mike, boşa giden vakitleri ve emekleri sonucunda çok sinirlenmişti. Michael'dan uzaklaşmak ve rahat rahat düşünebilmek için aşağı kata indi.

Ümitsizliğe kapılmıştı. Çaresizlik sabrını kemiriyor, Damgacı tarafından bir fare gibi kapana sıkıştırılmış olmanın ve Damgacı'nın kimliğini halen ortaya çıkartamamış olmanın verdiği öfke damarlarını şişiriyordu.

Yaklaşık beş dakikadır sığınağın içinde, üzerinde ne işe yaradığını bilmediği ışıklı düğmeler olan metal dolapların arasında volta atıyordu.

Yukarıdaki Michael veya Gary, gerçekte her kimse, içinden bir his onun Damgacı olmadığını söylüyordu. Peki, Damgacı neden onu seçmişti? Neden ikisini birden bu sığınağa kapatmıştı? Damgacı belki de bu davanın en başından beri gözlerinin önündeydi, ama yaptığı kurnaz şaşırtmacalar, oynadığı hileli oyunlar Mike'la onun arasına kalın bir sis perdesi örmüştü. Ama Mike henüz pes etmemişti, inatçı yaratılışı son ana kadar o perdeyi yırtmak için çabalamayı emrediyordu ona. Cinayetlerin başladığı ilk günden itibaren olayları, buldukları ipuçlarını ve şüphelileri tekrar düşündü. Profesör Ellington, Ralph Chandler, Gary Lockwood...

Belki de işlenen cinayetler, hasta ruhlu bir seri katilin işi değildi. Şeytani bir planın parçasıydı, kurbanlar önceden tespit edilerek, bilinçli bir aklın planıyla öldürülmüştü. Ama hâlâ kendisinin bu oyuna neden seçildiğini anlayamıyordu.

Kristen'in kurban seçilmesi tamamen Mike'ı buraya çekmek içindi. Bu sığınağa. Ama neden? Tüm bu çabalar, bu oyunlar ne içindi?

Tam bunu düşünürken gözleri, içinden Amerikan malı ordu silahlarını çıkardıkları nikelaj kasalara takıldı. Bir düzineye yakın kasanın hepsini açmış, içleri boş silahlar tabancalar, vitamin ve minarel haplar, sonra da eski tip gaz maskeleri bulmuştu.

Sadece tek bir kasanın kilidini açamamıştı. Ve diğer kasaların aksine o kasanın üzerinde dört rakamdan oluşan bir şifreleme vardı.

Hatta diğer kasaların kilidini açacak şifreyi Michael ona nasıl buldun diye sorduğunda, Mike onu kızdırmak için cevap vermemişti. Kasaların şifresi 1947 CIA ile 1975 ABD'ydi. Mançurya Kobayları ile ilgili izledikleri belgesel, 1947 tarihiyle başlıyor 1975 tarihiyle bitiyordu. Mike kasaların kilidine baktığında yedili bir şifreleme olduğunu, şifrelerin ilk dört tuşunun rakamlardan, diğer üçünün de harflerden oluştuğunu görmüştü. Belgeseli izlerken en çok CIA ve ABD sözcükleri geçiyordu. Ve tarihlerle birlikte. Mike'ın sıra dışı zekâsı hemen bir çağrışım yapmıştı. Eğer tarihler ve harfler tutmasaydı belgeselde duyduğu tüm tarihleri ve üç harfli kısaltmaları tek tek kilidin şifresine yazacaktı.

Kasalara doğru yürüdü. Hepsi birbirine benzeyen kasaları, üzerinde diğerlerinden farklı bir şifreleme kilidi olan kasayı bulmak için hızla taradı.

Kasanın başında çöktü. Elini çenesinin altına getirip düşünceye daldı. Diğer kasaları açtığı şifre bir tek bu kasada işe yaramamıştı. Kasanın içinde ne olabilirdi?

Bunu merak ediyordu, ama fazla ümitlenmek istemiyordu. Ama kasayı açmak aynı zamanda ona hiçbir şeyi kaybettirmeyecekti. Çünkü artık kasayı açmanın bir yolunu biliyordu.

Tabancasını çıkardı. Şarjörü daha önce kontrol etmişti. İçinde sadece bir kurşun vardı. Zor bir karar vermesi gerekiyordu. Eğer yukarıdaki adam, Michael mı, Miguel mi, Gary mi, her kimse, eğer Mike'a karşı zarar verici bir harekete geçecekse artık Mike ona karşı savunmasız bir pozisyona düşecekti. İçgüdüleri o mermiyi saklaması gerektiğini söylüyordu. Ama bu oyundan artık sıkılmıştı. Damgacı eğer yukarıdaki adam değil de başka birisiyse, onu burada beklemeyecekti. Eğer tüm bunları planlayan yukarıdaki adamsa, belki silahındaki tek mermiyi de harcaması onu harekete geçirip Mike'ı acı da olsa gerçeklerle karşılaştıracaktı. Silahın üst mekanizmasını geriye çekti. Mermiyi namlunun ağzına verdi.

Namluyu yavaşça kilidin üzerine tuttu ve tetiğini çekti.

Patlayan tabancanın çıkardığı ses içerde yankılanırken neredeyse Mike'ın kulak zarını patlatacaktı.

Kulaklarındaki çınlama yüzünden ağzını buruşturarak kilide baktı. Evet, başarmıştı, kilit parçalanmıştı. O kadar ümitlenmemesine rağmen yine de heyecandan kalbi duracaktı. Parçalanan kilidin aksanını kasanın çengelinden çıkartıp büyük bir heyecanla kapağını kaldırdı.

Sonunda "Tanrım!" diye bir çığlık attı. "Umarım bunlar işe yarar!"

VI

Michael'la birlikte kasayı yukarı kata çıkarmışlardı. A bölümünde, en uçtaki, Miguel'in yaptığı sözde Napalm bombasıyla eritmeye çalıştıkları kapının önüne. Kapı hâlâ yanıyordu bu yüzden fazla yaklaşmadılar.

Sonra kasayı yere bıraktılar. "Umarım bu seferki işe yarar!" diye söylendi Miguel.

Mike buna cevap vermedi. "Önce benzin getirelim."

Kitaplığın arkasındaki duvara açtıkları geçitten çıkardıkları teneke benzinini getirdiler. Bu sefer Napalmları yerleştirirken yaptıkları işi tersten yaptılar. Kapıdan 30 m kadar gerideki laboratuvarın girişinden benzinini ağır ağır dökerek kapının önüne kadar gittiler. Bir önceki benzinini döküp ateşe verdikleri yanık yer, koridorun parkesi üzerinde ince ve simsiyah bir yol yapmıştı zaten. Sonra ilerdeki kasayı aldılar ve onu dikkatlice kapının önünde getirip bıraktılar. Biraz da onun içine benzin döküp koşarak uzaklaştılar.

Mike'ın aşağıda, kilidine ateş açıp açtığı kasanın içinden el bombaları çıkmıştı. Bir de el bombaların üzerinde, siyah kadife kaplı küçük bir yüzük kutusu bulmuştu. Kutuyu açtığı anda ise içinden, elindeki tabancaya ait bir kurşun çıkmıştı. Damgacı, Mike'ın sanki o kasanın kilidine ateş açacağını tahmin etmiş gibi içine bir kurşun daha bırakmıştı. Mike hemen şarjörüne bulduğu kurşunu koyup tabancanın mekanizmasını geriye çekmişti. Şimdi namluda ateşlenmeye hazır

öldürücü bir kurşunu daha vardı. Ama bu kurşun, Michael için miydi, yoksa gerçek Damgacı için mi?

Nefes nefese laboratuvara açılan küçük odanın önüne geldiler. “Haydi, yak şunu da görelim artık!” dedi Michael sabırsız bir sesle.

Mike bir kez daha cebinden çakmağını çıkarttı. Kapağını kaldırıp çakmağını çaktı ve alev alan fitili kararlı bir ifadeyle yere eğip benzine tuttu.

Tıpkı az önceki gibi alevler yerdeki benzinin üzerinden hızla yanarak kapının önüne koydukları el bombası kasasına doğru ilerledi.

Mike ve Michael odanın içine girdiler. “Umarım o bombaların son kullanma tarihleri geçmemiştir!” diye seslendi Michael şakayla karışık.

Gergin bir bekleyiş oldu. Michael de Mike da alevler kasanın içindeki el bombalarına ulaşır ulaşmaz patlayacağını düşünmüşlerdi.

Ama en ufak bir patlama duymadılar.

“Hay anasını be!” diye bir küfür savurdu Michael. “Sanırım bu pislik yerden kurtulamayacağız.”

Mike, “Pimini çekelim,” dedi. “Acele davrandık. Bombalardan birinin pimini çekip kasaya doğru fırlatalım.”

“Bence bombalar eski, belki de içleri boştur. Hem sen hiç el bombası attın mı hayatında? Ben askerde çok attım. Üç kilo o bombalar! 30 m uzağa atmak kolay değil, ayrıca o uzaklığa atmak için yukarı fırlatman gerekir ki...” Tavan çok aşağıda diyerek cümlesini bitirecekti ki güçlü bir patlama ikisinin de oldukları yerde sıçramalarına neden oldu.

Patlayan nikelaj kasanın ve bombaların yarattığı tahribattan dolayı kırılıp parçalara ayıran parke ve duvar parçaları bulundukları odanın önüne kadar fırladı. Ardı ardına dört beş patlama daha oldu. Öyle ki Michael de Mike da elleriyle kulaklarını tıkayarak bir anda oldukları yere sinmiş-

ler, neredeyse her patlamada titremişlerdi. “Ha s.ktir” diye bağırdı Michael, “Neredeyse kulağım sağır olacaktı!”

Patlamaların etkisiyle ikisinin de kulaklarının içinden çınlama sesi geliyordu. Yavaş yavaş ayağa kalktılar. Patlamaların etkisini görmek için heyecanla koridora çıktılar.

Koridor, taş, moloz ve demir yığını haline gelmiş, patlamaların dalgalarıyla parçalanan duvarlardaki alçıdan çıkan dumanlar kapının önünde birikmişti.

Önden Mike, arkasındansa Michael yavaşça kapıya doğru yürüdüler. Etraflarını kuşatan beyaz sisi elleriyle kovarak önlerini görmeye çalışıyorlardı.

Biraz daha yaklaştılar. Burunlarına keskin bir yanık ve talaş kokusu geliyordu. En sonunda, perde gibi kapının önüne yığılmış dumanı delen parlak bir ışık gördüler. Sevinçten neredeyse kalpleri duracaktı. Çünkü kapı yerinde yoktu!

Bombalar kapıyı, etrafındaki duvarı da parçalayarak dışarıya uçurmuştu. Yamulmuş, eğilip bükülmüş çelik kapı, eşikten 5-6 m kadar uzağa fırlamıştı.

Moloz ve talaş yığınının üzerine çıktılar. Hâlâ başardıklarına inanamıyorlardı. Kurtulmuşlardı. 2 m ileride özgürlük onları bekliyordu.

Mike, moloz yığınına çiğneyip kendini dışarı attı. Hemen peşinden de sırita sırita Michael fırladı.

VII

John ve Hurt evin önünde tekrar buluştular. John, ahırın içinde ne gördüğünü Hurt'a da anlattı.

Sonra kararlı adımlarla merdivenlerden çıktı. Ceketinin altındaki silahını meşin kılıfından çıkardı.

Hurt hemen peşinden koşup geldi. "Ne yapıyorsun John?"

John'un gözlerinde barut gibi bir ifade vardı. Yandan Hurt'a sert bir bakış atıp, "Yargıçtan arama izni çıkartıp buraya geri gelmemiz saatler alır. Yasaları biliyorsun, eğer katilin kaçma ya da delilleri yok etme ihtimali varsa..." Birden geri çekilip kapının kilidinin olduğu yere güçlü bir tekme attı. Hurt'un şaşkın bakışları altında kapı çatırdayarak içeri doğru açılırken, "O eve girmek bizim en yasal hakkımızdır," dedi.

Salona girdiğinde, yukarı kata çıkan merdivenlerin önünde durup bağırdı. "Michael... Christopher... FBI!"

Peşinden Hurt geldi. Elinde silahı vardı ve endişeli bakışlarla John'a, "Umarım ne yaptığını biliyordur," gibisinden bakıyordu.

John, Hurt'a burada bekle işareti yaptı ve ağır ağır yukarı kata çıktı.

Tek tek bütün odaları gezdi. Ama içeride kimse yoktu. Hiç eşya da yoktu. Sadece odaların birinde bir yatak vardı ve dağınık haldeydi. Komodinin üzerinde de meyve suyu ku-

tusu vardı. John kutunun üzerindeki tarihe baktı. Bu senenin tarihi vardı.

Sonra aşağı kata geri indi. Hurt'la birlikte bu sefer bodrum katına bakmak için evin arka tarafına çıktılar.

Bodruma açılan tahta kapı kıymık ve budaklarla dolu eski bir kapıydı. Kapının metal kolu da pas lekeleriyle doluydu. Kapının üzerinde, çürük metal halkalara bağlı bir asma kilit asılıydı. Güneşe ve yağmura yıllarca göğüs germiş çürük ve paslı kapının aksine asma kilit yeni gibi görünüyordu.

Hurt, ahırdan eski bir balyoz buldu. Asma kilidi parçalandılar. Altındaki plakayla birlikte kapının demir halkaları da kilitle birlikte yere düştü.

Hurt arabadan fener getirdi. Alçak tavana çarpmamak için başlarını eğip beton merdivenlerden rutubet ve nem kokan aşağıya indiler. Ve aradıkları şey oradaydı.

Kirli tavandan üzeri yağlı lekelerle dolu pis bir ampul sarkıyordu. Zemin betondu ve boyasız duvarların sıvası yer yer dökülmüştü. Kapı boşluğunun üzerindeki su borusundan bir ucu aşağıya sarkan bir kelepçe gördüler. Kelepçenin üzerinde paslı kan lekeleri vardı.

Köşedeki, eski, küflü bir banyo küvetinin içinde ise başı ve kolları olmayan bir kadın cesedi buldular. Kadının vücudunu yıkamış pıhtılaşmış kan lekelerinden başının kesilmesinden çok fazla zaman geçmediğini gösteriyordu.

Bu vücut, Gary'nin buzdolabında başı bulunan kadına ait olmalıydı.

Sonunda Damgacı'nın mezbahasını bulmuşlardı. Kaçırıldığı fahişelere burada işkence edip öldürüyordu.

Peki ama Damgacı kimdi?

Michael, Gary, Christopher?

John önce olay yeri ekiplerini çağırmak istedi. Ama onlar evde araştırma yaparken Damgacı buraya geri dönerse onları görüp kaçabilirdi.

Belki de Damgacı'yı beklemeleri gerekiyordu!

VIII

Mike ve Michael sığınaktan çıktılar. Kurtulmuşlardı. Buna inanamıyorlardı. Tepeden ok gibi inen güneş ışıkları karşısında gözlerini kısarak çevrelerine bakındılar. Patlamanın uğultusu hâlâ kulaklarının içinde yankılanıyordu.

İlerde iki katlı, eski tip bir villa vardı. Şu anda, üstü küflü tel örgüyle kuşatılmış 2 m boyunda duvarlarla çevrili, yaklaşık altı dönümlük, askeri bölge gibi korunaklı bir arazinin ortasında duruyordu. Etraflarını kuşatan duvarların dışında ise dört yanları ağaçlık tepelerle çevrili ormanlık bir arazi vardı.

Michael, "Hangi cehennemdeyiz biz?" diye söylendi.

Mike'ın gözleri villadaydı. Villanın girişinde, yüzleri birbirine dönük, ellerinde çiçek demeti tutan iki tane heykel duruyordu. Mike, bir an bu heykelleri nerede gördüğünü hatırlayamadı. Villanın önündeki 3 m boyundaki bu heykeller Meryem Ana heykelleriydi.

Mike elindeki tabancasına baktı. Namlunun ağzına son mermiyi de sürdü ve Michael'a buyurgan bir tonla seslendi. "Yürü benimle, şu villaya bir göz atalım!"

Eskimiş, cilası yüzülüp kararmış çentikli ahşap kapıyı bir tekme indirerek açtı Michael. Mike hâlâ ona güvenmediği için arkasında, iki eliyle kabzasına sarıldığı silahını Michael'ın ense köküne doğru tutuyordu.

Girişte üçlü bir kanepa takım, iri kanal düğmeleri olan eski ve büyük ekran bir televizyon ve arka tarafta altı kişilik

bir yemek masası olan mutfakla birleşik geniş bir salon vardı. Pencerelerin önündeki sararıp solmuş ve güveler tarafından kemirilip delinmiş perdeler uzun zamandır evle ilgilenilmediğini gösteriyordu.

Mike, Michael'a başıyla işaret edip sessizce yürümesini söyledi. Mutfağın önünden geçtiler ve ahşap basamaklardan ağır ağır üst kata çıktılar.

Üst katta üç oda vardı. İlk iki oda eşya olarak yalnızca birer yatak ve gardıropla donatılmıştı. Ama üçüncü oda, bir yatak odası değildi. Elektronik cihazlarla dolu kontrol odasıydı. Ve o odanın diğer ucundaki masada birisi oturuyordu!

Üstelik bu adam Mike'ın çok iyi tanıdığı ama uzun zamandır görmediği birisiydi.

Belki de hayatta görmek isteyeceği en son adamdı.

IX

John ve Hurt tekrar evin salonuna döndüler. Hâlâ karanlık bodrum katında gördükleri iğrenç işkence ve ölüm imgesinin vicdanlarında açtığı yarayla boğuşuyorlardı. John, damarlarında korkunç bir öfkenin kabardığını hissediyordu. O aşağılık Damgacı'yı bulduğunda suratını yumruklarıyla dümdüz edebilirdi. Yatışmak için viskiye ihtiyacı vardı.

İçerde, üçlü bir kanepelik takım, iri kanal düğmeleri olan eski ve büyük ekran bir televizyon, televizyonun altındaki rafta ise bir videokaset oynatıcı vardı. "Bu video oynatıcılar hâlâ piyasada mı?" diye sordu Hurt.

John bir cevap vermedi. Gözlüklerini takmış, dikkatli bakışlarla etrafı inceliyordu. Salonun bir ucu, altı kişilik bir yemek masası olan mutfakla birleşiyordu. Pencerelelerin önündeki sararık solmuş ve güveler tarafından kemirilip delinmiş perdeler uzun zamandır evle ilgilenilmediğini gösteriyordu.

Yan duvarda bir kitaplık vardı. John eldivenlerini giydi ve raflardaki kitapları incelemeye başladı.

Kitapların çoğu seri katillerle ilgili denemeler ya da polisiye kitaplardı.

"Herifcioğlu kendini bunlarla besliyormuş," diye söyledi John. "Polisiye kitaplar gerçekten de seri katillere ilham veriyor mu acaba?"

Hurt televizyon rafındaki video oynatıcının önüne gitti. Eğilip parmağıyla kaset kapağını yokladı. "Hey bunun içinde bir kaset var."

John eline aldığı Mançurya Kobayları isimli bir kitabı incelerken dalgınca kitaptan başını kaldırıp Hurt'a döndü. "Oynatsana," dedi.

Hurt kabloları kontrol etti. Sonra televizyonu açtı. Karıncalı ekran görününce televizyonun önündeki düğmelere basarak video kanalını buldu.

Sonra video oynatıcının düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra televizyonun ekranı karardı ve hemen ardından ekranın ortasında fildişi rengine bembeyaz teni olan bir adamın yüzü belirdi.

Sonunda Damgacı'yla tanışma şansını yakalamışlardı!

X

Mike'ın adeta kanı donmuştu. Şaşırmış, ihanete uğramış, dehşete düşmüş gözlerle karşısındaki masada oturan adama bakakaldı.

"Sen! Senin ne işin var burada?"

"Seni tekrar gördüğüme sevindim Mike. Uzun zaman oldu."

"Burada... Burada ne yapıyorsun?"

Mike'ın gözleri buğulandı. Gördüğü kişinin gerçekten de o olduğuna inanmak istemiyordu.

Karşısındaki masada oturan adam, Mike'ın on beş yıldır görmediği üvey babası Jack Northam'dan başkası değildi.

Biraz yaşlanmıştı, altmışını çoktan geçmiş olmalıydı; kafasının üzerindeki saçlar da dâhil vücudundaki tüm kıllar ya dökülmüştü ya da Jack kendisi kesmişti. Buna rağmen hâlâ Mike'ın hatıralarındaki gibi bir adamdı ve oldukça sağlıklı görünüyordu.

Mike'ın yüzü acıyla gerildi, sinirden ve yüzünü örten hassas bir hayal kırıklığı örtüsünün ardına gizlediği gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Şaka gibiydi her şey. Kelimeler boğazında düğümlenmişti. "Bu... Bu nasıl olur? Tüm bunları gerçekten de sen yapmış olamazsın değil mi?"

Jack Northam'ın bakışları durgundu. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum," diye başladı. "En iyisi en başından anlatmak. Her şey 1968 yılında başladı Mike. Amerika'da başlarını Profesör Elmore Ellington'un çektiği, CIA için çalı-

şan bir grup bilim adamı, zihin kontrol projesi adı verdikleri çok gizli bir proje yürütüyorlardı. Ellington CIA'den bir grup çocuk bulmasını istemişti. Kimsesiz çocuklar. Çünkü deneylerde birçoğu halen deneme aşamasında olan ve çoğunlukla kobay şempanzeler üzerinde denenen kimyasal ilaçlar kullanılacaktı. Bu çocuklara uç denek deniyordu. Yani sonları ölümle bitebilecek deneklerdi. Asıl amaç, çocukların zihinlerini yıkayarak ilerde onlardan birer katil yaratılıp yaratılamayacağıydı. CIA deney üssü olarak burayı seçmişti, yani Brezilya'yı. Çünkü açlıkla pençelesen Rio'nun arka sokaklarında istemeyecekleri kadar çok çocuk vardı. Tahmin etmişsindir sanırım. Sen o kobay çocuklardan birisiydin.

Bir gün diğer çocuklarla birlikte kaldığın odandan kaçmayı başardın. Tuvalete giren bir ajanın dışarıda bıraktığı tabancasını aldın ve önüne çıkan herkesi öldürdün. Doktorları ve asistanları! Seni ben durdurdum. O zamanlar Ellington'un asistanıydım. Sen, zihin ilaçlarının mucidi Olexa'yı ve diğer iki doktoru öldürdükten sonra Ellington'un alnuna silahı dayamıştın. Ben yemekhanede gizleniyordum. Kapının aralığından seni gördüm. Arkandan senin üzerine atlayıp Ellington'un da kendimin de hayatını kurtardım. Üç doktoru öldürmüştün. Projeye ara verildi. Yurda döndük. Sen ve diğer çocuklar farklı yurtlara verildi. CIA, her şeyin yasal olmasına çok dikkat ediyordu. Seni bir yıl boyunca yurttan sakladılar. Ve sonra CIA için çalışan evli bir bilim adamının himayesine alınmanı istediler. O kişi de bendim. Ben ve o zaman yeni evlendiğim Jennifer, seni evlat edindik. Amaç normal bir ailede yetişen deneklerin, kontrollü birer katile dönüştürülüp dönüştürülemeyeceğini test etmekte."

Jack burada susup Mike'ın gözlerine acıyarak baktı. Mike'sa karışık duygular içindeydi. Öfke, ihanet, aptal yerine koyulma ve tiksinti. Babasını yıllardır görmüyordu. Kız

kardeşi Samantha'yı taciz eden, annesini başka bir kadın için terk edip giden adam yıllar sonra karşısına geçip ona akıl almaz bir hikâye anlatıyordu. Mike hınçtan, şaşkınlıktan ve iğrenmeden, sonunda alaycı bir tepkiyle gülümse-di.

Jack'in yüzünde de buruk bir gülümseme belirdi. "İnanmadığını biliyorum ama sana ispatlayacağım. Sonunda anlayacaksın. Sabırlı ol, daha anlatacaklarım bitmedi. Sen akranlarından her konuda çok üstündün. Her şeyi çabuk kavırıyordun. Kolay öğreniyordun. Üstün zekâlı olduğun şüphesizdi. Olexa'nın verdiği ilaçlar zekânı inanılmaz bir ileri seviyeye taşımıştı. Daha dört yaşındayken on dört yaşındaki çocukların zorlanarak yaptığı matematik sorularını eksiksiz çözüyordun. Ama Olexa'nın bulduğu ilaçların yanında, sana başka ilaçlar da veriyorduk. Doktor Olexa, oradaki deneylerin asıl amacını bilmiyordu. Asıl amaç, o çocuklardan üstün birer katil yaratmaktı. Senin belki içinde, genlerinde vardı bu ya da laboratuvarlarda sana verilen ilaçlar yüzünden böyle olmuşsun. Ama sadece ilaçlar yüzünden bir katile dönüştüysen diğer çocukların da birer katil olması gerekirdi. Ama olmamışlardı. Sen farklıydın. Bu yüzden bilinçli ellerde bir ölüm makinesine dönüştürülebileceğini umuyorduk. Okula başladın. Çok problemliydin. Bir dersten istediğinde en yüksek notu alıyordun. Bazen de en düşük notu. Arkadaşlarınla problemlerin vardı. Kimseyle anlaşı-mıyordun. Herkes tarafından dışlanmıştın. Bu yüzden de kendine hayali arkadaşlar edinmeye başlamıştın. Daha dokuz yaşındayken iki tane hayali arkadaşın vardı." Susup Mike'ın gözlerine baktı. "Seni bu yüzden psikoloğa götürmek zorunda kalmıştık."

Mike sonunda dayanamayıp patlamıştı. Öfkeli, güven-siz bir sesle, "Haydi anlattıklarına inandım diyelim. Peki, annem biliyor muydu? Benim bir denek olarak kullanıldığımı! Senin bir CIA ajanı olduğunu?" Mike bunları söylerken

yüzünü iğrenç bir tiksintiyle buruşturmuştu. Jack'e inanmıyordu.

"Hayır. Tabi ki bilmiyordu. Ben bir ajan değilim ayrıca, bir zamanlar, çok eskiden CIA için çalışan bir bilim adamıydım. Sır saklamayı iyi bilirim. Neyse, sana arada sırada annenden ve ablandan gizli bazı ilaçlar veriyordum. Annen beni bir ilaç firmasında çalıştığımı sanıyordu. Kısmen doğruydı. O firma Ellington'un baş doktor olduğu bir firmaydı ve firma CIA için çalışıyordu. Sonra 1977'de CIA, Mançurya Kobayları Projesi'ne son verince artık devlet tarafından Ellington'a ödenek ayrılmadığı için seni gözden çıkardılar. O günden sonra sana ilaç vermedim. CIA'deki görevimden ayrıldım. Bağımsız laboratuvarlar için çalışmaya başladım. Seni kendi haline bıraktım. Ama ilaçların etkisi zamanla etkisini göstermeye başladı."

Jack susmuş, oğluna söylediklerini sindirmesi için zaman vermişti. Mike'ınsa gözleri öfkeyle parlıyor, topuklarından omurililiğine kadar soğuk bir dalgayla ürperiyordu. "Hiçbirine inanmıyorum," diye bağırdı.

Babası da sesini yükselterek karşılık verdi. "Dinle o zaman! Liza'yı gerçekte kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Bu davadan aklandın. Ama Jennifer'ı kimin öldürdüğünü biliyorum!"

"Öldürmek mi? Annem intihar etti!" Jack suçlayıcı ve kederli bakışlarını manalı bir ifadeyle Mike'ın gözlerinin derinliklerine dikti. "Ne var?" diye sesini yükseltti Mike. "Neden bakıyorsun öyle?"

Jack'in sesi acımasızdı. Gözleri avına pusu kurmuş bir kurt kadar keskinleşti. "Annen intihar etmedi Mike. Onu da sen öldürdün ve intihar süsü verdin."

"Yalan!" diye bağırdı Mike. Ayaklarının altındaki zemin adeta kayıyor, şakağındaki damarlar patlayacakmış gibi atıyordu. Babasının üzerine atlayıp onun suratını darmada-

ğın etmemek için kendini zor tutuyordu. “Yalan söylüyorsun adi herif! Bunu neden yapıyorsun?”

“Yalan söylemiyorum Mike. Yaptıklarının farkında değilsin. İçindeki o katil bazen uyanıyor. Bazense uzun yıllar sükûnet dönemine giriyor. Vicdanın bazen onunla kavgaya tutuşuyor. Bir yanın teslim olmak ve artık düzgün bir adam olmak istiyor. Diğer yarınsa yaptıklarından hiç pişmanlık çekmiyor. Vicdanın zaman zaman içindeki o ikinci adamla, yani o katille hesaplaşıyor.”

Mike’ın elleri titremeye başlamıştı. Avucu o kadar terlemişti ki elindeki silah neredeyse kayıp düşecekti. Üvey babasının gözlerinin içine onu öldürecekmiş gibi bakarak, “Bunu neden yapıyorsun?” diye soruyordu içinden. “Bunu bana neden yapıyorsun piç herif?”

“Hâlâ anlamadın mı Mike?”

Jack karanlık ve soğuk gözlerini Mike’ın gözlerine dikti. “Philadelphia Damgacısı sensin. O kadınları da sen öldürdün. Çünkü hayatının büyük bir dönemini iktidarsız olarak geçirdin. İyi düşün. Geçmişine iyi bak. Ne lisedeyken ne de polis akademisindeyken hiç kız arkadaşın olmadı. İlk cinsel deneyimini de, benim karımla, yani üvey annenle yaşadın. Belki de benden Samantha’nın intikamını almak için Jennifer seni kullandı. Bilmiyorum, ama sizi yakaladım. Gördüm sizi. Bu yüzden terk ettim onu. Hatta terk ederken de onu aşağılamak için hayatımda başka bir kadın olduğu yalanını uydurdum. Bu yüzden hep nefret ettim senden. Sen, benim Samantha’yla beraber olmamı Jennifer’a anlattığında ki bu bir hataydı, bunun için her zaman pişmanlık duydum, Jennifer beni terk etmişti. Aylarca bana geri dönmesi için yalvarmıştım. Ve bana geri döndükten sonra seninle yattı. Seni kullandı. Onun da psikolojik sorunları vardı. Annenin o süre içinde akıl hastanesinde yattığını biliyor muydun? Ağır depresyon ilaçları kullandığını?”

Mike'ın kafası karışmıştı. Annesinin psikolojik sorunları olduğunu ve ilaçlar aldığını hatırlıyordu. Bir ara, Mike'la beraber olduktan sonra, birkaç ay boyunca annesinden hiçbir haber alamamıştı. Annesi haftalar sonra ona telefon edip kafasını toplamak için şehir dışında tatilde olduğunu söylemişti ona. Yalan mı söylemişti? Sorgulayıcı bakışlarını babasına dikti.

“Sana hem kızgınım hem de acıyorum,” dedi Jack, Mike'ın kafasının karıştığını görünce. “İçindeki katil sana çok kötü şeyler yaptırdı. Ama artık vicdanın buna isyan ediyor!”

Mike kontrolü kaçırmak istemiyordu. Güçlkle yutkunup silahının kabzasını parmaklarının boğumları beyazlaşınca kadar sıktı. “İçimde katil falan yok, hepsini uyduruyorsun!”

“Öyle mi, öldürülen kurbanların üzerine dağlanmış yazıları düşün. O yazılar, senin vicdanının sesiydi. “Jennifer, Liza, Mesquita...” 118 ise 1968 yılında sana burada denek olarak verilen numaraydı. Daha sonradan olayları anımsamaları için deneklere birer rakam veriyorduk. İçindeki katil o kurbanları öldürdükten sonra vicdanıyla hesaplaşmak için sevdiğin ve öldürdüğün kadınların isimlerini o kadınların vücutlarına yazmanı sağlıyordu. Sen bir katilsin Mike! Çift kişilikli bir katilsin hem de... Seni biz yarattık. CIA yarattı. Sen 6 Ekim 1968'de Mesquita'da yaratıldın!”

“Yalan!” diye bağırdı Mike. Kalbi güm güm atıyordu. Kontrolünü her an kaybedebilirdi. Yüzü terden pul pul olmuştu. Öldürülen kurbanların parçalanmış yüzleri gözlerinin önüne geldi. Ağlamaklı bir sesle, “Ben katil falan değilim!” diye inledi.

“Öylesin. Kişiliğin ruhunu ikiye böldü. Katil ve polis. Kişiliğin bir tarafı cinayetler işlerken diğer tarafı da onu yakalamaya çalışıyordu. Bu yüzden öldürdüğün kurbanların üzerine ruhunun karanlık kişiliğini takip edebileceğin izler

bırakıyordun. Ruhunun karanlıkla aydınlığı arasında sıkışıp kalmış vicdanın, kalbinin aydınlık tarafına yardım etmeye çalışıyordu. Günlerdir peşinde olduğun katil, Damgacı, sensin Mike. Hatırlamıyor musun? Beni telefonla aradın. Bundan üç gün önce. Artık durmak istediğini söyledin. Eğer seni kimse durduramazsa onlarca kadını daha öldüreceğini söyledin bana. Kristen'i öldürdükten sonra Brezilya'ya, Rio de Janeiro'ya, tüm her şeyin başladığı yere geleceğini söyledin. Neden bahsettiğini hemen anladım. 1968 yılında burada yaşananları hatırladığını anladım ve hemen peşinden buraya geldim. İçindeki katili durdurmaya geldim Mike. O olanları hatırlıyor. Her şeyin burada başladığını biliyor. Mike, sana yardım etmem gerek."

Mike'ın kafası allak bullak olmuştu. Bakışlarını yere eğdi. Alnından boncuk boncuk terler dökülüyordu. Jack ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşıp yavaş adımlarla Mike'a doğru yürüdü. Sesi çok yumuşaktı. Tıpkı şefkatli bir baba gibi. Bembeyaz bir mermere benzeyen elini uzattı. "Güven bana oğlum. Tedavi olman gerek. Bunu sana ben yaptım. Senin kişiliğini bozan o ilaçlar, tıpkı Michael gibi kafanın içinde yaşayan o hayali arkadaşları yaratmana CIA'in verdiği o ilaçlar neden oldu. Bundan kurtulabilirsin. Güven bana! Ver o silahı..."

XI

Hurt hemen televizyonun yanındaki kanepeye oturmuştu. John ise elinde hâlâ Mançurya Kobayları isimli kitabı açmış televizyonun karşısında ekrana bakıyordu.

Ekranda kel kafalı bir adam belirdi. Duruşu soğukkanlı ve ciddiye.

“Ben Jack Northam’ım. Ben bir kanser hastasıydım. Öleceğimi biliyordum. Bir gün gazetede kanser hastaları üzerinde denenecek yeni bir ilaç için gönüllü denekler arandığını duydum. Philadelphia’ya geldim. Bir laboratuvarda ilaçları kullanmaya başladım. Kanserden mucizevî bir şekilde hızla kurtuldum ama psikolojim bozuldu. Aynı dönemde başka bir ilaç da kullanıyordum. Eforxes ismindeki depresyon ilacı. Sonra bir gün bana bir şey oldu. Birden başka bir insana dönüştüm.

İçimde vahşi bir hayvan uyanmıştı. “Bana öldürmelisin. Öldürmek insanın en doğal hakkıdır!” diyordu. Cinayetler işlemeye başladım. Bundan dört sene önce. New Jersey’de üç tane fahişeyi öldürüp ormanlık alana attım. Polis cesetlerini daha geçen ay buldu. Kaçak göçmen oldukları için kimse kaybolduklarını bile anlamamıştı. Yaptıklarımın pişman-
dım. Ama zevk de alıyordum. Kendime engel olamıyordum. Susayınca tıpkı su aramak gibi, ben de kan arıyordum. Terlediğinizde, çok fazla yorulduğunuzda bir duş almak size iyi gelir ya, ben de ellerimi kana bulayınca kendimi huzurlu hissediyordum. Tıpkı orgazm olmak gibi bir tat alıyordum

bundan. Ama vicdanım rahat değildi. Kişiliğim vicdanımı da ikiye bölmüştü. Beni bu hale sokan o kanser ilaçları ve depresyon ilaçlarıydı. Eminim. Pennsylvania Biyomedikal Firması'nın ürettiği o ilaçlardı. Bu yüzden onlardan intikam almam gerekti. Dört yıl önce Biyomedikal Firması'nın ikinci ortağı Profesör McFerran'ı öldürdüm ve olaya intihar süsü verdim. Sonra Christopher'ı buldum. McFerran'ı benim öldürdüğümü biliyordu. Korkuyordu. Eğer yakalanırsam başına ilaç firmasının yaptığı tüm pislikleri anlatacağımı söyleyerek ona şantaj yaptım. Ona bu çiftliği aldurdum. Sonra öldürüp arkadaki ormana gömdüm. Ardından ruhum misyonunu tamamlamış gibi büyük bir huzura kavuştu. Polis asla izimi bulamadı. Üç yıldır cinayet işlemiyordum. Ta ki geçen ay West Chester yakınlarında bir fahişeyle tanışıncaya kadar. Kadın beni aşağıladı. Çünkü aldığım o ilaçlar, o depresyon ilaçları veya kanser ilaçları yüzünden erkekliğimi kaybetmiştim. Arada sırada içimdeki arzuları dinleyip fahişelerle denemeye çalışıyordum. Ama başaramıyordum. O fahişe bana gülünce onu öldürdüm. Sonra o kuyunun içine attım. Ve birden içimdeki vahşet tekrar patladı. Ve ardı ardına fahişeleri kaçırıp öldürmeye başladım. Fahişelerden birinin telefonunu Gary Lockwood'un yatak odasına sakladım. Geçen haftalarda evinde verdiği bir partiye gitmiştim. Onu Michael aracılığıyla biliyordum. Michael'ı ise Philadelphia Akıl Hastanesi'nden tanıyorum. Bir dönem orada tedavi olmuşum. Telefonu onun yatak odasındaki dolaba sakladım. Sonra da kanlı harflerle sanki Michael yazmış gibi bir not yazıp evine gönderdim. Böylece polis Gary'den veya Michael'dan şüphelenecekti. Gary'nin evindeki buzdolabına kesik başı da ben koydum.

Ama dediğim gibi vicdanım zaman zaman benimle savaşıyordu. Beni böylesine bir hayvana dönüştüren o ilaçları üretenlerden intikam almalıydım. Kızını öldürdükten sonra

Profesör Ellington'u da öldürdüm. Amacım kızını öldürmek değildi önce. Babasına işkence çektirmek ve suçu Gary'nin üzerine atmaktı. Ama bir sinir anında kızı da öldürdüm. Doktor Geldof'un evinde bulduğunuz kollar onun kızının kolları. Öldürmeden önce onu aşağıdaki küvette parçalara ayırdım. Kristen Greer'i de ben öldürdüm. O fahişe kocasının ne yaptığını biliyordu. Hastalar üzerinde o ilaçların denendiğini biliyordu. Çünkü Pennsylvania Biyomedikal İlaç Firması'nın kazandığı kanlı paraları bankasında topluyordu. Christopher Rogers'ın eski karısıydı. Rogers'ın ve şirketinin benim gibi deneklerin hayatını karartarak kazandığı paralarla zengin olmuşlardı. En son Akıl Hastanesi'nin müdürü Geldof Wieland'ı da öldürecektim. Çünkü hastanesindeki hastaların üzerinde, habersizce Pennsylvania İlaç Firması'nın ürettiği ilaçların denenmesine izin veriyordu. Mike'la hesaplaşmanız bittiğinde onun hesabını görmek için geri geleceğim."

Jack burada susup yapmacık bir kahkaha attı.

"Mike dedim de, bir ara onu Damgacı sanıp nasıl da peşinden koşmuştunuz?" Tekrar güldü. "Kafanızı karıştırmak için, öldürdüğüm fahişelerden birinin, şimdi hangisi olduğunu hatırlamıyorum, tırnakları arasına üvey oğlum Mike'ın saçlarını koymuştum. Çünkü o karımla yatmıştı. Bir gün eski karımın evine gitmiştim. Eşyaları arasında, günlüğünün içinde, Mike'la ilgili bir bölüm vardı. O zaman öğrenmiştim bunu. Sayfanın altına, karım Mike'ın bir tutam saçını bantlamıştı. Günlüğü yanıma almıştım o gün. Karımın ihanetinin bir belgesi olarak. Belki de ruhumun karanlık yönü yıllar sonra yapacağım vahşetin suçunu Mike'a atabilmem için beni daha o gün programlamıştı. Bu kaseti izliyorsanız işler ters gitmiş demektir. Hâlâ benden çok uzaktasınız demektir. Ve Mike bana inanmamış demektir!"

XII

Mike, üvey babasının, “Güven bana, ver o silahı,” demesinin ardından bir an irkildi. Adeta kendini demirleri yüksek ateşte kızdırılmış bir kafese kapatılmış gibi hissetti.

Birden elindeki tabancayı babasının yüzüne doğrulttu. Gözlerindeki ifadede kapkaranlık bir boşluk vardı. Kimseye inanmayan, yıldızsız bir gece kadar karanlık bir bakış asılıydı. Çünkü Jack’in son söylediği sözlerin birisi onu ürpertmişti.

Mike, avına ölümcül darbeyi atacak bir kaplan gibi babasının gözlerinin içine bakıyordu ve onun ne düşündüğünü hissetmeye çalışıyordu. Fakat karşısındaki adamın mavi gözlerinde cesur adamlara özgü ateşli bir saldırganlığın kıvılcımları saçılıyordu. Ne yapmak istediği bu kararsız kıvılcımların ardında sönüp yok oluyordu. Buruşuk ve gergin yüz çizgileri yıkıma uğramış bir adamın direnişe geçmiş güçsüz inatçılığıyla, geçen her saniyede bir uçurum gibi daha da derinleşiyordu.

Mike hayatında daha önce kimsenin karşısına geçip ateş etmemiştir. Üstelik karşısındaki adam onun üvey babasıydı. Ölümün soğuk rüzgârı yüzünü dağlıyor, o karanlık, öldürme duygusu çelikten yumruklarla delercesine göğsünü yumrukluyordu.

Geçen o her saniye adeta bir yıl eksiltiyordu ömründen. Mike’in tuttuğu silahın namlusu titriyordu. Aklına soracak bir soru gelmiyordu. Kelimeler dilinin ucunda eriyip yok

oluyordu. Tüm bu olanlar bir kâbus gibiydi. Terleyen ellerinden yavaş yavaş silahın kabzası kaymaya başladı. Alnından ve boynundan akan terler gömleğinin yakasını sıırılsıklam yaptı, yüzüne terden ışıltılı bir perde yapıştı.

Jack durdu. Havadaki eli titredi. Mike'ın gözlerine baktı. "Mike," dedi yumuşak bir ifadeyle.

Mike nefesini tuttu. Adeta nehre düşüp akıntıya kendini bırakan biri gibi, kaderine karşı çıkamayacağını anlamış gibi, sanki hayatı boyunca hep bu andan kaçmış da sonunda korkusu gırtlığına pençesini geçirmiş gibi, bir mucize olmasını beklercesine gözlerini bir anlığına kapadı... Sanki gözlerini geri açtığında her şeyin bir düş olacağını görecekmış gibi.

Jack tekrar konuştu. Ama sesi bu sefer uzaklardan geliyordu.

"Ben senin..."

Tam bu sırada silah patladı.

9 mm çapında sivri bir kurşun etrafa kan ve doku damlaları fışkırtarak Jack Northam'ın alnını delerek arkasındaki duvara saplandı. Jack'ın başı kurşunun girdiği tarafa doğru bir güvercinin boynu gibi büküldü, bir salise kadar vücudu sabit kaldı, ama sonunda ölüme yenik düştü ve iflas eden sinir sistemi onu bir çam ağacı gibi dimdik yüzüstü yere serdi.

Mike, ölüm anında Jack'ın hâlâ açık olan gözlerine şok içinde bakakalmıştı. Kurşun, beynini delip geçtiği anda dahi Jack sanki her şeyi görüyormuş gibi canlı gözlerle onun gözlerinin içine bakıyordu.

"Bu Kristen içindi," dedi Mike, derin bir nefes vererek. "Ve diğer kadınlar için!"

Bir ara Jack gerçekten de tüm anlattıklarına onu inandırıyordu. Ama son anda bir hata yapmıştı. Ona Michael'dan bahsetmemiş olmasına rağmen Jack, "Zihnün Michael gibi hayali arkadaşlar yarattı," demişti.

Eğer Michael, Mike'ın hastalıklı zihninin yarattığı bir kişiye babası nasıl bunu bilebilirdi ki?

Tam bu sıra Michael'ın ortadan kaybolduğunu fark etti. Belki de yukarı kata, bu odaya girdikleri andan itibaren Michael yoktu.

Birden arkasındaki kapı bir tekme darbesiyle açıldı ve içeriye acımasız bir ifadeyle Michael girdi.

Üstelik de elinde kocaman bir tabanca vardı.

Mike'sa silahındaki tek ve son kurşunu babasının alınına sıkmıştı.

XIII

Michael elindeki altı patları Mike'ın yüzüne doğrulttu.

"Mike geriye doğru bir adım attı.

"Ne yapıyorsun?"

Michael'ın gözlerindeki ifadeyi daha önce hiç görmemişti. Adeta sığınaktaki o alaycı, umursamaz ve korkak Michael gitmiş, yerine bambaşka bir insan gelmişti. Kin yüklü, intikam yüklü, acımasız ve kararlı bir adam vardı şimdi karşısında.

"Seni pislik katil!"

"Ben katil falan değilim," dedi Mike. Yüreği ağzına gelmişti. Michael'ın yüzüne doğru tuttuğu silah efsanevi 44'lük Magnum'du. Ve namlusunun iri ağzı, kendi ağzının bir karış uzağındaydı. Eğer Michael tetiği çekerse, bu mesafeden Mike'ın suratını ikiye ayırabilirdi.

"Ben katil değilim!" diye tekrarladı korkuyla.

"Annemi öldürdün sen! 6 Ekim 1968'de."

"Kim anlattı bu saçmalığı sana? Babam mı? Jack Northam mı?"

Michael gözlerini kurt gibi kısarak bir adım daha yaklaştı. Mike "Yapma!" diye bağırmak için ağzını açtığı anda daha kelimesinin sonunu getiremeden Michael uzun namlulu Magnum'unu Mike'ın ağzının içine soktu. Mike dişleriyle namluyu ısırды. Dili istemsizce namlunun ağzını kapadı. Soğuk metalin tadını hissetti. Ölecekti. Korkudan gırtlak yumruğu inip çıktı. Gözlerini kapadı.

Biliyordu. Artık her şeyin sonu gelmişti.

Tam bu sırada kapının arkasından bir gürültü koptu. Birisi kapıyı tekmeyle kırıp içeri dalmıştı.

Mike, gözlerini açtığı anda kapının ağzında beyaz önlüklü bir adam gördü. Gözleri bir an bu adamı tam seçemedi ama yüzünde ona tanıdık gelen bir şey vardı. "Dur Mike! Sakın tetiği çekme!" diye bağırdı kapıdaki adam.

Mike o an bir şeyi daha fark etti. Michael yok olmuştu.

Ve o silah, 44'lük Magnum şimdi kendi elindeydi. Üstelik de namlusunu kendi ağzının içine sokmuştu.

XIV

Mike bir an ürperdi. Başı döndü. Sanki yıllardır içinde tuttuğu, hapis ettiği, onu boğan karanlık ve anlaşılmaz bir duyguyu dışına kusmuş gibi kasılıp titredi.

Silahın namlusunu şaşkınca ağzından çıkardı ve kapının ağzındaki adama çevirdi. "Dur yaklaşma!" diye haykırdı. "Michael nereye gitti?"

"Kim?"

"Michael, ya da Miguel?"

"O da kim?"

"Lanet olsun! Nereye gitti o?"

"Bu odaya sen yalnız başına girdin Mike!"

"Saçmalama?" diye bağırdı. O an kiminle konuştuğunu fark etti. Gözleri kocaman açıldı. "Lanet olsun!" diye bir küfür savurdu. "Sen, sen Herbert Condon'sun!" diye bağırdı kapının ağzındaki beyaz önlüklü adama. İyice ağırlaşan silahının kabzasını iki eliyle kavradı. Bu arada tabancanın Magnum olmadığını da fark etmişti. Elindeki silah Glock'a dönüşmüştü. "Sen Philadelphia Akıl Hastanesi'nin 118 no'lu odasında yatan o ruh hastası!"

"Mike," diye seslendi karşısındaki adam. "Evet, ben Herbert Condon'um. Ama ben hasta değilim, senin doktorunum."

"Ne?"

"Mike, burası New York Akıl Sağlığı Patoloji Kliniği ve 118 no'lu odada kalan hasta, sensin!"

XV

“Sen ne saçmalıyorsun?” diye bağırdı Mike.

“Mike dinle beni sakın ol, her şeyi anlatacağım sana.”

“Bu saçmalıkları babam mı inandırdı sana?”

“Baban mı?”

“Evet, şu yerdeki adam.”

Herbert yerdeki adama baktı acıyla. “Mike, o adam bu hastanenin güvenlik görevlisi.”

Mike yerdeki adama baktı. Yüzüstü yatan babasının başının saçsız arkasını görebiliyordu.

“Mike etrafına bak, burası New York Akıl Sağlığı Hastanesi’nin güvenlik odası,” dedi Herbert.

“Yaklaşma, bir adım daha atarsan seni vururum!”

“Mike, dinle beni lütfen. Geçen yıl Philadelphia’da, başının Damgacı lakabını taktığı bir seri katil çıktı ortaya. Bu adam bir sürü göçmen fahişeyi öldürdü. Kurbanları içinde Pennsylvania Biyomedikal İlaç Firması’nın ortakları da vardı. Katil uzun zamandır ‘Eforxes’ isminde bir antidepresan ilacı kullandığını ve cinayetleri işlemesine neden olan şeyin bu ilaç olduğunu iddia etti. Daha kötüsü, katilin kurbanları arasında Samantha isminde bir hayat kadını daha vardı. Mike, Samantha senin kız kardeşindi. Günlerce, haftalarca gazeteler ve televizyon programları bu cinayetlerden bahsetti.”

“Lanet olsun, bırak artık bu palavraları neden yapıyorsunuz bunu bana?”

“Mike doğru söylüyorum. Bu cinayetleri işleyen kişi, Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi’nin müdürü Doktor Geldof Wieland’tı!”

“Bırak palavrayı artık!”

“Tamam, Mike dinle beni, sana her şeyi ispat edeceğim. Sakin ol.”

Elini cebine doğru atınca Mike, “Kaldır elini!” diye bağırdı.

“Sakin ol! Sakin ol tamam mı? Telefonumu çıkartacağım, sana bir şey göstermeliyim.”

Cebinden yavaşça bir android çıkartıp ekranına birkaç kere bastı. Sonra Mike’a doğru çevirdi.

“Görüyor musun?”

Ekranda John Horner’ı gördü Mike. Haberin altında da “Philadelphia 2008 Haziran” yazıyordu.

“Olayı üç FBI ajanı çözdü. John Horner, Hurt Nelson ve profil uzmanı Dennis Harper. İpuçları onları dört yıldır kayıp olan Pennsylvania Biyomedikal İlaç Firması’nın eski sahibi Christopher Rogers’ın şehir dışındaki çiftlik evine götürmüştü. Kaçırılıp parçalara ayrılan kadınların cesetlerini o çiftlik evinin bodrum katında buldular. Katil onlara bir de kaset bırakmıştı. Yaptığı cinayetleri itiraf ediyordu. Kaseti, Philadelphia Akıl Hastalıkları Hastanesi’nin müdürü Doktor Geldof Wieland kaydetmişti. Doktor Wieland, anlattığına göre altı yıl önce karısından ayrılmış ve ağır bir bunalım geçirmiş. Kurtulmak için de antidepresan ilacı Eforxes kullanmaya başlamış. Bir iddiasına göre de kendisi, Pennsylvania Biyomedikal firmasının ürettiği pek çok psiko-terapik ilacı, hastanesindeki hastalar üzerinde denemelerine yıllarca yasa dışı olarak izin veriyormuş. Buna göz yumduğu için de firmadan yüklü miktarlarda para alıyormuş. Fahişeleri öldürmeye başlamadan bir ay önce Eforxes’in dozajını iki katına çıkartmış. Sonra da ardı ardına cinayetler işlemeye

başlamış. Polis, West Chester'daki kuyuyu bulmasaydı, öldürdüğü bütün kadınları aynı kuyuya atacağını söylemiş. Polis kuyuyu bulunca çıldırmış. "Annemin rahmine ellerini sokmuşlar gibi hissettim," demiş. Bu ilaç hakkında ikinci suçlamaydı. 2001 yılında da aynı ilacı kullanan Andrea Yates isimli bir kadın beş çocuğunu küvette boğarak öldürmüştü."

"O ilaçtan ben de kullanıyordum," dedi Mike titrek bir sesle. Kafası karışmış gibiydi. Ellerin ve ayaklarının bir yaprak gibi titrediğini hissediyordu. Üstü başı buz gibi ter içinde kalmıştı.

Doktor ona tuhaf bir bakış attı. "Mike, sen o ilacı hiçbir zaman kullanmadın," dedi. "Seni 1996 yılında, üç kadını ardı ardına vahşice öldürme suçlamasıyla buraya getirdiler. En son öldürdüğün kurbanının adı Liza Paxton'du."

"Hayır!" diye bağırdı Mike. "Onu ben öldürmedim. Onu seviyordum."

"Mike, o senin sevgilin değildi. Öldürdüğün diğer kurbanla da bir ilişkin yoktu. İkisini de tesadüfen seçmiştin. Sadece ilk kurbanını tanıyordun."

Herbert Condon, Mike'a delici bir bakış atıp bir adım yaklaştı. Silahını ileri doğru tutmaktan kol kasları iplik gibi uzamış ve eli iyice ağırlaşmış olan Mike tabancasının namlusunu titreyerek Herbert'ın yüzüne doğrulttu.

"Mike," dedi Herbert Condon kararlı bir sesle. "İlk öldürdüğün kurban senin öz annendi."

Mike'ın bu sefer attığı çılglık odanın pencerelerini zangırdatmıştı. "HAYIR! Annemi öldürmedim ben! O, o..." Konuşmakta zorluk çekmeye başlamıştı. Dili damağı kurumuş, yanakları, alnından akan buzlu terlerle tuzlu, saydam bir tabakayla örtülmüştü. "Annem intihar etti!"

"Mike, bunu senin zihnin uyduruyor. Bu hastanede kaldığın on üç yıl boyunca pek çok karaktere büründün. Dokuz gündür de terapi seanslarında senden bir FBI ajanı

olduğunu dinliyorum. Hikâyene göre kız kardeşinin katili Philadelphia Damgacısı'nu yakalayan bir FBI ajanısın. Damgacı da senin öz babandı. Yere bak Mike. Yerde yatan adama bak!" Mike bakmamak için direnince Herbert bağırmak zorunda kaldı.

"BAK HADİ!"

Mike titreyerek yere baktı. Yerde üniformalı bir güvenlik görevlisi vardı ve suratının altındaki parkenin üzeri koyu renk bir kan göleti olmuştu.

"Hayır," dedi Mike titreyen bir sesle. "Oradaki adamı değiştirdiniz. Orada Jack Northam yatıyordu!"

"Mike, hakkındaki her şeyi biliyorum. Neden bu halde olduğunu! Sen Jack Northam'la Jennifer Northam'ın ikinci çocukları olarak 1964 yılında New York'ta doğdun. Sen dört yaşındayken ailecek Rio de Janerio'ya tatile gittiniz. Ama orada kötü bir şey oldu. Baban o gün rahatsızlandığı için otelde yatıyormuş. Annen de seni ve Samantha'yı plaja götürmüş. Sonra, annen plajda güneşlenirken Samantha'dan seni tuvalete götürmesini istemiş. Samantha seni tuvalete götürdüğünde iki adam, ablanla seni kaçırmaya çalışmış. Samantha adamların elinden kurtulmayı başarmış. Fakat adamlar seni götürmüş. Bu olaydan üç hafta sonra 6 Ekim 1968 yılında, Rio polisi bir ihbarı değerlendirip Mesquita'da bir villaya baskın düzenlemiş. Seni çocuk pornocuları kaçırmış Mike. Üç hafta boyunca kaçırdıkları başka çocuklarla birlikte sana ve diğerlerine tecavüz edip videoya almışlar."

"Hayır! Hayır! Olmadı böyle bir şey, yalan!"

Herbert'ın sesi acıma yüklüydü. "Doğru söylüyorum Mike. Seni perişan haldeki ailene geri vermişler. Birlikte Amerika'ya dönmüştünüz. Ama annen ve sen, olayı uzun süre üzerinizden atamamışsınız. Yıllarca psikolojik tedavi görmüştünüz. Bu olayın kişiliğinde açtığı yaralar hiç kapanmamış. Hayatın boyunca hiç kız arkadaşın olmamış. Hiç

düzenli bir işin olmamış. Geçici ve vasıfsız işlerde çalışmışsın. Okuldayken çok sorunlu bir çocukmuşsun. Yalnız, içine kapanık ve bunalımlı. Ailen ne yaptıysa seni sosyal hayata kazandıraramamış. Lise yıllarında esrar ve uyuşturucuya alışmışsın. Ruhunun kaynayan öfkesini ancak bu yolla bastırmayı başarmışsın yıllarca. Ama sonra otuz iki yaşındayken artık bölünen, parçalanın öfke içindeki kişiliğini kontrol edememeye başlamışsın. Erkekliğini ispat edemediğin için kadınlardan hep nefret etmişsin! Küçükken başına gelenler yüzünden bilinçaltın annen ve babandan intikam alma arzusuyla dolmuş! Önce anneni öldürdün. Sonra da diğer iki kadını! Mike, yardım etmek istiyorum sana. Sana yardım etmemize izin ver!”

Mike ağlamaya başlamıştı. Yüzünü kaplayan ter, artık gözlerinden hıçkırarak boşalan yaşların altında silinip gitmişti. “Hayır!” diye inledi tekrar. “Hayır!”

“Mike,” dedi Herbert teskin edici, sakın bir sesle. “Sen bir şizofreni hastasısın. Sana yardım etmemize izin ver.”

Mike’ın ayakta kalacak gücü kalmamıştı. Ölümçül bir yara almış gibi yere çöktü. Tam bu sırada kapının ağzında bir kadın belirdi. Tıpkı Herbert Condon gibi beyaz önlük giymiş, gözlerinde dar çerçeveli gözlük olan, saçlarını arkasında toplamış kırklı yaşlarında bir kadın. Mike o kadını hemen tanımıştı.

“Kristen,” diye inledi.

“Evet,” dedi Kristen. “Ben senin psikiyatristinim Mike!”

Mike gözyaşları arasında “Yardım edin bana!” diye inledi. “Bana yardım edin!”

XVI

Herbert Condon, elini doktor önlüğünün yan ceplerine sokmuş pencerenin önünden aşağıya bakıyordu. Dışarıda, New York Akıl Sağlığı ve Patoloji Kliniği'nin girişindeki iki Mer-yem Ana heykelinin önüne bir cenaze arabasıyla iki polis arabası park etmişti.

“Başımız derde girecek,” dedi Doktor Herbert Condon.

Doktor Kristen yanına geldi ve elini arkadaşça onun omzuna koydu. “Hiç kimse böyle olmasını istemezdi!”

“Şimdi sağlık dairesi bu olayda bir ihmalimiz var mı diye günlerce sorgulayacak bizi!”

“Talihsiz bir olay Herbert. O güvenlik görevlisi daha çok gençti.”

“Basının duymaması için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız!”

Elindeki tabancayı aldıktan sonra koluna sakinleştirici iğne yapıp bir sedyeye yatırdıkları Mike'ı iki hastabakıcı, ön bahçedeki ince yoldan diğer binadaki tehlikeli hastalar bölümüne götürüyorlardı.

Herbert sedyede yatan Mike'a baktı yukarıdan. “Oscar Wilde “Hayat, insanın uyumasına izin vermeyen bir kâbus gibidir,” demiş. Bu herkes için böyle mi bilmiyorum ama Mike gibiler için böyle olmalı!”

“Herkes için,” dedi Kristen ise karamsar bir sesle, “Hayat herkes için böyle...”

SON